

Phu Nhân Người Hảo Bình Tĩnh!

Contents

Phu Nhân Người Hảo Bình Tĩnh!	2
1. Chương 1: Tất Cả Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Tuỳ Phu Nhân Treo Cổ Tự Vãn	9
3. Chương 3: Cởi? Cởi Con Mẹ Người Ấy	15
4. Chương 4: Đại Náo Động Phòng	21
5. Chương 5: Không Thể Trêu Vào Cũng Không Thể Trốn	25
6. Chương 6: Ta Chỉ Hy Vọng Cháu Trai Lấy Được Người Vợ Tốt	30
7. Chương 7: Sự Thái Cũng Không Hỏi Ta Mắc Bệnh Gì	36
8. Chương 8: Tân Phu Nhân Của Thế Tử Rất Lợi Hại	42
9. Chương 9: Lại Rơi Vào Tay Hắn	44
10. Chương 10: Danh Tiếng Của Thế Tử Phu Nhân Rất Lớn	50
11. Chương 11: Tình Cảm Tốt Đẹp Có Thể Duy Trì Bao lâu?	54
12. Chương 12: Sau Đó Diệp Bùi Thanh Vì Việc Này Hối Hận Rất lâu	60
13. Chương 13: Muốn Ta Thối Tiêu, Chờ Người Làm Hoàng Đế Rồi Tính	63
14. Chương 14: Lão Thái Thái Không Hề Hồ Đồ	66
15. Chương 15: Kết Quả Khi Coi Lão Hồ Là Mèo Mà Nuôi	70
16. Chương 16: Một Vạn Lượng Bạc Và Một Quyển Bí Kíp	74
17. Chương 17: Chọc Ai Đều Được, Chớ Có Động Đến Lão Thái Thái (thượng)	79
18. Chương 18: Chọc Ai Đều Được, Chớ Có Động Đến Lão Thái Thái (hạ)	84
19. Chương 19: Vất Vả Lắm Mới Tóm Được Một Lần	90
20. Chương 20	94
21. Chương 21: Người Đứng Không Biết Tốt Xấu, Kẻ Khác Muốn Còn Không Có Đâu	97
22. Chương 22: Thấy Vợ Quên Sự Phụ	102
23. Chương 23: Nếu Là Anh Vợ, Đương Nhiên Bụng Làm Dạ Chịu	107
24. Chương 24: Trong Lòng Diệp Bùi Thanh Lại Nhiều Thêm Một Việc	111
25. Chương 25: Diệp Bùi Thanh Âm Thầm Loại Bỏ Tình Dịch	116
26. Chương 26: Có Phải Người...từng Bị Cường Bạo?	121
27. Chương 27: Bức Thư Trong Mật Thất	125
28. Chương 28: Các Nàng Là Do Ta Bức Tử	129
29. Chương 29: Chân Tướng Rõ Ràng Vụ Án Của Mục Quốc Phủ	134
30. Chương 30	138
31. Chương 31: Ba Lần Hai Lượt Giúp Ta, Có Dụng Ý Gì?	150
32. Chương 32: Nguyên Một Lòng Với Người, Bạch Đầu Chẳng Phân Ly	154
33. Chương 33: Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn	158
34. Chương 34: Ân Mạng Tại Vương Phủ	163
35. Chương 35: Dương Bát Phụ Của Đại Lý Tự	168
36. Chương 36: Trầm Muốn Tâm Sự Riêng Với Y	173
37. Chương 37: Ngâm Lại Xem Nền Giải Quyết Hậu Quả Thế Nào Cho Tốt	178
38. Chương 38: Hai Nam Nhân Cãi Nhau Cũng Chỉ Như Vậy Thôi A	183
39. Chương 39: Xin Thế Tử Hay Chuyên Tâm Đánh Giặc	188
40. Chương 40: Tâm Tình Của Hoàng Đế Rất Tốt	193

41. Chương 41: Canh Ba Tối Nay, Gặp Nhau Dưới Cầu Phượng Dương Ở Ngoại Ô	198
42. Chương 42: Y Là Mối Tình Đầu Của Ta	203
43. Chương 43	208
44. Chương 44	215
45. Chương 45	221
46. Chương 46: Thập Tam Muốn Chết	229
47. Chương 47	232
48. Chương 48: Sâu Xa Đều Là Ý Trời	240
49. Chương 49	246
50. Chương 50	253
51. Chương 51	259
52. Chương 52	266
53. Chương 53: Hộ Bộ Dương Thị Lang	272
54. Chương 54: Nếu Có Kiếp Sau, Vĩnh Viễn Không Gặp Lại	280
55. Chương 55: Lộ Tiên Cư	287
56. Chương 56	292
57. Chương 57: Đại Kết Cục	298
58. Chương 58: Phiên Ngoại	301

Phu Nhân Người Hảo Bình Tĩnh!

Giới thiệu

Tên gốc: Phu nhân người hảo bình tĩnh! Edit: A Bích. Thể loại: Xuyên qua, cổ đại, trọng sinh, 1x1 (ôn nhu phúc hắc có)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-nguoi-hao-binh-tinh>

1. Chương 1: Tất Cả Bắt Đầu

Trăng sáng sao thưa, một bóng đen lặng yên không tiếng động chạy như bay trên con đường mòn ở trong rừng cây tối mịt.

Thập Tam thi triển khinh công, diện vô biểu tình nhìn thẳng phía trước, như có như không chú ý động tĩnh xung quanh.

Dọc theo đường đi, y phát hiện có mấy thi thể nằm rải rác, nhưng chưa thấy người y muốn tìm. Giữa đồng đất đá có vết máu loang lổ, khắp nơi đều là dấu vết đánh nhau, Thập Tam ngồi xổm xuống xem xét, nhắm lại hai mắt hít sâu. Mười năm huấn luyện đã mang lại cho y khứu giác linh mãnh còn hơn cả chó.

Cuối cùng, dựa vào vết tích và mùi máu người bị thương lưu lại, y chạy về phía hồ.

Từ lúc tám tuổi bị bắt vào tổ chức, đến giờ đã mười hai năm. Vốn là một tên khát cái cơm ăn không đủ no, thường xuyên bị người ta đánh đập, hiện tại có thể khoẻ mạnh lớn lên, còn học được một thân bản lĩnh, Thập Tam đối với tổ chức cực kỳ cảm kích.

Thập Tam tư chất rất tốt, võ công cao cường, hành sự cẩn thận lại bình tĩnh, chưa bao giờ vì cảm xúc dao động mà ảnh hưởng nhiệm vụ, thượng cấp đối với y thập phần tán thưởng, nhiệm vụ giao cho y càng ngày càng khó khăn.

Vì thế, một năm trước, y chính thức được thu nạp vào trung tâm của tổ chức.

Giữa núi rừng nổi lên sương đêm, dưới ánh trăng hết thấy đều trở nên mờ lung như khói, khiến người ta có cảm giác không quá chân thật. Cước bộ của Thập Tam chậm lại, từ từ xem xét đám lá khô đầy đất bên hồ, như cũ giống mèo vô thanh vô tức.

Nhiệm vụ lần này có hơi đặc biệt.

Mục tiêu tên là Diệp Bùi Thanh, mười chín tuổi, là trưởng tử của Thiên Quốc Nhất Phẩm Mục Quốc công-Điệp Chính Cần, địa vị cao quý.

Tổ chức tựa hồ đối với người này cực kỳ không có chủ ý xác định.

Bốn tháng trước, Thập Tam nhận được nhiệm vụ là ám sát hắn.

Khi ấy y không quản ngày đêm chạy tới kinh thành của Thiên Quốc, ai ngờ tới nửa đường lại nhận được mệnh lệnh: nhiệm vụ huỷ bỏ, không giết.

Thập Tam thoáng sửng sốt, quay về.

Qua nửa tháng, khi y đang ngủ ngon thì bị người gọi dậy, nhiệm vụ lại một lần nữa truyền xuống: ám sát Diệp Bùi Thanh, cấp bách.

Vì vậy, y lại một lần nữa liều mạng chạy suốt đêm đến kinh thành, kết quả vừa mới tới nơi, nhiệm vụ lại huỷ bỏ.

Cho dù tình hình có tốt như y, cũng không chịu được bị gây sức ép như thế. Vì vậy y lặng lẽ dò hỏi từ bên trong: rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người phụ trách truyền tin nhỏ giọng đáp: “Còn không phải do Tam Nhãn và Nhị Nhãn ý kiến bất đồng sao? Tam Nhãn muốn hắn chết, Nhị Nhãn muốn hắn sống, hai người đang tranh cao thấp đó.”

Thập Tam: “À.”

Người truyền tin nói: “Điệp Bùi Thanh võ công cao cường, Tam Nhãn đang ở Duệ Quốc không tiện tự mình giải quyết, nên mới để người ra mặt.”

Được rồi.

Y liền cầm cọc ở biên giới giữa Thiên Quốc và Duệ Quốc, ai sai phái gì cũng được.

Tam Nhẫn ở trong tổ chức đứng thứ ba, phụ trách sự vụ của Duệ Quốc. Nhị Nhẫn đứng thứ hai, phụ trách sự vụ Thiên Quốc. Diệp Bùi Thanh là người của Thiên Quốc, như vậy trận phân tranh cao thấp này cuối cùng ai thắng, trong lòng Thập Tam đã có kết quả.

Nửa tháng sau, nhiệm vụ ám sát lại một lần nữa truyền xuống. Lúc này y đã khôn ra, chậm rãi dắt ngựa đi trên đường, không sốt ruột như trước. Quả nhiên, nhiệm vụ lại bị hủy.

Y không hiểu tại sao Tam Nhẫn lại dám vượt quyền can thiệp vào sự vụ của Thiên Quốc, cũng không hiểu tại sao Nhị Nhẫn rõ ràng giao hảo với Tam Nhẫn, lại nháo loạn đến mức này. Từ đó về sau, Tam Nhẫn và Nhị Nhẫn tựa hồ rốt cuộc đạt thành hiệp nghị nào đó, tranh chấp trong việc ám sát Diệp Bùi Thanh cứ như vậy chấm dứt.

Thế nhưng, lần qua lộn lại vài lần, cái tên Diệp Bùi Thanh đã cắm rễ trong lòng Thập Tam.

Rốt cuộc là người như thế nào, mà được cả hai đại nhân vật trong tổ chức xem trọng?

Một ngày trước, Thập Tam lại một lần nữa nghe thấy tên hấn.

Lúc này đây trên phong thư dùng bút đỏ viết hai chữ “Khẩn cấp”:gấp rút chạy tới phụ cận hồ Đình Bi, cứu tính mạng Diệp Bùi Thanh.

....Cứu, không phải giết.

Được rồi.

Nhiệm vụ do Nhị Nhẫn an bài, Thập Tam cách hồ Đình Bi chỉ có nửa ngày đi đường, vì thế y không mang theo nhiều đồ, trang bị gọn nhẹ ra trận.

Thập Tam dừng ở bờ hồ nhắm mắt lại, chăm chú lắng nghe tiếng động trong hồ. Ban đêm yên tĩnh gió lạnh thổi qua, âm thầm truyền tới tiếng hít thở suy yếu của một người. Y chậm rãi giương mắt, thân hình như báo đen nhanh nhẹn, dọc theo bên hồ bay về phía phát ra thanh âm.

Trong đám cỏ sậy, mấy thi thể lẳng lặng di động, ánh trăng phản chiếu xa xa hỗn loạn. Thập Tam ở trong hồ tìm hồi lâu, rốt cuộc kéo một nam nhân cả người là máu, hôn mê bất tỉnh lên bờ.

Thập Tam đặt hấn bên hồ, gạt mớ tóc ẩm ướt trên đầu hấn ra, dưới ánh trăng sắc mặt của nam nhân

trắng bệch như tờ giấy, tướng mạo lại tinh điều tể khắc, đúng là Diệp Bùi Thanh mấy tháng trước y âm thầm theo dõi ở kinh thành.

Chỉ tiếc, khi ấy hần hăm hở, thần thái phi dương, hiện tại so với một khối tử thi không tốt hơn là bao.

Y dò xét hô hấp mỏng manh của Diệp Bùi Thanh, xoay người vác hần lên lưng.

Cho dù thân phận hần cao quý thế nào, giở cũng chỉ là một tên lâm vào hiểm cảnh.

....

Vất vả chạy như bay cả một đêm, Thập Tam nhân lúc tối trời đi vào một gian nhà trệt ở trấn nhỏ gần đó.

Y đặt Diệp Bùi Thanh lên giường, vì hần lau chùi thân thể, rửa sạch miệng vết thương, bôi kim sang được.

Diệp Bùi Thanh sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn như mưa, thần chí mơ hồ không rõ. Vết thương chẳng chịt trên người có xâm nhập cốt tủy, có tổn hại nội tạng, mỗi một vết thương đều là minh chứng cho trận ác chiến đêm hôm đó. Nhân gia phú quý lắm thị phi, Diệp Bùi Thanh là quốc công thế tử, nói vậy rất nhiều người muốn cái mạng của hần.

Thập Tam thầm nghĩ: Nhị Nhẫn lệnh y cứu Diệp Bùi Thanh, hiện tại người này có chết hay không, có sống hay không, y phải phúc đáp cho Nhị Nhẫn.

Vì thế, y ngồi ở đầu giường cẩn thận hầu hạ người bệnh bị trọng thương, chán đến chết.

Diệp Bùi Thanh có thể sống đến giờ quả thực là kỳ tích, kể tiếp chỉ có thể trông cậy vào ý chí muốn sống của hần. Thập Tam nghĩ: hần có thể sống được là tốt nhất, không gắng được thì cũng mau mau mà chấm dứt đi, ai nấy đều bận rộn cả, vậy mới không chậm trễ thời gian.

Hôn mê một ngày một đêm, khi Thập Tam đang uy hần uống nước, ngón tay khớp xương rõ ràng đột nhiên cầm lấy cổ tay của y, Diệp Bùi Thanh ra một thân mồ hôi lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ta giết người...”

Nước trong bát sánh ra ngoài, Thập Tam lặng yên không lên tiếng theo dõi hần.

Y hiểu Diệp Bùi Thanh nhất định đang mơ thấy người hần hận nhất, chỉ sợ có liên quan đến lần ám sát này, y không nói gì, tiếp tục uy hần uống nước.

Qua hồi lâu, vẻ bi ai trên mặt Diệp Bùi Thanh vẫn không giảm, ngược lại càng trở nên kích động, trong miệng thì thảo “giết người” “đồ bất hiếu”, thần chí mơ hồ khó kiềm chế.

Bàn tay nắm lấy tay y siết chặt, Thập Tam chỉ sợ miệng vết thương của Diệp Bùi Thanh sẽ nứt ra, không muốn dùng sức mạnh, đơn giản ngồi ở đầu giường điều chỉnh tốt tư thế, để hấn siết cho thống khoái.

Tới nửa đêm, một đôi tay đột nhiên ôm chặt lấy y. Diệp Bùi Thanh thống khổ vùi mặt vào trong lòng Thập Tam, nước mắt thấm ướt quần áo của y. Cảm xúc của hấn không quá ổn định, đến tận đêm khuya vẫn chẳng chịu buông ra, cọ loạn không ngừng.

Thập Tam chưa từng trải qua việc này. Y muốn đập cho Diệp Bùi Thanh tỉnh lại, nhưng sợ mạnh tay toi mạng hấn, đành để Diệp Bùi Thanh cứ thế ôm mình, cả người ướt đầm mồ hôi, mở to hai mắt thẳng đến bình minh.

Cái tên này rốt cuộc làm sao vậy?

Sáng hôm sau, Thập Tam đuổi thân thể tê cứng, nam nhân trên giường đột nhiên động dậy, thở hồng hộc xoay người ngồi dậy.

Động tác chuẩn bị xuống giường của Thập Tam khựng lại, một lần nữa cảm lạnh: thể mà...có thể ngồi dậy.

....Khôi phục nhanh quá rồi đấy.

Y theo bản năng sờ sờ nhân bì diện cụ trên mặt, đưa cho Diệp Bùi Thanh một chén nước trong.

Diệp Bùi Thanh tóc tai tán loạn, chập vạt bất kham, tựa hồ mới vừa trải qua một chuyện cực kỳ đáng sợ, nhưng vẫn mạnh mẽ duy trì trấn định. Hấn nhìn thoáng qua Thập Tam, đột nhiên có chút mờ mịt: “...Là người?”

Mí mắt Thập Tam khê giật: “...”

Y cực kỳ chắc chắn, cho dù mang mặt nạ, bản thân chưa từng xuất hiện trước mặt Diệp Bùi Thanh lần nào.

Chẳng lẽ người này có quen biết mình.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu nhìn thân thể của hấn, tựa hồ rất khó hiểu. Hấn lại nhìn bốn phía xung quanh trong chốc lát, mặt lộ vẻ kinh ngạc. Hấn lập tức gục đầu xuống, biểu tình phức tạp không biết đang suy nghĩ cái gì, đột nhiên thấp giọng chậm rãi nói: “...Giờ là năm đầu Đức Chính?”

....Đầu óc có vấn đề à? Chưa từng nghe nói đến niên hiệu này.

Thập Tam diện vô biểu tình trả lời: “Kính Chiêu năm thứ mười sáu.”

Diệp Bùi Thanh khẽ nhú mồm, cũng không lên tiếng.

Thập Tam đẩy chén nước vào trong tay hắn.

“Tháng chín?”

“Ừm.”

Diệp Bùi Thanh híp mắt, cảm xúc tựa hồ có phần kích động, lại cắn răng áp chế: “...Đa tạ ân cứu mạng.”

Tên này hình như quên mất thời gian.

Thập Tam quan sát vẻ mặt của Diệp Bùi Thanh, trong lòng chậm rãi lựa chọn từ ngữ hồi đáp cho Nhị Nhãn: khởi bẩm Nhị Nhãn, tính mạng của Diệp Bùi Thanh đã được bảo toàn, đáng tiếc đầu bị thương, không biết liệu có gây trở ngại hay chăng.

Diệp Bùi Thanh trầm mặc uống chén nước mà Thập Tam đưa cho, rốt cuộc tỉnh táo lại, khôi phục thái độ nho nhã lúc bình thường, ngồi trên người suy nghĩ không nói câu nào.

Một ngày cứ thế trôi qua, hai người ngoại trừ những chuyện tất yếu phải nói, còn thì không mấy mở miệng. Tối buổi tối, lại đến giờ Thập Tam đổi được cho hắn.

Im lặng nhìn Thập Tam vì hắn chuẩn bị nước ấm, vừa định giúp hắn cởi áo, khuôn mặt tuấn dật của Diệp Bùi Thanh có nét xấu hổ: “Ta tự mình làm là được.”

Thập Tam: “...”

Là đang ngượng đấy à?

Thập Tam lơ đãng, đưa kim sang được cho hắn, xoay người rời khỏi phòng đi mua cơm chiều.

Thân thể của Diệp Bùi Thanh hồi phục nhanh hơn so với dự kiến, đã gần như hoàn hảo, ngày mai là y có thể báo cáo lại với Nhị Nhãn.

Khi trở lại phòng đã là nửa canh giờ sau, ngoài cửa sổ tà dương như lửa, trong phòng đã thấp sáng nhen, giữa bóng tối tạo nên một vùng ánh sáng ấm áp, hắt lên cơ thể đầy vết thương của Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh ngồi trên giường, cánh tay để trần định bôi được lên vết thương sau lưng, lại chạm đến miệng vết thương, đau đến mức môi trắng bệch, không rên một tiếng.

Thập Tam trầm tĩnh đưa cho hắn một cái bánh bao còn nóng hổi, tiếp nhận lấy kim sang được, ngồi sau lưng Diệp Bùi Thanh, dùng khăn bố thấm nước ấm rửa sạch miệng vết thương cho hắn.

Tay Diệp Bùi Thanh cầm cái bánh bao, yên lặng ăn mấy miếng, đột nhiên cười nhẹ hỏi: “Người tên là gì?”

Động tác trên tay của Thập Tam khựng lại.

Y không có tên. Tổ chức cũng không cho phép bọn họ nói.

Vì thế y tiếp tục trầm mặc.

“Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, dù sao người cũng đã cứu ta một mạng.” Giọng nói của Diệp Bùi Thanh trầm thấp, “Nói cho ta biết tên của người, để ta tương lai có cơ hội báo ân.”

Thập Tam trầm ngâm. Y cứu hắn là vì hoàn thành nhiệm vụ, không cần hắn báo ân.

Nhưng việc ấy cũng không thể nói.

Diệp Bùi Thanh im lặng đợi hồi lâu, lại nhẹ nhàng nói: “Không nói cho ta biết tên cũng được, đi đâu có thể tìm được người?”

Thập Tam cúi đầu bôi thuốc cho hắn, không trả lời.

Diệp Bùi Thanh cười, trong tiếng cười đã có một tia cô đơn: “...Người quả nhiên vẫn là không chịu nói cho ta biết.”

Thập Tam không nhịn được ngẩng đầu liếc hắn một cái: tên này nói chuyện rất kỳ quái, vì sao luôn trưng ra dáng vẻ như từng gặp mình trước đây? Dù nói thế nào, đây vẫn là lần đầu tiên gặp mặt.

Cả đêm, Thập Tam nhìn chằm chằm khuôn mặt lúc ngủ của Diệp Bùi Thanh, trong đầu có vài ý nghĩ kỳ lạ xẹt qua, nhưng không nắm bắt được rõ ràng.

Sáng sớm hôm sau, Thập Tam thu dọn đồ đạc của mình, cáo từ với Diệp Bùi Thanh: “Người đã tốt lên nhiều, ta phải đi.”

Diệp Bùi Thanh ngồi ở trên giường cười, tựa hồ sớm đã đoán trước: “Người bảo trọng.”

Thập Tam bước chân ra ngoài, chỉ nghe Diệp Bùi Thanh ở phía sau nhẹ nhàng nói: “Ân cứu mạng, suốt đời khó quên, người có thể tùy thời đến Mục Quốc phủ ở kinh thành tìm ta, đến lúc đó nhất định sẽ báo

đáp ân tình của người ngày hôm nay.”

Thập Tam: “...”

Báo ân thì miễn cho, nghe thôi đã thấy phiền, dù sao y cũng chỉ phụng mệnh hành sự.

Diệp Bùi Thanh thấy y sắp đi, cười nói: “Nếu có thời gian, một tháng sau ta sẽ thành thân, mời người đến uống chén rượu mừng, coi như biểu đạt tâm ý.”

Thập Tam im lặng không nói.

Diệp Bùi Thanh lấy là nam thê, nếu mình lúc ấy đúng lúc có nhiệm vụ ở Thiên Quốc, vậy đứng ngoài cửa lớn xem náo nhiệt cũng không tồi.

Y gật gật đầu với Diệp Bùi Thanh, nói một câu “Chúc mừng”, rồi cất bước rời khỏi.

UDn

2. Chương 2: Tuỳ Phu Nhân Treo Cổ Tự Vãn

Vừa báo cáo xong với Nhị Nhãn nhiệm vụ cứu người, mới qua ba ngày, Tam Nhãn lại lệnh cho y đi ám sát Thừa tướng của Duệ Quốc – Bạch Thừa Tu. Thập Tam sớm đã thích ứng với tiết tấu như vậy, tức khắc ngựa không dừng vó chạy tới kinh thành của Duệ Quốc.

Y tiếp nhận nhiệm vụ ám sát không nhiều, nhưng mục tiêu đều là đại nhân vật, cần kế hoạch tỉ mỉ, diễn luyện nhiều lần, cũng chưa chắc có thể thành công.

Đêm nay, bầu trời như nghiền mực, không trăng không sao. Một thân ảnh màu đen vô thanh vô tức nhảy vào Bạch Phủ, né tránh binh sĩ tuần tra, dịch chuyển chuẩn xác về phía phòng ngủ của Thừa tướng.

Đột nhiên trong lúc đó, tia chớp như lợi kiếm cắt qua không trung, từ đụn mây bắn thẳng xuống dưới, cho đến tận chân trời. Biến hoá bất ngờ, Thập Tam không kịp phòng bị, đầu đột ngột truyền đến cơn đau nhức nhối.

Kiểm ra khỏi vỏ, lại phiếm hàn quang, trong khoảnh khắc, trên bầu trời hạ xuống mấy đạo sấm sét.

Thầm kêu không ổn, trước mắt y tối sầm, thân thể nhẹ hẫng, bên tai là tiếng gió thổi vù vù.

.....

Tiếng kèn vui vẻ tựa hồ truyền đến từ một nơi rất xa, dần dần trở nên rõ ràng, đầu Thập Tam ần ần đau. Y nâng tay lên đỡ trán, cuối cùng mới thông thả mở mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt chính là y phục màu đỏ thắm tiên diễm, thân thể y bị giam cầm trong một không gian đang lắc lư. Y cúi đầu xem xét, y phục trên người tầng tầng lớp lớp, gấm vóc phiếm ánh sáng nhu hoà, thêu bạch hạc thương tùng (*hạc trắng tùng xanh*), thanh nhã mà khí khái.

....Bạch hạc thương tùng?

Đôi mắt của Thập Tam khẽ nhú.

Thực rõ ràng, y đang ngồi trong một cỗ kiệu. Mà cả bốn nước, có thể thêu bạch hạc thương tùng lên y phục đỏ thắm, chỉ có thể tộc khi lấy nam thê mới được dùng.

Lấy – nam – thê –

Thập Tam cảm lạnh: hy vọng mọi việc không phải như y nghĩ.

Khó khăn vươn tay ra từ trong ống tay áo nặng nề, Thập Tam ngây ngốc nhìn đôi tay gầy yếu của mình. Đây rõ ràng là thiếu chất dinh dưỡng, đáng vẻ như cành cây khô khiến y ngán ngẩm.

Chỉ mới chớp mắt một cái, toàn thân cao thấp sao lại giống như bị rút hết năng lượng?

Có phần đâm chiều vuốt cằm, Thập Tam cảm thấy có điểm bất ổn, khuôn mặt mặc dù gầy yếu, làn da so với trước kia lại tinh tế hơn nhiều, ngay cả vết sẹo nơi khoé miệng thỉnh thoảng theo thói quen vuốt ve cũng không thấy.

Y vội vàng vận công điều tức, trên trán đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh, sắc mặt rốt cuộc cũng có chút âm trầm khó nhận ra.

Trong kinh mạch không hề có nội lực, võ công của y đã biến mất hầu như không còn.

Thân thể lắc lư theo cỗ kiệu, chất liệu của y phục mang đến xúc cảm thoải mái trơn mịn, tiếng kèn trống vang dội tấu khúc nhạc mừng không dứt bên tai-

Thập Tam lại trầm mặc, tựa hồ thời gian đã đông cứng.

Bản thân đang ngồi trong kiệu hoa, ăn mặc lồng lộng chuẩn bị gả cho một tên thế gia công tử.

Trong cả bốn nước, chỉ Thiên Quốc mới có tập tục lấy nam thê kỳ quái này.

Quan trọng hơn, bản thân tựa hồ đã trở thành một người gió thổi qua là ngã, võ công mười năm tu tập vô tung vô ảnh.

Không phải tổ chất tâm lý y không được tốt, mà đả kích lần này quả thực rất mãnh liệt.

Tâm tình liên tục trầm xuống, Thập Tam lắc lắc đầu, không tiền đồ bắt đầu thấy choáng váng.

Mọi việc thật sự không thể tưởng tượng được, y có chút khó hiểu: lúc trước y vẫn còn ở Duệ Quốc chấp hành nhiệm vụ chuẩn bị ám sát, tại sao lại đột nhiên chạy tới Thiên Quốc cách đó ngàn dặm?

Tổ chức mang chút ít sắc thái thần bí, Thập Tam cũng từng nghe tới một số việc huyền hoặc. Chẳng lẽ đây là nhiệm vụ mới tổ chức giao cho y? Tại sao không cho thời gian chuẩn bị? Hay là xảy ra cái gì ngoài ý muốn?

Trước mắt sự tình kỳ hoặc, không được rõ ràng. Võ công của mình mất sạch, không thể chạy trốn. Y chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy, tình quan kỳ biến, cho dù muốn trốn, cũng phải đợi đến khi đêm khuya vắng người rồi mới tính.

Tiếng khua chiêng gõ trống xung quanh không ngừng vang lên, Thập Tam trầm tĩnh mà ngồi, sắc mặt không đổi.

Đúng lúc này, cỗ kiệu vững vàng hạ xuống đất.

Y lắc lắc đầu, nín thở chờ đợi tân lang quan sắp vén màn kiệu. Mất đi võ công và năng lực tự bảo vệ mình, y tựa như một miếng thịt nằm trên thớt, mặc người định đoạt.

Bộp bộp bộp –

Cửa kiệu bị đá ba cái.

Cuối cùng, rèm kiệu đỏ thẫm được vén lên, một đôi tay với khớp xương rõ ràng thờ ơ tiến vào dò xét.

Tân lang quan đứng ở cửa kiệu trước ngực cột hoa lụa đỏ thẫm, dáng người thon dài thẳng đứng, một đôi mắt phượng tựa tiểu phi tiểu.

Thập Tam trông thấy gương mặt quen thuộc trước mắt, thoáng sửng sốt:...Thế mà lại là hắn.

Diệp Bùi Thanh.

Đây coi như hữu duyên hay oan gia ngõ hẹp a?

Trước đó không lâu tên này cả người là máu, đáng vẻ chật vật đáng thương xẹt qua trong trí nhớ của y, trong lòng Thập Tam nhen nhóm một tia hy vọng.

....Tính cách của tên này tựa hồ không tồi, cho dù đáng vẻ mặc người làm thịt này của mình, tạm thời không thể bại lộ thân phận, hắn là cũng sẽ không gặp nguy hiểm?

Diệp Bùi Thanh nhìn y trong chốc lát, đôi mi thon dài khẽ nhú, chậm rãi phun ra một câu.

“Gậy thế này, còn không thuận mắt bằng nha hoàn bồi giá. Tùy tiện làm ẩm giường thôi vậy.”

Thập Tam trong lòng trầm xuống: “...”

....Đúng là mắt mù.

Quả nhiên, không thể trông cậy vào ai, mọi việc đều phải dựa vào chính sức mình.

Điều chỉnh tốt tâm tình, Thập Tam khoát lên tay tân lang quan, gắt gao cúi đầu đi ra, y bước qua “Yên ngựa” sơn son, đứng trên thảm đỏ trải trước đại môn của “Mục Quốc Phủ”.

Y đã mệt đến mức có phần thở hổn hển.

Hai đội kỵ binh nghiêm nghị mà đứng, bốn ban bát âm cùng hoà, bà tử mặc đồ đỏ mang hỉ, tiểu tư và nha hoàn nhiều vô số, dân chúng bình thường đứng xem không được quá gần, xa xa sớm đã vây quanh nơi này chật như nêm cối.

Nam thê cười hời, không khăn trùm đầu. Lúc này Thập Tam vừa xuất hiện, tiếng kèn trống lại vang lên, nhưng cũng không ngăn được tiếng nghị luận sôi trào xung quanh.

“Quả nhiên là mỹ nam tử có tiếng ở kinh thành!”

“Chỉ tiếc rất gầy a.”

“Mấy tháng trước còn không gầy như vậy, sao lại thế này?”

“Bốn nha hoàn bồi giá ngược lại ai nấy đều xinh đẹp.”

Thập Tam trên trán nổi gân xanh, cúi gầm, nhú mày thật sâu.

Y thực sự rất ghét bị người đời soi mói như gia súc.

Diệp Bùi Thanh đánh giá Thập Tam, nụ cười trên mặt rất tùy tiện, lại tràn đầy khinh thường.

Tay hai người đang nắm lấy nhau đồng thời buông ra.

“Xin mời, Mai nhị công tử.” Diệp Bùi Thanh khẽ mỉm cười.

Thập Tam lãnh đạm nhìn hắn một cái, ấn tượng đối với người này đã rút thẳng xuống đáy vực.

Đang bị cả đám vây quanh đưa vào cửa, vài người lại hoang mang rối loạn từ trong phủ chạy ra ngoài, mặt xanh môi trắng, tựa hồ đã xảy ra việc gì đó. Bọn họ hành lễ với Diệp Bùi Thanh, sau đó vội vàng thấp giọng phân phó vài hạ nhân xung quanh: “Trong phủ đã xảy ra chuyện, các người khoan hăng vào.”

Một gã tiểu tư đầu đầy mồ hôi, thăm thò mấy câu vào tai Diệp Bùi Thanh, có phần sợ hãi lắp ba lắp bắp.

Thập Tam hí mắt nhìn gã tiểu tư nọ.

Hắn đã tập qua thuật đọc miệng, từ hình dáng của đôi môi có thể nhận ra được gã tiểu tư kia đang nói gì.

“Thế tử, Tuỳ phu nhân treo cổ tự vẫn trong phòng. Một nén nhang trước mới phát hiện ra, Xuân Tuệ ban nãy như phát điên gào khóc trong phủ, Trì phu nhân đã sai người thu thập.”

Thập Tam nhú mày. Ngày đầu tiên đón dâu đã chết người, cái phủ này cũng thú vị thật.

Diệp Bùi Thanh nhìn khuôn mặt trắng bệch của tiểu tư, đối với cái chết của Tuỳ phu nhân thế nhưng không đưa ra ý kiến gì, ngược lại tựa tiểu phi tiểu nói: “Người dù sao cũng là người bên cạnh ta, nhưng có phần thiếu sắc sảo. Không trông cậy người có thể vững như núi Thái Sơn, nhưng chí ít cũng phải thấy biến không sợ. Bằng không sau này biết giao việc cho người kiêu gì?”

Tiểu tư thấy hắn tức giận, cúi đầu vâng dạ, tỉnh táo lại.

Diệp Bùi Thanh lại nói với Thập Tam: “Trong phủ có chút chuyện, bọn hạ nhân đang xử lý, không cần để ý. Vẫn còn thời gian, chỉ bằng chúng ta tâm sự.”

Thập Tam không thể không đồng ý.

Diệp Bùi Thanh nói: “Ta ở bên ngoài nhiều năm, rất ít khi về nhà, nghe nói Mai nhị công tử nổi tiếng xinh đẹp chốn kinh thành, tại sao giờ trông thấy lại có phần khác với lời đồn?”

Hoá ra là thay đổi cách nói chê y xấu.

Thập Tam bất động thanh sắc.

Y cho tới giờ luôn trầm tĩnh ít lời, không thích tranh cãi gay gắt. Diệp Bùi Thanh khiêu khích chưa từng chạm tới điểm mấu chốt của y, y không thêm lưu tâm, càng không muốn để ý tới hắn. Nhưng y lại quên mất, hiện tại y đã là phu nhân của người ta, trượng phu đặt câu hỏi, nào có đạo lý y không đáp?

Một phụ nhân ở bên cạnh lặng lẽ chọc chọc cánh tay y: “Công tử, thế tử đang hỏi người đó.”

Thập Tam đáp cho có lệ: “Tin đồn nhiều cái không đúng sự thật.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Phu nhân miệng vàng khó mở, lời nói cũng trân quý như vậy. Tướng mạo mặc dù so ra kém với lời đồn, nhưng may mà vi phu trọng đức không trọng dáng vẻ, vẫn sẽ cho phu nhân tận hưởng mưa móc đầy đủ.”

Nói cách khác, tuy người xấu, nhưng phu quân ta đây tình cảm sâu đậm cao thượng, vẫn sẽ thượng người, yên tâm đi.

Nếu đối tượng của nhiệm vụ ám sát là Diệp Bùi Thanh, vậy không biết đó là việc sáng khoái tới mức nào.

Thập Tam câm lặng, không bao giờ cùng hắn nói chuyện nữa.

“Công tử gắng chịu đựng, hôm nay ít nhất phải qua lúc bái đường.” Thanh âm ôn trọng của phụ nhân nhẹ giọng nhắc nhở bên tai Thập Tam.

Lời phụ nhân nói không sai, Thập Tam mới đứng một lúc, đích thực đã cảm thấy choáng váng. Y nghiêng đầu nhìn, phụ nhân trên dưới ba mươi tuổi, cài trâm chim trỏ ngậm ngọc, phong vận còn tại, hẳn là thị tì có thân phận. Phía sau nàng là hai nữ nhân xấp xỉ tuổi nhau, ăn mặc kém hơn một bậc. Cuối cùng là bốn nha hoàn, mắt ngọc mày ngài, đang tuổi thanh xuân, ngoan ngoãn đứng đó.

Nam thê lập gia đình, sẽ mang theo vài nha hoàn bồi giá để trượng phu sau này lựa chọn làm thiếp thất.

Nam thê Thiên Quốc tuy địa vị cao, về mặt luật pháp không bị dao động, nhưng cũng không thể có con nối dòng. Vì thế, sau khi thiếp thất sinh con cho trưởng phu, bọn họ sẽ ôm đứa trẻ tự mình dưỡng dục, làm con trai trưởng.

Thập Tam từ nhỏ đã lăn lộn đánh nhau với một đám nam nhân, hiện tại lại phải chui đầu vào thâm trạch đại viện, cùng một đám nữ nhân tranh giành tình nhân, đúng là không thể tin được.

Đợi ở cửa chốc lát, một nam nhân dáng vẻ như quỉ gia mới thần tình tươi cười chạy đến: “Đã chuẩn bị xong, mời thể tử cùng phu nhân vào phủ.”

Diệp Bùi Thanh không để ý tới hắn, dẫn đầu đi vào.

Cả Mục quốc phủ giăng đèn kết hoa, không khí hoan hỷ, tựa hồ việc có người chết ban nãy chỉ là tin nhầm. Thập Tam gắng bình tĩnh, diện vô biểu tình được chúng nha hoàn đỡ qua đại môn sơn đen, mơ mơ hồ hồ bị người ta dẫn đi tiến hành trình tự hôn lễ dài dòng phức tạp, hỗn loạn giống như đang nằm mơ.

Y vẫn không lên tiếng, cùng người nam nhân mình từng gặp một lần bái thiên địa, bái cao đường, đối bái thành thân. Trong Mục quốc phủ có rất nhiều người, quan hệ rắc rối phức tạp, Thập Tam tuy nhận diện được một số, nhưng vẫn hoa hết cả mắt.

Cuối cùng cũng chống đỡ được đến lúc đưa vào động phòng hoa chúc, Thập Tam thầm nghĩ: bái đường còn chưa tính, tối nay Diệp Bùi Thanh ngàn vạn lần đừng có bức y, bằng không cho dù cá chết lưới rách, y cũng phải liều mạng tới cùng.

3. Chương 3: Cờ? Cờ Con Mẹ Người Ấy

Phòng ngủ của thể tử phu nhân chia làm hai gian trong ngoài, gian ngoài đặt đôi chiếc giường con, để nhóm phụ nhân hầu hạ gác đêm ngủ. Phòng trong có giường lớn, giờ phút này rắc đầy bánh kẹo cưới, trải mười hai lớp lụa thêu, là nơi nghỉ ngơi của thể tử và phu nhân.

Nam thê thân phận đặc thù, người theo hầu không thể là nha hoàn còn trẻ tuổi, ít nhất phải là phụ nhân từ ba mươi tuổi trở lên. Thị tì của Thập Tam tên là Triệu Tinh Tuyết, chính là nữ tử ổn trọng ban nãy nhắc nhở y, chúng nha hoàn đều gọi nàng là “di Triệu”. Lúc này đây nàng cùng ba phụ nhân cúi đầu đứng ở cửa, chờ phân phó.

Diệp Bùi Thanh đối mặt với Thập Tam, khoe miệng mang theo nụ cười lộ vẻ cuồng vọng.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên chợt loé ánh sáng màu trắng bạc, hắt lên khuôn mặt gầy yếu của Thập Tam, rồi lại khôi phục như cũ. Ngay sau đó, chân trời truyền đến tiếng vang long trời lở đất.

“Mưa rồi!” Một phụ nhân thấy thế vội vàng đóng cửa nẻo xung quanh. Trong phòng ánh nến sáng rực, lại đột nhiên lay động, một trận gió mạnh lùa vào, mang theo hơi thở ướt át, lập tức thổi tắt vài ngọn nến.

Bên ngoài mưa rền gió dữ, động phòng ấm áp phiêu hương, so ra thì, bầu không khí đặc biệt mờ ám kiểu diêm.

Cho dù phụ nhân thân thể suy yếu, nhưng đây vẫn là đêm tân hôn, chung quy nên làm chút chuyện gì đó.

Diệp Bùi Thanh phát tay cho lui mọi người, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cười nói với Thập Tam: “Đêm ngắn, phụ nhân tự mình cởi, hay là vi phụ giúp người cởi?”

....Cởi cái con mẹ người ấy.

Thập Tam lạnh lùng nhìn hắn, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng bị dập tắt.

Ngày đó chữa thương, Diệp Bùi Thanh khi cởi y phục còn có chút ngượng ngùng, Thập Tam nghĩ hắn còn ngây thơ, giờ xem ra là hoàn toàn ngược lại.

“Phụ nhân then thùng như vậy, vẫn nên để vi phụ giúp phụ nhân cởi áo ra đi.” Diệp Bùi Thanh vừa cười vừa bước tới.

Trong lòng Thập Tam không khỏi có chút khẩn trương. Trải qua loại chuyện uất ức này, bản thân tay trái gà không chặt, nếu Diệp Bùi Thanh cương quyết, y khó có thể tự bảo vệ mình. Bị người chém giết là việc nhỏ, nhưng nếu phải chịu nhục nhã lớn như thế, cho dù sau này báo thù cũng chẳng ăn thua gì.

Y vừa duy trì bình tĩnh, vừa không dấu vết quan sát xung quanh.

Diệp Bùi Thanh mới đi được vài bước, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của một phụ nhân: “Khởi bẩm thế tử, Diệp Lâm ở sau ngoại viện, truyền lời nói canh giờ không còn sớm, lão gia thỉnh thế tử ra ngoài bồi tân khách uống rượu.”

“Biết rồi.” Cước bộ của Diệp Bùi Thanh ngừng lại, hắn bán híp mắt trả lời một tiếng về phía cửa, ngữ khí nghe không ra là tiếc nuối, hay có cảm xúc nào khác.

Thần sắc Thập Tam như trước lạnh như băng, giống như một con báo khẩn trương, phòng bị, vận sức chờ phát động. Đáng tiếc thân hình y gầy yếu, cũng không khiến người ta sợ hãi, ngược lại phô trương thanh thế đến mức tội nghiệp.

Trong mắt Diệp Bùi Thanh có tia hoài nghi chợt loé mà qua, biếng nhác cười nói: “Hôm nay đại hôn quá mệt mỏi, lát nữa vi phụ còn phải đi uống rượu. Chỉ bằng đợi đến ngày mai nghỉ ngơi tốt rồi, sẽ cùng phụ nhân đại chiến.”

Thập Tam: “...”

Diệp Bùi Thanh không thềm nhắc lại, xoay người đi ra ngoài.

Vừa đến sân, tiểu tư Diệp Lâm từ hành lang tiến ra nghênh đón, vừa dùng tay che mưa, vừa lấy lòng cười nói: “Thế tử vất vả.”

Diệp Bùi Thanh không trả lời, chậm rãi mà đi.

Hai người đi trong chốc lát, Diệp Lâm biết không ai nghe được tiếng hai người nói chuyện, mới nhỏ giọng nói: “Tiểu nhân vô dụng, nam tử thế tử bảo tiểu nhân chú ý, hôm nay tìm đã lâu mà vẫn chưa thấy.”

Diệp Bùi Thanh nhìn về phía mưa đêm mù mịt, sờ sờ cằm, vẻ mặt có phần tịch liêu: “...Ừm.”

Diệp Lâm cẩn thận hỏi: “Chẳng hay thế tử có gì phân phó?”

Ban nãy hắn đến cắt ngang động phòng hoa chúc, thực ra là theo lệnh của Diệp Bùi Thanh, không phải do Mục Quốc Công phân phó. Thế tử không phải người uỷ khuất chính mình, mấy hôm nay hắn tâm sự trùng trùng, tối nay không muốn động phòng, chỉ sợ là chướng mắt vị tân phu nhân này.

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Bắt được lão ni cô kia chưa?”

“Bắt được rồi, thế tử liệu sự như thần. Sáng sớm hôm nay ta dùng danh nghĩa của Tuỳ phu nhân mời bà ta đến đây, bà ta quả nhiên theo ta rời khỏi am. Không ngờ trên đường tới phủ chúng ta nghe nói Tuỳ phu nhân thất cổ, bà ta sợ tới mức lẫn vào trong đám đông muốn chạy trốn, bị ta tóm được nhét vào bao tải giấu trong tiểu viện ngoài phủ.”

“Có ai trông thấy không?”

“Ta để Tiểu Mộc bắt gặp.”

“Hôm nay không rảnh, đêm mai đi thăm vấn bà ta.”

“Vâng.”

Diệp Bùi Thanh nói thêm: “Thời gian không còn sớm, ta đi uống rượu mừng. Người ta bảo người tìm tối nay là ân nhân của ta, người tiếp tục chú ý xem.”

Diệp Lâm không biết trả lời sao cho phải: thế tử gia sai hắn tìm người, nhưng lại không nói cho hắn tường

mạo, thân phận, ngay cả tục danh của người ta cũng chẳng có, chỉ bảo “Người này trầm tĩnh ít lời, có thứ khí chất khiến người ta an tâm”, hẳn biết tìm kiểu gì a?

Hắn trộm nhìn sắc mặt của Diệp Bùi Thanh cẩn thận đáp: “Vâng.”

.....

Diệp Bùi Thanh vừa ra khỏi cửa, Thập Tam mới thở hắt ra, quay sang nhìn gương đồng đặt trên bàn.

Hai cây nến hỉ dài một thước cháy mãnh liệt, chốc chốc lại vang lên tiếng lách tách khe khẽ, rồi trở thành khói đen tiêu tán giữa không trung, ánh sáng từ cây nến hắt lên khuôn mặt cứng ngắc của Thập Tam.

Dung mạo đích xác so với trước kia tuấn nhã không ít, nhưng cũng thư sinh yếu nhược đi nhiều.

Thập Tam dọc theo cổ sờ soạng một lượt, không thấy dấu vết bị người khác dán nhân bì diện cụ lên, trầm mặc.

Quả nhiên đã thay đổi thân thể.

Căn cứ vào dáng vẻ này và phản ứng của mọi người, chính mình hiện tại không thể nghi ngờ là nam thể được ước hôn từ nhỏ với Diệp Bùi Thanh, nhị công tử con vợ cả của Mai Thượng thư – Mai Úc, năm nay mới tròn mười bảy tuổi.

Tạm thời mặc kệ đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, võ công nguyên bản tập luyện mười năm của mình đã biến mất, Thập Tam trong lòng khó chịu. Ôm một tia hy vọng cuối cùng, y chậm rãi sờ soạng căn cốt của bản thân.

Sờ sờ vuốt vuốt, một ngọn lửa nho nhỏ dần dấy lên trong lòng, khiến y hưng phấn.

Mai Úc tuy rằng thể nhược, căn cốt lại cực kỳ thích hợp để luyện võ, so với tư chất của mình trước đây không khác là bao. Nếu đã thông được kinh mạch, khổ luyện thêm vài năm, cũng có thể đạt chút thành tựu.

Thập Tam ngậy ngấn trong chốc lát, đẩy cửa sổ ra.

Một cơn gió mạnh kèm mưa đêm liều mạng xô vào y phục của y, xa xa mưa gió gào thét, ầm ầm truyền đến tiếng cười đùa của tân khách. Y thầm tính toán: bản thân chưa thăm dò rõ địa hình của Mục quốc phủ, lại mưa to gió lớn, tối nay y chắc chắn không thể đi được. Chạy trốn không kịp bị người ta bắt lại, kết cục chỉ e thiết tưởng không chịu nổi.

Hôn sự lần này nếu do tổ chức an bài, hẳn y sẽ bội thu tin tức. Cho dù ra sao, y cũng phải nghĩ cách liên lạc được với người đưa tin.

Thỏ khôn có ba hang, Thập Tam ở kinh thành các nước đều có chỗ bí mật, cất giấu một ít ám khí và kịch độc, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào. Chỉ cần có thể xuất môn mang chúng nó về phủ, khi tới thời điểm bất đắc dĩ phải ra tay, ít nhất y có thể tự bảo vệ mình.

Cho nên, quan trọng nhất vẫn là an toàn vượt qua mấy ngày kế tiếp.

Nếu không phải bất tiện, y cũng muốn đo sức với Diệp Bùi Thanh.

Đóng cửa sổ lại xem xét xung quanh, bỗng nghe thấy ngoài cửa có ba tiếng gõ nhẹ, thành âm hoà hoãn của một nữ nhân vang lên: “Công tử đói bụng chưa? Nô tỳ đã chuẩn bị đồ ăn khuya, mời công tử ăn chút ít, nhân tiện uống hết bát thuốc hôm nay.”

Thập Tam đành phải mở cửa cho nàng tiến vào.

Dì Triệu vừa đặt bát đĩa và thức ăn lên bàn, vừa thấp giọng nói: “Tuỳ phu nhân treo cổ tự vẫn hôm nay, công tử còn nhớ rõ nàng là ai không? Ở Mai phủ ta từng đề cập qua với công tử.”

Thập Tam nói: “Chỉ nhớ nàng là trắc phu nhân của Mục Quốc công.”

Dì Triệu liếc mắt nhìn Thập Tam: “Công tử luôn luôn không thích những mối quan hệ xa giao rắc rối phức tạp, trước đây nô tỳ không dám nói gì, nhưng hiện giờ nếu muốn sinh tồn trong phủ, sau này sẽ không thể như vậy nữa. Bằng không ngày nào đó công tử bị người ta âm thầm hãm hại, đám hạ nhân chúng ta không bảo vệ chu toàn được cho công tử, mất mạng là chuyện nhỏ, cô phụ kỳ vọng của lão phu nhân mới là việc lớn.”

Thập Tam chỉ có thể đáp ứng: “Đã biết.”

Dì Triệu lúc này mới đóng chặt cửa, vừa nhìn chăm chăm Thập Tam uống thuốc, vừa cúi đầu giăng giải.

Tuỳ phu nhân là tiểu thiếp Mục Quốc công mới thu vào cách đây ba năm, hiện tại còn chưa đến hai mươi tuổi, dung mạo kiều diễm lại am hiểu thơ phú, nhận được vô vàn sủng ái. Nàng xuất thân từ nhà tú tài bản hàn, vốn chỉ là vợ bé, nhưng hai năm trước đã hạ sinh cho Mục Quốc công một đứa con, thăng lên làm trắc phu nhân, ngang hàng với Trì phu nhân và Minh phu nhân. Có điều nàng ta hơi xấu tính, lại khó tránh khỏi thị sủng mà kiêu, nghe nói xưa nay thích nhất là việc đập vỡ đồ đạc, đè đầu cưỡi cổ người dưới, hạ nhân trong phủ chẳng mấy ai ưa.

Trì phu nhân từ trước tới nay rộng lượng, Minh phu nhân tính cách không màng danh lợi, không muốn cùng nàng ta so đo, mấy năm qua coi nàng ta như muối muối mà đối đãi, sủng ái đủ đường. Ngay cả Mục Quốc công cũng thường xuyên khen trong nhà mọi sự hoà thuận, hiền thê mỹ thiếp, người ngoài ước ao.

Cho nên ai cũng cảm thấy khó hiểu, tại sao hôm nay Tuỳ phu nhân đột nhiên lại treo cổ tự vẫn.

Vừa rồi dì Triệu cùng mấy phụ nhân ở cửa nói chuyện phiếm, làm như vô tình, hỏi thăm từ đầu tới cuối chuyện này. Một phụ nhân trong đó nói, vốn mấy hôm nay Tuỳ phu nhân tâm thần vẫn luôn bất ổn, thường xuyên phát cáu, đôi lúc chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt, mà đánh bọn nha hoàn đến mức mình đầy thương tích, tiếng kêu gào cách sân vẫn có thể nghe thấy rõ. Mấy ngày gần đây cả ngày không thấy bóng người, nửa đêm thường xuyên nghe được từ trong viện của nàng truyền đến tiếng khóc.

Thập Tam ăn hết bát cháo, lại cúi đầu uống thuốc. Y đối với những nữ nhân như vậy luôn luôn không dám xu nịnh, thà rằng kính nhi viễn chi, càng không muốn lấy các nàng làm vợ.

Dì Triệu nhỏ giọng nói: “Nghe người ta bảo, buổi chiều Trì phu nhân mời thầy thuốc đến xem thi thể của Tuỳ phu nhân.”

Thập Tam nhíu mày: “Một người đã chết, mời thầy thuốc làm gì?”

Dì Triệu cũng có ý như vậy: “Còn phải nói sao? Người cũng đã chết rồi, mời thầy thuốc đến làm gì? Nếu nghi ngờ không phải nàng ta tự sát, thì nên thông báo cho quan phủ chứ?”

Thập Tam liếm sạch sẽ thuốc trong bát: “Chưa rõ ràng, không thể suy đoán bừa.”

Mục Quốc phủ này tựa hồ có điểm sâu.

Dì Triệu cũng nói: “Hiện giờ Mục Quốc phủ mặc dù có lão thái thái, nhưng Trì phu nhân vẫn là đương gia. Công tử không có căn cơ, tạm thời phải uỷ khuất cầu toàn. Lễ vật cho lão thái thái cùng các vị phu nhân đã chuẩn bị tốt, hối lộ cho hạ nhân cũng đủ cả, công tử xem thử nếu đã được rồi, ngày mai ta liền phân phó xuống dưới.”

Thập Tam nói: “Việc này giao cho người, sáng mai ta xem qua một chút.”

Dì Triệu thấp giọng dặn dò thêm, bảo y tối nay nghe lời, hầu hạ thể tử gia cho tốt, đừng xung đột với hần, rồi mới thu thập bát đĩa rời đi.

Tối nay nghe lời?

Thập Tam lục lọi nửa ngày trong phòng, tìm được một cây kéo hỉ thô to cùng hơn chục cái cương châm, nắm trong tay ước lượng. Y lại chọn ra mấy thứ thoai nhìn vô hại, nhưng đủ nặng, để ở các nơi khác nhau trong phòng.

Mất đi võ công, chỉ có thể ở lúc kẻ địch bất ngờ không kịp phòng bị tiên phát chế nhân. Diệp Bùi Thanh bất luận muốn ở chỗ nào hành hung y, y cũng có thể tuỳ tay cầm lấy thứ gì đó, đập thẳng vào đầu hần.

Sau khi đóng chặt cửa phòng ngủ, Thập Tam giờ nên nghiên cứu tất cả vật dụng và bàn ghế. Kiểm tra hồi lâu, y tìm được hai cây đinh dài bị lỏng, dùng kéo hỉ cây mạnh ra ngoài, đặt ở kê hở bên trong khe giường.

Đinh đó dài chừng năm tấc, đâm vào cổ có thể khiến người ta mất mạng. Diệp Bùi Thanh nếu dám ở trên giường động thủ động cước với y, nơi đây sẽ trở thành chỗ táng thân của hắn.

Không phải y không “nghe lời”, nhưng y đã quen với việc làm tốt công tác chuẩn bị cùng tính toán thiệt hại.

Y thống hận cảm giác bị người ta áp chế, không thể xoay chuyển.

Bên giường cất giấu đinh dài, dưới bàn giấu cương châm, trong tủ quần áo để kéo hỉ, mọi nơi trong phòng đều an trí đủ các vật nặng có thể đánh nát đầu người.

Trải qua một đêm cố gắng của Thập Tam, phòng tân hôn cuối cùng cũng được bố trí đầy đủ sẵn sàng.

4. Chương 4: Đại Náo Động Phòng

Diệp Bùi Thanh tiến vào tiệc mừng, bị tân khách cùng hảo hữu thân thiết thay nhau chuốc rượu, không cần nói chi tiết. Chỉ một lát sau, đám bằng hữu đã uống đến tận hứng, bất chấp tất cả lời hăn trở lại tân phòng.

Thế tử lập gia đình, mọi người hăn là nên có chừng mực, nhưng bộ hạ của Mục Quốc công đa phần là võ tướng thô nhân, cho dù tính cách của Diệp Bùi Thanh không sơ suất qua loa, nhưng từ nhỏ cũng đã luyện võ, nên không câu nệ tiểu tiết. Giờ phút này tất cả mọi người đều có chút men say, hưng trí nổi lên, ồn ào muốn nháo động phòng.

Ở trong phòng Thập Tam đã đi nằm, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân hỗn độn, cùng tiếng la hét ầm ĩ của nam nhân: “Phu nhân mau mau dậy thôi, chúng ta mang tân lang quan về rồi đây!”

Lại có kẻ say rượu nói: “Trượng phu chưa trở về làm sao mà ngủ được!”

Thập Tam nhếch môi, y ghét nhất bị gọi người ta năm lượt bảy lượt gọi “phu nhân”, “nam nhân của người”, nhưng với Diệp Bùi Thanh thì khác.

Cửa bị đập rầm rầm.

“Phu nhân, mở cửa!”

”Cô chăm nan miên (*một mình khó ngủ*), chúng ta mang người làm ấm giường về rồi đây!”

Thập Tam tỉnh táo lại, chậm rãi phủ thêm một lớp áo đơn xuống giường. Y mở cửa phòng ra, dùng ánh mắt bình tĩnh đảo qua mỗi người trước cửa, không nói gì. Người tới có năm, sáu, ước chừng đều trên dưới hai mươi tuổi, vốn đang mượn rượu giả điên, cợt nhả, giờ lại giống như giữa tiết trời nắng nóng bị ai đó vùi trong đồng tuyết, im lặng.

Chỉ là một thư sinh yếu ớt thôi mà, nhưng sao lại có cảm giác áp bách thế nhỉ?

Trong đó một người đã uống say, mơ hồ kêu lên: “Sao vậy? Có thích khách?!”

Diệp Bùi Thanh bình tĩnh đẩy đám người ra, liếc mắt nhìn Thập Tam nhú mày nói: “Ra ngoài cả đi, đừng nháo.”

Hắn vừa nói như vậy, cả đám mới nhớ ra mình đây là tới để nháo động phòng, nhất thời vui vẻ trở lại, hưng trí nổi lên, vội vàng ba chân bốn cẳng khiêng hắn vào trong phòng, không đợi phân trần ném hắn lên giường, rồi lôi kéo Thập Tam.

“Phu nhân ngượng ngùng làm gì?”

“Nháo một chút sẽ không ngượng nữa!”

“Nào nào nào, thuật thuật phục trạng phu của phu nhân mau mang ra cho chúng ta xem!”

Từ lúc Chiêu Nghĩa Đế ruồng bỏ quy tắc của tổ tông lập Nam hậu, phong tục lấy nam thê của Thiên Quốc đã được năm, sáu trăm năm, mọi người cũng đã quen. Đêm động phòng không phân lớn nhỏ, thế tử Quốc công xưa nay lại cùng bọn họ giao hảo, chỉ cần không hại đến mạng người, náo loạn đến mức nào cũng không sao cả.

Thập Tam tuy rằng khí thế kinh người, có điều sức mạnh không đủ, lập tức bị những người này lôi kéo đến bên giường, ngồi mặt đối mặt với Diệp Bùi Thanh. Y bình tĩnh muốn tránh đi, nhưng bị đám người áp chế bả vai, chạm trán với Diệp Bùi Thanh.

“Thế tử lên a, chần phu cương!”

“Hôn a!”

Đây chính là hoàng đế không vợ, thái giám đã sốt ruột chết đi. Mọi người thấy bọn họ không có động tác thân mật, sốt ruột đến độ như thiêu như đốt, hận không thể đẩy thế tử ra, tự mình ra trận lập uy.

Hô hấp của hai người lần lượt thay đổi, trên mặt da thịt dán vào nhau, khiến Thập Tam hận đến mức hàm răng run lên, thiếu chút nữa xoay lưng đi. Y nghiêng mặt sang một bên, vốn muốn tránh ra, nhưng trở tay không kịp lướt qua môi Diệp Bùi Thanh.

Thân thể cả hai đều run lên, trong lòng tức giận, đồng thời đẩy đối phương ra.

Diệp Bùi Thanh lau miệng, tuy không nói lời nào, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu. Hai người không hề che dấu cảm xúc chân chính, ánh mắt nhìn đối phương lộ vẻ không tốt.

Ngay sau đó, thần sắc của Diệp Bùi Thanh có chút cổ quái, dần lộ vẻ hoài nghi.

....Mai Úc tính tình dịu dàng nhã nhặn?

Mấy kẻ nháo động phòng lại cực kỳ hưng phấn: “Cởi y phục của hai người, bắt đầu nháo!”

Phong tục Thiên Quốc, đêm thành thân, nếu lấy là nữ tử, tân lang quan vẫn bị cởi sạch chỉ còn một cái quần, để phu nhân ở trên người cắn mười cái, ý là sau này lúc còn sống vì người làm trâu làm ngựa, cắn trước mười cái cho hả giận.

Đây chẳng qua là một mảnh khoé, mục đích chính là để đôi tân nhân tiếp xúc thân thể. Tân tức phụ đương nhiên sẽ xấu hổ, bình thường sau khi bị người ta ép cắn mười cái lên người tân lang quan, không khí cũng đã chín muồi, có thể nhập động phòng. Trước khi thành thân hai người chưa quen biết nhau, đêm tân hôn lại phải làm chuyện hết sức thân mật, rất nhiều tân nhân không thích ứng được, cho nên mới có vụ nháo động phòng này đây.

Nhưng mà nếu lấy nam thê, nháo động phòng càng thêm không kiêng nể gì, tân nhân bị ép làm đủ mọi hành động rõ ràng, khó có thể nói thành lời.

Diệp Bùi Thanh bị vài người đè nặng lên cánh tay và đùi, chưa kịp phản trần đã bị cởi hết hôn phục đồ thẩm, từ trên xuống dưới, hạ thân chỉ còn một cái tiết khố, sắc mặt trắng bệch bị cả đám ép quỳ một gối trước mặt Thập Tam.

Thập Tam cũng bị ghì chặt cả vai, áo khác bên ngoài bị kéo sang bên, cùng nửa thân trần của Diệp Bùi Thanh dính sát vào nhau.

Vài người liều mạng tác hợp bọn họ, mà hai người lại thờ ơ, còn ra sức giãy dụa kháng cự

Một người trong đó nói: “Tối nay chưa thấy thể tử động phòng ta sẽ không đi!”

“Thể tử xấu hổ cái gì a? Đêm động phòng hoa chúc, nhân sinh cực lạc a!”

”Phu nhân *thối tiêu* cho thế tử sao hả?”

”Nào nào nào! Phu nhân đừng ngượng, *thối tiêu* là chuyện đầu tiên phu nhân phải học. Đêm nay nhất định phải học giỏi!”

Đầu Thập Tam bị ghì xuống giữa hai đùi Diệp Bùi Thanh, hai người đều cực kỳ tức giận. Diệp Bùi Thanh thâm nghĩ, người này ác cảm với mình như vậy, nếu thật sự để y *thối tiêu* cho mình, chỉ sợ cả đời này “đệ đệ” của mình không dùng được nữa. Hắn không để ý sự giãy dụa của Thập Tam, rút một tay ra ôm lấy y, đá văng mấy người đang hò hét trợ uy, kêu lên: “Đều ra ngoài hết cho ta! Bản thế tử muốn động phòng!”

Lời còn chưa dứt, bụng đã bị khuỷu tay ai đó hung hăng cho một cú, nhất thời ớn đau. Diệp Bùi Thanh tức giận đến xanh mét mặt mày, Mai Úc này thoát nhìn yếu ớt không chịu nổi gió, ra chiêu cũng thật độc, lại am hiểu nhược điểm trên cơ thể. Hắn đẩy khuỷu tay của Thập Tam ra, cương chế bản đặt y ở trên giường, uy hiếp nói từng chữ: “Không được đánh ta.”

Cổ tay Thập Tam bị kìm hãm chế trụ, giãy dụa không ra, bèn cúi đầu không nói gì.

Mọi người không nhìn rõ, chỉ thấy Thập Tam chôn đầu trước ngực Diệp Bùi Thanh, Diệp Bùi Thanh lại hùng phong đại chấn, cho rằng hai người cũng đã đến lúc, nháy mắt ra hiệu: “Đi đi đi, đừng quấy rầy thế tử cùng phu nhân nghỉ ngơi!”

“Thế tử đại chiến ba ngày đừng ngừng a!”

“Đừng làm phu nhân mệt a!”

Dây dưa hồi lâu, vài người còn chưa tận hứng dồn đẩy nhau ra ngoài. Cửa vừa đóng lại, Diệp Bùi Thanh còn chưa kịp thở, Thập Tam đột nhiên ngẩng mạnh đầu lên, Diệp Bùi Thanh bất ngờ không kịp phòng bị, cảm nhất thời bị thương, răng nanh siết qua đầu lưỡi đau điếng.

Khoang miệng tràn ngập mùi máu và vị mặn mặn, Diệp Bùi Thanh sắc mặt âm trầm buông Thập Tam ra, khoé môi đã chảy xuống máu tươi.

Hắn lúc này thật sự bị Thập Tam làm cho tức điên người. Mình dù sao cũng là trượng phu danh chính ngôn thuận của tên ma ốm này, luận gia thế, tướng mạo, năng lực, mình có chỗ nào uỷ khuất y? Cái loại cảm giác muốn đồng quy vu tận này là sao?

Thập Tam trong lúc giãy dụa tựa hồ cũng bị thương, vẫn không lên tiếng cúi đầu lau tơ máu nơi khoé miệng, sắc mặt trắng bệch, hô hấp không thuận. Tay y lướt qua góc giường, bí mật cầm trong tay một cây đinh dài, nhìn không chuyển mắt chú ý nhất cử nhất động của hắn.

Tên này nếu còn muốn nhào lại đây, đêm nay tất phải cá chết lưới rách.

Diệp Bùi Thanh im lặng không nói sửa sang lại y phục, từ trên giường nhẹ nhàng nhảy xuống, nói vọng ra bên ngoài: “Vốn không muốn thương người, giờ thì ngược lại. Người chờ coi.”

Đầu lưỡi bị thương không nhẹ, đụng tới răng ranh liền đau, Diệp Bùi Thanh có phần nói không rõ từng chữ.

Vừa ra khỏi phòng, cửa phía sau đã “phanh” một tiếng đóng lại, có tiếng khoá lại từ bên trong.

Diệp Bùi Thanh híp mắt, mặc áo nằm ở trên giường con ở gian ngoài.

Hắn vốn không để ý tới Mai Úc, cũng không có hứng thú ở với y cả đời. Nếu cuộc hôn nhân chính trị lần này không thể tránh khỏi, hắn định bụng không chạm vào y, tương lai chia tay trong hoà bình. Nhưng hiện tại xem ra, tính cách của Mai Úc lại khác một trời một vực với dự liệu của hắn.

Diệp Bùi Thanh tự nhận là người yêu quý sinh mạng, tuyệt không nguyện ý tìm đường chết, cũng không muốn áp đặt người khác, nhưng đã tới tình cảnh này, ai cũng không thể trốn thoát.

Giường vừa cứng vừa lạnh, Diệp Bùi Thanh vuốt vết máu bên khoé miệng, lăn qua lộn lại không ngủ được. Đêm tân hôn bị phu nhân đánh cho đổ máu, lại bị đuổi ra khỏi phòng ngủ, cả Thiên Quốc này chỉ e hắn là người đầu tiên.

5. Chương 5: Không Thể Trêu Vào Cũng Không Thể Trốn

Rạng sáng hôm sau, trên bầu trời tờ mờ còn vài ngôi sao nhạt nhoà.

Cạnh cửa truyền đến thanh âm lạch cạch, Thập Tam chậm rãi giương mắt, từ từ nhìn thoảng qua cánh cửa. Đêm qua sau khi thập phần khí phách sập cửa rồi cười khẩy, khí lực của y cũng cạn kiệt, rốt cuộc trước mắt tối sầm ngất trên giường, ngủ thẳng cẳng đến sáng sớm.

Trong tay vẫn nắm chặt một cây đinh dài không buông.

“Mở cửa.” Thanh âm ngoài cửa trầm thấp thông thả, lại nhận ra được tâm tình cực kỳ không tốt.

Thập Tam có phần cố sức ngồi dậy, chậm rãi chỉnh chang y phục, cũng không trả lời.

“Hạ nhân sắp tới hầu hạ rửa mặt chải đầu, người muốn để bọn họ chế giễu? Hay là muốn ta đá văng cửa phòng?” Thanh âm chậm rãi như cũ, nhưng kèm theo chút uy hiếp.

Thập Tam im lặng nhìn cửa, cuối cùng nói: “...Thế tử chờ.”

Y từ nhỏ luyện võ, học ám khí, bẫy rập, cơ quan, thông hiểu thiên văn địa lý, quen thuộc phong thổ các nơi, ngay cả quy củ của quý tộc các nước cũng nắm vững, nhưng chưa bao giờ học cách nhún nhường, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục chu toàn cùng người khác.

Y căn bản khinh thường nhún nhường.

Đêm qua y đã đắc tội với Diệp Bùi Thanh, Thập Tam hiểu rõ ngày sau ở trong phủ nhất định sẽ không được yên ổn, chỉ sợ trước mắt phải ăn khổ liên tục. Có điều y không biết hẳn sẽ trừng trị mình như thế nào?

Diệp Bùi Thanh đứng ở cửa, chỉ mặc áo lót đơn bạc, lạnh lùng nhìn Thập Tam. Hai người giằng co nửa ngày không ai thềm nói một câu, cuối cùng Diệp Bùi Thanh hờ hững nói: “Người tối qua được lắm.”

Thập Tam cúi đầu đáp: “Không dám.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Ngoài miệng nói không dám, lúc đánh người thì rõ hiểm. Từng học võ?”

“Chưa từng.”

Xem sức khoẻ đích xác chưa từng tập võ, có điều chiêu thức thật sự không tồi. Chẳng lẽ ăn may?

Diệp Bùi Thanh sắc mặt âm trầm: “Việc đêm qua nếu người dám truyền ra ngoài nửa câu, không cần ta nói người cũng biết trong phủ sẽ đối phó người như thế nào.”

Thập Tam gật gật đầu.

Đêm qua y khiến Diệp Bùi Thanh mất mặt như vậy, nếu truyền ra ngoài, chưa nói đến việc Diệp Bùi Thanh bị người ta chê cười, bản thân chắc chắn sẽ phải chịu gia pháp. Vừa vào cửa đã chịu gia pháp, những ngày kế tiếp sẽ rất khổ sở.

Diệp Bùi Thanh chậm rãi bước đi thong thả vào phòng, nhìn xung quanh một vòng, cầm ngọc kỳ lân trên bàn trà lên, đột nhiên cười nói: “Thứ này tựa hồ không nên để ở đây. Người sắp xếp lại một lượt?”

Đêm qua say rượu, không phòng bị Mai Úc, hôm nay mới nhận ra căn phòng có chút thay đổi.

Vài thứ được xếp đặt rất thú vị.

Thập Tam cúi đầu nói: “Sắp xếp theo phòng cũ ở nhà. Nếu thế tử không thích, giờ ta đổi lại.”

Diệp Bùi Thanh buông ngọc kỳ lân xuống: “Người thích như vậy thì cứ để như vậy đi.”

Hắn ngồi xuống ghế, tựa tiểu phi tiểu nhìn Mai Úc.

Thập Tam bị hắn nhìn mà tâm loạn, bất động thanh sắc rót một chén nước cho Diệp Bùi Thanh, dâng hay tay: “Đêm qua đụng chạm tới thể tử, không phải cố ý. Xin thể tử thứ tội.”

Diệp Bùi Thanh cười tiếp nhận chén trà: “Người mới đến, đêm qua bị đám mãng nhân kia khiến cho sợ hãi, cảm xúc khó có thể khống chế, việc này tạm thời bỏ qua. Tối nay viên phòng cũng không muộn.”

Vừa nghe nói phải “viên phòng”, Thập Tam gục đầu xuống cắn chặt răng: “Ta có chuyện muốn nhờ, không biết thể tử có thể đáp ứng?”

“Nói.”

Thập Tam: “Ban đêm ta hay khó thở, sợ khiến thể tử khó chịu. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ e không viên phòng được.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thân thể không khỏe, nhưng cũng không cần người xuất lực. Nếu suốt ngày lấy cơ thân thể không khỏe, ta chẳng cần lấy vợ làm chi, mua tượng Bồ Tát về cung phụng cho xong.”

Thập Tam bồi thêm: “Chi bằng thể tử xem qua bốn nhà hoàn ta mang theo? Trước cứ thu bữa một người nào đó, đợi khi thân thể ta tốt hơn, sẽ... hầu hạ thể tử gia.”

Diệp Bùi Thanh chưa từng thấy ai vội vàng mong trọng phụ nạp thiếp như vậy, trong lòng cười lạnh.

Diệp Bùi Thanh hẳn là ai kia chứ, thích kẻ nào, khi nào nạp thiếp, còn để người khác phải xen vào sao?

Hắn cũng không muốn viên phòng, nhưng việc này cũng phải do tự mình hắn nói!

Hắn uống một ngụm nước, cười dài đứng dậy, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống: “Người cũng thật đức hạnh, bản thân còn chưa dính mưa móc, đã muốn nam nhân của người động tới nha hoàn?”

Lời còn chưa dứt, hắn đột ngột vươn tay về phía Thập Tam. Thập Tam tuy rằng phản ứng rất nhanh, nhưng tốc độ ngăn cản có hơi chậm. Y không kịp né tránh, trên cánh tay đau xót, bị Diệp Bùi Thanh kéo tới bên giường.

Thân thể bị đẩy mạnh, Thập Tam ngã xuống giường.

Diệp Bùi Thanh sắc mặt lạnh như băng vô tình, Thập Tam thầm kêu không ổn. Y vừa định giãy dụa đứng lên, song cổ tay lại bị vặn ngược đau đớn, kiềm chế ở sau lưng.

“Soạt” một tiếng, áo trước bị xé rách, lộ ra lồng ngực trần.

Đầu gối của Thập Tam lập tức đá về phía Diệp Bùi Thanh, chiêu thức của y tuy rằng lưu loát, tốc độ và sức lực lại không đủ, bụng Diệp Bùi Thanh dính chưởng, hấn kêu lên một tiếng đau đớn nhưng không buông tay, hai chân lập tức áp lên.

Thân thể Thập Tam bị Diệp Bùi Thanh gắt gao khoá lại, giống như thái sơn áp đỉnh, không động cựa được nữa.

Y cắn răng nhìn chằm chằm Diệp Bùi Thanh, trán toát mồ hôi lạnh, có chút kinh hãi.

Đêm qua đắc thủ là bởi Diệp Bùi Thanh say rượu không đề phòng, hiện tại người này tỉnh táo lại cảnh giác, mình há có thể dễ dàng thoát thân?

Nên vượt qua ải này như thế nào?

Diệp Bùi Thanh vẫn đang cười: “Còn muốn ta nạp thiếp sao?”

Thập Tam biết Diệp Bùi Thanh đã tức giận, giờ không phải lúc lấy cứng đối cứng, đành cắn răng đáp: “Không nạp thiếp.”

Người dưới thân sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập. Diệp Bùi Thanh biết thân thể y không tốt, dọa y thêm nữa chỉ sợ y ngất xỉu mất, rút cuộc buông ra, cười nói: “Mai Úc, nếu đã gả cho ta, nên từ từ ngẫm xem làm vợ thế nào. Ngay cả ghen cũng chẳng có, chỉ e người còn phải học nhiều.”

Thập Tam mơ mơ hồ hồ ngồi dậy, trong lòng rất khó chịu, nhưng vẫn bất động thanh sắc.

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng băng quơ nói: “Người cởi quần áo ra.”

Thập Tam thiếu chút nữa nghẹn chết, thầm nghĩ, không biết Diệp Bùi Thanh sẽ trừng phạt y như thế nào, cảnh giác nhìn hấn, âm thầm tính toán.

Diệp Bùi Thanh thích nhìn dáng vẻ của Thập Tam khi cùng hấn đối kháng, cố ý chỉ nói một nửa để dọa y, cười mà rằng: “Đêm qua động tĩnh nháo động phòng lớn như vậy, nếu sáng nay chẳng có dấu vết gì cả, bọn hạ nhân sẽ nghĩ sao? Đi bố trí một chút.”

Thập Tam sao biết được Diệp Bùi Thanh sẽ nói như vậy? Y cũng từng nghĩ qua. Nếu không có dấu vết gì

lưu lại, tất nhiên sẽ trở thành trò cười cho kẻ dưới, hoặc là bàn tán Diệp Bùi Thanh không được, chỉ có vẻ ngoài, hoặc là nói hấn không quản được phu nhân của chính mình.

Là một nam nhân bình thường, Diệp Bùi Thanh dù sao vẫn bận tâm đến mặt mũi của bản thân.

Y cúi đầu phản bác nói: “Thế tử thân thể kim ngọc, sở thích nói vậy cũng khác với kẻ phàm phu tục tử như ta. Vẫn là thế tử tự mình ra trận tốt hơn.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Nói vớ vẩn.”

Hai người giằng co nửa ngày, lấy chơi đoán số phân định thắng bại, cuối cùng Thập Tam thua. Y mời Diệp Bùi Thanh ra gian ngoài, bản thân ở lại trong phòng bài trái một lần. Thân thể y vốn suy yếu, vừa rồi lại bị kinh hách, sau khi vất vả sắp xếp xong, thở hổn hển thiếu chút nữa té xỉu trên giường.

Chuyện luyện võ, cấp bách. Thân thể suy yếu này của Mai Úc có chút kỳ hoặc, nhưng nếu sớm đã thông kinh mạch khắc khổ luyện tập, hấn sẽ dần dần cường kiện.

Diệp Bùi Thanh bước vào nhìn “tác phẩm” của y, cười nói một tiếng “phân lượng chưa đủ”, bồi thêm một câu: “Người ra ngoài trước đi, chờ ta.”

Thập Tam không muốn nhiều lời với hấn, khoác áo đi ra gian ngoài, thuận tay đóng kín cửa.

Không biết qua bao lâu, Diệp Bùi Thanh cúi đầu đi ra.

Diệp Bùi Thanh cảm nhận được hơi thở trầm tĩnh của Thập Tam, chẳng hiểu tại sao có cảm giác an tâm quen thuộc, nhưng không phải vì hấn đã quen với Mai Úc. Sau khi sống lại vào một tháng trước, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của hấn, chỉ duy nhất tính cách của Mai Úc thay đổi quá nhiều, khiến hấn có phần trở tay không kịp.

Đời trước sau khi thanh thân, Mai Úc tựa hồ vẫn có tâm sự, buồn bực không vui, chẳng mấy khi cười. Thân thể hai người cũng không được tốt, một người bệnh tình tăng thêm, một người thương thể ngày càng nặng; một người mở to mắt, người kia lại ngất xỉu đi, rất hỗn loạn, ngay cả cơ hội gặp mặt nhau lúc tỉnh táo cũng không nhiều.

Hơn nữa, xuất giá chưa đến một tháng, Mai Úc đã chết.

Trượt chân rơi xuống hồ mà chết.

Cái chết đáng thương của Mai Úc, cũng vì không thích ứng được cuộc sống trong Mục Quốc phủ. Sau khi sống lại, Diệp Bùi Thanh quyết định cùng y phân rõ giới tuyến.

Nam thê Thiên Quốc địa vị cao cả, mình chỉ cần không chạm vào y, khi hai người tách ra cũng sẽ không có thâm cừu đại hận, Mai Úc có thể tiếp tục sống cuộc sống của y, Diệp Bùi Thanh cũng có thể đi tìm ân nhân của mình.

Tất cả kế hoạch của hắn đã bắt đầu triển khai, nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, Mai Úc đời này, lại trở nên khác biệt như vậy.

Chẳng lẽ đời trước y chỉ đang giả vờ? Hiện tại mới là tính cách vốn có của y?

Diệp Bùi Thanh có cảm giác người tính không bằng trời tính.

Sắc trời dần sáng, bốn phụ nhân gõ cửa nối đuôi nhau mà vào, đều bưng chậu rửa và khăn mặt, thu dọn phòng, hầu hạ hai người rửa mặt chải đầu, chưa đến nửa canh giờ đã xong xuôi mọi việc.

Một phụ nhân cười nói: “Lão thái thái hôm qua nửa đêm mất ngủ, sáng nay luôn mồm hỏi thế tử thế nào. Trì phu nhân cùng Vân Khê cô nương muốn tới mời thế tử, lão thái thái lại nói vừa tân hôn, cứ để thế tử ngủ thêm một chút, không cần quấy rầy.”

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Thân thể lão thái thái ngày hôm qua thế nào?”

Trên mặt phụ nhân lộ ra chút thần sắc bi thương: “Đêm qua lại ho ra mấy ngụm máu, khiến Trì phu nhân và Vân Khê cô nương rất lo lắng...”

Diệp Bùi Thanh dùng khăn lau mặt: “Không cần ăn cơm vội, đi thỉnh an lão thái thái trước.”

6. Chương 6: Ta Chỉ Hy Vọng Cháu Trai Lấy Được Người Vợ Tốt

Tổ phụ của Diệp Bùi Thanh xuất thân từ thế tộc đã xuống dốc, nhưng trời sinh giỏi võ nghệ. Ở trên chiến trường lập được nhiều công lao, một thân đầm máu bảo hộ tính mạng của tiên đế, mất một chân, nhưng được danh hào Mục Quốc công.

Tổ mẫu là nữ tướng Kinh thị, khi còn trẻ cũng từng theo chồng xuất chinh, tiên đế ban cho hai chữ “Anh thư”.(nữ anh hùng)

Phụ thân của Diệp Bùi Thanh – Diệp Chính Cần dựa hơi tổ tông, vừa ra đời đã ngậm thìa vàng mà lớn lên,

Không bao lâu sau ông cũng theo phụ thân ra chiến trường, là một võ tướng hiếm có, lại bị che khuất dưới hào quang của phụ thân, hữu kinh vô hiểm, chưa từng trải qua sóng to gió lớn.

Cho dù như vậy, tiên đế trước lúc lâm chung, vẫn đem chức Thượng tướng quân nắm giữ binh quyền kinh thành cho ông.

Mười năm sau, lão Mục Quốc công qua đời, Diệp Chính Cần thừa kế tước vị, chức quan vẫn giữ nguyên.

Hiện giờ hoàng đế thân thể không tốt, Thái tử, Hoàng hậu, Vân phi cùng các thế lực trong triều bắt đầu rục rịch, Mục Quốc công tay nắm binh quyền, nghiêng về phía nào là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Trong triều ai nấy đều vội vàng sốt ruột, nhưng chẳng người nào dám trắng trợn lôi kéo Mục Quốc công, e sợ bị vu cho tội danh kết bè kéo cánh.

Chính Mục quốc công cũng không thể hiểu được rốt cuộc hoàng đế đang nghĩ gì. Thái tử mười tám tuổi, thân sinh mẫu thân là Ngô hoàng hậu đã chết mười năm trước, trong cung không ai nói tốt giúp hắn, toàn bộ đều dựa vào thế lực bên ngoại mới có thể sống sót đến hiện giờ.

Đương kim hoàng hậu họ Tề vốn là Lệ phi, có một đứa con trai mười sáu tuổi, những năm gần đây bà ta vì muốn con trai mình trở thành Thái tử mà hao hết tâm trí, nhưng vẫn không được như nguyện.

Về phần Vân phi, là phi tử hoàng đế sủng ái nhất mấy năm qua, tự nhiên cũng không thể làm người ta thất vọng, mỗi ngày đều ôm đứa con năm tuổi của mình xoay quanh trước mặt hoàng đế, hoàng đế cười bảo rằng “Tính tình cùng quả nhân có vài phần tương tự.”

Hoàng đế thích đứa con nào đã cực kỳ rõ ràng, nhưng người kế vị cuối cùng là ai thì vẫn khó nói.

Trong triều khấn trương nhất chính là Thái tử, nhóm người thân thích với Hoàng hậu và Vân phi. Người khác còn có thể chọn chủ tử, bọn họ lại chẳng thể chọn lựa, chỉ có một con đường duy nhất.

Những việc đó, thật ra lại chẳng quan hệ nhiều đến Diệp Bùi Thanh.

Ít nhất đời trước hắn cho rằng như vậy.

Đời này sống lại, Diệp Bùi Thanh đã hiểu ra. Tại sao mình cửa nát nhà tan, tại sao bị tống vào nhà lao, tất cả đều đang âm thầm nổi lên, chỉ chờ thời cơ thích hợp, liền đẩy hắn vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Cho nên, chuyện quan trọng nhất bây giờ với hắn, chính là đi thăm tổ mẫu đang sinh bệnh của mình.

Trong phòng của Kinh lão phu nhân đứng đầy nha hoàn người hầu già, tất cả nhân vật quan trọng trong Mục Quốc phủ đều tập trung cả ở đây. Vì Thập Tam và Diệp Bùi Thanh đều là nam, mọi người cho dù cười đùa, nhưng không nói nhiều, cũng không dám quá mức thân cận.

Thập Tam nghĩ thầm, thật đúng là tiện, gặp được tất cả trưởng bối trong nhà, liền nói vài câu khách sáo.

Mặc dù có tân nhân mới vào phủ, nhưng cũng đồng thời mất đi một người. Tất cả mọi người không dám phục sức quá tươi tắn, chỉ trang điểm nhẹ nhàng. Một phụ nhân mặc y phục màu lam đậm mộc mạc, chân thành hào phóng, dáng vẻ đoan trang, vừa gặp đã khó quên.

Thập Tam nhận ra, phụ nhân mộc mạc này, chính là Trì phu nhân chủ quản trong phủ.

Lại nói Trì phu nhân chỉ là trắc phu nhân, tại sao có thể nắm giữ chủ quản mọi việc trong Mục Quốc phủ?

Sinh mẫu của Diệp Bùi Thanh vốn là hoàng thất tôn nữ, sau khi qua đời vì biểu đạt sự kính trọng, Mục Quốc công vẫn không lập chính thất. Nhưng cho dù không có đích phu nhân, chuyện to chuyện nhỏ của Quốc công phủ vẫn phải có người đứng ra quản chứ nhỉ? Trì phu nhân khi đích phu nhân mất thì phụ trách tang sự, làm việc cẩn thận gọn gàng ngăn nắp, rất có năng lực. Bà sinh cho Mục Quốc công một đứa con trai, phụ thân Trì Chi Ngụ những năm gần đây chức quan càng ngày càng lớn, Trì phu nhân cũng được thơm lây, Mục Quốc công dần dần cũng có ý niệm thăng bà lên làm chính thất.

Kể đó, lấy Trì phu nhân dẫn đầu, mọi người đều tấm tắc khen ngợi tướng mạo của Thập Tam từ đầu tới chân, có điều y là nam nhân, mọi người cũng không dám quá mức, cuối cùng lại chuyển sang đề tài sinh con.

Thập Tam thật sự không rõ về mặt của y lúc này trông thế nào. Sinh con bằng cách nào? Từ nơi này sinh, trong dạ dày chui ra sao?

Diệp Bùi Thanh vẫn đang cười, nhưng Thập Tam biết hắn đã mất kiên nhẫn.

Rất cuộc, Kinh lão phu nhân cười nói: “Ôm chặt thì chưa cần, chúng nó mới ở cùng nhau, đừng vội nạp thiếp. Ta muốn Bùi Thanh có thể sống thoải mái.”

Trì phu nhân vừa thấy lão thái thái mệt mỏi, vội lên tiếng: “Việc hôm qua còn chưa xử lý xong, lão thái thái cứ nói chuyện với cháu dâu, chúng ta đi trước.”

Lão thái thái cười khoát tay, mọi người vội vàng lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại mấy nha hoàn hầu hạ bên cạnh, Kinh lão phu nhân cười vẫy vẫy tay với Thập Tam: “Lại đây.”

Lão thái thái năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, thân thể càng ngày càng suy yếu, mấy tháng qua thỉnh thoảng lại ho ra máu.

Thái y lén nói cho Mục Quốc công, chỉ sợ dạ dày của lão thái thái bị bệnh, thời gian chẳng được bao lâu nữa.

Trong phủ chướng khí mù mịt, tổ mẫu đau lòng Diệp Bùi Thanh. Bà muốn trông thấy nhất, là một người vợ hiền yêu thương hẳn hết lòng, hỗ trợ cho hẳn ở mọi phương diện.

Cuối cùng, vợ của Diệp Bùi Thanh cũng vào cửa.

Bàn tay gầy gò của Kinh lão phu nhân nắm lấy tay Mai Úc: “Hi tiệc ngày hôm qua không thấy rõ lắm, để ta từ từ ngắm một lát.”

Thập Tam lần đầu tiên bị lão nhân lôi kéo ngắm nhìn từ đầu tới đuôi như vậy, đành phải ưỡn lưng đứng thẳng.

Bà cao thấp đánh giá hồi lâu, khoe miệng nở nụ cười: “Nhị công tử của Mai Thượng thư thật sự mi thanh mục tú.”

Kinh lão phu nhân yêu thích không muốn buông tay vuốt ve, tựa hồ có vô vàn hoài niệm: “Ông nội của Bùi Thanh năm đó có quan hệ rất tốt với ông nội người, sớm muốn kết thân. Kết quả hai bên đều sinh con trai, không sinh con gái, sau đó cười mà rằng, không có con gái thì gả con trai, liền gả người về đây, không ngờ lại là một đẳng thiên tư quốc sắc – đúng là nhân duyên trời định.”

Thập Tam buồn bực nói không ra lời.

Kinh lão phu nhân nói với nha hoàn Ngọc Khê đứng bên cạnh: “Mang cái hộp gỗ lim ra đây.”

Vân Khê cười nói: “Lão thái thái nhắc tới đã lâu, lễ vật này đặc biệt chuẩn bị cho phu nhân, ai cũng không được động vào.”

Mở hộp ra nhìn, bên trong là một thanh đoản kiếm, vỏ kiếm khảm đầy bảo thạch, vô giá.

Kinh lão phu nhân cười nói: “Người là tân nhân, vốn không nên tặng những thứ mang sát khí, nhưng chúng ta là võ tướng thế gia, người lại là nam, thanh đoản kiếm này bất quá chỉ để trưng mà thôi, không cần kiêng kỵ nhiều như vậy. Sau này nếu Bùi Thanh khi dễ người, người cứ lấy nó ra dọa hẳn.”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ cười: “Lão thái thái quý cháu dâu cũng không thể bắt nạt cháu trai mình chứ. Mai Úc là người dịu dàng biết quan tâm săn sóc, đôi ta gắn bó như sơn. Lão thái thái cứ yên tâm đi.”

Thập Tam cười lạnh trong lòng.

Diệp Bùi Thanh này cũng thật hiếu thuận, vì không để tổ mẫu lo lắng, gì cũng dám nói.

Kinh lão phu nhân vui mừng quá đổi: “Vậy là tốt rồi. Vậy là tốt rồi. Tân nhân mới vào phủ, cái gì cũng không quen, người nên dùng nhiều thời gian ở bên cạnh y, đừng để y một mình.”

Nói xong bà lại cầm tay Thập Tam, thấp giọng dặn: “Ta thấy người rất tốt, tuy không nói nhiều, nhưng thành thành thật thật. Sau này liền giao Bùi Thanh lại cho người, cẩn thận giúp đỡ hắn, ta cũng an tâm.”

Thập Tam đành phải gật gật đầu.

Kinh lão phu nhân lại quay sang nói với Diệp Bùi Thanh: “Vân Thụy thế nào? Vẫn chưa chịu khai?”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Lão thái thái đừng lo lắng, ta đang nghĩ cách. Trong phòng Vân Thụy có rất nhiều tang vật, nàng lại chẳng chịu nói một lời, tục ngữ có câu cưỡi chuông cần tìm người buộc chuông, phải nghĩ cách khiến nàng gỡ bỏ khúc mắc, mới có thể hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Kinh lão phu nhân thoáng im lặng, lại hỏi: “Nghe nói Tuy nha đầu treo cổ tự vẫn?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Năm nay đích xác không được thuận lợi, lão thái thái không cần quan tâm quá nhiều. Ta đã tra rõ mọi việc, mấy ngày nữa mang Mai Úc lên chùa dâng hương cầu bình an.”

Kinh lão phu nhân nói: “Người khác ta chẳng quan tâm, nhưng dù sao Vân Thụy cũng là nha hoàn hầu hạ ta, lớn lên bên cạnh ta, ta không tin nàng sẽ ăn trộm này nọ. Người nên điều tra rõ ràng việc này.”

Diệp Bùi Thanh gật đầu: “Vâng. Lão thái thái đừng lo.”

Kinh lão phu nhân cúi đầu cười: “Người già rồi thường hay suy nghĩ nhiều. Thường nghe lớn tuổi mà vẫn mặt dày mày dạn còn sống, người bên cạnh sẽ mang tội. Ta đây...”

Diệp Bùi Thanh vội vàng cắt ngang, ra hiệu bằng mắt với Mai Úc.

Thập Tam vội vàng cùng Diệp Bùi Thanh khuyên nhủ cả nửa ngày, dốc hết vốn liếng, mới khiến lão thái thái không rơi nước mắt.

Kinh lão phu nhân mệt mỏi nằm trên giường nói: “Đi đi, đến bái kiến phụ thân người. Ta cũng mệt rồi, phải nghỉ ngơi.”

Diệp Bùi Thanh cùng Thập Tam thỉnh an xuất môn, dọc theo đường đi hai người đều im lặng. Thập Tam vốn sẽ không nói chuyện với Diệp Bùi Thanh, hiện giờ hắn đang có tâm sự, không muốn làm phiền đến hắn.

Tới chỗ Mục Quốc công thỉnh an kính trà, trắc phu nhân của Mục Quốc công vừa mắt, không có gì muốn nói với Mai Úc, chỉ hỏi: “Người có muốn làm quan?”

Thập Tam không biết trả lời thế nào, liếc mắt nhìn Diệp Bùi Thanh một cái, thấy người sau nhẹ nhàng gật đầu.

Thập Tam đáp: “Tuỳ Quốc công định đoạt.”

Mục Quốc công trầm ngâm trong chốc lát: “Để ta xem trong triều còn ghế trống nào, rồi sẽ báo cho Bùi Thanh biết.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Đa tạ phụ thân.”

Thập Tam thầm nghĩ: chả trách có bao nhiêu người sút đầu mẽ trán muốn làm nam thê của quý tộc, không ngờ có nhiều ưu đãi như vậy. Đáng tiếc y là một thích khách, không có ham muốn làm quan, đúng là lãng phí cơ hội tốt.

Trở lại trong viện đã là buổi chiều, Diệp Bùi Thanh chỉ nói một câu “Ta phải ra ngoài có chút việc, buổi tối mới về”, rồi lập tức bỏ đi, chỉ để lại Thập Tam trong phòng.

Thập Tam ước gì mình lúc nào cũng ở một mình, sau khi ăn cơm trưa, liền đóng cửa phòng, chỉ nói với người bên ngoài thân thể mình không khỏe, dựa theo võ công tâm pháp từng học qua trước đây, bắt đầu thử đả thông kinh mạch.

Đêm đã canh hai, Diệp Bùi Thanh cùng Diệp Lâm quanh co lòng vòng đi vào trong một sân nhà yên tĩnh vắng lặng. Phòng nhỏ cực kỳ hỗn độn, Diệp Bùi Thanh vừa mở cửa bụi đất liền bay lên. Ở xa xa chẳng nghe thấy gì, tới gần mới loáng thoáng có tiếng rên rĩ.

Diệp Bùi Thanh dù bận vẫn ung dung đứng ở góc phòng âm u. Diệp Lâm đóng cửa phòng chứa củi lại, mở cái bao tải vẫn không ngừng vụn vụn trong góc ra, để lộ một người.

Trong ấy đích xác là một lão ni cô, hai tay hai chân đều bị trói chặt, cái đầu trơn láng toả sáng dưới trăng. Dáng vẻ bà ta khoảng bốn năm mươi tuổi, da thịt trên mặt run run tái nhợt, hai mắt trợn to tựa như trông thấy quỷ, cuống họng ngắc ngứ muốn kêu lên, nhưng miệng bị nhét một miếng vải bố, chỉ có thể phát ra tiếng rên rĩ.

Cuối cùng, lão ni cô cũng kiệt sức, biết kêu cũng chẳng có ai tới cứu, bắt đầu nức nở khóc.

Diệp Lâm để bà ta khóc một lúc, cười nói: “Hai ngày nay nhốt sư thái ở chỗ này, là có vài việc muốn hỏi. Sư thái có bằng lòng chỉ giáo đôi câu không?”

Lão ni cô vội vàng gật đầu như già tởi.

Diệp Lâm nói: “Giờ ta sẽ bỏ miếng vải bịt miệng sư thái ra, sư thái đừng hét lên. Tất cả đều là người lương thiện, bình thường ta ngay cả con cắt cổ con thỏ cũng phải khóc một trận, ghét nhất là giết người, sư thái đừng bức ta.”

Lão ni cô không dám khóc thành tiếng, chỉ nghẹn ngào gật đầu, lệ rơi đầy mặt.

Miếng vải bịt miệng bị lấy ra, lão ni cô quả nhiên không dám kêu la chi cả, chỉ hoảng sợ nhìn Diệp Lâm.

Diệp Lâm dựa theo những gì Diệp Bùi Thanh đã dạy trước đó, cười mà rằng: “Doạ sư thái sợ hãi rồi. Lần này chỉ muốn hỏi chút chuyện liên quan tới Tuỳ phu nhân. Xin sư thái đem mọi việc nói hết với ta.”

Thân thể của lão ni cô tựa như cái sàng bắt đầu run rẩy không ngừng.

7. Chương 7: Sư Thái Cũng Không Hỏi Ta Mắc Bệnh Gì

Lão ni cô nói: “Tuỳ phu nhân thường xuyên đến am dâng hương, ta biết nàng là trắc phu nhân của Mục Quốc phủ, có tâm nịnh bợ, lân la làm quen, giữ nàng ở lại am ăn bữa cơm chay. Tuỳ phu nhân đáng vẻ mỹ mạo a, nàng vừa đến am, mọi người đều nhìn chăm chăm vào nàng. Không ngờ cách đây nửa năm, có một tiểu thí chủ coi trọng nàng ta, xin ta nghĩ cách làm cầu nối. Ta là người xuất gia, một lòng hướng Phật, nào dám làm cái việc ấy? Kết quả tiểu thí chủ nợ ngày ngày kỳ kèo không nhẽo, nói nếu không chiếm được Tuỳ phu nhân sẽ đi tìm chết. Ta không đành lòng từ chối, thâm nghĩ, việc này ít nhất cũng phải hai người đều nguyện ý mới tốt, liền thử đề cập qua với Tuỳ phu nhân. Không ngờ Tuỳ phu nhân yêu thích đáng vẻ tuấn tú của tiểu thí chủ kia, ôm ở ngăm chấp thuận. Cho nên mỗi lần Tuỳ phu nhân đến dâng hương, đều cùng tiểu thí chủ kia...quần lấy nhau.”

Diệp Lâm trong lòng sớm đã dậy sóng, nhưng vẫn bất động thanh sắc cười nói: “Sư thái đúng là từ bi, Bồ Tát nhất định rất vui vì có được bà mối như người, biến Phật môn thanh tịnh thành nơi dơ bẩn không chịu nổi.”

Lão ni cô cúi thấp đầu, vừa khóc vừa nói: “Đều tại ta nhất thời hồ đồ, xin ngài tha cho ta một mạng!”

Diệp Bùi Thanh ở trong góc khinh miêu đạm tả nói: “Nhân tình kia tên là gì?”

Lão ni cô lộ vẻ khó xử: “Cái đó...Ta không biết a...”

Diệp Bùi Thanh nói tiếp: “Tuỳ phu nhân tuy không phải trinh tiết liệt nữ, nhưng cũng không đến mức như vậy. Người còn chuyện gì giấu diếm.”

Lão ni cô ngẩng đầu, lễ thẳng khí hùng hét lên: “Từ câu từng chữ đều là thật, không dám nói sai nửa lời!”

Diệp Bùi Thanh cười lạnh: “Diệp Lâm.”

Diệp Lâm lấy ra một thanh chuỷ thủ, chậm rãi hươ hươ dưới ánh trăng. Thanh chuỷ thủ loé hàn quang kia dán lên cái mũi của lão ni cô, thanh âm ôn nhu mà khổ sở của Diệp Lâm vang lên trong căn phòng nhỏ: “Sư thái người biết không? Ta có bệnh...”

Lão ni cô đã sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Thanh âm của Diệp Lâm trở nên thống khổ, tay tăng thêm lực: “Sư thái cũng không hỏi ta mắc bệnh gì...”

Lão ni cô hoảng hốt kêu to: “Ngài mắc bệnh gì!”

Diệp Lâm ra vẻ sắp khóc: “Sư thái...Ta ghét nhất bị người ta lừa. Trước đây có một đứa trẻ nói dối ta, ta liền tức giận, cắt mất mũi nó, căn bản không khống chế được. Sư thái người biết không? Đứa bé kia mới chín tuổi, sau khi bị cắt mất mũi, hai cái lỗ vẫn chảy máu không thôi, ta sốt ruột muốn ấn cái mũi lại chỗ cũ, nhưng ấn thế nào, cái mũi vẫn rớt xuống đất...”

Kể kể một lúc thì lưỡi dao kia bắt đầu ép chặt trên mũi lão ni cô.

Lão ni cô sợ hãi tới phát hoảng: “Ngài buông ta ra! Ta nói! Ta nói! Cái gì ta cũng nói!”

Diệp Lâm thanh âm buồn bã: “Sư thái...Ngay từ đầu ta đã nói gì nhỉ? Không được lớn tiếng cơ mà, ta để lại cái mũi cho người, người còn định đâm đầu tìm chết?”

Lão ni cô nước mắt tuôn như mưa, đối với Diệp Lâm đã sợ tới cực điểm, nhỏ giọng nghẹn ngào: “Ngài... Thật đấy, cái gì ta cũng khai! Khai hết!”

Diệp Lâm vẫn đề nặng chuỷ thủ, mũi lão ni cô đã gần như chảy máu: “Có đúng là cái gì cũng khai? Không nói dối?”

“Không nói dối!”

Diệp Lâm thu hồi chuỷ thủ, cười mà rằng: “Sư thái, chúng ta ngay từ đầu thành thật với nhau có phải tốt hơn không? Ta rất ghét tra tấn người khác, cũng không thích giết người, sư thái muốn làm khó ta sao?”

Lão ni cô vẻ mặt bị nước mắt và nước mũi che khuất, ô ô khóc một lúc mới phát ra âm thanh.

“Sư thái nói đi. Ta nghe.”

“...Lão ni không dám....giở trò trước mặt ngài nữa.”

Thì ra tiểu thí chủ kia họ Kỷ tên Vĩ, là con cháu nhà phú hộ, dáng vẻ cực kỳ tuấn tú. Không biết hần từng gặp Tuỳ phu nhân ở đâu mà nhớ mãi không quên, ba lần bảy lượt vào am cầu xin lão ni cô làm cầu nối, còn tặng lão ni cô không ít của cải. Lão ni cô thấy tiền sáng mắt, liền nhất nhất đáp ứng. Sau khi hai người thương lượng cẩn thận, cảm thấy việc này khó mà thành, liền tấm mê được mà Kỷ Vĩ đưa cho vào thức ăn chay của Tuỳ phu nhân, để hần cưỡng gian nàng.

Sau khi Tuỳ phu nhân tỉnh lại cực kỳ tức giận, khóc suốt suốt đòi báo quan. Không ngờ Kỷ Vĩ kia lại là kẻ thức thời, lúc này đây liền mềm giọng ôn tồn an ủi nàng, cẩn thận giải thích nếu báo quan, Mục Quốc phủ há có thể dung chứa nàng? Khiến Tuỳ phu nhân ngược lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kỷ Vĩ thấy nàng ta không dám để lộ ra, dỗ dành nàng lên giường, sử dụng mọi thủ đoạn lấy lòng. Tuỳ phu nhân mới chỉ hai mươi tuổi, Mục Quốc công tuy sủng ái nàng, nhưng bình thường đông thê nhiều thiếp, tuổi tác cũng cao, diện mạo và công phu trên giường đều không so nổi với Kỷ Vĩ, trong lòng nàng tự nhiên yêu thích Kỷ Vĩ hơn. Sau vài lần liền chẳng nở buông tay, cứ như vậy lén lút qua lại với nhau một thời gian.

Lão ni cô nói: “Không ngờ gần đây Kỷ Vĩ đột nhiên biến mất, chẳng thấy xuất hiện ở am nữa. Tuỳ phu nhân vài lần phái người đến hỏi ta, ta chỉ có thể nói không gặp. Nàng ta trong lòng lo lắng, hỏi ta cách tìm được hần, ta nói lão ni cô cũng không biết a, rồi quẳng ra sau đầu, không xen vào nữa.”

Diệp Lâm nói: “Kỷ Vĩ này rốt cuộc có lai lịch như thế nào?”

Lão ni cô đáp: “Chỉ biết là phú hộ trong kinh thành, không biết buôn bán cái gì.”

Diệp Lâm vừa cười vừa nói: “Công phu trên giường của Kỷ Vĩ quả thực rất tốt?”

Lão ni cô vội đáp: “Tốt!”

Nói xong mới bừng tỉnh đại ngộ, vả vào miệng mình một cái: “Lão ni...Đoán...đoán vậy!”

Diệp Bùi Thanh cầm một viên gạch trong tay đánh lên đầu lão ni cô, khiến bà ta hôn mê. Hần nói: “Đuổi lão ni cô này về am, bảo với bà ta chuyện tối nay không được để lộ ra ngoài dù chỉ nửa chữ. Sau này chúng ta muốn hỏi thêm điều gì, gọi thì phải đến, không được từ chối.”

Diệp Lâm cười nhét lão ni cô vào bao tải: “Lão dân bà này còn sống cũng vô dụng, tặng cho quan phủ lại bôi nhọ thanh danh của Mục Quốc phủ ta, thật đúng là khó xử lý.”

Diệp Bùi Thanh không nói gì.

Diệp Lâm lại nói: “Lão ni cô này làm việc thuận tay như thế, mấy năm nay e rằng đã che giấu bao nhiêu thứ dơ bẩn, chỉ sợ biết không ít bí mật, sau này còn có tác dụng. Thế tử yên tâm, ta chắc chắn sẽ khiến bà ta không dám ra ngoài nói lung tung.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Tăng cường thăm dò cái tên Kỷ Vĩ này.”

“Vâng.”

Sau khi Diệp Lâm đuổi lão ni cô trở lại am, bảo bà ta tự mình viết hết ra những việc dơ bẩn đã làm, nhưng không đề cập tới chuyện của Tuỳ phu nhân Mục Quốc phủ, bảo bà ta ký tên vào đó. Nhược điểm của lão ni cô từ nay về sau ở trong tay Diệp Lâm, đối với Diệp Lâm nói gì nghe nấy, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Những cái đó sẽ nói sau.

Diệp Bùi Thanh trở lại Mục Quốc phủ, chậm rì rì ăn xong cơm chiều mới thông thả quay về trong viện của mình. Vừa tới cửa, đột nhiên một người từ bên trong lao ra, đụng vào hắn.

Diệp Bùi Thanh đỡ lấy nàng ta, dựa vào ánh sáng hắt ra từ ngọn nến thì thấy, là một trong những nha hoàn bồi giá của Mai Úc, trang điểm nền nã, một đầu châu ngọc, trên khuôn mặt tú mỹ đầy vẻ thẹn thùng.

Diệp Bùi Thanh cười đỡ nàng đứng vững, không nói lời nào.

Nha hoàn cúi đầu nói một câu “Nô tỳ va phải thế tử”, lại đỏ mặt chạy mất.

Diệp Bùi Thanh đi vào trong viện, dì Triệu cùng một bà lão đang ngồi nói chuyện phiếm dưới gốc cây nho, vừa thấy Diệp Bùi Thanh trở về, vội vàng đứng dậy hành lễ.

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Phu nhân ở bên trong?”

Dì Triệu vội đáp: “Phu nhân thân thể không khỏe, đang nghỉ ngơi. Thế tử chờ, ta đi đánh thức phu nhân.”

Diệp Bùi Thanh vội vàng gọi nàng lại: “Không cần. Phu nhân mấy ngày nay mệt nhọc, ta qua xem y.”

Dì Triệu nghe vậy, trong lòng nhất thời không biết là cảm giác gì: “Vâng...”

Diệp Bùi Thanh lại kéo dì Triệu sang một bên, nhẹ giọng hỏi: “Nha hoàn ban nãy từ nơi này chạy ra tên là gì?”

Dì Triệu trong lòng khê động, nghĩ thầm, thế tử ngay ngày đầu tiên đã coi trọng nha hoàn bồi giá, thật sự không ổn. Nhưng bề ngoài vẫn phải đáp: “Tên là Hồng Thuý. Thế tử là có ý...? Ta đi bẩm báo phu nhân –”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ta tự mình nói với y.”

“Vâng.”

Đi vào phòng, phòng trong lại khoá cửa, Diệp Bùi Thanh gõ cửa gọi một lúc, Thập Tam mới mở cửa ra, cung kính nói “Không biết thế tử trở về, không nghênh đón từ xa, thật có lỗi” vân vân...Diệp Bùi Thanh biết y luôn xa cách với mình, cũng chẳng hờn chẳng giận.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Sắc trời không còn sớm, đêm qua phu nhân không bồi ta, tối nay hẳn là viên phòng thôi.”

Thập Tam sắc mặt lạnh lùng cắn chặt răng, định đóng cửa lại đi ngủ, nhưng bị Diệp Bùi Thanh một tay giữ chặt.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Buổi tối bồi trợng phu ngủ là việc hết sức bình thường, xấu hổ cái gì?”

Lúc này đã ôm y ném lên giường.

Thập Tam tức giận, vốn muốn bắt động thanh sắc đối phó với Diệp Bùi Thanh, trong hỗn loạn lại bị hấn nhân cơ hội cởi mất áo. Y biết nếu không phản kháng sẽ hỏng bét, liền quơ bừa một quả cầu lưu ly ném về phía đầu Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh thiếu chút nữa dính chường, lui về sau vài bước mới ôm được quả cầu vào ngực, tựa tiểu phi tiểu nhìn y. Cần biết Diệp Bùi Thanh thích nhất là khiêu chiến, nếu Thập Tam ôn nhu thuận theo, hẳn thật sự cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng khi y bày ra dáng vẻ không chịu khuất phục, trái lại hẳn cảm thấy muốn ngừng mà chẳng được.

Thập Tam bị Diệp Bùi Thanh đùa giỡn đến mức tức thở, sau khi run rẩy quăng linh tinh vài thứ, rốt cuộc gắng gượng hết nổi ngã xuống giường, trong tay vẫn gắt gao nắm chặt một cây đinh dài.

Diệp Bùi Thanh thấy y sắc mặt tái nhợt cả người run rẩy, cười cười đắp chăn cho y: “Ta và ngươi thương lượng một việc?”

Thập Tam tức giận hỏi: “Chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Con trai của vú nuôi ta đến nay vẫn chưa cưới vợ, mấy hôm trước đến xin ta làm mối. Bên cạnh ta nào có nha hoàn nào thích hợp? Cứ chần chờ mãi. Hôm nay ta thấy nha hoàn Hồng Thuý của ngươi không tồi, chi bằng tặng cho ta, để ta thưởng cho hẳn?”

Thập Tam lạnh lùng nói: “Coi trọng rồi, người giữ cho mình chẳng phải tốt hơn sao?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Phu nhân ta còn chưa thượng, nào đến lượt nha hoàn? Người cho rằng ta không hiểu quy củ?”

Thập Tam âm ỉt nói: “Ta chưa bao giờ nghe qua quy củ đó.”

Diệp Bùi Thanh lại nghiêm túc mà rằng: “Giờ thì người nghe thấy rồi đấy. Nếu người thưởng Hồng Thuý cho hẳn, ta ba ngày sẽ không đến quấy rầy người.”

Một nha hoàn đổi lấy ba ngày? Y mang theo bốn nha hoàn bồi giá, vậy chẳng phải sẽ có nửa tháng?

Diệp Bùi Thanh nói tiếp: “Quyết định như vậy đi. Người nếu nha hoàn không đủ dùng, ta sẽ sai vài người sang đây cho người sai sử.”

Thập Tam nhắm mắt lại ngủ, không thèm để ý tới hẳn.

Diệp Bùi Thanh vẫn nói: “Hôm nay xem như ngày đầu tiên.”

Thập Tam thầm nghĩ người này đúng là không biết xấu hổ, nghiêm mặt nói: “Ta không cho người nha hoàn này.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Hôm nay không tính. Ngày mai bắt đầu tính.”

Nói xong, không chờ Thập Tam đáp lời liền vội vàng đi ra ngoài, gọi dì Triệu vào dặn dò: “Phu nhân định gả Hồng Thuý cho một gã sai vặt, người đi an bài.”

Rồi nói tên gã sai vặt là Thâm Thuý cho nàng biết.

Dì Triệu âm thầm kinh hãi: “Vâng.”

Nam thê xuất giá, ắt phải nhờ nha hoàn bồi giá sinh dục con nối dòng, Mai phu nhân cố ý chọn bốn nha hoàn dung mạo xuất chúng theo Mai Úc về đây, dụng ý không cần nói cũng biết.

Nhưng cho dù phải lên giường, cũng do Mai Úc tự mình bày mưu đặt kế mới được, không thể mặc chủ tự ý hành sự. Hồng Thuý này mắt cao hơn đầu, tướng mạo lại xinh đẹp nhất trong bốn nha hoàn. Tối nay nàng cố ý ăn mặc trang điểm xinh đẹp, định câu dẫn thể tử, đích xác đáng tội.

Nhưng Mai Úc tính tình ôn hoà, luôn luôn mặc kệ việc này, giờ sao lại đột nhiên muốn đánh phủ đầu nàng

ta?

Ban này thế tử rõ ràng có ý với nha hoàn này, chẳng lẽ cầu người không được trái lại khiến phu nhân ghen tuông?

Diệp Bùi Thanh bất động thanh sắc nói: “Việc này liền giao cho người.”

“....Vâng.”

8. Chương 8: Tân Phu Nhân Của Thế Tử Rất Lợi Hại

Diệp Bùi Thanh trở lại phòng, phòng trong đã khoá kín cửa. Hắn mỉm cười, ngồi xuống trước bàn, lấy ra một miếng vải nhỏ cuộn tròn.

Đây là tin tức của sư phụ từ núi Hoa Dương:

-Đồ đệ: gần đây một thuộc hạ tốt nhất của sư phụ bỗng dưng mất tích, tâm trạng không được tốt lắm, muốn tìm người tâm sự, ít ngày nữa sẽ đến. Nhân tiện, sư phụ muốn xem thử tâm tức phụ của người.-

Sư phụ muốn tới a.

Diệp Bùi Thanh đưa miếng vải lên trên ngọn nến, lưỡi lửa cắn nuốt những ký tự kỳ quái như vẽ bùa, từ từ thành tro.

....

Mấy ngày kế tiếp bình lặng không sóng gió, có điều buổi sáng sau khi rời giường phải đến chỗ lão thái thái tĩnh an. Mấy đệ đệ muội muội của Diệp Bùi Thanh muốn thiết yến khoản đãi Thập Tam, nhưng Diệp Bùi Thanh đều nhẹ nhàng chối từ, chỉ nói vừa tân hôn e rằng không tiện, đợi sau này rồi tính.

Sau khi Hồng Thuý nhận được thông báo nàng bị gả cho một tiểu tử, nha hoàn sống trong viện liền bùng nổ. Hồng Thuý coi trọng diện mạo và thân phận của Diệp Bùi Thanh, định ngầm câu dẫn. Nàng cảm thấy thế tử có ý với mình, đang vui vẻ, lại truyền đến tin tức như vậy. Nàng tất nhiên không chịu chấp nhận, dùng cái chết để đe dọa nói Thập Tam chôn vùi cả đời nàng.

Dì Triệu nào cho phép nàng ăn nói lung tung, liền tát nàng hai cái, nói: “Người cái đồ hồ ly tinh không biết trời cao đất rộng, coi thường chủ tử ôn hoà, không đợi chủ tử phân phó liền tự tiện hành sự. Nếu là chủ tử khác, đã đánh gãy chân người từ lâu rồi. Hiện giờ mới chỉ gả người đi, không mau cảm tạ ân sủng của chủ tử, còn dám hồ ngôn loạn ngữ, đánh nát cái miệng của người!”

Lúc ấy sai người giữ chặt Hồng Thuý, vả miệng ba mươi cái.

Hồng Thuý bị đánh đến mức khoé miệng đổ máu, khóc ngất đi, dì Triệu kêu người nhốt nàng lại trông chừng cho kỹ, không để nàng tự vẫn, vài ngày sau thì bị đưa đi.

Từ đó về sau trên dưới Mục Quốc phủ đều lén lút nói tân phu nhân của thế tử lợi hại, mấy nha hoàn còn lại đều sợ hãi, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Đám nha hoàn trong phủ có ý định với Diệp Bùi Thanh từ trước cũng bị hù dọa, im ắng đặt hy vọng vào những người khác.

Hồng Thuý coi thường Mai Úc tính tình tốt, lại có phu nhân Mai phủ bày mưu tính kế, vốn không lo ngại gì, sai là sai ở việc gặp đúng cô gia như Diệp Bùi Thanh, muốn giúp phu nhân lập uy, đúng là xui xẻo.

Thập Tam sau đó mới suy nghĩ cẩn thận lại chuyện này. Diệp Bùi Thanh thân là thế tử, nhất định sẽ có không ít kẻ muốn nhét người vào bên cạnh hắn, nhưng tên này tự đánh giá mình quá cao, không dễ dàng để ý người khác. Hắn không muốn đắc tội với người, cũng không muốn nạp thiệp, thế thì phải làm sao? Vì vậy hắn ra hạ sách này. Dựa theo sự hiểu biết của Thập Tam với Diệp Bùi Thanh, tên này chắc chắn không có lòng tốt lập uy giúp mình, tám phần mười là lấy y bình phong cho hắn.

Có điều Hồng Thuý tự tiện hành sự đích thực mình không bắt bẻ, Thập Tam cũng không nhắc lại việc này, cứ thế cho qua.

Ai ngờ khi lão thái thái nghe xong chuyện này, liền gọi Trì phu nhân và Thập Tam tới trước mặt, phân phó Trì phu nhân: “Mai Úc là phu nhân thế tử, tương lai mọi việc lớn nhỏ trong phủ phải giao hết cho y. Người xem xem có việc gì để y tiếp nhận, sau khi lại mặt liền giao cho y.”

Trì phu nhân không dám chậm trễ, liên tục gật đầu nói vâng, luôn mồm khen Mai Úc làm việc thẳng thắn quyết đoán, có năng lực.

Thập Tam muốn cự tuyệt, lão thái thái lại nói y “Rất khiêm tốn”, bác bỏ ý y.

Thập Tam nghĩ thầm, Diệp Bùi Thanh bày trò rất hay, chiêu này của hắn, khiến mình càng ngày càng có nhiều việc để làm. Có điều dù sao y cũng muốn chạy trốn, không tất xen vào mấy thứ này nữa.

Cuối cùng cũng tới buổi sáng hôm lại mặt, là ngày quan trọng trong kế hoạch đào tẩu của Thập Tam. Vốn y đối với hôm nay tràn ngập chờ mong, nhưng đêm hôm trước lại đánh nhau một trận với Diệp Bùi Thanh.

Nguyên nhân do Diệp Bùi Thanh ở bên ngoài uống chút rượu, khi trở về phòng quên mất hán ngữ ở gian ngoài, trực tiếp vào buồng trong leo lên giường, còn muốn ôm Thập Tam đùa giỡn.

Thập Tam sao có thể chịu được, liền cho hắn một quyền, không quá nặng, nhưng cũng khiến xương sườn của Diệp Bùi Thanh ăn đau. Vì thế Diệp Bùi Thanh vuốt ve chỗ xương sườn đau đớn của mình, tỉnh táo lại.

Hắn tự biết đuối lý, nhưng dù sao đường đường là một thế tử, sao có thể chịu được bị người ta ba lần bảy lượt khiêu khích, bởi vậy hắn gạt tắt nến, híp mắt muốn cột Thập Tam trên giường.

Thập Tam giãy dụa một trận, nhưng không gian trên giường nhỏ hẹp, thân thể hai người lại chặt chẽ dán vào nhau, Thập Tam càng kháng cự, càng khiến dục hoả trong người Diệp Bùi Thanh bùng bùng đột phát. Diệp Bùi Thanh vốn cũng không định làm chi cả, dục hoả bốc lên ngược lại tự mình tức giận, bỏ mặc Thập Tam trên giường đi ra ngoài ngủ.

Cho nên lúc hai người rời giường đều diện vô biểu tình, lạnh lùng không nói một câu.

Dì Triệu đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, sau khi bái biệt lão thái thái cùng chư vị trưởng bối mới xuất môn, Thập Tam thu liễm tâm tình âm thầm chờ đợi thời cơ. Y nhắc rèm che cửa sổ trên cổ kiệu lên thành một khe nhỏ, tựa như con báo nhìn chăm chú ra bên ngoài.

Nhưng ngựa của Diệp Bùi Thanh lại lắc lư xung quanh kiệu của y, thường thường ngăn trở tầm mắt của Thập Tam.

Cuối cùng, lúc đi ngang một ngõ nhỏ yên tĩnh, Thập Tam trầm giọng hô lên: “Dừng kiệu!”

Dì Triệu ở cạnh cửa sổ hỏi: “Công tử có chuyện gì?”

Thập Tam giải thích nói mình cần đi vệ sinh.

Diệp Bùi Thanh không có dị nghị, hô một tiếng “Hạ kiệu nghỉ ngơi”, bảo một tên tiểu tư đi theo y. Thập Tam nói: “Ta không thích người khác nghe được thanh âm ta đi vệ sinh.” Y xuống kiệu, một thân một mình không chút bối rối đi sâu vào con ngõ.

Y từng trà trộn vào kinh thành Thiên Quốc một thời gian, con ngõ này toả đi khắp nơi, có chút phức tạp, hơn nữa cách chỗ y giấu ám khí độc dược không xa.

Y đi một lát, biết bản thân đã ở ngoài tầm mắt của mọi người, bắt đầu guồng chân chạy trốn.

9. Chương 9: Lại Rơi Vào Tay Hắn

Thập Tam vừa chạy, vừa chú ý động tĩnh đằng sau, tận lực không để người xung quanh chú ý tới. Y biết lúc này hắn là Diệp Bùi Thanh đã phát hiện ra y mất tích, cúi đầu càng thêm cẩn thận dè dặt.

Thế tử phu nhân của Mục Quốc công về nhà mẹ đẻ lại mất tích, tội danh này ai cũng không kham nổi, nhất định sẽ tìm khắp mọi nơi.

Trong ngõ nhỏ nổi lên một trận gió, còn kèm theo vài hạt mưa phùn, thân thể gầy gò run rẩy, cảm nhận mùa thu rét lạnh. Thập Tam né tới né lui, quanh co lòng vòng trong ngõ nhỏ ước chừng nửa canh giờ, vô thanh vô tức đi vào một tiểu viện hẻo lánh. Mưa càng lúc càng lớn, người đi trên đường cũng ít hẳn, y cảnh giác nhìn bốn phía, khi không thấy ai khác liền ngồi xổm xuống từ khe hở dưới góc tường lấy ra một cái chìa khoá.

Chìa khoá đã hơi rỉ sét, Thập Tam xoa xoa vào quần áo, mở cánh cửa phủ đầy bụi ra, lách người đi vào.

Viện này là chỗ y ở mỗi khi đến kinh thành Thiên Quốc làm nhiệm vụ, chỉ cần y trốn trong này, Diệp Bùi Thanh sẽ không thể tìm thấy ngay được.

Cho dù thị vệ của Mục Quốc phủ đi tra từng nhà, cũng phải tốn vài ngày.

Viện đã lâu không có ai ở, mạng nhện giăng đầy, thoát trông có phần thê lương. Thập Tam cũng không ngại bẩn, dựa vào đại môn thở phào nhẹ nhõm.

Mục Quốc phủ không phải không tốt, nhưng đó không phải cuộc sống y quen. Y cũng không muốn làm vợ người ta.

Dọc theo đường đi quá mức khẩn trương, Thập Tam có chút choáng váng đầu khó thở, vội vàng tiến vào ổ chăn ngủ vội. Khi tỉnh lại đã là buổi chiều, y quét tước sạch sẽ tiểu viện, không nhanh không chậm từ tủ quần áo trong phòng ngủ lấy ra một cái mặt nạ da người đeo lên, đổi sang mặc một bộ y phục mộc mạc hàng ngày.

Hiện tại cho dù y đi trên đường cái, Diệp Bùi Thanh cũng không nhận ra y.

Y thầm tính toán kế hoạch tiếp theo. Vào ở Mục Quốc phủ đã được ba ngày, tổ chức vẫn không liên lạc với y, vậy chỉ có một khả năng: tổ chức cũng không biết y đã trở thành Mai Úc. Giờ bản thân đã mất vô công, đối với tổ chức mà nói coi như vô dụng. Thập Tam không dám chắc tổ chức sẽ xử trí y như thế nào.

Y có không ít tiền, nửa đời sau cũng chẳng cần lo nghĩ, có thể mua mấy miếng đất mai danh ẩn tích cả đời. Xem ra, cách tốt nhất chính là mấy ngày nay tiếp tục lẩn trốn, nghĩ biện pháp chuồn ra khỏi kinh thành, tìm một nơi yên tĩnh mà sống.

Trong lòng hạ quyết tâm, Thập Tam cảm thấy việc này không nên chậm trễ, ngày mai sẽ lên đường.

Mưa thu rơi tí tách, gió đêm rét lạnh, Thập Tam co người chui vào ổ chăn, lấy hai miếng điểm tâm trong ngực ra ăn cho đỡ đói. Hiện tại bên ngoài nơi nơi đều là người đi tìm y, y vẫn chưa thể lộ diện.

Chỉ cần có thể chịu đựng được đến ngày mai ra khỏi thành, y sẽ như kim chìm đáy biển, biệt vô tung tích.

...

Cuối cùng cũng tới chạng vạng hôm sau, Thập Tam giấu một ít ám khí và độc dược mình hay dùng lên người, mở cửa ra dò xét bên ngoài.

Ánh tà dương ngay tại chân trời, mấy đứa trẻ con nhà hàng xóm tốp năm tốp ba chơi đùa trước cửa, khói bếp lượn lờ qua nóc nhà.

Đúng là thời điểm nấu cơm chiều, cảnh sắc bình lặng mà ấm áp, khiến người ta an lòng.

Thập Tam đeo một cái bọc nhỏ, ăn mặc như lữ khách, không chút hoang mang xuất môn.

Dọc theo đường đi bắt gặp binh sĩ tuần tra, Thập Tam cũng không tránh né, nghênh diện mà lên.

Y cẩn thận quan sát, một ít nha dịch gõ cửa từng nhà kiểm tra, mặc dù không dám hùng hùng hổ hổ, nhưng cũng có phần oán giận, nói “Tân tức phụ người ta chạy mất, cũng không để chúng ta về nhà ăn cơm.” Thập Tam tính toán tốc độ tuần tra của bọn họ, trong lòng thầm thấy may mắn vì mình đi sớm. Diệp Bùi Thanh ngay cả người của quan phủ cũng gọi tới, xem ra áp lực không hề nhỏ.

Điều này khiến Thập Tam thầm cười nhạo trong lòng, có cảm giác “Người cũng có ngày hôm nay”.

Quanh co lòng vòng gần hai nén hương, Thập Tam rốt cuộc rời khỏi ngõ nhỏ tiến vào đường cái.

Màn đêm dần buông, trên ngã tư đường cực kỳ náo nhiệt. Tiếng rao bán của các gánh hàng rong hoà vào với nhau, trên lầu lầu truyền đến tiếng ca nữ và tiếng hoan hô trầm trồ khen ngợi của khách nhân, tiếng sáo tiếng nhạc dễ nghe. Ngoại trừ những tốp binh sĩ đi tới đi lui tìm người, kinh thành lúc chạng vạng không có gì khác với lúc bình thường.

Thập Tam tất nhiên mặc kệ việc ấy. Cửa thành sắp đóng, trong lòng Thập Tam hiện giờ chỉ có một việc quan trọng duy nhất.

Trước khi trời tối hẳn, phải đến Bắc Môn.

Y khẩn trương, một mạch đi về phía trước.

Bắc Môn không quá xa, Thập Tam thầm nghĩ chưa đến nửa canh giờ, y đã có thể ra khỏi thành.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người.

Ngay lúc Thập Tam tâm viên ý mẫn vì sắp đến nơi, vừa ngẩng đầu lên, đột nhiên trông thấy xa xa có một người mà y không muốn nhìn thấy nhất.

Người ấy khoác trường sam màu lam, đầu đội quan ngọc, đang ngồi trên lưng ngựa chậm rì rì quan sát khắp nơi.

Thập Tam rũ mắt, chân không dừng lại, trấn định tự nhiên đi về phía trước.

Hiện tại y đang mang mặt nạ da người chưa dùng bao giờ, Diệp Bùi Thanh không thể nhận ra y. Nếu y tâm lý kích động, khiến Diệp Bùi Thanh chú ý tới mình, nhận ra có điểm không thích hợp, vậy đại sự bất thành. Nhưng chỉ cần y giả vờ như không có việc gì, người này chắc chắn sẽ bỏ qua mình.

Cái y muốn nhất hiện giờ, chính là bỏ qua.

Thập Tam vì không muốn người khác nghi ngờ, ngay cả dấu lạp và áo choàng cũng không mang.

Y vốn là một thích khách, am hiểu nhất, chính là không khiến người ta chú ý. Xen lẫn trong đám đông, y tựa như nước vô sắc vô vị, nhiều hơn hay ít đi một người như y, cũng chẳng thể nhìn ra được có gì khác nhau.

Về phần Diệp Bùi Thanh, từ nay về sau không gặp lại.

Y cực kỳ tự tin.

Ở trong mắt hần y tuyệt đối là một người qua đường bình thường, tựa như mấy kẻ ăn xin bên cạnh, chỉ là cảnh nền.

Thập Tam không nhanh không chậm từ từ đi tới, cực kỳ bình tĩnh.

Dần dần, y lại cảm thấy có điều bất ổn.

Một ánh mắt bắn tới từ xa thật sự không dễ bỏ qua, y nhin không được ngẩng đầu lên nhìn.

Đối diện chính là đôi mắt sắc lẹm của Diệp Bùi Thanh đang nhìn thẳng vào y.

Thập Tam thoáng run rẩy.

Sao lại thế này?

Khoảng cách quá xa, y không trông thấy rõ vẻ mặt của Diệp Bùi Thanh. Nhưng người kia rõ ràng đang nhìn mình, chắc chắn không sai.

Thập Tam cảm thấy như có kim châm vào lưng, trong lòng có hàng vạn con ngựa đang chạy như điên.

Tại sao? Hắn nhận ra được mình?

Mặt nạ này y chưa bao giờ dùng. Nếu là căn cứ vào dáng người, dáng người như Mai Úc đây trên đường đâu đâu chẳng có.

Hắn dựa vào đâu để nhận ra mình?

Thập Tam rối loạn trong lòng. Y lần này rất cẩn thận, hoá trang, vẻ mặt, động tác không hề có vấn đề, rốt cuộc đã làm gì dẫn tới sự chú ý của hắn?

Chuyện tới nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích, Thập Tam đang tính toán nên làm thế nào, xa xa người nọ đã vung roi ngựa, tuần mã màu đen lập tức tung vó, chạy vội về phía y.

Thập Tam hiểu bản thân hôm nay nhất định không ra khỏi thành được.

Diệp Bùi Thanh đã nhận ra y, tất cả kế hoạch liền hỏng hết, y thất bại trong gang tấc.

Giờ y chỉ còn một cách duy nhất.

Thập Tam sử dụng tất cả khí lực chạy trở lại, được vài bước liền vòng sang bên cạnh, rẽ vào một ngõ tắt. Y thăm mắng cái thân thể chết tiệt này, thở hồng hộc xô đổ mấy đồng sọt, trong tiếng chửi mắng của người bán hàng rong điên cuồng vọt sâu vào trong ngõ nhỏ.

Nơi này ngựa không vào được, ngõ nhỏ đan xen nhau cực kỳ phức tạp, Diệp Bùi Thanh muốn hạ lệnh kiểm tra một lượt, cũng tốn không ít thời gian.

Cách đó không xa quả nhiên truyền đến tiếng ra lệnh âm trầm của Diệp Bùi Thanh: “Đem tất cả lối ra của nơi này chặn lại cho ta, đêm nay, kiểm tra từng nhà từng hộ! Tìm không thấy y thì không cần về nữa.”

Thập Tam đã không thể trốn thoát được nữa.

Hiện tại y chỉ còn cách ngoan ngoãn theo Diệp Bùi Thanh trở về.

Việc này không nên chậm trễ, Thập Tam điên cuồng chạy về tiểu viện của mình.

Y kéo mặt nạ ném xuống đất, lấy vài thứ từ trong bọc nhỏ có thể giấu bên người giấu đi, thay y phục của Mai Úc. Y lăn lộn vài vòng trên đất, biến thành cả người bản thổ, lại dùng mấy tảng đá cọ ra vài vết xước trên người.

Sau đó, y nằm trên giường, dùng răng trói chặt hai tay mình, mấp máy môi ngậm một miếng vải bố vào miệng.

....

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa dồn dập: “Mở cửa mở cửa! Mau ra ngoài cho ta!”

Thanh âm kinh hoàng của một người vang lên: “Quan gia, nhà này không có ai ở, người xem mạng nhện ở cửa.”

“Không ai ở? Không ai ở càng có vấn đề.”

“Vào lục soát!”

Nghe thấy tiếng đá cửa “Rầm” một tiếng, Thập Tam liếc mạng ú ở kêu lên: “Ừm! Ừm ừm!”

“Có người!”

“Nhanh vào buồng trong nhìn xem!”

Một đám người xông vào căn phòng lạnh như băng, thanh âm nức nở sợ hãi của Thập Tam ở trong bóng tối quả thật có vài phần đáng thương: “Ừm! Ừm-”

Bọn thị vệ bối rối kích động khó có thể tin vào tai.

“Phu nhân!”

“Phu nhân ở trong này! Bị người bắt cóc!”

“Nhanh đi bẩm báo thế tử, tìm được phu nhân rồi!”

Mọi người vội vàng vàng, hai tên lưu lại chăm sóc Thập Tam, còn lại lục soát xung quanh, một người chạy đi bẩm báo thế tử.

Cuối cùng, khi Diệp Bùi Thanh vọt vào phòng, Thập Tam như vừa kịch liệt ho khan, vừa run rẩy hô lên: “Thế tử, người rốt cuộc cũng đến đây...”

Sau khi kinh hãi nên biểu hiện sợ sệt như thế nào, Thập Tam không rõ lắm. Như vậy hẳn là được rồi chứ?

Diệp Bùi Thanh nâng khuôn mặt bần thủ của y lên, dưới ánh lửa lau đi nước mắt như có như không trên mặt y: “Phu nhân chấn kinh.”

Thập Tam gật gật đầu, nhin xuống mong muốn gạt tay hắn ra.

Trốn không thoát, cuối cùng lại rơi vào tay hắn.

Vấn đề là tại sao hắn lại nhận ra được mình?!

10. Chương 10: Danh Tiếng Của Thế Tử Phu Nhân Rất Lớn

Diệp Bùi Thanh phát phát tay, để cho mọi người lui hết ra ngoài.

Thập Tam không giỏi ăn nói, cũng chẳng biết lắt léo, chằm chước giải thích rằng: khi mình đang đi tiểu, bị người ở đằng sau đánh vào đầu hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại đã bị trói nhốt ở trong này, thấy một nam nhân.

Diệp Bùi Thanh cầm lấy mặt nạ da người nhặt từ trong viện: “Không thấy rõ diện mạo của người ấy?”

Thập Tam lắc đầu: “Không thấy.”

Diệp Bùi Thanh lại hỏi: “Y không nói với người câu nào?”

“Không có.”

Diệp Bùi Thanh cân nhắc tính chuẩn xác từng câu Mai Úc nói.

Dựa theo câu trả lời của y cùng với các bằng chứng lưu lại ở đây, người bắt cóc Mai Úc đích xác là ân nhân mình tìm kiếm đã lâu.

Ban nãy trong thoáng chốc thấy được mặt nạ ân nhân từng mang, hắn có cảm giác như đang ở trong mộng, ra rồi thúc ngựa hoả tốc phong toả khắp nơi, lục soát từng nhà. Không ngờ cuối cùng, người mình muốn

tìm thì mất tích, trái lại nhặt được nam thê nhà mình về.

Ân nhân của mình rốt cuộc vì sao phải bắt cóc Mai Úc?

Quan trọng hơn, y và Mai Úc có quan hệ gì?

Diệp Bùi Thanh lôi từng bộ y phục trong tủ quần áo ra xem xét, rồi cẩn thận kiểm tra đồ vật trong phòng một lượt. Hắn nhớ lại khoảnh khắc khi trông thấy ân nhân, lại ngẩng đầu nhìn Mai Úc, trong lòng thoáng trào dâng một ý nghĩ không thể tưởng.

Người trên đường cái ban nãy rốt cuộc là ai?

Thật là ân nhân?

Sự tình càng ngày càng quỷ dị.

Thập Tam đang quan sát Diệp Bùi Thanh. Theo thói quen y đã thu dọn căn phòng cực kỳ sạch sẽ, không hề lưu một tia dấu vết, chắc chắn Diệp Bùi Thanh sẽ không phát hiện ra được điều gì, nhưng tên này lại cầm đèn quan sát hồi lâu, còn cẩn thận xem xét từng thứ một.

Thập Tam thầm nghĩ: căn phòng này có ngăn bí mật, cất giấu hai bức thư của Nhị Nhẫn và Tam Nhẫn, có điều thư này giấu rất kỹ, lại được viết bằng tiếng lóng đặc biệt của tổ chức, người khác đọc thì thấy nó chẳng qua chỉ là một bức thư bình thường, cho dù phát hiện ra cũng không thành vấn đề.

Diệp Bùi Thanh gọi Diệp Lâm, thấp giọng phân phó: “Tìm hơn mười con chó cho bọn chúng ngửi y phục và đồ đạc ở đây, tìm kiếm trong kinh thành vài ngày, xem có thể tìm được nam nhân hôm nay hay không. Sau khi chúng ta đi, tỉ mỉ lục soát căn phòng này một lần.”

Diệp Lâm vội vàng lĩnh mệnh rồi đi.

Diệp Bùi Thanh rũ mắt suy nghĩ ngồi xuống bên cạnh Thập Tam, nhẹ nhàng nói: “Người bị một nam nhân nhốt hai ngày một đêm, việc này không phải việc nhỏ. Vì chứng minh sự trong sạch của người, ta phải cẩn thận kiểm tra một chút.”

Thập Tam thấy giọng điệu của hắn nghiêm túc, vốn tưởng hắn muốn nói chính sự, thật sự chăm chú lắng nghe, ai ngờ lại chuyển sang cái việc này, liền giận tái mặt nghiêng đầu giả bộ ngủ.

Diệp Bùi Thanh nói: “Không muốn ta kiểm tra? Vậy phải chứng minh sự trong sạch của người như thế nào? Chẳng lẽ bảo bọn thị vệ ở đây kiểm tra?”

Dứt lời thế mà có chút khó chịu.

Thập Tam nói: “Vậy người hừ ta đi.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Chúng ta một người là thế tử Mục Quốc công, người kia là con trai Thượng thư, hừ là hừ được chắc? Cái này chỉ có thể nghĩ trong lòng thôi.”

Dứt lời, Diệp Bùi Thanh hạ thấp người, cẩn thận dìu Thập Tam đứng dậy.

Ổng tay áo màu lam nhạt sạch sẽ nâng đỡ thân thể bần thủ của mình, xộc vào khoang mũi là lãnh hương Diệp Bùi Thanh thường dùng, khiến người ta thấy an tâm. Thập Tam mơ mơ hồ hồ đứng lên, ý thức không rõ dựa vào hân, cảm giác như có chút lưu luyến chẳng nở. Hôm nay bận rộn lại khẩn trương, cơ hồ y đã hao hết tất cả thể lực, buồn ngủ.

Đây là lần đầu tiên Thập Tam chủ động tới gần, Diệp Bùi Thanh thế nhưng cảm thấy lồng ngực mình cứng lại.

Y lơ đãng đặt câu hỏi: “Mai Úc, người luyện võ được bao nhiêu năm rồi?”

Thập Tam trầm nghĩ: chẳng qua y chỉ choáng váng đầu, còn chưa ngu người đâu. Y đã từng chịu huấn luyện, cho dù y bị trúng mê dược mãnh liệt, cũng sẽ không để lộ bí mật.

Đối với câu hỏi lắt léo đưa người ta vào bẫy này, y từ trước tới nay không trả lời. Vì thế y trầm mặc liếc nhìn Diệp Bùi Thanh một cái.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta trở về thôi.”

Thập Tam thân thể suy yếu không tiện đi đường, Diệp Bùi Thanh bao y lại bằng chăn, ôm lên ngựa.

Trở lại trong phủ tất nhiên kinh động nhiều người, các viện đều phái hạ nhân đến hỏi thăm, Diệp Bùi Thanh nói: “Đêm đã khuya, Mai Úc lại chịu kinh hách, ngày mai sẽ thỉnh an lão thái thái và các vị trưởng bối sau,” đuổi tất cả trở về.

Diệp Bùi Thanh đặt Thập Tam lên giường, châm nến nói: “Người bị bắt đi hai ngày, nhất định có kẻ nhân cơ hội này nháo sự, phá hoại danh dự của người. Mặc dù ta tin tưởng sự trong sạch của người, nhưng vẫn phải cẩn thận kiểm tra một phen, mới khiến mọi người tin phục.”

Dứt lời tựa tiểu phi tiểu nhìn Thập Tam.

Thập Tam không biết phải ứng đối thế nào với sự vô lại của Diệp Bùi Thanh, không muốn đánh nhau, bèn

giả bộ choáng váng đầu ngã xuống, mê man bất tỉnh.

Diệp Bùi Thanh ra vẻ phải cởi quần của y, Thập Tam bật dậy ngay, nghiêng răng nghiêng lợi cho Diệp Bùi Thanh một quyền. Diệp Bùi Thanh nhân cơ hội mà lên, hai người ở trên giường quyền đâm cước đá quay cuồng một phen, cho đến khi Thập Tam thở hồng hộc dừng lại trừng mắt nhìn hấn, Diệp Bùi Thanh lúc này mới tiếc nuối rời giường, đắp chăn cho y.

Hấn ha ha cười nói ẩn ý: “Phải nghĩ cách để thân thể ngươi tốt lên, vậy chúng ta mới có thể chơi lâu hơn chút.”

Thập Tam buồn bực nói: “Ngươi đùa còn chưa đủ?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Chưa đến một nén nhang đã ngắt xỉu, đủ thế nào được? Chẳng lẽ ngươi cho rằng tùy tiện ứng phó một chút là xong?”

Thập Tam biết nhiều lời vô ích, xoay người ngủ không thèm nói chuyện với hấn.

Từ đó về sau, Thập Tam ở trong Mục Quốc phủ tỉnh dưỡng, đối ngoại chỉ nói: ngày ấy Mai Úc khi đi tiểu thì té xỉu, được một quả phụ năm mươi tuổi gần đó cứu mang về nhà, nhưng vẫn bất tỉnh, ngày thứ hai mới nhận ra y là thể tử phu nhân.

Cách giải thích này vậy mà được chấp nhận, lão quả phụ năm mươi tuổi kia cũng cao hứng, oang oang cái mồm khắp nơi “Chưa bao giờ nhìn thấy một tiểu công tử tuần tứ như thế, khiến lòng ta ngứa ngáy, nhưng chẳng dám động vào.” Việc này càng truyền càng khoa trương, mấy chục nhà hàng xóm của lão quả phụ cũng bắt đầu lên tiếng làm chứng, khi Mai Úc té xỉu mặc y phục gì, đầu đội phát quan thế nào, cánh tay nào vịn tường, rồi thì bao lâu mới ngã xuống đất. Ngôn từ chuẩn xác, giống như không thấy được cảnh ấy thì không phải người sống trong ngõ nhỏ, ngay cả Diệp Lâm cũng nói “Danh tiếng của thể tử phu nhân thật lớn, mới choáng đầu đã được tất cả người sống trong ngõ giúp đỡ mang về nhà.”

...

Hôm nay Kinh lão phu nhân gọi một bà lão lúc trước từng hầu hạ mình đến ôn chuyện, bà lão nhân cơ hội nói với lão phu nhân: “Nghe nói thể tử phu nhân bị một nam tử bắt đi, nhưng lại không bắt được tên ấy, hiện tại bọn hạ nhân đồn đãi không hề dễ nghe.”

Kinh lão phu nhân trầm mặc trong chốc lát nói: “Trì phu nhân đâu? Nó không quản?”

Bà lão kia im bật.

Kinh lão phu nhân cả ngày liền không thấy thoải mái.

Buổi tối lão thái thái hỏi Vân Khê có biết việc này không, Vân Khê trả lời “Nô tỳ không biết”, còn nói một câu “Có lẽ Trì phu nhân bận rộn”, lão thái thái liền tức giận, mắng: “Ta còn chưa chết mà đã nói thay cho tân chủ tử của ngươi. Bận việc thì nên phân chia bớt ra, quả không được thì đừng quản. Trước kia việc lớn hơn thế cũng không thấy có người dám lẩm miệng, giờ đến mức lọt cả đến chỗ ta. Mai Úc gặp chuyện không mau có thể tử chịu trách nhiệm, nếu bất lực thì còn có phụ thân hấn và ta đó, đâu đến lượt bọn hạ nhân nhiều lời? Ngươi gọi nàng ta tới đây, ta giáp mặt hỏi nàng có quản được hạ nhân nữa không?”

Vân Khê không dám chậm trễ, vội vàng đi gọi, Trì phu nhân ngừng rửa chân đến quỳ trước mặt lão thái thái.

Cũng không biết lão thái thái đã nói gì với Trì phu nhân, vài ngày sau, Trì phu nhân trước mặt dám hạ nhân bắt vài người lại răn đe, hung hăng đánh một trận, những người còn lại nhìn mà sợ, từ đó về sau không dám ăn nói lung tung, việc này mới bình thường trở lại.

Diệp Bùi Thanh thầm nghĩ: lúc ấy bọn họ cũng biết việc này nghiêm trọng, nghiêm lệnh phân phó thuộc hạ không để lộ tin tức, chẳng biết là ai lại nói lung tung.

Ok

11. Chương 11: Tình Cảm Tốt Đẹp Có Thể Duy Trì Bao Lâu?

Năm ngày sau là ngày hoàng đạo, thế tử phu nhân lại làm lễ lại mặt.

Lão thái thái lớn tuổi hay lo nghĩ, phái người dặn riêng Thập Tam trước khi lên kiệu phải chuẩn bị xong tất cả, đi vệ sinh luôn, đừng nửa đường lại hạ kiệu, không an toàn. Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ngươi đã thấy mình bất hiếu thế nào chưa, khiến tổ mẫu nhà ta ngay cả chuyện này cũng quản.”

Thập Tam lạnh lùng nhìn hấn một cái, không lên tiếng.

Diệp Bùi Thanh phân phó bốn người theo hầu bên cạnh: “Để không khiến lão thái thái lo lắng, trước khi lên kiệu mỗi người phải quan sát phu nhân đi vệ sinh một lần.”

Mọi người muốn cười mà không dám cười, đáp: “Vâng.”

Vì thế, Thập Tam bị bốn bà già liên tục nhắc nhở, vòng qua vòng lại nhà vệ sinh vài lần.

Yêu cầu này thật sự thái quá, nhưng bản thân vốn đuối lý, Diệp Bùi Thanh nếu đã lên tiếng trước mặt hạ nhân, Thập Tam không thể không nghe theo. Trong phòng đánh nhau với Diệp Bùi Thanh thì chẳng sao, trước mặt người khác vô luận thế nào y cũng muốn giữ thể diện cho Diệp Bùi Thanh.

Hướng hồ đi vệ sinh thôi chứ có khó gì đâu? Chỉ cần không phải lên giường, Thập Tam chẳng thêm so đo.

Vì vậy, cùng với hai mươi bộ binh thị vệ cùng nha hoàn người hầu của Mục Quốc phủ, cộng thêm một thể tử phong tư trác tuyệt, Thập Tam lúc này đây thuận lợi về tới Mai phủ.

Tất nhiên, đây cũng là lần đầu tiên vào Mai phủ của y.

Mười mấy tên tiểu tư đứng trước cửa, nghênh đón đoàn người tiến phủ, dẫn Diệp Bùi Thanh cùng Mai Úc đến nhà chính, bái kiến phụ mẫu. Từ nhỏ, Mai Úc đã không thân thiết với Mai Thượng thư, sau khi đứng dậy ông chỉ đơn giản ân cần hỏi thăm vài câu, rồi cùng Diệp Bùi Thanh nói đến việc trong triều.

Thập Tam được Tần phu nhân gọi vào hậu viện ôn chuyện.

Chuyện của Hồng Thuý mới qua không lâu, rõ ràng, vị Tần phu nhân chủ quản Mai phủ này chính là người âm thầm bày mưu tính kế sau lưng đám nha hoàn, không thể khinh thường.

Y đối với Tần phu nhân cũng có chút hiểu biết.

Tần phu nhân tên là Tần Vận Phương, là biểu muội của phụ thân Mai Úc – Mai Thư Cẩn, gia tộc sâu xa. Mẫu thân mang theo nàng dựa vào quan hệ thân thích đến ở Mai Phủ, Tần Vận Phương cùng Mai Thư Cẩn mặc dù không sống gần nhau, nhưng cũng gặp nhau không ít lần.

Con người khi đến độ tuổi nhất định, sẽ nảy sinh ít tâm tư. Bọn họ đều là trai tài gái sắc, tuổi tác tương đương, mất đi mây lại vài lần liền có chút tình cảm giấu trong lòng, rồi như bị đâm vào vết hằn, chẳng thể thổ lộ, chỉ gặp mặt mà không nói gì, yên lặng nuốt hận.

Đáng tiếc, tình cảm tốt đẹp ấy, đương nhiên khiến ông trời ghen ghét.

Hai người đều đã định hôn ước từ trước. Năm Mai Thư Cẩn mười bảy tuổi thì cưới con gái trưởng của Duệ Trạch hầu, người đó chính là thân sinh mẫu thân của Mai Úc. Tần Vận Phương trái tim tan nát, Mai Thư Cẩn cũng cực kỳ đau khổ, hai người thỉnh thoảng gặp nhau nhưng không thể ở bên nhau, đúng là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Vì thế, thành thân chưa được nửa năm, Mai Thư Cẩn và Tần Vận Phương đã tăng tị với nhau, thề non hẹn biển, không chia không rời. Mai Thư Cẩn vì tương tư mà đổ bệnh trên giường không dậy nổi, Tần Vận Phương cũng khóc lóc cả ngày, nước mắt không ngừng rơi. Mẫu thân của Mai Thư Cẩn thấy vậy đau lòng, liền thuyết phục mẫu thân Mai Úc, thú Tần Vận Phương làm nhị phòng.

Tình cảm giữa Mai Thư Cẩn và Tần Vận Phương, mẫu thân của Mai Thư Cẩn sao có thể không biết? Nhưng bà ta thêm muốn gia thế của Duệ Trạch hầu, nên mở một con mắt nhắm một con mắt không vạch trần mà thôi.

Vì vậy, mẫu thân của Mai Úc đỡ bụng bầu năm tháng, ngồi trong phòng vừa chăm sóc trượng phu cõi lòng tan nát, vừa lắng nghe lão phu nhân khuyên bảo nạp thiếp cho trượng phu mình.

Nàng cúi đầu nghĩ nghĩ nói: “Nếu mẫu thân đã nói vậy, nào có đạo lý không theo?”

Mẫu thân của Mai Úc là ai? Là tiểu thư khuê các chân chính, hào phóng vô cùng. Nàng chẳng những thu xếp cưới Tần Vận Phương vào cửa, mà còn vì Mai Thử Cẩn đồng thời nạp ba vị thiếp thất.

Nhất thời trong nhà cực kỳ náo nhiệt.

Tần Vận Phương bắt đầu vui vẻ, nhưng lúc ấy nàng đã có hôn ước, mẫu thân của Mai Úc phải nhờ vào quan hệ mới ép buộc vị hôn phu kia từ bỏ hôn ước với nàng ta, vậy nên lúc nàng ta được gả đi không thể giống trống khua chiêng. Đưa vào cửa phải lén lút, cùng vào còn có ba nữ tử khác, so với trong kỳ vọng chênh lệch quá lớn như lòng sông với mặt biển vậy.

Mai Thử Cẩn lập tức có bốn thiếp, bệnh liền tốt lên. Hắn cùng Tần Vận Phương như keo như sơn được vài ngày, chỉ lên trời thề rằng trong lòng chỉ có mình nàng, tuyệt không hai lòng. Nhưng trái cấm ăn mới thơm ngon, trong mắt hắn Tần Vận Phương bắt quả cũng chỉ là một bát thịt chưng thơm ngào ngạt không ăn được, Mai Thử Cẩn sau khi ăn được rồi, không khỏi sinh ra cảm giác chán nản” hoá ra cũng chỉ có vậy”, ngoài miệng lại không thừa nhận. Mặt khác ba nữ tử kia cả ngày quần áo không chỉnh lượn lờ trước mặt hắn, hắn bắt đầu mất hồn mất vía.

Mẫu thân của Mai Úc khi đó vừa an tâm ở một bên dưỡng thai, vừa chiếu cố cuộc sống khuê phòng của trượng phu, còn tốt bụng khuyên nhủ trượng phu: “Ba người nếu đã gả vào đây, nếu không thể nhận mưa móc của phu quân, chẳng phải đáng thương?”

Mai Thử Cẩn là kẻ đọc sách thánh hiền mà lớn lên, vừa nghe lời này quả nhiên có chút đau lòng ba nữ tử kia. Hắn đường đường nam nhi bảy thước, sao có thể khiến nữ tử khổ sở? Thế là bắt đầu hưởng thụ.

Tần Vận Phương vào cửa chưa đến nửa tháng liền bị quẳng sang một bên, kinh sợ rất nhiều, trong lòng đau khổ nhưng chẳng biết dốc bầu tâm sự với ai. Tình cảnh này, khi nhớ lại tình yêu say đắm trước đây cảm thấy cực kỳ buồn cười. Nàng khóc nháo với Mai Thử Cẩn, nói hắn phụ nàng, nhưng cách đối nhân xử thế của nàng lại kém xa mẫu thân Mai Úc, ôn nhu tiểu ý và công phu trên giường lại kém hơn so với ba người thiếp thất kia, có tư cách gì làm náo loạn? Mai Thử Cẩn ban đầu còn khuyên giải an ủi nàng, sau đó thấy phiền phức, không đến phòng nàng ta nữa. Tần Vận Phương tìm lão phu nhân khóc lóc kể lể, lão phu nhân lại bảo nàng “Đủ rồi đấy, đừng sinh sự nữa”, đuổi nàng về.

Mấy tháng sau, mẫu thân Mai Úc sinh hạ con trai trưởng, trên dưới cả nhà bao gồm cả Mai Thử Cẩn đều vui mừng khôn xiết. Lúc này hắn đã hưởng qua ngon ngọt, hứng thú với mấy thiếp thất cũng giảm dần, ngược lại yêu thích sự dịu dàng hào phóng của thê tử, xử sự đúng mực, thường xuyên ở lại trong phòng thê tử, chơi đùa với con, hưởng thụ thiên luân chi nhạc.

Không bao lâu sau, mẫu thân Mai Úc lần thứ hai mang thai, lần này sinh ra Mai Úc.

Mặt khác trong ba vị thiếp thất cũng có hai người mang bầu, cả nhà vui sướng, chỉ có Tần Vận Phương chẳng hề có động tĩnh gì.

Nàng chỉ biết âm thầm rơi lệ.

Phải biết việc kết hôn nếu không nắm chắc, kết cục vẫn là nữ nhân chịu thiệt. Vị hôn phu năm đó của nàng cũng là đệ tử quan lại tài hoa, mặc dù không bằng Mai Thư Cẩn gia thế hiển hách, ít ra nàng cũng được làm chính thất. Hiện tại thì sao? Cho dù được gọi là bà hai, nhưng so ra còn thấp kém hơn một thiếp thất có bầu.

Cuối cùng, nàng buông bỏ thể diện, cúi đầu nhận sai với mẫu thân của Mai Úc.

Mẫu thân của Mai Úc cũng không nói gì, ở trước mặt Mai Thư Cẩn nói tốt vài câu về Tần Vận Phương, ai bài bọn họ viên phòng. Từ đó về sau Tần Vận Phương không dám sơ ý, ở trước mặt mẫu thân Mai Úc cẩn thận hầu hạ, cung phụng đầy đủ, cho đến khi sinh được một đứa con, địa vị ở Mai phủ mới coi như bảo toàn.

Mẫu thân Mai Úc khi Mai Úc mười hai tuổi sinh bệnh mà mất, Mai Thư Cẩn thấy Tần Vận Phương khôn khéo, từ từ giao mọi việc trong phủ cho nàng quản lý, thật cũng gòn gàng ngăn nắp. Tần Vận Phương rốt cuộc ngẩng được đầu, ngon ngọt lừa Mai Thư Cẩn nâng đỡ mình lên thành chính thất, lại thao túng đám thiếp thất mình không vừa mắt đã lâu, cuối cùng nắm đại quyền trong tay.

Thập Tam không biết Tần Vận Phương có thái độ gì với mình, nhưng ngay sau đó y đã biết.

Tần phu nhân ôm Thập Tam nức nở đôi câu, luôn miệng nói “Úc nhi đã về rồi”, đau đau thương thương, tình chân ý thiết. Nha hoàn người hầu vội vàng khuyên “Trở về chẳng phải việc vui sao, phu nhân cẩn thận thân thể”, lúc thì tươi cười lúc lại thổn thức. Thập Tam tất nhiên không khóc được, y cũng không muốn giả vờ, liền cúi đầu đứng đó mặc cho người ta ôm.

Tần phu nhân rốt cuộc ngừng khóc, chuyển buồn sang vui.

Mọi người đều ngồi xuống, Tần phu nhân uống trà, cười nói với một cô gái mắt hồng hồng bên cạnh: “Quân Hoa, cả ngày tìm Úc ca ca của ngươi, giờ Úc ca ca của ngươi đã trở lại, thế mà tránh sang bên không nói lời nào.”

Mai Úc không khỏi chú ý tới cô gái kia, nàng bắt quá mới mười ba mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, thân hình gầy gò, dung nhan thanh tú, vừa nhìn đã có cảm giác thân cận, ăn mặc rất khác với đám nha hoàn hầu hạ, là một tiểu thư.

Tần phu nhân cười nói: “Các người đều lui xuống trước đi, ta nói thêm đôi câu với Úc nhi. Các người muốn nói gì thì phải xếp hàng, chờ ở bên ngoài, từng người một đi vào.”

Mọi người vội vàng hành lễ tiễn đi, trong phòng chỉ còn lại Mai Úc, Tần phu nhân cùng hai nha hoàn bên cạnh nàng.

Tần phu nhân cười nói: “Thế tử đối với ngươi thoát nhìn không tồi, mấy hôm nay quan hệ vẫn tốt?”

Thập Tam đáp: “Không tồi.”

Tần phu nhân cười mà rằng: “Vốn ta lo ngươi không thích ứng được với cuộc sống trong Mục Quốc phủ, hiện tại thấy ngươi sống tốt vậy ta an tâm rồi.” Nàng chậm rãi uống một ngụm trà, chuyển đề tài: “Nghe nói ngươi gả Hồng Thuý cho người khác?”

Thập Tam nghĩ thầm, Tần phu nhân này tin tức cũng thật linh thông, bèn không giấu diếm, đáp ngay: “Vâng.”

Tần phu nhân sắc mặt trầm xuống: “Úc nhi, bình thường ngươi rất nghe lời, sao lần này lại làm như vậy? Bốn nha hoàn kia đều do ta an bài, sao nói đuổi liền đuổi đi được? Ngươi là nam thê, đừng quên thiệt hơn trong đó, phải nhanh chóng nạp thiếp sinh con cho thế tử, địa vị mới có thể củng cố. Ngươi không khẩn trương lên, là muốn để người khác cướp công, chúng ta thất bại trong gang tấc?”

Thập Tam nghĩ thầm: không phải thân sinh có khác, sau khi hỏi thăm cho có lệ, liền bắt đầu khởi binh vấn tội.

Nhưng hiện tại y đã xuất giá, Tần phu nhân vẫn muốn quản y? Trước kia khi y mới bị nhét vào trung tâm của tổ chức, cũng có kẻ không phục, ý đồ nhúng tay vào chuyện của y, bị y chém đứt tay chân.

Bây giờ không đến mức phải chém tay chân của Tần phu nhân đấy chứ? Quy tắc ở cái giới này hình như không phải vậy.

Từ đáy lòng Thập Tam cảm thấy quy tắc ở cái thế giới trước kia mình sống đơn giản hơn nhiều. Tuy đều giống nhau ở điểm cá lớn nuốt cá bé, lại rõ ràng minh bạch, so ra ít hơn hẳn những lời lắt léo ở nơi này.

Vì thế, y nghĩ nghĩ nói: “Thế tử cùng ta cảm tình không tồi, nhất thời không vội. Mấy nha hoàn kia đã cho ta rồi, khi nào nạp thiếp cho hấn vẫn để hai chúng ta thương lượng với nhau thì tốt hơn.”

Tần phu nhân cười nói: “Bình thường ngươi dịu dàng yếu đuối, ta lo ngươi suy nghĩ không chu toàn, để người ta khi dễ. Bao nhiêu kẻ muốn nhét người vào bên cạnh thế tử, ngươi không nhét cũng có người khác nhét, còn không bằng nắm giữ trong tay mình trước.”

Thập Tam nói: “Đa tạ phu nhân dạy bảo.”

Tần phu nhân nói tiếp: “Ta đã chuẩn bị hai nha hoàn tư sắc không tồi, ngày mai ngươi mang hai đứa nó

về cùng. Lần này đừng xử trí giống như Hồng Thuý nữa, không gỡ xuống được cái danh đồ kỵ. Quan hệ trong Mục Quốc phải quan trọng đến đâu ta không nhắc lại, đừng cả ngày đặt chút tình cảm của mình ở trong lòng, phải lấy đại cục làm trọng.”

Thập Tam mới không cần hai nha hoàn kia, lại trầm nghĩ bản thân dù sao đã gả ra ngoài, có thể lấy được gì từ Mai gia thì cứ lấy, cho dù Diệp Bùi Thanh không cần, đến lúc đó coi hai nha hoàn kia như tôi tớ sai bảo cũng tốt, chẳng lẽ còn không tìm được việc cho các nàng làm? Bèn đáp: “Cảm ơn phu nhân.”

Tần phu nhân vừa thấy Mai Úc vẫn ngoan ngoãn như trước đây, khác xa so với lúc xử trí Hồng Thuý thẳng thắn quyết đoán đôn đại bên ngoài, liền nói: “Người hiểu rồi thì tốt. Đi thăm huynh đệ tỷ muội của người đi.”

Thập Tam lúc này mới hành lễ rời đi.

Ra cửa phòng rồi đến tiểu viện, Thập Tam đang nghĩ thầm nên đi kiểu gì, sau cây cột trên hành lang dài có một người rụt rè lộ đầu ra. Thập Tam vừa thấy liền nhận ra là cô gái mắt hồng hồng dung mạo thanh tú ban nãy, bèn hào phóng đi qua nói: “Quân Hoa, người đang chờ ta?”

Mai Quân Hoa, là muội muội cùng cha khác mẹ với Mai Úc, tuy là thứ nữ, nhưng cảm tình với y rất tốt – dì Triệu từng nhắc tới.

Tiểu cô nương như có điều cần nói, hai má ửng đỏ, trong mắt phấp phấp lệ quang. Thập Tam đợi một lát, tiểu cô nương mới nhịn được không bật khóc mà rằng: “Úc ca ca, lâu như vậy người mới trở về, ta rất nhớ người.”

Thập Tam chắc chắn sẽ không nói “Ta cũng rất nhớ người”, chỉ xấu hổ gật đầu.

Quân Hoa đưa cho Mai Úc một đôi hài: “Khó khăn lắm mới gặp được ca ca, sau này e càng khó gặp hơn. Đây là tạ tự thân may, ca ca nhận lấy đi. Nếu đeo hỏng thì phải người đến nói cho ta biết, ta sẽ...may cái khác cho ca ca.”

Thập Tam vội vàng nhận lấy, lại cảm thấy không công mà hưởng lộc, chẳng biết nên nói cái gì. Đúng lúc này, dì Triệu từ xa xa đi tới, cười nói: “Công tử đang nói chuyện với tiểu thư sao? Công tử có mang lễ vật cho tiểu thư, ta đã sai người đưa đến phòng tiểu thư rồi.”

Quân Hoa quả nhiên là tiểu cô nương không giấu được cảm xúc, mặt mày tươi rói, vội vàng cười nói tạ ơn.

Thập Tam nói thêm vài câu mới cùng nàng tách ra, hỏi dì Triệu: “Tìm ta có chuyện gì?”

Dì Triệu đáp: “Gia yến sắp bắt đầu, lão nô đến thay y phục cho công tử.”

12. Chương 12: Sau Đó Diệp Bùi Thanh Vì Việc Này Hối Hận Rất Lâu

Thập Tam đổi sang thường phục đến tiểu thính bày gia yến, thấy Diệp Bùi Thanh đã thay một bộ trường sam tay áo hẹp màu băng lam, vạt áo cùng cổ tay áo dùng sợi tơ màu xanh ngọc thêu hoa văn lá trúc lịch sự tao nhã, tư thái thanh tao đang ngắm bức tranh chữ treo trên tường.

Bức tranh vẽ cảnh núi mù sương, tựa hồ có chút ý cảnh, chữ viết lại xấu vô cùng, méo mo quanh co chẳng biết viết cái gì, Thập Tam cũng không hiểu mấy thứ này lắm, liền trầm mặc đứng ở một bên.

Diệp Bùi Thanh thấy Thập Tam, không nói chuyện với y, quay đầu cười nói với Mai Thư Cẩn: “Nhạc phụ đại nhân chắc hẳn có giao tình rất tốt với Lí Tề Chân đại phu, thế mà có tranh vẽ thiên kim khó cầu của hắn.”

Mai Thư Cẩn vuốt râu nói: “Lí đại phu với ta chỉ là sơ giao, sao có thể khiến hắn tự mình tặng tranh cho ta? Thật không dám dấu giếm, bức tranh này là Thái tử tặng cho ta.”

Lỗi tai Thập Tam khê động. Hình như vừa nghe thấy cái gì khó lường.

Mai Thư Cẩn cười nói: “Thời gian không còn sớm, gia yến sắp bắt đầu rồi. Mời thế tử ngồi vào vị trí.”

Gia yến của Mai phủ đặt trong hai gian phòng, gian ngoài ngồi Diệp Bùi Thanh, Thập Tam, Mai Thượng thư cùng mấy đứa con và cháu ngoại trai của hắn, đều làm quan trong triều nên đã gặp mặt, phòng trong dành cho nữ quyến. Mai Thượng thư phân phó hạ nhân kê sau cái trường kỷ chân cuốn, bên trên bày đầy đủ mọi thứ nào thức ăn, trái cây, điểm tâm, mặt đất trải đệm lót và gối mềm. Mai Thượng thư cười nói: “Còn ba đứa con không ở nhà, bỏ qua chúng nó vậy. Gia yến không câu nệ tiểu tiết, chúng ta hôm nay thoải mái chère chén, uống đến tận hứng mới thôi.”

Trên bàn tiệc đều là người một nhà, nói chuyện vui vẻ hài hước, đúng là không quá nhàm chán. Trong phủ Mai Thượng thư có gánh hát, liền gọi tới tấu nhạc chung vui. Lúc này rượu quá ba tuần, mọi người đều có phần buông thả, thay nhau biểu diễn trong sảnh, đánh quyền thì đánh quyền, múa kiếm thì múa kiếm, ai nấy vui vẻ chuyện trò, hưng trí ngất ngưởng.

Uống rượu được nửa giờ, một người than thở: “Gia yến nhà ta coi như tận hứng. Các người đã nghe chưa, hôm Trung thu trong hoàng cung cũng thiết gia yến, Hoàng Thượng cùng Hậu phi và các Hoàng tử uống rượu, kết quả lại cãi nhau khiến ai cũng không thoải mái.”

Một người khác hỏi: “Sao lại thế?”

“Trung thu hôm đó, Dương Thị lang chẳng phải dâng sớ tấu Tần Vương xa xỉ sao? Hoàng Thượng bị hắn nói mất hết mặt mũi, buổi tối Tần Vương lại đánh vỡ một cái chén, Hoàng Thượng liền phát tác, nói hắn thân là hoàng tử nhưng bất tài không làm gương cho dân chúng, khiến người ta thất vọng. Hoàng Thái hậu

nghe Hoàng Thượng nói mà đau đầu, bảo rằng "quanh năm suốt tháng chỉ có vài ngày lễ, đến cả Trung thu cũng không để người ta sống yên ổn được à", Hoàng Thượng nói "muốn giáo huấn nhi tử", Hoàng Thái hậu liền tức giận nói "nhi tử của người có ai không phạm sai lầm, sao đến hôm nay mới giáo huấn. Muốn giáo huấn thì giáo huấn luôn một thể đi", rồi nhắc đến việc tu sửa Linh Tháp không mấy tốt vào năm ngoái của Thái tử, còn nói những hoàng tử khác không đứng ở chỗ nào. Hoàng Thượng nổi giận, nhưng không thể trút giận lên Thái hậu, gọi tất cả hoàng tử vào ngay mặt mắng cho một trận, rằng "nhiều nhi tử như vậy, không một ai có ích, tương lai tổ tông cơ nghiệp này có thể phó thác cho ai", còn bảo "còn không bằng Duệ vương mới năm tuổi". Hoàng Thái hậu nghe vậy lại mất hứng, nói "nương được sủng, thì nhi tử cũng được sủng theo, về sau chọn Thái tử không cần tuyển hiền, chỉ cần tần phi xinh đẹp là được." Gia yến đang tốt đẹp, cuối cùng tan rã trong không vui."

Vài người không dám cười quá mức, nói: "Đúng là chuyện nhà đế vương."

Một người lại lên tiếng: "Ta rất phục Dương *bát phụ*, mỗi ngày ba bản thượng tấu, ai cũng dám cáo, qua Trung Thu Hoàng Thượng không ngày nào được sống yên ổn. Hắn thực sự không sợ chết."

(Bát phụ: từ dùng để chỉ những người phụ nữ chanh chua, đánh đá, đây là nick name người ta đặt cho bác Dương, tại sao lại có cái tên này thì về sau sẽ rõ~~~)

Mai Thượng thư nói: "Hoàng Thượng thánh minh độ lượng, mới dung túng Dương Thị lang thẳng thắn như thế."

Một người uống say chúi choáng nói: "Hoàng Thượng rõ ràng thích Duệ Vương a..."

Mai Thượng thư lập tức cắt ngang lời bọn họ: "Nhà nhà đều có việc khó giải. Chuyện riêng của Hoàng Thượng các người có thể tùy tiện nói lung tung? Mau câm miệng lại cho ta."

Ai nấy vội vàng dùng rượu chặn miệng, tiếp tục chơi tửu lệnh, cười đùa bưng bít cho qua.

...

Tân hôn lại mặt, theo lý Thập Tam không thể ở cùng Diệp Bùi Thanh. Trong lòng y vội vã, sau tiệc tối liền kính cẩn cáo biệt Diệp Bùi Thanh, chuẩn bị đi theo dì Triệu về phòng của mình nghỉ ngơi.

Diệp Bùi Thanh giữ chặt lấy cánh tay gầy gò của y, cười nói: "Phu nhân vội trở về phòng như vậy sao?"

Thập Tam nói: "Thời gian không còn sớm, thế tử cũng bận rộn cả ngày."

Diệp Bùi Thanh nói: "Lần đầu tiên cùng phu nhân tách ra qua đêm, chưa gì đã thấy tỉnh mịch rồi."

Thập Tam cắn răng: "Sáng mai có thể gặp lại thế tử."

Diệp Bùi Thanh nói: “Đó là chuyện sáng mai. Đêm nay không thấy thì biết làm sao? Chịu không nổi tương tư nha.”

Thập Tam nghĩ thầm: người không chịu được thì tự sát luôn đi.

Lập tức lạnh lùng đứng tại chỗ không nói lời nào.

Lúc này mọi người đã tản đi hết, Diệp Bùi Thanh thấy bốn phía không có ai, liền đẩy y sát vào cây cột trên hành lang: “Mai Úc, người đã từng nghe câu cang không cho ăn cang muốn ăn chưa? Ta hiện tại chính là như thế.”

Ngón tay thon dài vuốt ve cằm y.

Dì Triệu vội vàng tránh đi.

Khoang mũi tràn ngập hương rượu, Thập Tam biết ban nãy mọi người thay nhau mời rượu Diệp Bùi Thanh, hẳn có hơi quá chén, cứ vậy thân thể cứng ngắc mặc cho hắn sờ. Tiếng thở dốc chôn ở cổ cang ngày càng nặng nề, bên tai truyền đến xúc cảm ấm nóng, là liếm hôn thông thả.

Muốn giãy dụa, lại bị cánh tay của Diệp Bùi Thanh giữ chặt, Thập Tam xoay người dùng khuỷu tay đánh hắn, dùng tám phần lực, lập tức Diệp Bùi Thanh ăn đau.

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn ngẩng đầu, u ám dần dần tụ lại trên khuôn mặt: “Người đánh người cang ngày càng thuận tay.”

Một tay hắn kiềm trụ hai cổ tay của Thập Tam, xé mở y phục ngăn trở hai người, không cho y giãy dụa.

Cơ thể hữu lực hung hăng đè ép chân y, Thập Tam không thể động.

Diệp Bùi Thanh nói: “Mai Úc, tối nay không được đánh ta. Bằng không ta không biết mình sẽ làm gì đâu.”

Thập Tam trầm mặc nhìn hắn.

Uy hiếp tối nay so với bình thường nghiêm túc hơn.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu mút cắn hầu kết cùng cổ y, lôi kéo cằm y, cường ngạnh nhét đầu lưỡi vào trong miệng y.

Sau đó Diệp Bùi Thanh vì việc này mà hối hận rất lâu, nhưng đã muộn.

13. Chương 13: Muốn Ta Thối Tiêu, Chờ Người Làm Hoàng Đế Rồi Tính

Trời dần dần sáng, Thập Tam từ từ tỉnh giấc.

Bên cạnh tựa hồ có thân thể nhẹ nhàng giật giật, gọi “Mai Úc, người tỉnh?” Thập Tam trợn mắt, cảnh tượng đêm qua hiện ra trước mắt. Trong lòng y nhất thời nổi lên sự tức giận cuồng bạo, nhưng vẫn lạnh lùng bất động thanh sắc.

Diệp Bùi Thanh hình như cũng không ngủ yên ổn, tóc rối bù, sắc mặt ám trầm. Hắn nửa ngồi dậy, vuốt ve cái trán của Thập Tam nói: “Hôm qua ép người hôn môi với ta, đang tận hưởng, người đột nhiên hôn mê.”

Thập Tam tức giận châm chọc: “Mai Úc thân thể suy yếu, khiến thể tử gặp phiền toái.”

Diệp Bùi Thanh nhếch môi cúi đầu quan sát Thập Tam, thử thăm dò hỏi: “Chuyện đêm qua, người nhớ được bao nhiêu?”

Thập Tam giả ngu, thuận ý mà trả lời: “Từ lúc uống rượu xong thì không nhớ được gì cả.”

Diệp Bùi Thanh câm lặng trong chốc lát, rồi nói: “Ta làm gì người, cũng không nhớ?”

Thập Tam tức giận nói: “Thể tử đã làm chuyện gì tốt với Mai Úc? Muốn Mai Úc ghi nhớ?”

Diệp Bùi Thanh liếc y một cái: “....Quên rồi thì thôi. Chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể làm lại.”

Thập Tam giãy dụa ngồi dậy, Diệp Bùi Thanh ôm y cùng nhau xuống giường.

Thập Tam bỗng dừng nhớ tới một việc, hỏi: “Đêm qua chẳng phải thể tử không thể chung phòng với ta, sao lại ngủ ở đây?”

Trong phòng vẫn tối mù, cực kỳ yên tĩnh, Diệp Bùi Thanh cúi đầu giúp y thay y phục: “Lúc ta trở về phòng liền trông thấy hai cô gái, không mặc gì cả nằm chờ trên giường, chắc do Tần phu nhân đưa tới. Ta mà viên phòng cùng các nàng ấy, chỉ sợ người sẽ khổ sở giận dữ, vì thế lại chạy qua đây.”

Thập Tam nói: “Thể tử không tất phải uỷ khuất bản thân như vậy, Mai Úc không dám nhận.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ai chẳng biết người ghen tỵ? Nếu người không dám nhận, giúp ta thối tiêu là được, ta sẽ không uỷ khuất.”

Thập Tam hung hăng trừng mắt nhìn hắn, chỉ cảm thấy tên này vô lại chẳng ai bằng. Y nhớ lại việc Diệp Bùi Thanh làm với mình đêm qua, nghiêng răng nghiêng lợi, thâm nghĩ, kiểu gì cũng phải chinh hắn một trận mới được.

Diệp Bùi Thanh vừa cười vừa trêu y: “Lưỡi của phu nhân ôn hương nhuyễn ngọc, ngọt ngào vừa miệng, dư vị vô tận, nếu dùng để thổi tiêu cực kỳ tốt. Vì phu đây cảm tạ trước.”

Thập Tam oán hận nói: “Muốn ta thổi tiêu, chờ ngươi lên làm hoàng đế rồi tính.”

Trong bóng đêm đôi mắt của Diệp Bùi Thanh chợt loé, cười nói: “Phu nhân sao có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy? Làm Hoàng đế là việc ai muốn cũng được?”

Thập Tam nói: “Đã thế, đừng bao giờ bảo ta thổi tiêu cho ngươi.”

Diệp Bùi Thanh tiếp lời y: “Nếu ngày nào đó có thể khoác hoàng bào, ta nhất định phải ngồi trên long ỷ ở kim loan bảo điện để phu nhân thổi tiêu cho.”

Thập Tam “hừ” một tiếng, mặc y phục xuất môn, không để ý tới hắn.

Bái biệt Mai phủ mọi người khởi hành hồi phủ, tránh không được một trận bi bi thương thương. Đại ca ruột của Mai Úc nhậm chức ở tỉnh ngoài, lần này không về, lấy đó làm tiếc. Diệp Bùi Thanh bất động thanh sắc đứng bên cạnh Thập Tam, giống như mọi ngày đỡ Thập Tam lên kiệu, trong đội ngũ có thêm hai nha hoàn xinh đẹp Tần phu nhân tặng kèm, chậm rãi di chuyển về phía Mục Quốc phủ.

Trở lại viện tử của mình trong Mục Quốc phủ, Diệp Bùi Thanh nói: “Hôm nay ngươi cứ nghỉ ngơi, không cần đi thỉnh an. Sáng sớm ngày mai hãy đến thăm lão thái thái.”

“Ừm.” Thập Tam cực kỳ trầm tĩnh, cũng không có biểu tình nào khác.

Hai người mặt đối mặt đứng trong chốc lát, Diệp Bùi Thanh rốt cuộc không nhịn được, lại nghiêng người áp sát, Thập Tam lui về phía cửa kêu lên: “Dì Triệu, vào đây ta cùng ngươi thương lượng chút việc!”

“Vâng!”

Dì Triệu đang ở phòng bên cạnh sắp xếp đồ đạc, vừa nghe Thập Tam gọi liền vội vàng chạy đến, vừa tới cửa lại bị Diệp Bùi Thanh nghiêm mặt lạnh lùng chặn đứng.

“Không được vào.”

“Phanh” một tiếng, cửa đóng sập ngay trước mặt nàng.

Dì Triệu bị hành động của Diệp Bùi Thanh làm cho buồn bực khó hiểu, quay người lại trông thấy ba nha hoàn trộm nhìn xung quanh, khuôn mặt tràn đầy tò mò. Dì Triệu thanh âm lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì? Mau đi làm việc!”

Một nha hoàn bồi giá tên là Hoàng Oanh cười kéo nàng đến ngồi dưới gốc cây nhỏ, nói: “Dì Triệu nghỉ ngơi chút đã.” Mấy nha hoàn còn lại người bưng trà kẻ đấm lưng, vây xung quanh nàng: “Dì Triệu quý nhân bận rộn, bình thường cả ngày chạy theo phu nhân, chúng ta muốn lãnh giáo cũng không được.”

Dì Triệu uống một hớp trà nói: “Lãnh giáo cái gì? Thành thật mà hầu hạ, đừng giống Hồng Thuý tự cho là thông minh, có ngày rơi đầu.”

Ba người cười nói: “Chúng ta sao có thể so được với Hồng Thuý? Người ta dáng vẻ như thiên tiên, diện mạo của chúng ta, đối y phục khác, có thể đi cày ruộng rồi.”

Dì Triệu nói: “Bà cô của tôi ơi. Nếu không phải các người cố ý tâng bốc nàng ta, nàng ta sẽ trở nên như vậy sao? Ai nấy đều chờ xem trò hay của nàng ta.”

Hoàng Oanh nói: “Dì Triệu sao lại nói vậy. Chúng ta đúng là không cùng đi trên một con đường với nàng ta. Chúng ta nói, nàng ta nghe theo sao?”

Hoàng Oanh nhỏ giọng nói tiếp: “Lần này chẳng phải mới tới hai người nữa à? Ban nãy vẫn luôn dò xét trong phòng phu nhân. Các nàng vừa trông thấy dáng vẻ của thế tử, cứ như cả đời chưa từng gặp qua nam nhân ấy.”

Hai nha hoàn khác là Hồng Quế và Hoàng Li che miệng cười nói: “Nói như kiểu người gặp qua nhiều nam nhân rồi vậy.”

Hoàng Oanh cười đáp: “Đánh chết hai đứa tiểu nhân các người bây giờ. Ta cũng chỉ là lấy ví dụ thôi.”

Dì Triệu nói: “Ồ Mai phu đương nhiên nghe theo Tần phu nhân. Nhưng hiện tại các người là nha hoàn của phu nhân, nếu phân không rõ chủ tử của mình là ai, tương lai chịu khổ chính là bản thân các người.”

Ba người cười nói: “Nghe những lời này của dì Triệu, cái gì cũng hiểu.”

Hoàng Li nói: “Cho dù ngày nào đó được làm thiếp của thế tử, chủ tử chẳng phải vẫn là phu nhân? Lẽ nào có thể trông cậy vào thế tử? Giờ mà đắc tội với phu nhân, đúng là không có tâm kế.”

Hồng Quế nói: “Ta nói, gả cho thế tử làm thị thiếp có gì tốt, còn không bằng giống như dì Triệu, là đệ nhất nhân bên cạnh phu nhân, trải qua việc đời, khiến người ta kính trọng.”

Dì Triệu đắc ý nói: “Vậy thì cố gắng làm việc, chúng ta là hạ nhân, không được phép chọn chủ tử. Chủ tử

nhẹ nhàng cũng tốt, lợi hại cũng được, đều là tính mạng của chúng ta. Chúng ta ấy à, chỉ có con đường duy nhất là “trung thành”. Chủ tử có thể diện, chúng ta mới có thể diện.”

Đám nha hoàn vội vàng gật đầu nói phải.

Bọn họ tán gẫu thêm chút việc lật vặt, bỗng nghe thấy “chi nha” một tiếng, cửa phòng mở ra, Diệp Bùi Thanh mặc một bộ trường sam màu vàng nhạt như gió đi lướt qua, bọn họ ngay cả đứng lên hành lễ còn không kịp, hắn thì sắc mặt xanh mét rời khỏi viện.

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, nhưng không dám bình luận thêm gì, phân công nhau làm việc.

14. Chương 14: Lão Thái Thái Không Hề Hồ Đồ

Sau khi trở về phủ, Thập Tam thoát thai hoán cốt, từ tân nhân trở thành thể tử phu nhân của Mục Quốc phủ, thời gian nghỉ ngơi kết hôn của thể tử cũng kết thúc, Diệp Bùi Thanh rốt cuộc cũng bắt đầu vào triều.

Sáng sớm hôm đó Thập Tam theo thường lệ đến thỉnh an lão thái thái, vì có Tuỳ phu nhân ở đó, lão thái thái hỏi: “Hậu sự của Tuỳ nha đầu xử lý tốt?”

Trì phu nhân cười nói: “Tang sự của một trắc phu nhân mà thôi, không dám phiền lão thái thái nhớ đến. Mấy hôm trước đã sớm xử lý ổn thoả, cho phụ thân của Tuỳ nha đầu năm trăm lượng bạc.”

Lão thái thái nói: “Người nhà họ Tuỳ không gây náo loạn?”

Trì phu nhân cười đáp: “Lão thái thái nói gì vậy. Tuỳ nha đầu nửa đêm mất, là do nha hoàn của chính nàng ta phát hiện ra, nha môn đến xem, cũng bảo không có chỗ nào khả nghi, đích thật là treo cổ tự vẫn, chỉ có điều vẫn chưa rõ nguyên nhân, còn đang tra xét. Chúng ta lại cho phụ thân nàng năm trăm lượng bạc dưỡng lão, người họ Tuỳ còn náo loạn gì nữa? Duy độc đứa con mới hai tuổi của Tuỳ nha đầu, hiện tại chẳng biết nên giao cho ai dưỡng dục.”

Lão thái thái trầm tư một lúc: “Việc này để ta suy nghĩ.”

“Vâng. Toàn bộ do lão thái thái định đoạt.”

Lão thái thái còn nói: “Mai Úc ở trong phủ nhàn hạ, mấy hôm trước bảo người phân chút chuyện trong tay giao cho y, ta nghĩ chỉ bằng giao cho y quản lý hạ nhân và sắp xếp những chức vị còn trống.”

Sắc mặt của Trì phu nhân cứng đờ, cười nói: “Mục này liên can nhiều việc, ta vốn nghĩ để y quản lý hoa cỏ lâm viên trong phủ, làm cho thuận tay cái đã.”

Thập Tam im lặng không nói. Cho dù trước nay y chưa từng làm công trong đại gia tộc, cũng có thể hiểu được hai mục này khác nhau tới mức nào.

Quản lý hạ nhân trách nhiệm trọng đại, hơn nữa là chức vụ béo bở nhất. Nếu trong viện có ghế trống tốt, thì đương nhiên mọi người sẽ tranh cướp vỡ đầu để được ngồi vào cái ghế ấy, chuyện tặng lễ, cầu xin vô số chỉ sợ cửa phòngy sẽ bị đập nát. Hơn nữa nếu muốn nắm rõ các viện như lòng bàn tay, âm thầm xếp người của mình vào, mục này ắt không thể thiếu. Lão thái thái muốn đem mục này giao cho y, hẳn là muốn cất nhắc y, cũng có ý đoạt quyền từ tay Trì phu nhân.

Quản lý lâm viên là chức vụ nhàn hạ, thực quyền của Trì phu nhân nhất định không buông, như vậy kể ra hơi có lệ.

Lão thái thái cười nói: “Người cũng quản việc trong nhà nhiều năm như vậy rồi, vì sao bây giờ còn chưa nhìn thấu? Lao tâm lao lực, có hại với thân thể. Ta đây là muốn tốt cho người, để đảm trẻ hoạt động thử xem, sau này chẳng phải mọi chuyện đều do bọn nó quản lý sao? Chẳng lẽ sau này người vẫn chưa định hưởng phúc?”

Trì phu nhân trong lòng rét run.

Nàng chỉ là trắc phu nhân, nói trắng ra chính là thiếp, mấy năm nay hô phong hoán vũ ở Mục Quốc phủ, nếu chẳng phải vì có thực quyền trong tay, ai còn để ý tới nàng? Mục Quốc Công có lòng muốn cất nhắc nàng làm chính thất, bao nhiêu năm qua vẫn chưa trần ai lạc định, không cần nói cũng biết là ai ở giữa làm khó dễ. Hiện giờ lão thái thái muốn đoạt dần quyền lực từ tay nàng, nàng hoàn toàn không có thân phận, lại mất thực quyền, sao có thể sống sót trong phủ? Con của mình thì biết làm thế nào đây? Huống hồ nếu bản thân không quản việc trong phủ nữa, Quốc Công có lý do gì nâng đỡ nàng lên làm chính thất?

Lão thái thái tuy lớn tuổi, nhưng không hề hồ đồ, ý định để bao công sức của mình thành dã tràng xe cát, đúng là ác độc quá mức.

Có điều lệnh của phụ mẫu lớn hơn trời, Trì phu nhân dấu điếm thanh sắc cười nói: “Vẫn là lão thái thái nói có lý, ta sẽ đi an bài.”

Lão thái thái nói tiếp: “Đem những người giúp việc dưới tay người cho Mai Úc, từ từ tiếp nhận mọi việc vào tay.”

Trì phu nhân nói: “Trở về ta liền phân phó Ngô quản sự đến tìm Mai Úc.”

Thập Tam cúi đầu uống trà, thâm nghĩ, mình vốn muốn luyện công, chỉ e sau này không có thời gian.

Mấy ngày nay y vẫn dốc lòng luyện công, kinh mạch lại tắc nghẽn, khiến y sốt ruột. Kinh mạch không thông thì không thể luyện nội lực, có chiêu thức mà không có uy lực, chỉ xem như khoa chân múa tay mà thôi. Võ công đã làm bạn với y mười mấy năm, giống như phụ tá đắc lực, là việc duy nhất y không buông tha được.

Trong lòng mất hứng, trở về phòng lại bắt gặp Diệp Bùi Thanh vừa hạ triều. Y còn nhớ tên lưu manh này mấy hôm trước còn cường hôn mình, không thèm nói chuyện với hắn. Diệp Bùi Thanh muốn đặt y lên cửa hôn môi, Thập Tam không chịu, còn đánh hắn một quyền, Diệp Bùi Thanh tức giận, liền mạnh mẽ xé rách y phục của y, ôm hôn sâu một trận, khiến trước ngực y toàn vết xanh tím. Sau đó buông y ra, vừa uống trà vừa hỏi y hôm nay làm gì. Thập Tam vốn không định lên tiếng, nhưng bị chuyện tình xảy ra liên tiếp khiến cho cảm xúc kích động, liền nói: “Ta làm gì thì có liên quan gì đến ngươi? Quốc Công thế tử gia đại thế đại, có bản lĩnh thì cường bách ta nha.”

Diệp Bùi Thanh bị y mắng đến khó chịu, nói một câu “Không biết coi trọng”, nhún vai không đánh y, xoay người bỏ đi.

Hai người bắt đầu từ hôm đó không ai nói với nhau câu nào.

Diệp Lâm đúng lúc ấy tra được tên gian phu Kỷ Vĩ trong vụ án của Tuỳ phu nhân, bắt hắn lại đưa cho Diệp Bùi Thanh thẩm vấn. Tên gian phu này chưa đến hai mươi tuổi, bình thường thích nhất là chuyện phong nguyệt, nhưng không phải con nhà phú thương, tên cũng không phải là Kỷ Vĩ, mà là Lưu Nhâm.

Hoá ra Lưu Nhâm chỉ là một tên tiểu lưu manh chơi bởi lêu lổng, bởi vì có diện mạo đẹp, nhiều thái thái nhà giàu thích hắn, âm thầm tới lui cùng hắn, trên chuyện phong nguyệt hắn là tay lỗi đời. Nửa năm trước, bởi vì hắn chơi bạc thua, nơi nơi trốn nợ, lại bị một người nhìn trúng, hứa hẹn giúp hắn trả hết nợ nần, chỉ cần hắn hỗ trợ làm một việc.

Lưu Nhâm cứ tưởng phải giết người phóng hỏa, không dám nhận, người nợ lại cười mỉa hắn không tiền đồ, bảo muốn hắn đi cầu dẫn một nữ tử đẳng hoàng. Lưu Nhâm trầm nghĩ, chuyện này có gì khó, không có tiền hắn cũng thường xuyên làm, vì thế liền đáp ứng. Người nợ cho Lưu Nhâm một ít tiền, để hắn đặt mua y phục, phải ăn mặc thành một tiểu công tử nhà giàu, mỗi ngày châu chực trước am ni cô. Hắn còn tưởng phải cầu dẫn một thái thái lớn tuổi, nghĩ thầm, bất luận già thế nào cũng phải kiên trì hoàn thành nhiệm vụ, ai ngờ lại là trác phu nhân của Mục Quốc công, một nữ tử xinh đẹp tựa thiên tiên, bèn vui sướng vô cùng.

Hắn đối với Tuỳ phu nhân bất quá là duyên phận bèo trôi, vốn sẽ không có chân tình, nhưng vẫn dùng hoa ngôn xảo ngữ dụ dỗ Tuỳ phu nhân, lừa của nàng không ít vàng bạc tài bảo. Hơn một tháng trước người thân bí kia lại tìm hắn, nói không cần cùng Tuỳ phu nhân kết giao nữa, cho hắn tiền, bảo hắn không được lộ diện.

Lưu Nhâm kiểm đủ tiền rồi, liền vô thanh vô tức biến mất, không nói một câu với Tuỳ phu nhân, cũng không xuất hiện thêm lần nào nữa.

Hắn biết việc này liên quan trọng đại, vạn nhất để người ta phát hiện ra thì chỉ có nước rơi đầu, bèn nói năng thận trọng không hé răng nửa lời. Hắn có quen biết với một số cô nương ở kỹ viện, trong khoảng thời gian này hắn có tiền, các cô nương liền dụ hắn đến kỹ viện chơi đùa. Lưu Nhâm chân trước bán mình kiếm tiền, chân sau lại bị các cô nương của hoa lâu lột sạch, vung tiền qua đầu đến mức vui vẻ.

Một buổi tối uống say, một cô nương hỏi hắn tiền này từ đâu tới, ban đầu hắn không chịu nói, các cô nương liền nói hắn nhất gan, làm trò cười cho người ta. Hắn bèn lên tiếng: “Nói ra các ngươi cũng không

tin, trước đây ta diễm phúc không nhỏ.” Rồi đem chuyện cầu kết với trác phu nhân của Mục Quốc phủ kể hết ra.

Các cô nương không tin, bảo hấn nằm mơ, trên đời nào có chuyện tốt như vậy. Lưu Nhâm không phục, lấy ra một chiếc vòng cổ ngọc bích lúc nào cũng mang bên người, nói là của Tuỳ phu nhân tặng cho, mọi người tranh cướp nhau vật đó.

Trong đó một cô nương cướp được khối ngọc bích, giữ lại chơi đùa. Nàng có quan hệ thân mật với một bộ khoái của nha môn, một lần gặp tình nhân liền đem chuyện này như chuyện cười mà kể ra, còn lấy khối ngọc bích cho bộ khoái xem.

Tuỳ phu nhân của Mục Quốc phủ gần đây vừa mất, bộ khoái kia nghe xong chuyện này, cảm thấy sự tình trọng đại, nhưng không dám lộ ra. Diệp Lâm cùng những người trong nha môn xưng huynh gọi đệ, quan hệ rất tốt, thường xuyên giúp đỡ nhau, uống rượu cùng nhau. Bộ khoái kia liền cực kỳ khó hiểu nhắc tới chuyện này với Diệp Lâm. Diệp Lâm phụng lệnh Diệp Bùi Thanh truy tìm Kỷ Vĩ, nhưng không cách nào tìm thấy phú thương họ Kỷ trong nhà có nhân vật số một như vậy ở kinh thành, đang lo lắng, vừa nghe đến chuyện của Lưu Nhâm, tựa như vớ được vàng.

Hấn lập tức âm thầm bắt Lưu Nhâm về đây, để lão ni cô nhận diện, rốt cuộc cũng xác định được thân phận của người này.

Diệp Bùi Thanh đương nhiên không thể tự mình ra mặt thẩm vấn, liền để Diệp Lâm dụ dỗ cùng uy hiếp lừa Lưu Nhâm khai ra sự thật.

Vụ án của Tuỳ phu nhân, người thần bí lợi dụng Lưu Nhâm mới là mấu chốt. Diệp Bùi Thanh lệnh có Diệp Lâm xử lý giải quyết tốt hậu quả, tiếp tục tra tìm nhân vật thần bí, việc này tạm gác sang một bên.

Sau khi mang Lưu Nhâm đi, Diệp Lâm thấy sắc mặt của Diệp Bùi Thanh vẫn không được tốt, liền cẩn thận dò hỏi: “Thế tử, tam công tử của Ôn hầu gia lại gửi thiệp mời thế tử sang chơi, chi bằng đi tán gẫu giải sầu cũng tốt?”

Diệp Bùi Thanh trong lòng hiện tại chỉ có cái người hơi tý là đánh mình kia, hào hứng mất hết không nói gì, phát phát tay bảo Diệp Lâm lui ra.

Diệp Lâm sao có thể dễ dàng buông tha như thế. Đã nhiều ngày chủ tử không thoải mái, khiến tất cả mọi người trong lòng hoảng sợ, sợ chỉ vì một chuyện nhỏ mà bị mắng. Chủ tử không thoải mái, bản thân sao vui sướng cho được?

Hấn nhìn sắc mặt của Diệp Bùi Thanh nói: “Nếu thế tử phiền lòng vì chuyện của phu nhân, tiểu nhân có thể hiến mấy kế sách.”

Diệp Bùi Thanh liếc hấn một cái.

Diệp Lâm nói: “Tiểu nhân có ba kế sách. Thượng sách, lấy lòng phu nhân. Trung sách, khiến phu nhân đổ ky. Hạ sách, cưỡng bức.”

Diệp Bùi Thanh trầm nghĩ, hạ sách hợp với khẩu vị của mình nhất, nhưng ăn no rồi sẽ không dễ dãi, chưa biết chừng còn bức tử ai kia. Liên nghiêm mặt nói: “Thượng sách và trung sách nói rõ ra xem nào.”

15. Chương 15: Kết Quả Khi Coi Lão Hồ Là Mèo Mà Nuôi

Kinh thành Thiên quốc có ba cảnh đẹp lớn, suối Bác Nhận trong suốt thấy đáy của chùa Bác Nhận, ba mươi dặm hoa đào dưới chân núi Hoàng Hoa, lá phong như lửa trên núi Tuyết Vân ở ngoại ô.

Suối Bác Nhận mát lạnh xanh biếc, bốn phía là thương tùng vờn quanh, là dòng nước thanh lương giữa ngày hè. Khi hoa đào ở núi Hoàng Hoa nở rộ, tựa như có rặng mây son hạ xuống trần, rực rỡ kỳ ảo. Đến mùa thu, trên núi Tuyết Vân lá đỏ phủ đầy, tầng tầng lớp lớp, hiên ngang đón gió.

Giờ đang dịp cuối thu, Diệp Bùi Thanh chuẩn bị tốt xe ngựa, báo với lão thái thái một tiếng, định mang theo Thập Tam ra ngoài thành ngắm lá phong, giải sầu.

Lão thái thái tất nhiên là cao hứng, nói: “Vào cửa gần một tháng, ra ngoài chơi cũng tốt.”

Diệp Bùi Thanh cười trả lời, trong lòng cũng là bất đắc dĩ.

Mấy hôm nay đều nghe theo kế sách của Diệp Lâm, Diệp Bùi Thanh đặt mua y phục, đồ chơi cho Thập Tam, thậm chí còn hỏi thăm sở thích của y khi chưa xuất giá, tìm cho y mấy cuộn tranh chữ, lại nghe nói y thích những thứ lông xù gì đó, bèn mua cho y một con mèo béo mượt lông dày. Tiền tiêu không ít, nhưng ai kia ngay cả một nụ cười cũng chẳng buồn cho hắn.

Dì Triệu biết hai người đang giận đối nhau, lòng như lửa đốt, âm thầm khuyên Thập Tam: “Thế tử đối với công tử xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, công tử ngàn vạn lần đừng lạnh nhạt như vậy nữa, mau mau nhận lỗi với thế tử, hầu hạ một đêm thì tốt rồi.”

Thập Tam không nói gì, chỉ cúi đầu, yên lặng lật xem danh sách hạ nhân các viện trong phủ mà Ngô quản sự đưa tới.

Dì Triệu thấy sắc mặt của Diệp Bùi Thanh càng ngày càng xấu, bồi tội nói: “Thế tử thứ tội, thân thể công tử không tốt, mấy hôm nay thường xuyên ho khan ngủ không đủ giấc, xin thế tử tha thứ.”

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nói: “Y là phu nhân ta cưới hỏi đàng hoàng, kiệu tám người khiêng rước qua cửa, vào phủ một tháng mà chưa từng hầu hạ phu quân, còn bày ra cái bộ dạng này cho ta xem. Người nói với y, nếu y ngoan ngoãn nghe lời, sau này sẽ được hưởng vinh hoa phú quý vô cùng. Còn không cứ chờ mà

chịu khổ đi, hạ nhân, nha hoàn y mang đến, ai ta cũng không tha. Đại ca của y, ta bảo đảm đường làm quan của hắn dừng ở đây!”

Thập Tam chẳng thèm để ý tới hắn, như cũ lặng thinh xem danh sách.

Diệp Bùi Thanh cười lạnh nói tiếp với dì Triệu: “Vị tiểu thư Quân Hoa của nhà các người, nghe nói cách đây không lâu vừa được hứa hôn? Là công tử nhà ai?”

Thập Tam vừa nghe thấy vậy, lạnh lùng nhìn hắn nói: “Thế tử có thù oán sao phải giận chó đánh mèo người khác, cứ nhằm thẳng vào ta không được à?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Người biết là tốt rồi. Tiền đồ của cả nhà người, đều ở trên người người.”

Dì Triệu gấp đến độ bật khóc: “Thế tử bớt giận, cứ nghỉ ngơi trước, để lão nô khuyên nhủ công tử.”

Bên này dì Triệu nước miếng tung bay khuyên nhủ Thập Tam, phu thê lễ nghĩa luân thường nói cả ngày, thiếu chút nữa học máu gặt lệ ngắt xỉu, Thập Tam vẫn kiên quyết không chịu thị tâm, ngay cả cúi đầu nói vài câu để nghe với Diệp Bùi Thanh cũng chẳng màng.

Bên kia nhóm tiểu tử hầu hạ Diệp Bùi Thanh hoảng sợ cực kỳ, làm sai chút chuyện vật vãnh sẽ bị quở trách nghiêm khắc, sốt ruột đến vô đầu bút tai, vì thế lại đẩy Diệp Lâm đi giải quyết phiền não của chủ tử.

Diệp Lâm đành phải kiên trì nói với Diệp Bùi Thanh: “Phu nhân là nam tử, sau khi chín tuổi đính hôn không thể thường xuyên xuất môn, trong lòng nhất định hâm mộ cảnh sắc chốn kinh thành. Chi bằng thế tử mang phu nhân ra ngoài dạo chơi? Khi ấy dưới cảnh sắc duyên dáng trải giường chiếu chăn, chúng ta giúp thế tử không để người khác quấy rầy, nói không chừng phu nhân sẽ đáp ứng.”

Diệp Bùi Thanh tuy nói “Vớ vẩn, thế cũng gọi là cách”, nhưng vẫn suy tư suốt. Ngày hôm sau hắn liền chuẩn bị tốt xe ngựa, nghĩ một lát trước đến chào lão thái thái, sau mới đến trong viện đưa y xuất môn, nói: “Lão thái thái thấy thân thể người không tốt, bảo ta mang người ra ngoài dạo chơi giải sầu.”

Lão thái thái trước nay đối xử rất tốt với Thập Tam, Thập Tam cũng không muốn làm trái mong muốn của bà, càng không muốn giải thích cái gì, bèn đi theo Diệp Bùi Thanh ra cửa. Y vừa lên xe ngựa liền dựa vào cửa xe mà ngồi, cách Diệp Bùi Thanh rất xa.

Xe ngựa chậm rãi di chuyển, Diệp Bùi Thanh cười nói: “Lá phong trên núi Tuyết Vân, đẹp không sao tả xiết, người đã từng thấy?”

Thập Tam không đáp.

Diệp Bùi Thanh lại thử tranh thủ đồng tình: “Ta còn nhỏ tang mẫu.”

Thập Tam khẽ hừ một tiếng, yên lặng nhìn ngoài cửa sổ, nửa chữ không nói.

Diệp Bùi Thanh bị y làm cho mất hết mặt mũi, thâm nghĩ, y cũng còn nhỏ tang mẫu, chỉ e thảm hơn so với mình, không khỏi vươn tay muốn sờ mặt y, bị Thập Tam hất mạnh ra. Nhấn trên tay y vô ý sượt qua, khiến mặt Diệp Bùi Thanh xuất hiện một vết thương chảy máu. Diệp Bùi Thanh chưa từng ăn nói khép nép lấy lòng người khác như thế, vừa thấy máu cũng sinh khí, giận tái mặt nói: “Người rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt. Cảm thấy gả cho ta rất ỷ khuất? Cảm thấy ta không xứng với Mai công tử người? Chín tuổi đã biết đời này là người của ta, hiện tại mới ỷ khuất.”

Nói xong liền đè y lại hôn môi.

Hắn ý định khi dễ Thập Tam, đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng, hôn một lúc lại trở nên ôn nhu triền miên.

Thập Tam không thở nổi, đá đánh gãy dựa, “soạt” một tiếng xé rách áo của Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh xụ mặt nói: “Đây là trường sam mới may xong ngày hôm qua, người đã làm hỏng, hôm nay nhất định người phải bồi thường cho ta.”

Dứt lời liền cỡi y phục của Thập Tam, ôm y vào trong ngực gặm cắn, lưu lại dấu vết trên thân thể y.

Thập Tam không theo, động tác kịch liệt, vài lần đều đá trúng thắt lưng của Diệp Bùi Thanh.

Hai người dây dưa trong thùng xe, Diệp Bùi Thanh bị y làm cho nổi lên dục hoả, bụng xôn xao không ngừng, đặt y lên đệm, lại có phần buồn bực định lực của bản thân không đủ.

Tiếng lạch cạch quay cuồng bên trong xe ngựa liên tiếp phát ra, người đánh xe và bọn hạ nhân theo hầu mất xem mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ cái gì cũng không biết. Đột nhiên, trong thùng xe vang lên tiếng va chạm cùng một tiếng kêu rên, giọng nói của Diệp Bùi Thanh truyền đến: “Không đi núi Tuyết Vân nữa, đẹp đường hồi phủ.”

Mọi người hai mắt nhìn nhau, nhưng không dám nghị luận. Chủ tử ở trong chơi đùa cao hứng, xem ra không định phong nhã chi nữa, trực tiếp về nhà đạo thật thương thật ra trận. Ai nấy đều tự ngầm hiểu trong lòng, thầm khen bản thân thông minh, liếc mắt nhìn nhau, giá ngựa trở về.

....

Ở trước cửa phủ xuống xe ngựa, Diệp Bùi Thanh dùng thăm bao Thập Tam đã ngắt đi bế y trở về phòng, dèm chăn cho y, trong lòng âm thầm thở dài.

Vừa rồi ở trên xe cùng người này đâm đá một hồi, cảm thấy tâm tình rất vui sướng, cảm xúc tối tăm mấy ngày qua bỗng chốc tan biến. Có điều thân thể y gây yếu, rõ ràng đánh trúng mình, lại kiệt lực khí suy mà ngắt lịm đi.

Diệp Bùi Thanh vì y dịch góc chăn, chà lau mồ hôi trên trán y, trầm nghĩ, tối nay không ngủ ở gian ngoài nữa, ngủ luôn ở đây vậy. Hắn nằm xuống, ngón tay xẹt qua khe giường, tựa hồ đột nhiên chạm tới một cái hộp nhỏ.

Diệp Bùi Thanh nhú mào lấy ra xem, lập tức xoay người ngồi dậy, dưới ánh mặt trời cẩn thận quan sát. Trong hộp là vài cây Mai cương châm, trên đỉnh phỉm màu lam lấp lánh nhàn nhạt, âm trầm mà đáng sợ.

Cương châm này có tẩm kịch độc.

Diệp Bùi Thanh trầm tĩnh bán ngồi, thật lâu không nhúc nhích.

Mọi việc có chút loạn, hắn đang tự mình suy nghĩ rõ ràng.

Chưa nói đến thứ kịch độc này từ đâu mà đến, Thập Tam đã làm tốt chuẩn bị, nhất định là nhằm về phía Diệp Bùi Thanh hắn. Có hai lần ở trên giường đùa cợt y, tay Thập Tam dò xét vào khe giường, lúc ấy Diệp Bùi Thanh không nghĩ nhiều, hiện tại xem ra, Thập Tam đã động sát tâm với hắn.

Bản thân lại chẳng sợ hãi gì, chỉ chăm chăm trên cợt đùa bốn y, kỳ thực sống chết của mình chỉ dựa vào một ý niệm của Thập Tam, khiến người ta không rét mà run.

Nhưng y rõ ràng có cơ hội giết mình, cuối cùng lại chẳng hề ra tay, mặc cho mình tiếp tục khi dễ, đùa giỡn y.

Thập Tam với mình, xem ra cũng không hẳn là vô tình.

Diệp Bùi Thanh một lần nữa nằm xuống, trần trọc.

Hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện, đưa tay tham nhập vào trong chăn của Thập Tam, rũ mi buông mắt. Diệp Bùi Thanh cẩn thận sờ nắn căn cốt của y, khẽ gật đầu: “Thế mà đúng thực chưa từng luyện võ, đáng tiếc.”

Hắn suy nghĩ một lát, đỡ Thập Tam ngồi dậy, rót một cốc chân khí vào trong thân thể của Thập Tam, đi một vòng quanh cơ thể y.

Hồi lâu sau, hắn nửa tựa vào giường vận khí điều tức, trong lòng đã có tính toán.

Rành rành là mảnh hổ, mình lại muốn dưỡng y như dưỡng mèo, thảo nào mà y khó chịu.

Diệp Bùi Thanh đặt hộp cương châm về vị trí cũ, tựa như chưa từng phát hiện ra nó, bình tĩnh ra khỏi phòng. Trong viện dì Triệu và những hạ nhân khác đều nơm nớp lo sợ làm việc, vừa thấy Diệp Bùi Thanh

đi ra, thở cũng không dám thở mạnh. Diệp Bùi Thanh khẽ mỉm cười, đến mật thất trong thư phòng lấy một quyển nội công tâm pháp thượng thừa, đặt dưới gối của Thập Tam, đóng cửa lại ngủ ở gian ngoài.

Khi Thập Tam tỉnh lại đã là nửa đêm, Thập Tam dịch chuyển một chút thân thể, cảm thấy cả người đau nhức, hơi kỳ lạ. Cho dù hôm nay đánh một trận với Diệp Bùi Thanh, cũng không thể đau đớn tới mức này. Y ngồi dậy vận chân khí, không biết vì nguyên nhân gì, kinh mạch tựa hồ so với dĩ vãng đã thông thuận hơn, hai kinh mạch tắc nghẽn cũng mở ra.

Trăm điều không thể lý giải, Thập Tam thấp nển, bỗng nhiên trông thấy cuốn bí kíp dưới gối, trong lòng nhất thời sinh ra cảm giác khó có thể miêu tả thành lời, nói không rõ tư vị.

Người giúp mình đã thông kinh mạch, không ai khác ngoài người mình đang nghĩ đến.

Nhưng mà người này rốt cuộc có ý gì vậy?

Y không suy nghĩ đến vấn đề này nữa, thấp nển, suốt đêm chăm chỉ khắc khổ luyện tập

16. Chương 16: Một Vạn Lượng Bạc Và Một Quyển Bí Kíp

Đêm nay Thập Tam tu luyện so với trước đây tiến bộ không ít. Xem ra nếu muốn đã thông kinh mạch, còn cần một người võ công cao cường hỗ trợ trong thời gian dài. Khi y rời giường tâm trạng đã tốt lên rất nhiều, nhưng lại trầm nghĩ, kế tiếp nên làm thế nào cho phải.

Chẳng lẽ đi gặp hắn mở miệng xin giúp đỡ?

Trời đã sáng hẳn, Thập Tam mặc y phục ra khỏi phòng, trông thấy Diệp Bùi Thanh mặc thường phục, ngồi ở gian ngoài uống trà đọc sách. Hai người mặt đối mặt, cũng không giống trước đây làm như không nhận ra nhau, ngược lại liếc mắt nhìn nhau một cái.

Người này có ân với mình, Thập Tam ngượng ngùng gõ xuống vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Thế tử không vào triều?”

Diệp Bùi Thanh lập tức cười đáp: “Hoàng thượng gần đây có tân sủng, hàng đêm senh ca, sáng nay vừa thông báo, không thượng triều.”

Hai người lại nói với nhau đôi câu, có hỏi có đáp, không khí chẳng hề giương cung bạt kiếm. Vì thế bắt đầu từ hôm nay bọn họ khôi phục bình thường, không chiến tranh lạnh nữa.

Diệp Bùi Thanh vẫn như cũ thích đùa giỡn Thập Tam, nhưng chung quy không làm ra hành động quá mức,

cũng không bức bách y làm chuyện gì khác. Thập Tam thầm nghĩ: cứ như vậy, cuộc sống mới gọi là tạm được.

Sáng sớm mấy hôm sau, Diệp Bùi Thanh đang rửa mặt, Thập Tam cúi đầu cầu xin hân: “Ta muốn xuất môn mua một số thứ, mong thể tử đáp ứng.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Nam thê sau khi kết hôn bảy bảy bốn chín ngày không thể xuất môn, không hợp quy củ.”

Thập Tam đành phải nói: “Ta đi không đến nửa ngày sẽ trở về, xin thể tử ngoại lệ.”

Diệp Bùi Thanh nghiêm túc suy nghĩ: “Khó khăn lắm phu nhân mới mở miệng với ta, ta cũng không thể không đáp ứng. Hôm nay ta xuất môn không cười ngựa, ngồi kiệu lén đưa người ra ngoài vậy.”

Thập Tam nói lời cảm tạ.

Hai người ngồi chung một cỗ kiệu, có hơi chật, thân thể tự nhiên dán sát vào nhau. Diệp Bùi Thanh thừa cơ nói “Kiệu nhỏ quá, ngồi không thoải mái”, ôm Thập Tam lên đùi, vòng tay qua thắt lưng y. Dưới đùi tựa hồ có thứ gì đó cứng cứng gồ lên, theo sự xóc nảy của cỗ kiệu mà thúc lên trên một chút, Thập Tam biết không thể giả vờ cũng không thể phát ra thanh âm, cho dù tư thế này rất xấu hổ, nhưng chỉ có thể tạm thích ứng, đành cứng người bất động. Diệp Bùi Thanh vừa cười vừa nói: “Lúc này mới ngoan. Ngồi trong kiệu cũng có thể giao hoan, nếu người dám đánh ta, chúng ta liền thử xem.”

Thập Tam giả ngu làm như không nghe thấy.

Cuối cùng cũng tới phố xá sầm uất của kinh thành, Diệp Bùi Thanh bảo Diệp Lâm đi cùng y, dặn y mặc thêm y phục, Thập Tam nhất nhất đáp ứng, lúc này mới rời đi.

Diệp Lâm biết đây là tiểu tâm can của chủ tử mình, dọc theo đường đi cẩn thận hầu hạ, liều mạng lấy lòng, nước miếng tung bay tâng bốc Diệp Bùi Thanh. Thập Tam thuận miệng đáp lời, suy nghĩ lại bay tới một nơi khác.

Lần trước y không đào thoát thành công, lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, tổ chức sẽ biết tiểu viện kia bị người động qua, có lẽ đã phỏng đoán y đang ở kinh thành Thiên quốc.

Đang ở kinh thành nhưng không liên lạc với tổ chức, Thập Tam lo tổ chức vì tra tìm tung tích của mình, sẽ khảo vấn mấy thuộc hạ không tồi của y.

Trong tổ chức người y tin tưởng nhất chính là Nhị Nhãn, có nghĩa sư đồ với hân, nhưng Nhị Nhãn lại là thủ lĩnh của tổ chức, nếu bản thân vi phạm quy củ, hân cũng vô pháp vì tình riêng mà làm trái luật.

Vì thế, y đi thẳng vào một quán trà nhỏ, bảo Diệp Lâm ở dưới lầu uống trà, cất bước lên nhả gian lầu hai.

Điểm tiểu nhị nhiệt tình tiếp đón, Thập Tam nói ra ám hiệu của bản thân. Hai người tới tới lui lui ba lượt ám hiệu, điểm tiểu nhị xuống lầu tìm nửa ngày, mang đến một phong thư cho Thập Tam, nói: “Vừa hay. Đây là hôm qua mới đưa tới.”

Tiểu khách điểm này là nơi truyền tin của nội bộ tổ chức, người ở đây hiểu biết không sâu, cũng không thân quen, chỉ căn cứ vào ám hiệu thu nhận tin tức.

Chữ viết trong bức thư tựa như vẽ bùa méo mó lòng vòng, thoát nhìn thì thấy nội dung cực kỳ bình thường, chỉ có Thập Tam mới đọc hiểu.

Thập Tam: Ta biết người đang ở kinh thành Thiên quốc. Gần đây ta hơi thiếu bạc tiêu, lại muốn đến thăm tân tức phụ của đồ đệ. Không mang lễ gặp mặt, chỉ đem cái mặt già này đến cửa thì khó coi lắm, liền vẫn luôn chờ ở kinh thành. Người cho ta một ngàn lượng bạc, đổi lại ta cho người một quyển bí kíp thật tốt. Nhị Nhẫn –

Thập Tam thầm nghĩ: cảm giác quen thuộc cả ngày chùi móng cho Nhị Nhẫn, đã quay trở lại.

Cái gì mà tân tức phụ của đồ đệ? Cần đến một ngàn lượng bạc mua quà?

Thập Tam suy nghĩ: bình thường tiền mình kiếm được không ít nhưng chẳng tiêu gì nhiều, tổng cộng có hai vạn, nhưng không ở kinh thành Thiên quốc. trên tay có chút của hồi môn, nhưng đều được ghi chép rõ ràng, không thể tùy tiện lấy ra dùng. Y cũng không có tiền nhà...

Thập Tam thu hồi tâm tư xuống lầu, Diệp Lâm vội vàng chào đón nói: “Thời gian không còn sớm, thế tử còn đang chờ phu nhân. Phu nhân hồi phủ?”

Thập Tam nhất thời bưng tỉnh. Mình không có tiền, Diệp Bùi Thanh có tiền. Vì thế y nói với Diệp Lâm: “Người ở đây chờ, ta đi một lát rồi về.”

Y ở khách điểm viết một phong thư, bảo người truyền tin tìm một tên ăn mày, ngày mai đưa cho Diệp Bùi Thanh.

-Thế tử tại thượng: không biết thế tử còn nhớ rõ tình nghĩa một cái bánh bao, một lọ kim sang được ven hồ Đình Bi? Việc này mặc dù muôn vàn khó khăn mở lời, nhưng sự tình khẩn cấp, tại hạ có một yêu cầu quá đáng, muốn mượn của thế tử ba nghìn lượng bạc trắng, rất mong tương trợ. Nếu thế tử đáp ứng, giờ tý năm ngày sau gặp mặt tại cầu Vân Kiều.-

Thập Tam lại viết thêm một phong thư cho thuộc hạ của mình, lệnh tiểu khách điểm khản cấp đi giao thư này, cuối cùng cũng an bài xong mọi việc.

Trước đây mình từng phụng lệnh Nhị Nhẫn cứu hấn, lần này Nhị Nhẫn cần dùng tiền, Diệp Bùi Thanh về lý phải đưa, Thập Tam y chẳng qua làm một người trung gian, nhân tiện kiếm hai ngàn lượng bạc cùng một quyển bí kíp bỏ túi.

Thập Tam an bài xong mọi việc, theo Diệp Lâm về phủ.

Buổi tối lúc ăn cơm, Diệp Bùi Thanh thấy y cao hứng, cười hỏi: “Chuyện gì mà vui vậy? Đúng là phải cho người đạo phở nhiều hơn.”

Thập Tam đáp: “Không có gì. Hôm nay hãm hại một kẻ coi tiền như rác.”

Ngày hôm sau thư quả nhiên đúng hạn tới. Diệp Bùi Thanh vừa mở thư ra xem, sắc mặt liền thay đổi, bảo Diệp Lâm đuổi theo người mang thư đến, rồi bỗng nhiên lại nói không cần nữa. Thập Tam trộm nghĩ: tổ chức đã làm việc bao nhiêu năm, đưa thư sao có thể để người khác tra ra?

Cả ngày Diệp Bùi Thanh có phần không yên lòng, làm việc hoảng hốt, buổi tối khi đi ngủ lại lần mò vào buồng trong, lẳng lặng nằm xuống bên cạnh Thập Tam, ôm y không buông.

Thập Tam vui sướng khi người gặp họa, bình tĩnh hỏi hấn: “Làm sao vậy?”

Diệp Bùi Thanh ôm cổ Thập Tam im lặng hồi lâu, mãi mới nói: “Có người từng cứu ta ba lần, nhưng tìm khắp mọi nơi cũng không thấy. Mỗi lần muốn quên y đi, y lại đột nhiên chạy đến tra tấn ta.”

Thập Tam: “....”

Từng cứu hấn ba lần, vậy chắc chắn không phải mình.

Ban đêm năm ngày sau, Thập Tam nằm trên giường mãi không ngủ được, gian ngoài tựa hồ có chút động tĩnh rất nhỏ, rồi lại vắng lặng tĩnh mịch. Thập Tam hiểu, Diệp Bùi Thanh đã ra ngoài gặp thuộc hạ của mình.

Thuộc hạ giả mạo thân phận của mình, mang một cái nhân bì diện cụ, đang ở cầu Vân Kiều đợi Diệp Bùi Thanh.

Trong thư y viết cho thuộc hạ, có kể lại rành mạch mọi chuyện đêm đó cứu Diệp Bùi Thanh, nếu Diệp Bùi Thanh đặt câu hỏi, chắc sẽ không phạm sai lầm. Đối với một người dựa vào ân tình xin tiền, theo tính cách của Diệp Bùi Thanh, hấn sẽ chỉ để tiền lại rồi bỏ đi, tuyệt không dành thời gian ôn chuyện. Cho dù có bất trắc, thuộc hạ của y võ công không tồi, có thể chạy thoát được.

Thập Tam im lặng chờ, vừa đến canh bốn, cửa sổ ở gian ngoài lại vang lên tiếng động nho nhỏ, cửa phòng ngủ mở ra, một người mang theo gió lạnh đi đến.

Thập Tam nương theo ánh trăng mà nhìn, sắc mặt của Diệp Bùi Thanh rét lạnh, tựa hồ cực kỳ không vui. Thập Tam vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh leo lên giường ôm lấy y, không nói gì cả, nhào vào hôn y.

Thập Tam lạnh lùng tặng cho Diệp Bùi Thanh một đấm vào ngực, dùng năm phần lực. Mấy ngày nay y đều luyện võ, khí lực cũng lớn hơn đôi chút, ngực Diệp Bùi Thanh đau đớn, nhưng không tức giận, cười nói: “Ta giải quyết người kia rồi. Từ nay về sau, tất cả tinh lực của ta đều đặt trên người ngươi. Người thích đánh ta có phải không? Sau này chúng ta cứ từ từ mà chơi.”

Thập Tam trong lòng lạnh lẽo. Giải quyết người kia rồi....Thuộc hạ của mình bị giết?

Không cần thận liên lụy thuộc hạ vào ân oán của mình, nếu bởi vậy mà chết, thật sự oan uổng.

Thật vất vả bình tĩnh đợi đến lần xuất môn tiếp theo, Thập Tam lại đi vào tiểu khách điếm, thư của thuộc hạ chờ đã lâu.

—

Khởi bẩm Thập Tam Nhẫn: Diệp Bùi Thanh vừa nhìn đã nhận ra ta là kẻ giả mạo, sau khi giao thủ, ta bại trận, bắt buộc dĩ phải thừa nhận Thập Tam Nhẫn là bằng hữu của ta. Hắn đưa ngân phiếu một vạn hai cho ta, nói: “Từ nay về sau ân oán thanh toán xong, không còn liên quan. Chúc y thuận buồm xuôi gió, vĩnh viễn không gặp lại.” Một vạn lượng bạc này ta đã gửi vào Vạn Bảo tiền trang dưới danh nghĩa của Thập Tam Nhẫn.-

Hóa ra giải quyết là như vậy.

Thập Tam đi một chuyến đến Vạn Bảo tiền trang, lấy ra một vạn hai dưới danh nghĩa Nhị Nhẫn, nghĩ thầm: đúng là buôn bán lời được không ít, đáng giá ăn mừng.

Có điều Diệp Bùi Thanh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Tuy hắn thân là thể tử, nhưng ngoại trừ lương bổng và vài tittle trên danh nghĩa, không thể nào lập tức xuất ra số tiền lớn một vạn hai được. Khi ấy Thập Tam đòi tiền, còn tính toán cẩn thận, đòi hắn ba nghìn hai e là hắn không có đủ, ai ngờ hóa ra mình đã coi thường hắn.

Y có phần đắm chiêu đi trên đường, cuối ngã tư đột nhiên truyền đến tiếng nghị luận châu đầu ghé tai của đám đông. Thập Tam đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi đi đến, bốn con tuấn mã đeo tua rua châu bảo, thân xe có khắc hoa văn long phượng, thoạt trông vô cùng xa hoa, nhưng cũng rất lịch sự tao nhã.

Thập Tam nhẹ giọng hỏi: “Đó là ai?”

Diệp Lâm vội vàng trả lời: “Đó là xa liễn của Thái tử.”

Thập Tam đứng ở ven đường, chiếc xe ngựa kia đi qua bên cạnh y, màn xe khẽ mở, một nam tử tuổi còn trẻ đang nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lướt qua Thập Tam, thoáng khựng lại.

Mi mắt khẽ buông, xẹt qua muôn vàn ảnh.

Thập Tam thầm nghĩ: cái gì gọi là phong hoa tuyệt đại, hôm nay y xem như hiểu được, không thể tưởng đương kim Thái tử lại là một nhân vật kinh tài tuyệt điểm.

Chẳng qua người này chẳng có liên quan gì với Thập Tam.

Diệp Lâm nói: “Phu nhân, đã muộn rồi, chúng ta hồi phủ thôi.”

“Ừm.”

Quan hệ giữa Thập Tam và Diệp Bùi Thanh rốt cuộc cũng ổn định, đã trấn an tạm thời tổ chức, thân thể của Thập Tam cũng dần dần có chút thịt, mâu thuẫn trong Mục quốc phủ lại bắt đầu trở nên gay gắt.

17. Chương 17: Chọc Ai Đều Được, Chờ Có Động Đến Lão Thái Thái (thượng)

Mục quốc công năm nay ba mươi tám, dưới trướng có bốn trai ba gái.

Mẫu thân của Diệp Bùi Thanh là quận chúa Trường Thanh, đường muội của đương kim hoàng đế, cho nên hẳn có dính một chút huyết mạch hoàng gia.

Hắn còn một cô em ruột, tên là Quận Chi, năm nay mười lăm tuổi, khuê nữ.

Sau khi Trường Thanh quận chúa qua đời, mọi việc từ nhỏ đến lớn của hai huynh muội họ, đều do lão thái thái tự mình quyết định. Chi tiêu, ăn mặc, không thứ gì là không dụng tâm. Bọn họ lớn lên bên cạnh lão thái thái, hầu hạ dưới gối, so với người khác có phần không giống. Nhân phi thánh hiền, từ nhỏ đã cưng chiều hai người, phụng trong lòng bàn tay, lão thái thái đối với bọn họ há có thể không bất công?

(Trích từ câu “Nhân phi thánh hiền thực năng vô quá”- Người không phải là thánh hiền thì làm gì mà không có lỗi?)

Đương nhiên, lý do của bà cũng rất thoả đáng: con trưởng của chính thất, lại mất mẫu thân từ nhỏ, tất nhiên phải chiều cố nhiều hơn.

Tựa như xuất thân của Diệp Bùi Thanh, mẫu thân mặc dù qua đời, cũng không ảnh hưởng đến thân phận thế tử của hắn. Những người khác cho dù gây sóng gió tới mức nào, chỉ cần hắn còn sống, không chết, không ngu ngốc, địa vị của hắn vẫn vững như sắt như đồng.

Nhưng mà năm mười hai tuổi, hắn lại mất tích.

Khi đó Mục quốc công mang theo mấy đứa con đến vùng ngoại thành luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, xe ngựa bị lật đổ trên đường, bọn trẻ lăn xuống sườn núi không tính là cao. Những đứa khác đều lần lượt tìm thấy, lông tóc vô thương, duy chỉ có mình Diệp Bùi Thanh ly kỳ mất tích.

Lúc ấy có thể nghĩ Mục quốc phủ long trời lở đất đến mức nào.

Lão thái thái tính cách kiên cường, gặp việc này cũng không khóc, nén nước mắt đem hạ nhân đánh xe đánh cho da tróc thịt bong, kêu người tìm kiếm suốt đêm. Mục quốc công đau lòng áy náy, quỳ gối trước mặt mẫu thân một ngày một đêm.

Tìm kiếm ước chừng nửa tháng, bất vô âm tín.

Sau khi mất tích trong vòng vài ngày nếu không tìm thấy, hy vọng sẽ không lớn. Người đi tìm kiếm bắt đầu lười nhác cẩu thả, nhưng lệnh từ trên xuống giống roi quật sau lưng, lão thái thái lo lắng vạn phần, ai dám có lệ? Cứ tìm như vậy suốt hơn một tháng, không hề có kết quả, Mục quốc công rốt cuộc nói: “Bỏ đi, không tìm nữa.”

Lúc này trên dưới Mục quốc phủ tất cả đều cho rằng Diệp Bùi Thanh nếu không phải đã chết, thì cũng bị người bắt cóc mang đi rất xa, nhưng chẳng ai dám nói gì. Lệnh của Mục quốc công vừa truyền xuống, toàn bộ người trong phủ đều thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng lão thái thái nhất định không từ bỏ, còn muốn sai người tiếp tục tìm, một người thiếp nói chuyện không cân nhắc khốc lóc khuyên nhủ: “Lão thái thái suốt ngày vì thế tử lo lắng, thế tử sao có thể yên lòng nhắm mắt?”

Lão thái thái nhất thời giận dữ, cho người thiếp kia một cái tát, gần từng chữ: “Ai nói Bùi Thanh của ta đã chết? Người trông thấy hay nghe ai nói? Ta biết các người ai nấy đều đang chờ nó chết, dán mắt vào vị trí thế tử! Ta nói cho các người biết, Bùi Thanh sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nếu không không được lập tân thế tử!”

Trì phu nhân vội vàng mắng người thiếp này: “Không biết trời cao đất rộng, ngày thường ỷ vào ân sủng của lão gia, dám ăn nói lung tung trước mặt lão thái thái.”

Rồi kêu người kéo nàng ta xuống.

Cứ vậy nhân tâm hoảng sợ ba tháng, dán thông báo treo giải thưởng,...đều thử qua, Mục quốc công nản lòng thoái chí, âm thầm sai người ngừng tìm kiếm. Ba tháng này Trì phu nhân thường xuyên bảo con trai mình là Diệp Mộ Thanh làm bạn bên cạnh Mục quốc công, chăm lo trước sau cho phụ thân, cực kỳ tri kỷ. Mục quốc công trong lòng tuy khó chịu, nhưng ít ra còn có một đứa con hiếu thuận như vậy hầu hạ, tình cảm dành cho Diệp Mộ Thanh cũng chậm chậm phai nhạt, định nói rõ việc này với Thánh thượng, xin phong tước tử.

Lão thái thái nghe nói vậy, tức giận đến mức từ trên giường ngồi bật dậy, suốt đêm khởi binh vắn tội Mục quốc công: “Đợi ta chết rồi, ngươi hãy lập tước tử! Ngươi yên tâm, ngươi cùng nữ nhân kia liên hợp lại, chưa đến nửa năm có thể bức chết ta!” Dứt lời ôm ngực tức giận đến hôn mê bất tỉnh.

Mục quốc công nào dám đảm đương tội danh bất hiếu, hoảng sợ không quản ngày đêm cực nhọc ở trước mặt lão thái thái phụng dưỡng ba ngày. Lão thái thái tỉnh lại câu đầu tiên là mắng Trì phu nhân: “Người đừng áp ủ những suy nghĩ không nên có này! Cho dù Mộ Thanh không còn, chưa chắc đến lượt con trai ngươi! Còn có Tấn Thanh nữa đó!”

Từ đấy về sau Mục quốc công không dám nhắc lại chuyện lập tước tử nữa.

Lão thái thái tuy cứng rắn trước mặt người khác, sau lưng lại lau nước mắt, thường xuyên đến chùa miếu dâng hương, bái phật cầu nguyện, mặc niệm chỉ cần Mộ Thanh bình yên vô sự, bản thân tình nguyện sống ít đi vài năm. Việc này không kinh động người khác, nhưng khiến vị cao tăng Giác Viễn trong chùa Bác Nhạn lo lắng.

Mấy tháng trước Giác Viễn có nhận được bức thư từ một người bạn, nội dung có phần đắc ý, nói rằng trong lúc tình cờ thu nhận được một tiểu đồ đệ tư chất vô cùng tốt, muốn dẫn đi. Giác Viễn suy nghĩ, e rằng vị bằng hữu này lại gây chuyện. Người bạn này của hắn bình thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ, hành sự khó lường, là cao nhân. Giác Viễn tìm mọi cách gieo rắc tin tức khắp nơi, kể chuyện lão thái thái Mục quốc phủ tìm cháu, ý là: người thu nhận đồ đệ thì thôi, đừng hại chết lão thái thái người ta nha.

Tin tức này vừa truyền ra, chưa đến một tháng sau, Mục quốc phủ nhận được một bức thư. Chữ viết trên bìa vận vẹo, còn kèm một khối ngọc bội trên người Diệp Mộ Thanh.

[Diệp Mộ Thanh tư chất rất tốt, lão hủ cực kỳ thích. Hiện đang mang theo người dạy võ công, khổ luyện nền tảng, ba năm sau xin trả.]

Lão thái thái đọc xong thư bật khóc. Sau khi đau lòng, bà lau nước mắt, gọi Mục quốc công đến trước mặt, phân phó trong vòng ba năm không được lập tước tử khác.

Mọi người vốn cho rằng Diệp Mộ Thanh đã chết, bắt đầu âm thầm lấy lòng Trì phu nhân, nịnh hót nàng chính là chủ tử tương lai của Mục quốc phủ. Giờ phút này đột nhiên lại ra một bức thư, ai nấy nửa tin nửa ngờ. Nhưng ngọc bội này đích thực là vật tùy thân của Diệp Mộ Thanh, nên không dám nói gì, âm thầm xem tình hình.

Lão thái thái từ lúc ấy lặng lẽ dưỡng thân, thường ngày chiếu cố cháu gái, đi chùa miếu dâng hương, mặc

kệ chuyện lớn nhỏ trong phủ, chỉ chấp nhất đợi ba năm sau Diệp Bùi Thanh trở về.

Mọi người ngoài miệng không nói, nhưng đều đang chờ xem màn kịch của lão thái thái. Một bức thư có thể chứng minh cái gì? Chưa biết chừng lão thái thái tự mình viết ra, dùng làm kế hoãn binh.

Đáng tiếc, bọn họ phải thất vọng rồi.

Ba năm sau tại buổi tiệc mừng đại thọ năm mươi của lão thái thái, mọi người ngẩn cổ chờ lão thọ tinh (người được chúc thọ) hiện thân, hồi lâu cũng không thấy xuất hiện. Mục quốc công phái người đi mời, mới phát hiện lão thái thái ở trong phòng ôm một thiếu niên khóc.

Thiếu niên ấy chính là Diệp Bùi Thanh mất tích đã ba năm.

Thế tử trở về, trong phủ trên dưới không ai không điên cuồng, vội vàng cùng ăn mừng, bốn phía chúc tụng, hối hận mấy năm nay lập trường không kiên định đứng ở bên phía lão thái thái.

Tâm trạng của Trì phu nhân đương nhiên không cần phải nói cũng biết. Nàng chỉnh đốn tâm tình, dốc lòng chuẩn bị thu xếp tất cả sau khi Diệp Bùi Thanh trở về, bảo con trai mình tạm thời không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tuy người đã trở lại, nhưng tình cảm ba năm mất đi há có thể bù lại trong thoáng chốc? Mấy năm qua Mục quốc công mang theo Diệp Mộ Thanh dưỡng dục bên người, võ công sắc bén, không gì là không tự tay dẫn dắt, tình cảm đương nhiên không giống bình thường. Sau khi Diệp Bùi Thanh trở về, tuy Mục quốc công cũng từng bồi dưỡng cảm tình phụ tử, nhưng trong ba năm qua hẳn hai lần ba lượt có ý lập thứ tử khác, giữa hai người liền có khoảng cách.

Ông ngoại Cửu vương gia của Diệp Bùi Thanh vì củng cố địa vị của hần, thường xuyên gọi hần vào trong cung chơi, thiết lập quan hệ tốt với các vị hoàng tử. Bởi vậy, Mục quốc công có sủng ái Diệp Bùi Thanh hay không, chẳng phải là chuyện quan trọng.

Thập Tam vào cửa tới nay, thường xuyên trông thấy mấy đệ đệ muội muội của Diệp Bùi Thanh, cũng từng cùng bọn họ nâng cốc ngôn hoan. Nhưng y là nam thê, không thể kết giao quá mức thân mật với bất kỳ ai, hiểu biết không được sâu.

Lão thái thái mấy năm qua không phải không muốn cất nhắc Minh phu nhân, để chống lại Trì phu nhân. Nhưng Minh phu nhân gia thế không tốt, chỉ là con gái của một tiểu thương, nếu không có đứa con làm chỗ dựa, ngay cả trắc phu nhân cũng không được làm. Mà Trì phu nhân lại là con gái nhà quan, vào cửa đã là trắc phu nhân, mấy năm qua phụ thân của nàng dựa vào quan hệ với Mục quốc phủ, quan giai từ hàng thất phẩm lên tới tứ phẩm, đương nhiên không thể đánh đồng. Thứ hai, tính cách của Minh phu nhân nói dễ nghe là không màng danh lợi, nói khó nghe chính là yếu đuối, xử sự quyết định, so ra kém Trì phu nhân nhanh nhẹn lưu loát, là kẻ hèn nhát không nâng đỡ nổi. Tuy phu nhân tuy xuất thân dòng dõi thư hương, nhưng tính cách không tốt, thích khi dễ hạ nhân, khó thành người tài, lão thái thái cũng không vừa mắt.

Bởi vậy, bà trần đầy kỳ vọng Mai Úc có thể tranh đoạt một chút.

Cuối cùng, vào ngày thứ bốn mươi y vào phủ, Mục quốc phủ đã xảy ra một đại sự.

Đầu đuôi mọi việc cũng từ Thập Tam mà ra.

Thập Tam phụng lệnh lão thái thái quản lý sắp xếp hạ nhân trong phủ, liền cẩn trọng hoàn thành nhiệm vụ. Có một hôm, Trì phu nhân phái người nói với y, nàng có thân thích của một thị tỳ muốn an bài vào phủ, hỏi còn vị trí nào trống không. Lúc ấy các ốc các viện đều đã đủ người, Thập Tam phái người lại hỏi báo: “Hiện tại không có, một khi có sẽ nói với Trì phu nhân.”

Ngày đó, y cùng Diệp Bùi Thanh huyền náo một trận, việc này sau khi nói qua liền vút sang một bên, không nghĩ đến nữa. Mấy hôm sau, một nữ đầu bếp muốn hồi hương, đến gặp Thập Tam xin nghỉ việc. Vị nữ đầu bếp này có giao hảo với một người họ hàng xa của Minh phu nhân, đem chuyện này nói với người họ hàng ấy, người họ hàng kia liền xin Minh phu nhân nói giúp với Thập Tam, muốn tiếp nhận vị trí của nữ đầu bếp. Nữ đầu bếp chân trước vừa đi, Minh phu nhân ngay sau đó liền qua cửa, đến thăm y, nhân tiện nói chuyện này ra.

Thập Tam thầm nghĩ: Minh phu nhân tự mình đăng môn, hơn nữa người họ hàng kia lại có chút ít kinh nghiệm học từ nữ đầu bếp cũ, y không có lý do từ chối. Nhưng mấy hôm trước Trì phu nhân đã mở miệng với mình, vẫn nên thông báo một câu. Vì thế, Thập Tam đáp ứng Minh phu nhân, nhưng bảo nàng đừng để lộ.

Không ngờ người họ hàng kia của Minh phu nhân quá hấp tấp, vừa nghe Thập Tam đã đáp ứng, vui vô cùng, cùng ngày bắt đầu chuẩn bị lễ vật tặng xung quanh, nói mình mới tới, xin mọi người chiếu cố. Ở trù phòng có người của Trì phu nhân, vì thế Thập Tam còn chưa nói, Trì phu nhân đã hay tin.

Trì phu nhân đương nhiên sẽ khó chịu. Một đám tiểu nhân ở bên cạnh lại nói với nàng: “Thế tử phu nhân rõ ràng chẳng coi ai ra gì. Phu nhân bảo y an bài một người, y lại nói không còn chỗ trống. Minh phu nhân vừa nói một câu, y lại có chỗ trống ngay.”

Trì phu nhân là người như thế nào, cho dù khó chịu cũng không nói ra, cho nên vẫn ngậm chặt miệng.

Thập Tam cũng biết việc này xử lý có phần thiếu thỏa đáng, tuy thân phận của mình cao hơn trăm phu nhân, lại có lão thái thái làm chỗ dựa, nhưng dù sao y vẫn là văn bối, phải biết giữ thể diện, liền phái người đến giải thích từ đầu đến cuối chuyện này cho Trì phu nhân nghe. Ý nghĩ: mình đường đường một thế tử phu nhân, cho dù làm sai cũng không nhất định phải giải thích với người ta, thích nghe hay không thì tùy.

Minh phu nhân cũng tự biết đuối lý, giáo huấn người họ hàng kia một chút, đặc biệt đến nhận lỗi với Thập Tam, nói: “Họ hàng kia của ta không hiểu chuyện, không cần an bài nàng ta đến trù phòng nữa.” Thập Tam đích xác mất hứng, liền đồng ý.

Bởi vì việc này, quan hệ giữa Thập Tam và Trì phu nhân có phần căng thẳng.

Buổi tối vài ngày sau, Vân Khê hầu hạ lão thái thái cơm nước xong, lúc nói chuyện phiếm liền đem việc này nói với lão thái thái: “Bọn hạ nhân đều đang bàn tán, thế tử phu nhân vừa lên đài đã không nể mặt Trì phu nhân, định làm nàng nhục nhã.”

Lão thái thái liền hỏi: “Người cảm thấy việc này ai đúng ai sai?”

Vân Khê đáp: “Nô tỳ không dám nhiều lời.”

Lão thái thái cười nói: “Không dám nhiều lời? Ta thấy ngược lại thì có.”

Sáng hôm sau lão thái thái liền nhắc tới việc này với Diệp Bùi Thanh: “Sao ta cảm thấy nha đầu Vân Khê càng ngày càng kỳ lạ? Trước đây tâm tư còn thực đơn thuần, sao mới qua vài năm mà càng ngày càng khó đoán ra thế này?”

Diệp Bùi Thanh cúi đầu tự hỏi trong chốc lát, nói: “Ta nói với lão thái thái một việc, lão thái thái đừng tức giận.”

Hắn thì thâm vào tai lão thái thái mấy câu.

Sắc mặt lão thái thái lập tức trở nên xanh mét: “Có chuyện này?”

“Vâng.”

Lão thái thái cúi đầu suy nghĩ, nói: “Người giúp ta bố trí, bắt nàng ta.”

Diệp Bùi Thanh gật đầu: “Vâng.”

18. Chương 18: Chọc Ai Đều Được, Chớ Có Động Đến Lão Thái Thái (hạ)

Sáng sớm hôm đó, lão thái thái đặc biệt phân phó một bà tử đi mời Thập Tam đến nói chuyện. Thập Tam không dám chậm trễ, vội vàng theo chân.

Vừa vào phòng, nha hoàn, bà tử đứng đầy ở đó, mấy tiểu thư và cả Trì phu nhân, Minh phu nhân cùng thiếp thất đều có mặt, đang nói cười vui vẻ. Mọi người trông thấy Thập Tam, đều cười nói: “Cuối cùng cũng tới. Lão thái thái đang chờ ngươi đó.”

Thập Tam ra mắt từng người một, rồi đứng đợi ở một bên. Y vốn không quen ở chung một chỗ với nhiều nữ quyến như vậy, hiện tại có chút không thoải mái.

Lão thái thái nói: “Hôm nay gọi các người đến không vì mục đích gì khác, tám ngày sau chính là sinh nhật của Mai Úc, theo lệ phải tổ chức tiệc mừng cho nó. Ta nghĩ nó mới tới, dù sao cũng phải chuẩn bị cho tốt, liền gọi các người tới ra chủ ý.”

Mọi người vội vàng cùng ứng thanh phụ hoạ, đều nói lão thái thái suy nghĩ chu toàn, còn bảo Mai phu nhân thật có phúc, được lão thái thái quan tâm như vậy.

Thập Tam cũng không biết lão thái thái làm sao nữa, bản thân sau khi vào phủ nhận được sự yêu thương ưu ái của bà, đã khiến nhiều người khác âm thầm khó chịu. Giờ chẳng hay lại đang toan tính điều gì, nhất định phải lôi mình ra trước đầu sóng ngọn gió.

Y vội vàng nói: “Lão thái thái lo lắng.”

Lão thái thái cười hỏi Trì phu nhân: “Người đã nhiều lần tổ chức sinh nhật cho người ta, sinh nhật lần này nên làm thế nào?”

Trì phu nhân cười đáp: “Sinh nhật của đích phu nhân, theo lệ phải chi ra năm mươi lượng bạc. Nhưng lão thái thái đã mở miệng phải tổ chức sinh nhật cho Mai Úc, đương nhiên không thể có lệ như vậy. Ta nguyện lấy ra mười hai lượng.”

Lão thái thái vui vẻ nói: “Làm khó người hiền lương như người. Ta đây nhất định không thể kém hơn người được, ra hai mươi hai lượng.”

Minh phu nhân cũng ra mười hai lượng, những nàng vốn khó khăn, phải do dự đôi chút, Thập Tam nói đỡ cho nàng ta rồi cảm tạ từng người, lão thái thái cười nói: “Những người khác nguyện ý đưa ra một ít thì càng thêm náo nhiệt, Trì nha đầu bận rộn, việc này giao cho Minh nha đầu làm đi.”

Minh phu nhân vội vàng đáp ứng.

Qua sự giống trông khua chiêng của lão thái thái, tất cả mọi người trong hậu viện đều biết sắp sinh nhật Thập Tam, tặng lễ nối liền không dứt, cái viện nho nhỏ của Thập Tam chất đầy đồ vật này nọ. Dì Triệu mang theo nhóm nha hoàn bà tử kiểm kê từng thứ một rõ ràng, thu thập xong xuôi ghi chép vào sổ sách.

Đại tiểu thư Quận Phương cùng Tam tiểu thư Quận Trân đều tự mình tặng một bộ châm tuyến (*đồ thêu lụa may vá*), Nhị tiểu thư Quận Chi là em gái ruột của Diệp Bùi Thanh, tặng một bức tranh chữ của danh sĩ đương thời, Thập Tam vội vàng phái dì Triệu đi cảm tạ. Diệp Bùi Thanh cười nói: “Danh tiếng của người cũng thật vượng, biết bao người vội vàng đến lấy lòng.”

Thập Tam nói: “Sinh nhật của ta sao lão thái thái lại biết? Là người nói? Hai người rốt cuộc định làm gì vậy?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Phu nhân suy nghĩ nhiều. Sinh nhật ngày đó ta sẽ tặng người một món quà

lớn.”

“Không hiểm lạ.”

“Người còn chưa bị ta làm, sao biết là không hiểm lạ.”

Thập Tam quay đầu bước đi.

Tối ngày sinh nhật, Minh phu nhân thiết yến hội ở trong vườn hoa, kêu một đoàn hí kịch nhỏ tới diễn trò giúp vui, mọi người vừa uống rượu vừa chơi tửu lệnh, lão thái thái phân phó không cần câu nệ, cực kỳ náo nhiệt.

Rượu chưa quá tam tuần, lão thái thái tựa như vô tình hỏi Thập Tam: “Bùi Thanh đâu?”

Thập Tam đáp: “Hẹn nhị đệ tại tiểu thính phía tây uống rượu nói chuyện phiếm.”

Lão thái thái sai Vân Khê: “Chọn một ít điểm tâm trái cây ở đây, đưa sang cho Bùi Thanh và Mộ Thanh. Ta thấy tinh thần hôm nay của người không tốt, đi rồi không cần quay lại nữa, trực tiếp về phòng nghỉ ngơi đi. Ở đây có Thanh Lan và Thanh Phương rồi.”

Vân Khê đích xác cảm thấy hơi choáng đầu, vội vàng đáp ứng, chọn hơn mười loại trái cây để trên khay lớn, cáo lỗi rời đi.

Qua chưa đầy một khắc, lão thái thái phân phó Thập Tam cùng Trì phu nhân: “Đột nhiên nghĩ ra một việc muốn nói với Bùi Thanh và Mộ Thanh, chúng ta cùng đi tìm bọn nó.”

Thập Tam không rõ nguyên do, vội vàng gật đầu đáp ứng. Trì phu nhân thoáng suy tư, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, cười nói: “Lão thái thái có chuyện gì, ta đi gọi hai huynh đệ đến đây là được, không cần phải qua đó.”

Lão thái thái giận tái mặt nói: “Ta muốn đi đâu người cũng quản, trong phủ này thật do mình người định đoạt đấy à. Những người khác đều ở lại đây cho ta, ai dám đi thông báo, ta đánh gãy chân người đó!”

Nói xong cất bước bỏ đi.

Thập Tam cùng Trì phu nhân vội vàng đuổi theo.

Đi được một lúc, trên đường một nha hoàn bà tử cũng không thấy. Thập Tam biết khẳng định đã xảy ra chuyện, im lặng đi theo phía sau không lên tiếng. Khi sắp đến tiểu viện phía tây, chợt thấy Diệp Bùi Thanh cùng Mục quốc công thể mà lại sống vai từ hành lang đi tới.

Ánh mắt hai bên gặp nhau, Trì phu nhân bình tĩnh gọi một tiếng “Lão gia”, lão thái thái khuôn mặt bình thản không để ý Mục quốc công gọi “Mẫu thân”, cất bước đi vào tây tiểu viện. Mọi người đuổi kịp, mới vừa tiến vào, lại nghe thấy trong đại sảnh truyền đến tiếng rên rỉ của nữ nhân, cùng tiếng bàn ghế va chạm kịch liệt.

Lão thái thái cười lạnh một tiếng, mặc kệ lễ nghi hung hăng nhấc chân đá tung cửa phòng.

Tiếng rên rỉ tắc nghẽn, trong tiếng thét chói tai bỗng rồi cùng tiếng bàn ghế xô ngã, một đôi nam nữ té lăn trên đất, vội vàng vàng vằng dùng y phục che đậy thân thể. Người con gái bật khóc, cả người run rẩy trốn sau lưng nam tử.

Người con trai mặt mũi trắng bệch, tựa hồ sắp ngất đến nơi.

Thập Tam rũ mắt nhìn lướt qua, người con gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi, thanh tú xinh đẹp, quả thực là Vân Khê. Người con trai khoảng mười bảy mười tám tuổi, một thân hoa phục, diện mạo tuấn mỹ, là Diệp Mộ Thanh.

Tục ngữ nói bất kể thông dâm phải bắt tại giường, tình cảnh này, Diệp Mộ Thanh khó có thể thoát thân. Mọi người ngây ra như phỗng, Trì phu nhân sắc mặt trắng bệch.

Lão thái thái khuyu chân, tức giận ngồi bệt xuống ghế bật khóc: “Trộm ai không được, lại trộm nha hoàn của ta! Ta tổng cộng có hai nha hoàn đáng tin, vậy mà vẫn bị tính kế! Đúng là một người đáng tin cũng không có, nha hoàn bên cạnh hoá ra sớm đã nhận thức chủ tử khác, ta từ nay về sau mỗi khi ăn cơm sao có thể yên tâm? Chưa biết chừng ngày nào đó bị người ta độc chết!”

Trì phu nhân khóc lóc quỳ xuống: “Lão thái thái sao lại nói như vậy? Chiết sát Mộ Thanh mất!”

Mục quốc công giận sôi người, nhấc chân hung hăng đá Diệp Mộ Thanh một cước, đá hấn ngã lăn ra đất, mắng: “Đồ bất hiếu, trộm người lại trộm trên đầu lão thái thái, đại nghịch bất đạo!”

Rồi vội vàng quỳ xuống xin lão thái bớt giận.

Thập Tam và Diệp Mộ Thanh cũng cúi đầu quỳ xuống, nói: “Lão thái thái bớt giận.”

Lão thái thái trừng ánh mắt hỏi: “Các ngươi kết giao đã bao lâu?”

Diệp Mộ Thanh vừa muốn nói đây là lần đầu tiên, Vân Khê đã khóc trả lời: “Chưa đến một tháng.”

Lão thái thái vừa khóc vừa nói: “Đại nha hoàn Vân Thụy của ta hiện giờ cũng bị giam giữ, nói nàng trộm đồ này nọ. Nha đầu kia lớn lên dưới mắt ta, trung tâm vô cùng, sao có thể trộm đồ được? Chưa biết chừng là do trung tâm quá mức, có người thấy khó chịu, mới hãm hại nàng ta.”

Trì phu nhân khóc đến mức lâm lem cả mặt: “Lão thái thái nói lời này, chúng ta nào dám nhận a.”

Lão thái thái vẫn khóc không ngừng, khóc đến mức “hôn mê”, ôm ngực không thở nổi, khiến Mục quốc công tức giận phản thủ cho Trì phu nhân một cái tát: “Người dạy con thật tốt, không hiểu quy củ, khiến lão thái thái tức giận đến mức này!”

Trì phu nhân chỉ đành bụm mặt nghe, không dám biện giải.

Thập Tam và Diệp Bùi Thanh vội vàng quạt mát lau mồ hôi cho lão thái thái, chỉ sợ bà mệt.

Sau khi lão thái thái khóc một lúc lâu, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, lau nước mắt hỏi: “Nha đầu Vân Khê trước đây rất tốt, sao có thể làm ra cái việc này? Người thực sự thích nàng? Hay có dụng tâm khác?”

Diệp Mộ Thanh tâm loạn như ma, lúc này không thừa nhận cũng không được, chẳng lẽ nói mình tiếp cận Vân Khê là có ý đồ? Đành phải trả lời: “Tôn tử thực sự thích nàng, cầu lão thái thái minh giám.”

Trì phu nhân trong lòng cả kinh, muốn ngăn cản đã không kịp, lão thái thái nói: “Một khi đã vậy, nàng đã thành người của người, người hãy về thu về trong phòng làm thiếp đi.”

Diệp Mộ Thanh lập tức phản xạ có điều kiện nói: “Không được!”

Vân Khê vốn cả người đang run rẩy, nghĩ lần này chắc không sống nổi, nghe lão thái thái nói muốn đưa nàng cho Diệp Mộ Thanh làm thiếp, trong lòng dâng lên một tia hy vọng, nhưng thấy Diệp Mộ Thanh không chút do dự cự tuyệt, giống như tượng gỗ ngay người.

Trì phu nhân khóc nói: “Lão thái thái, Mộ Thanh đã có hôn ước với tiểu thư của Uyên Bắc Hầu gia, nếu trước lúc kết hôn đã nạp thiếp, chỉ sợ Uyên Bắc hầu khoong vui!”

Trước lúc kết hôn không thể nạp thiếp, đây là quy củ bất thành văn của Thiên quốc sĩ tộc khi thiết lập quan hệ thông gia, để tỏ ý tôn trọng với tân nương tử. Nếu nam tử trước lúc thành thân nạp thiếp, vậy rõ ràng có ý không đặt nhà gái trong lòng. Nếu gia thế nhà trai tốt hơn rất nhiều so với nhà gái, nhà gái vội vàng muốn gả đi, bình thường cũng sẽ chấp nhận, không so đo nhiều. Nhưng Diệp Mộ Thanh lại là con vợ lẽ, mà thiên kim của Uyên Bắc Hầu gia là đích nữ, việc hôn nhân này Trì phu nhân cẩn thận cầu xin rất lâu, Mục quốc công tự mình tới cửa làm mai, Uyên Bắc Hầu mới đồng ý. Nếu con gái người ta chưa xuất giá đã chà đạp như vậy, Uyên Bắc Hầu trong lòng nhất định rất tức giận.

Lão thái thái liền giận dữ nói: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ? Ta tần tần khổ khổ mới dạy dỗ ra được một nha hoàn, người nói không muốn thì không muốn, chẳng lẽ làm nhục rồi thì bỏ?”

Vân Khê vừa nghe nói vậy, trong lòng chẳng hề vui vẻ. Nàng ngơ ngác đứng dậy, nhân lúc mọi người không chú ý, thình lình đập đầu vào bức tường bên cạnh. Thập Tam tay chân lạnh lẽo, vội vàng giữ chặt nàng ta lại, y phục trên người nàng thuận thể rớt xuống đất, ngã vào trong lòng Thập Tam.

Diệp Bùi Thanh híp mắt nhìn y, trong lòng khó chịu, nhưng bây giờ không phải lúc so đo. Lão thái thái vì muốn xử lý kín đáo việc này, hiện tại trong viện một hạ nhân cũng không có, Thập Tam dùng y phục bao nàng ta lại, trói vào góc bàn.

Trì phu nhân liền nói: “Hôn sự lần này hao phí ít nhiều tâm lực của lão gia, nếu ầm ĩ đồn ra ngoài, chỉ sợ thể diện của lão gia, thể diện của Mục quốc phủ đều bị hao tổn.”

Lão thái thái tức giận mắng: “Đồn thổi cũng là do các người mà nên, giờ lại muốn đổ lên đầu ta có phải không?”

Trì phu nhân khóc đập đầu nói: “Lão thái thái bớt giận, lão thái thái khai ân. Bằng không trước đưa Vân Khê ra ngoài sống một thời gian, chờ sau khi tân nương tử vào cửa, sẽ đem Vân Khê tiến vào, chỉ nói là mua từ bên ngoài, nghiêm túc bới tóc làm di nương. Lão thái thái thấy thế nào?”

Lão thái thái như cũ không chịu, kiên quyết dậm chân nói “Khi dễ bà già này” “Khi dễ thiên kim của Uyên Bắc Hầu” “Mang đến phiền toái cho Mục quốc phủ.” Mục quốc công hiện tại cũng không nghĩ ra cách, khuyên nhủ chẳng xong, gấp đến độ mắng: “Các người gây ra chuyện thật tốt! Nếu chẳng phải người và đứa con này, cũng không tất đau đầu như vậy.”

Trì phu nhân chỉ biết khóc.

Lão thái thái ôm ngực hồi lâu, rốt cuộc nói: “Một thân xương cốt già nua của ta, dù thế nào, cũng không thể để các người tiếp tục làm loạn. Việc này thật sự khiến ta lo lắng. Trì phu nhân ngay cả con trai của mình cũng không quản tốt, những năm gần đây nàng ta quản lý Mục quốc phủ kiểu gì?”

Mục quốc công nhìn nhìn Thập Tam, trong lòng đã hiểu được ý tứ của lão thái thái, vội vàng nói: “Trì phu nhân cũng đã lớn tuổi, vốn nên như Minh phu nhân cái gì cũng không quản, chỉ chăm sóc con trai. Ta thấy Mai Úc không tồi, sau này mọi chuyện trong phủ giao cho nó quản đi.”

Thập Tam trong lòng trầm xuống. Phải quản lý phủ, phải luyện công, còn phải đối phó với lão công không bớt lo, tương lai còn phải làm quan, rốt cuộc đời này y tu luyện được phúc khí đến mức nào, biết bao nhiêu việc cứ đổ dồn lên người y...

Trì phu nhân vẫn quỳ trên đất khóc.

Lão thái thái như cũ không thuận theo không buông tha: “Mai Úc tuổi còn nhỏ, cũng không giàu kinh nghiệm. Người bảo nó một lúc tiếp nhận nhiều chuyện như vậy kiểu gì?”

Mục quốc công cũng không biết mẫu thân của mình rốt cuộc muốn làm gì, đành phải thử thăm dò hỏi: “Theo lời lão thái thái, việc này phải làm như thế nào?”

Lão thái thái nói: “Từ nay về sau, mọi việc lớn nhỏ trong phủ giao cho Mai Úc xử lý, Trì phu nhân ở bên

cạnh phụ tá nó, không được lười biếng. Chờ nó thành thực rồi, sẽ đem tất cả mọi chuyện iao cho nó.”

Mục quốc công vội vàng đáp ứng, khuyên nhủ nửa ngày y, tự mình đỡ lão phu nhân đi nghỉ ngơi.

Mọi việc cuối cùng cũng yên ổn trở lại.

Việc này không thể lộ ra, bọn hạ nhân chỉ biết nhóm chủ tử ở trong tiểu viện cả nửa ngày, lại không hay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sau truyền tới truyền lui, đồn đãi thành “Lão thái thái tổ chức sinh nhật cho thể tử phu nhân, ai ngờ một nha hoàn đến nói cho y biết thể tử đang ở tây tiểu viện vụng trộm, kết quả phu nhân giận dữ, kéo lão thái thái đi bắt kẻ thông dâm.” Thập Tam nghe xong cũng chẳng bảo gì.

Sau đó Thập Tam nói với Diệp Bùi Thanh: “Ta đang nghĩ người và lão thái thái sao lại có lòng tổ chức sinh nhật cho ta, hoá ra là bố trí cái bẫy, lấy ta nguy trang.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Bằng không giải quyết việc này thế nào? Mộ Thanh dám xuống tay với Vân Khê, chẳng lẽ lão thái thái còn giữ Vân Khê lại bên người? Hôm nay ta lên bỏ chút được vào rượu của Mộ Thanh, đúng lúc Vân Khê qua đưa điểm tâm, không sợ bọn họ không mắc câu.”

Thập Tam lại hỏi: “Sao người biết bọn họ có tư tình?”

Diệp Bùi Thanh không trả lời, cười xoay người bỏ đi.

Vân Khê bị tổng xuất khỏi phủ, Thập Tam vì thế sai người giúp nàng thu dọn đồ đạc. Vân Khê tinh thần hoảng hốt sửa sang lại y phục, đánh đổ một cái lọ nhỏ xuống đất, bột phấn bên trong rơi ra ngoài. Thập Tam trông thấy, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát hồi lâu hỏi: “Cái lọ nhỏ này rất đẹp, là người mua?”

Vân Khê nhìn cái lọ, mờ mịt suy nghĩ một lúc nói: “Nó là của Vân Thụy tỷ tỷ, nàng nói tạm thời gửi ở chỗ ta. Không phải thứ gì đáng giá, ta cũng quên đi mất.”

Thập Tam cẩn thận thu hồi bột phấn trên đất, cho vào trong lọ, nói với Vân Khê: “Đích thực không phải thứ gì đáng giá, thứ này cứ để ở chỗ ta, người yên tâm ra ngoài phủ tỉnh dưỡng đi.”

Vân Khê không hiểu rõ, nơm nớp lo sợ đáp: “Vâng.”

19. Chương 19: Vất Vả Lắm Mới Tóm Được Một Lần

Đưa tiễn Vân Khê, Thập Tam đổ bột phấn trong lọ ra vào lòng bàn tay cẩn thận quan sát, gắt gao mím môi. Y từ nhỏ đã đùa nghịch với các loại độc dược, ám khí, đối với bột phấn này có am hiểu đôi chút.

Bột phần trong lọ là một loại độc dược mẫn tính hiếm thấy, tính chất cứng rắn, không tan được, sau khi nuốt vào bụng sẽ bám vào thành dạ dày, lâu ngày ma sát, sẽ khiến thành dạ dày tổn thương xuất huyết. Người trúng độc dạ dày sẽ đau đớn khó nhin, nôn mửa choáng váng, nuốt không trôi cơm, cuối cùng chết đi. Loại độc dược này cực kỳ hiếm gặp, bệnh trạng lại tương tự chứng đau dạ dày nghiêm trọng, cho nên đa số không phát hiện ra, chỉ nghĩ người bệnh do đau dạ dày mà chết.

Y suy nghĩ trong chốc lát: Vân Thụy giao lọ nhỏ cho Vân Khê bảo quản, hiện tại xem ra, nhất định có nội tình. Mà người trúng độc....Thập Tam nhớ đến bệnh tình của lão thái thái, đau dạ dày hộc máu, thở dài một hơi.

Rốt cuộc đã trúng độc nặng đến mức nào? Diệp Bùi Thanh có biết không?

Thập Tam cần phải đưa cái lọ này cho Diệp Bùi Thanh, nhưng không biết giải thích với hắn thế nào chuyện mình nhận ra nó là độc dược. Dù sao cũng không thể nói “Ta từ nhỏ đã nghiên cứu các loại độc dược âm khí, còn có thể sạch sẽ lưu loét giết người” chứ?

Y làm việc cẩn thận đáng tin, nhưng không giỏi về mưu lược. Suy nghĩ cả nửa ngày cũng không nghĩ ra được cách nào hay, Thập Tam quyết định đơn giản trực tiếp để ở chỗ hắn. Thư phòng của Diệp Bùi Thanh có mật thất nhỏ, Thập Tam vào cửa không lâu đã phát hiện ra, y nhân lúc Diệp Bùi Thanh vào triều, cẩn thận nghiên cứu chốt mở của mật thất, đặt cái lọ vào trong mật thất, viết một bức thư, chỉ có một dòng: “Lão thái thái trúng độc.”

Dựa vào sự thông minh của Diệp Bùi Thanh, nhất định có thể điều tra rõ sự tình từ đầu đến cuối.

Từ đó về sau, Thập Tam quẳng chuyện này sang một bên, chuyên tâm xử lý mọi việc trong Mục quốc phủ, rảnh rỗi thì tu tập võ công. Diệp Bùi Thanh tựa hồ rất bận rộn, sớm đi muộn mới về, hai người cũng không nói chuyện nhiều, gặp mặt thì chỉ chào hỏi qua loa.

Thập Tam đương nhiên không muốn chọc vào hắn. Cho dù giống hiện tại không mặn không nhạt, nhưng thỉnh thoảng Diệp Bùi Thanh vẫn chộp lấy y ôm vào trong ngực đùa giỡn, không đùa tới mức y tức giận thì không bỏ qua, Thập Tam tuyệt đối không mong Diệp Bùi Thanh rảnh rang.

Cứ tu luyện như vậy được vài ngày, Thập Tam lại gặp bình cảnh.

Người tập võ, kinh mạch tắc nghẽn luôn là vấn đề lớn, Thập Tam suy nghĩ, quyết định mặt dày mở miệng với Diệp Bùi Thanh, xin hắn hỗ trợ giải quyết vấn đề, cùng lắm thì tương lai vì hắn vào sinh ra tử, trả hết nợ ân tình của hắn thì thôi.

Trong lòng y chủ ý đã định. Đêm nay Diệp Bùi Thanh vừa trở lại phòng, liền trông thấy Thập Tam đang ngồi ở gian ngoài chờ hắn.

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Tìm ta có việc?”

Hắn chờ Thập Tam mở miệng cầu xin hắn, đã đợi được vài ngày. Lần trước hắn cố ý chỉ đả thông một chút kinh mạch, chính là muốn Thập Tam nếm thử ít ngon ngọt, như thế mới có thể đến cầu xin mình.

Thập Tam rất ít khi cầu xin người khác giúp mình, giờ phút này xấu hổ nói: “Thế tử vất vả. Chẳng hay tối nay thế tử có thời gian? Ta có một yêu cầu quá đáng.”

Diệp Bùi Thanh cởi áo khoác treo lên, tựa như vô tình hỏi: “Chuyện gì?”

Thập Tam cúi đầu ôm quyền đáp: “Không biết thế tử có thể giúp ta đả thông kinh mạch được chăng?”

Diệp Bùi Thanh liếc y một cái, cười nói: “Giúp người đả thông kinh mạch cực kỳ hao phí chân khí, nếu là người khác, ta tuyệt đối mặc kệ. Giờ người đã cầu xin, ta nhất định ngoại lệ một lần. Đến nằm xuống giường đi.”

Thập Tam thấy vậy có chút cao hứng, vội vàng nghe lời cởi y phục đặt sang một bên, trên người chỉ còn lại áo lót tiết khổ, nằm xuống giường ở phòng trong.

Diệp Bùi Thanh quả nhiên không có định lực, cũng cởi sạch chỉ chừa lại tiết khổ ngồi lên giường. Cổ họng hắn phát khô, thân thể nóng rực, thầm nghĩ ôm lấy Thập Tam hảo hảo đùa giỡn một phen, nhưng cũng biết không thể nóng vội, bằng không chọc người này tức giận, mất cả chì lẫn chài.

Vì thế hắn nhẫn nại vận khởi chân khí, chuyên tâm giúp Thập Tam khơi thông kinh mạch.

Thập Tam cứ tưởng Diệp Bùi Thanh sẽ đưa ra yêu cầu khiến y tức giận, cảm thấy có phần rụt rè. Vốn y muốn hỏi Diệp Bùi Thanh có điều kiện gì, rồi mới quyết định có để hắn hỗ trợ y hay không, ai ngờ người này thế mà một chữ cũng không nói, ngược lại là mình lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, không khỏi có chút hổ thẹn. Khơi thông kinh mạch hao tổn rất nhiều thể lực, Thập Tam cảm thấy một cổ chân khí cường đại len lỏi vào trong cơ thể, bản thân lại chẳng tốn chút sức lực nào. Tục ngữ có câu “Vô công bất thụ lộc”, Thập Tam cảm thấy rất xấu hổ.

Cuối cùng, sau một canh giờ, Diệp Bùi Thanh rũ mi tĩnh tâm, thu lại chân khí toàn thân.

Hắn tựa hồ có chút mệt mỏi, trán thấm đẫm mồ hôi, sắc mặt u ám, đôi mắt nửa mở nửa khép ngưỡng mặt nằm xuống giường.

Thập Tam ngồi dậy, ngượng ngùng rót một chén trà cho Diệp Bùi Thanh, hầu hạ hắn uống hết.

Diệp Bùi Thanh yên lặng uống trà xong, Thập Tam buông chén nói: “Tối nay thế tử ngủ ở đây đi, ta ngủ ở gian ngoài.”

Dứt lời hưng trí bừng bừng định đi ra ngoài, muốn cảm thụ một chút kinh mạch của bản thân, nhưng bị

một cánh tay trần thon dài giữ chặt thắt lưng.

Không khí lập tức trở nên xấu hổ. Diệp Bùi Thanh vuốt ve thắt lưng của y thấp giọng nói: “Ta tốn nhiều công sức vì ngươi như vậy, ngươi không hôn ta một chút sao?”

Thập Tam xấu hổ thầm nghĩ: Diệp Bùi Thanh vẫn là đưa ra yêu cầu. Vốn y định sau này tìm cơ hội báo đáp, nhưng hẳn rõ ràng chỉ thích cái việc này. Hiện tại bản thân đang nợ người ta, nếu cự tuyệt nữa e không hợp quy củ, kiêu căng quá đáng.

Diệp Bùi Thanh từ từ kéo y ngã xuống, hai người nằm trên giường. Thập Tam ngượng ngùng cự tuyệt, trở mắt nhìn gương mặt của ai kia dần phóng đại, miệng mình bị hắn ngậm vào.

Diệp Bùi Thanh hôm nay dịu dàng lạ thường.

Môi được liếm hôn tỉ mỉ, lại bị cắn nhẹ nhàng, Thập Tam cảm thấy nhiệt khí phả vào mặt, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Đáng tiếc cảm giác hưởng thụ này cũng chỉ giằng co trong chốc lát, khi đầu lưỡi tham nhập được vào trong, hô hấp của Diệp Bùi Thanh đột nhiên trầm trọng, thể công chợt mãnh liệt, xoay người một cái đặt Thập Tam dưới thân.

Định lực của hắn cũng chỉ có vậy mà thôi, vừa rồi nhẫn nại khiêu khích, hiện tại đã tới cực hạn.

Bản tính của ai kia lộ ra, đầu lưỡi khó dần nổi liếm từng tắc trong khoang miệng y, gặm cắn đến mức khiến môi y phát đau, một lòng muốn khi dễ Thập Tam.

Thập Tam nhắm mắt thừa nhận mưa rền gió dữ từ hắn, đầu lưỡi bị hắn cuốn lấy, ngay cả đầu lưỡi lẫn cảm cũng hơi đau, nhưng không phản kháng.

Diệp Bùi Thanh hôn một lúc lâu vẫn chưa thấy đủ, cởi tiết khô, giải phóng thứ sớm đã cứng rắn kêu gào, kéo tay Thập Tam bao lấy nó, tiếp tục hôn môi y.

Tay chạm vào thứ thô to nóng rẫy, Thập Tam trên mặt phát nhiệt. Sờ soạng vài cái muốn tránh thoát, lại bị Diệp Bùi Thanh túm được, kéo tay y vuốt ve.

Thập Tam thân là một người nam nhân, ai kia ban nãy có ân với mình, suy bụng ta ra bụng người, dù thế nào y cũng không thể làm hồng đường con cháu nhà người ta, trong lòng hỗn loạn khổ não suy nghĩ: cứ vậy cho qua một lần đi.

Dục vọng của Diệp Bùi Thanh càng ngày càng lên cao, liếm môi bán ngồi dậy, vô liêm sỉ muốn đem thứ kia nhét vào miệng Thập Tam, bị Thập Tam lạnh lùng cho một đấm, liền từ bỏ, chỉ đành lôi kéo tay Thập Tam phát tiết.

Một lát sau hần vẫn thấy chưa đủ, sốt ruột oán giận nói: “Đây là lần đầu tiên của người? Nắm chặt chút.”

Thập Tam đang bị túm tay đến phát đau, tức giận nói: “Khó chịu thì tự mình làm.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Vất vả lắm mới tóm được, kiểu gì cũng phải chơi cho đủ. Người ngoan ngoãn nghe lời ta, ta dạy cho người một bộ công phu tốt.”

Nói xong nằm úp sấp trên người Thập Tam, vừa hôn y, vừa tự mình động thủ phóng thích.

Hần nghĩ Thập Tam một lòng muốn học võ, kỳ thật Thập Tam chẳng qua chỉ cần hần thả thông kinh mạch, hiếm lạ gì bộ công phu kia của hần chứ? Thập Tam cũng không nói toạc ra, chỉ nhắm mắt lại mặc hần tàn sát bừa bãi. Tốc độ trên tay nhanh hơn, Diệp Bùi Thanh giống như ăn phải mê dược, khoái cảm kế tiếp kéo đến, tiếng thở dốc khó có thể khống chế.

Thập Tam thấy thanh âm không đúng, nói: “Người đứng lên, đừng phun ỉ...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Bùi Thanh nửa quỳ gối trước người Thập Tam, nhúu chặt mào, phát ra một tiếng kêu rên sáng khoái.

Trong đầu trống rỗng, Diệp Bùi Thanh thân thể kéo căng như ở thiên đường, qua hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần. Hần bán gục đầu xuống, chỉ thấy trước ngực Thập Tam đầy chất lỏng màu trắng đục, ngay cả khoe miệng cũng có hai giọt, đang đen mặt nhìn hần.

20. Chương 20

Thập Tam quần áo nửa mở, hai điểm đo đỏ như ẩn như hiện, hết sức hấp dẫn, Diệp Bùi Thanh cũng không dám lại hành động thiếu suy nghĩ. Thập Tam lạnh lùng nói: “Thế tử tối nay cao hứng?”

Diệp Bùi Thanh cắn môi cười đáp: “Công phu trên tay của phu nhân còn có thể tăng tiến. Tối nay cứ vậy đi, sau này còn phải luyện tập nhiều hơn.”

Vừa nói, Diệp Bùi Thanh vừa dùng khăn chà lau cho Thập Tam. Thập Tam đoạt lấy khăn tự mình lau, nói: “Tối nay ta tự rửa lấy nhục, chẳng trách người khác. Sau này ta hiểu được, cũng không dám xin thế tử giúp ta nữa.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ta người vốn là vợ chồng, cái gì mà giúp hay không giúp? Người an tâm hầu hạ ta cho tốt, tương lai sẽ có lợi vô cùng. Đã hiểu?”

Dứt lời, Diệp Bùi Thanh hôn Thập Tam một cái, cười cười dìm khăn cho y, đi ra ngoài.

....

Sáng sớm hôm sau, Thập Tam co người nằm ngủ trên giường, Diệp Bùi Thanh mặt mày hớn hở xuất môn vào triều, ngay cả đồng nghiệp cũng hỏi hẩn trong nhà có việc gì vui. Trên triều thần thanh khí sáng, tan triều, hẩn vội vàng chạy về phủ.

Trở lại phòng, đang định chộp Thập Tam vào trong lòng đùa giỡn, nhưng Thập Tam và dì Triệu không có ở đây, hơn nữa những đồ dùng hàng ngày cũng không thấy. Diệp Bùi Thanh cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Phu nhân đi đâu rồi?”

Một bà tử cẩn thận đáp: “Phu nhân vừa trở về thu dọn đồ đạc, nói từ hôm nay trở đi sẽ ở trong viện của lão thái thái.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Cái gì?”

Bà tử cúi đầu không dám nói tiếp.

Diệp Bùi Thanh giận tái mặt, đi thẳng ra cửa.

Vội vã đi vào trong viện của lão thái thái, lão thái thái lại đang ngủ trưa. Diệp Bùi Thanh bình tĩnh đợi nửa ngày, hỏi Thanh Phương: “Phu nhân hiện đang ở chỗ nào trong viện? Sao lại thế này?”

Thanh Phương nói: “Lão thái thái không còn Vân Thụy, Vân Khê, trong lòng khổ sở, sáng nay khi phu nhân đến thỉnh an liền nói chuyện, bảo nguyện ý đến sống cùng lão thái thái. Lão thái thái cười nói, thế tử cùng phu nhân tân hôn mới hơn một tháng, sao bà có thể không hiểu chuyện, kéo phu nhân đến ở cùng mình? Phu nhân liền thưa rằng mới tiếp nhận chuyện trong phủ, rất nhiều thứ còn chưa hiểu, nếu ở bên cạnh lão thái thái, có vấn đề gì không hiểu có thể lập tức hỏi bà. Phu nhân lại do dự nói, còn có một nguyên nhân, không tiện mở miệng.”

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Nguyên nhân gì mà không tiện mở miệng?”

Thanh Phương cười đáp: “Nếu không tiện mở miệng, sao có thể nói trước mặt hạ nhân chúng ta? Lão thái thái bảo chúng ta lui xuống hết, một mình cùng phu nhân lặng lẽ nói chuyện hơn nửa ngày. Sau khi nói xong, lão thái thái liền phân phó chúng ta giúp phu nhân thu dọn đồ đạc qua đây sống, còn nói thế tử tuổi cũng không nhỏ, nên nạp thiếp là vừa, kêu phu nhân chọn hai nha đầu, tháng sau hãy thu vào phòng.”

Diệp Bùi Thanh tức giận đến mức mặt mày xanh mét.

Đúng lúc lão thái thái vừa ngủ trưa dậy, Diệp Bùi Thanh vội vàng tiến vào thỉnh an, cười nói vài chuyện thú vị trên triều. Lão thái thái biết ý đồ hẩn đến đây, bèn cùng hẩn đánh Thái cực, chậm rãi kể lể mấy chuyện lặt vặt trong phủ. Sáng nay ăn gì, chim tước bà nuôi mới học nói cái gì, tới tới lui lui, cho đến khi Diệp Bùi Thanh hết nhện nổi, cười hỏi: “Lão thái thái tâm tình tốt là được rồi. Nghe nói Mai Úc sáng nay

khiến lão thái thái thêm phiền toái? Giờ ta tới đưa y trở về.”

Lão thái thái ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hai người các người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không rõ lắm. Có điều, ta đã một bó tuổi rồi, mà con phải quản chuyện phòng the của các người, cái bộ mặt già này của ta không chịu được.”

Diệp Bùi Thanh cúi thấp đầu.

Lão thái thái còn nói: “Mai Úc nói không hầu hạ được thế tử, cầu ta khai ân, để y sống ở đây. Một mình y hầu hạ người thực sự rất vất vả, ta thấy vậy, cho người nạp hai thiếp thất, người cứ ở trong phòng thiếp thất đi.”

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Chuyện nạp thiếp không vội, từ từ nói sau. Có điều mong lão thái thái cho y về, y là nam, ở trong viện của lão thái thái coi sao được?”

Lão thái thái cười lạnh một tiếng: “Việc này người không cần quan tâm. Bà già như ta, trên chiến trường đã giết không ít người, chẳng lẽ còn có kẻ dám quản danh tiết của ta?”

Diệp Bùi Thanh thấp đầu nói: “Vậy để ta nói chuyện với Mai Úc được không?”

Lão thái thái chậm rãi uống trà: “Mấy ngày nữa người hãy quay lại đây, y giờ đang buồn rầu, cũng không muốn gặp người. Nghe lời ta, nhận lấy hai thiếp thất kia, đừng chọc Mai Úc nữa, dần dần y sẽ thông suốt.”

Diệp Bùi Thanh cúi đầu không nói câu nào, cáo lỗi rồi đi.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Bùi Thanh không xuất hiện, lão thái thái mỗi ngày cùng Thập Tam thương thảo sự vụ trong phủ, cực kỳ bận rộn. Hôm đó Thập Tam cùng lão thái thái đang ăn cơm trưa, thì thấy dì Triệu vội vã chạy tới quỳ xuống trước mặt Thập Tam, mồ hôi tuôn như mưa dập đầu nói: “Cầu lão phu nhân cùng phu nhân làm chủ, sáng nay thế tử phái người đến hỏi ngày sinh tháng đẻ Đại Hổ nhà ta, xem chừng là muốn nạp thiếp. Đại Hổ năm nay mới có mười hai, lại là nam, tay chân thô cứng đáng vẻ xấu xí, phụng dưỡng không nổi thế tử a.”

Dứt lời dập đầu gục lệt không ngừng.

Thập Tam trầm mặt, thìa trong tay nhất thời buông xuống, nói với lão thái thái “Lão thái thái ăn cơm trước, ta đi một lúc rồi về”, rồi rời đi như gió.

Dì Triệu vội vàng đuổi theo.

21. Chương 21: Người Đứng Không Biết Tốt Xấu, Kẻ Khác Muốn Còn Không Có Đầu

Đọc theo đường đi vội vội vàng vàng, khi Thập Tam trở lại trong viện của mình, chỉ thấy Diệp Bùi Thanh đang luyện kiếm. Hắn thấy Thập Tam tiến vào, chậm rãi thu kiếm lại, dưới ánh mặt trời tùy ý lau chùi thanh kiếm.

Sắc mặt Thập Tam không tốt: “Nghe nói thế tử phái người đến hỏi ngày sinh tháng đẻ của Đại Hổ, muốn nạp thiếp, có việc này không?”

Sắc mặt của Diệp Bùi Thanh trầm xuống, đặt kiếm sang một bên.

Dì Triệu quỳ xuống: “Nhà ta chỉ có duy nhất đứa con này, còn chờ nó phụng dưỡng chăm sóc trước lúc lâm chung, thật sự không thể xuất giá. Cầu thế tử khai ân.”

Diệp Bùi Thanh nhìn Thập Tam.

Thập Tam bình tĩnh nói: “Thế tử mình giám, Đại Hổ chắc chắn không thể đưa cho thế tử, thế tử còn coi trọng ai nữa, ta nghĩ cách thú người đó vào cửa.”

Diệp Bùi Thanh híp mắt lau kiếm, thầm nghĩ: cái người ta coi trọng đã thú vào cửa rồi, hiện giờ lại xem ta như cừu nhân. Hắn chậm rãi nhìn y, ý là: vừa trở về đã khởi binh vẫn tội, có biết phải trái không đây?

Thập Tam nhận ra ý nghĩ trong nội tâm của hắn, chịu đựng tức giận: “Mấy ngày nay thế tử ăn ngủ thế nào?”

“Không tốt.”

Thập Tam nghĩ thầm: không tốt càng hay. Còn nói: “Xin thế tử chỉ rõ.”

Diệp Bùi Thanh lau kiếm nói: “Ngoại trừ Đại Hổ, ai ta cũng chướng mắt.”

Thập Tam nói: “Thế tử đây chẳng phải khiến dì Triệu khó xử sao? Thế tử muốn gây khó dễ thì cứ tới tìm ta, sao phải làm vậy?”

Dì Triệu cúi đầu, đỏ đầy mồ hôi. Thế tử cùng phu nhân rõ ràng đang giận dữ, nhưng liên quan gì đến Đại Hổ con nàng chứ? Đúng là tai họa bất ngờ, trốn cũng trốn không được. Hai người giận nhau thì thôi đi, đừng khiến con mình mơ mơ hồ hồ lập gia đình a.

Trông thấy ánh mắt của Thập Tam rõ là đang cầu xin tha thứ.

Diệp Bùi Thanh nhìn Thập Tam, giống như có thứ gì đó đâm vào yết hầu, thật không biết phải làm thế nào cho phải. Hắn đã bảy tám ngày không gặp Mai Ưc, khó chịu đến mức ăn không ngon ngủ không yên, mới nghĩ ra cách này dụ y trở về, giờ đã thấy mặt, cũng không muốn tức giận nữa, lại càng không muốn nói chuyện, thậm chí muốn ôm y vào trong phòng để dành khôi phục quan hệ, tái tục tiền duyên. Nhưng người này cứ cố tình không cho hắn về mặt hòa nhã, khiến hắn không nói được câu nào dịu dàng.

Vì thế hai người cứ như vậy ở trong sân tròng mắt tức giận.

Vẫn là Thập Tam bình tĩnh trước.

Dì Triệu cho tới nay trung thành tận tâm, tựa như thuộc hạ, y không thể dùng trình tiết con nhà người ta để nam nhân của mình hạ hỏa nha. Y nhẫn nhịn thở dài nói: “Đại Hổ mới mười hai tuổi, thế tử đại nhân đại lượng, tha cho nó một lần đi.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Nói cứ như ta là kẻ độc ác thích cưỡng đoạt trẻ con ấy.”

Thập Tam thầm nghĩ: người không phải ai phải? Lúc ấy bắn đầy lên người mình, còn chưa tính sổ với hắn đâu, giờ mình đã cúi đầu trước, hắn còn muốn thế nào?

Diệp Bùi Thanh nói: “Tha cho Đại Hổ có thể, nhưng giờ ta buổi tối cô chằm nan miên, nên làm thế nào cho phải?”

Thập Tam thầm nghĩ: cầu xin lão bà về nhà đã thấy nhiều, nhưng chưa gặp ai vô liêm sỉ như hắn. Y nháy mắt với dì Triệu, dì Triệu biết sự tình đã được giải quyết, vội vàng mang theo hạ nhân trong viện lui xuống.

Hai người trầm mặc một lúc lâu.

Diệp Bùi Thanh nói: “Hiện tại nên làm thế nào?”

Thập Tam đáp: “Còn có thể làm gì? Thế tử muốn gọi ta về, nếu ta không trở lại, chẳng phải người sẽ dẫn vật hạ nhân đến chết?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Chỉ cần người ra lệnh một tiếng, đối với bọn họ ta đương nhiên chẳng làm gì cả.” Lại thấp giọng bảo: “Phụ thân đã giúp người giành được một chức quan, buổi sáng cùng vào triều, giữa trưa ăn cơm, buổi chiều trở về cùng nhau xử lý chuyện trong phủ, chẳng phải tốt hơn ư?”

“Chức quan gì?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Hiện tại có hai ghế trống. Một là bình sự của Đại Lý Tự, hàm bát phẩm. Một là chủ sự của Hộ bộ, hàm lục phẩm. Người muốn cái nào?”

Thập Tam thầm nghĩ: không ngờ thật sự phải làm quan. Sau này có thể xuất môn, làm việc cũng tiện hơn. Có điều mình từ nhỏ đã hí hoáy với người chết, độc được các loại, vào Đại Lý Tự thì thích hợp a. Bèn nói: “Bình sự của Đại Lý Tự.”

Diệp Bùi Thanh cười khê: “Vây thấp đi hai phẩm.”

Thập Tam nói: “Mục quốc phủ lại chẳng trông cậy vào lương bổng của ta. Thế tử chẳng lẽ còn quản chức quan của ta cao hay thấp sao?”

Diệp Bùi Thanh cười đẩy y: “Ta đây ngày mai sẽ nói với phụ thân. Thời gian không còn sớm, nhanh đi đem đồ đạc của người từ chỗ lão thái thái chuyển về đây.”

Thập Tam cúi đầu nói: “Thế tử chưa gì đã bắt ép ta sao?”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ: “Gì mà bắt ép chứ? Nói khó nghe như vậy.”

Thập Tam nói: “Kiên quyết đưa lưỡi vào trong miệng ta, hoá ra cái này ở Mục quốc phủ không gọi là bắt ép, chẳng trách thế tử chẳng hề áy náy.”

Diệp Bùi Thanh đen mặt nói: “Người đừng không biết tốt xấu, người khác muốn còn không có cửa đâu.”

Thập Tam lập tức nói: “A, thì ra là vậy, mấy hôm trước nhờ có thế tử thân mang địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp như ta, cho ta mưa móc rơi đầy thân, nhưng ta lại không tán thưởng, không biết mang ơn, thật sự khó ưa, chẳng trách thế tử giận ta.”

Diệp Bùi Thanh mặt càng đen.

Thập Tam nói: “Thế tử còn phân phó gì nữa không? Ta muốn khắc sâu kiểm điểm, suy ngẫm sau này lúc thế tử cường gian ta, ta phải ca tụng công đức của thế tử ra sao.”

Nói xong chạy mất.

Diệp Bùi Thanh nghiêng răng nghiêng lợi: “Người quay lại đây cho ta!”

Mới ra cửa viện, còn chưa đi xa, đã thấy Thanh Lan và Thanh Phương ôm y phục của Thập Tam đi tới. Hai bên gặp nhau, Thanh Lan và Thanh Phương vừa bước vào trong viện, bèn tùy tay vứt hết những gì đang ôm trong tay xuống đất, tung toé khắp nơi.

Thanh Lan cười nói: “Thế tử cùng phu nhân chớ trách. Đây là lão thái thái phân phó, bảo chúng ta vừa vào trong viện, thì vứt hết đồ đạc xuống đất.”

Thập Tam và Diệp Bùi Thanh biết lão thái thái tức giận, vội vàng chạy đến viện của lão thái thái. Lão thái thái đang cùng Quận Chi ngủ trưa, qua nửa ngày mới tỉnh, gọi hai người vào.

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Mấy ngày nay làm phiền lão thái thái. Đòi ta không có việc gì, đặc biệt đến thỉnh tội.”

Lão thái thái chậm rãi uống trà: “Nói cãi nhau liền cãi nhau, nói không có việc gì thì không có việc gì, hai người các người định đùa giỡn bà già ta chắc.”

Thập Tam nói: “Xin lão thái thái bớt giận.”

Lão thái thái giận tái mặt: “Lúc vào phủ chẳng phải đã cho người một thanh đoản kiếm hay sao? Đoản kiếm vứt đi đâu rồi? Người có thể dùng nó đâm hấn. Cho thượng phương bảo kiếm lại không hạ thủ được, tìm ta gây phiền toái. Người chê ta chuyện phiền lòng không đủ có phải không?”

Mắng đến mức Thập Tam chỉ biết cúi thấp đầu. Y nghĩ thầm: đoản kiếm được tặng trông thì đẹp nhưng vô dụng, chọc nửa ngày cũng không xước da. Dùng đoản kiếm kia đâm tôn tử của bà, không gây tổn thương thì thôi còn chọc giận hấn, càng cho hấn có lý do cường gian ta.

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Việc này là ta không đúng. Lão thái thái không vui thì đánh ta đi.”

Lão thái thái nói: “Ta mới mắng Mai Úc một câu, người đau lòng cái gì? Lúc người khi dễ y sao lại cao hứng như vậy? Không dễ sẽ không đau, cũng không để y vui vẻ, chỉ suốt ngày làm loạn.”

Nói xong đuổi hai người ra ngoài.

Buổi tối cơm nước xong, Diệp Bùi Thanh kéo Thập Tam ra hoa viên tản bộ nói chuyện phiếm, Thập Tam hỏi quan viên của Đại Lý Tự tính tình thế nào. Diệp Bùi Thanh biết y tò mò đối với chức vị của mình, bèn đáp: “Đại Lý Tự khanh tên là Trương Thuần, năm nay hai mươi tám, xuất thân khoa cử, là con rể của Văn Đức trưởng công chúa. Đại Lý Tự Thiếu khanh tên là Luật Dã, năm nay hai mươi bảy, là công tử của Lễ bộ thị lang Luật Chính. Người chỉ để ý tấu chương, sự tình cũng không nhiều, mỗi ngày đến Đại Lý Tự ngồi mấy canh giờ là được.”

Thập Tam thầm nghĩ: y cũng không biết viết tấu chương, ngàn vạn lần không thể để lộ ra.

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm. Đột nhiên, Thập Tam ngửi thấy một mùi hương đặc biệt.

Y làm thích khách đã mười năm, lập tức phản xạ có điều kiện nín thở, bịt mũi Diệp Bùi Thanh lại. Diệp Bùi Thanh nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Thập Tam nói: “Ta vừa đánh rắm, không muốn thế tử ngửi thấy.”

Y vừa nói, vừa cẩn thận chú ý động tĩnh xung quanh.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy vài tiếng “xuy xuy” rất nhỏ, Thập Tam thầm nghĩ không tốt, đáng tiếc khinh công của y còn chưa khôi phục, vội vàng liều mạng nhào về phía Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh ôm cổ Thập Tam, ở trên không xoay người, tránh thoát vài chiếc ám khí có đầu nhọn như châm. Hắn thấp giọng nói: “Ai?”

Người núp trong bóng tối không lên tiếng, không khí trầm tĩnh, mang theo áp lực nặng nề.

Đột nhiên đúng lúc đó, từ trong bóng tối vang lên những tiếng “xuy xuy” không ngừng, từng chiếc châm mảnh bay về phía hai người.

Thập Tam thầm nghĩ: hôm nay bọn họ xem như gặp được người trong nghề. Tốc độ phóng ra nhanh như vậy, chắc chắn là ám khí cực kỳ phức tạp hoàn mỹ, một mình Diệp Bùi Thanh cũng chưa chắc có thể tránh thoát, giờ lại còn ôm mình, vậy càng thêm nguy hiểm.

Cho dù thế, y vẫn ôm chặt Diệp Bùi Thanh không buông. Y hỗn loạn nghĩ: người này biết không tránh được, nhất định sẽ đẩy mình ra, Thập Tam y không cần vội vàng làm anh hùng.

“Người đâu! Có thích khách!”

Diệp Bùi Thanh ở trên không nhảy lên vượt qua, ôm Thập Tam quả nhiên có phần chống đỡ hết nổi, nhưng kiên quyết không thả tay.

Xa xa có tiếng bước chân hỗn loạn cùng tiếng kêu gọi ầm ĩ ngày càng đến gần.

“Thế tử xảy ra chuyện!”

“Nhanh lên!”

Nơi này cũng không còn kịp rồi. Diệp Bùi Thanh càng ngày càng chật vật, hắn xoay người tránh thoát vài chiếc châm hướng về phía cổ mình mà tới, vài chiếc châm khác lại bay về phía chân hắn. Thập Tam thầm nghĩ, lần này Diệp Bùi Thanh khẳng định tránh không khỏi, bèn dùng hết toàn lực kéo hắn một cái. Ngay sau đó, trên cánh tay đau xót, Thập Tam thầm kêu to trong lòng “Thất sách”, thuận thế ngã xuống.

Hiện tại võ công của y không tính là cao cường, tốc độ cũng không đủ nhanh, vốn định gắng gượng một lần, kết quả vẫn là lòng có dư mà lực không đủ.

Ý nghĩ dần dần trở nên mơ hồ, Thập Tam chỉ nghe thấy thanh âm lo lắng tức giận của Diệp Bùi Thanh: “Người đâu? Nhanh lên, gọi đại phu!”

22. Chương 22: Thấy Vợ Quên Sư Phụ

Ý thức mơ hồ hé mở mắt, xung quanh hoàn toàn hỗn loạn. Bọn thị vệ khẩn trương quát to truy đuổi, nhóm nha hoàn la hét chói tai, rồi trong tiếng rần rạy “Ai ồn ào nữa lôi ra đánh” mà an tĩnh lại, một đôi tay ôm chặt lấy y.

“Đều ra ngoài, đại phu đến bảo hẩn chờ ở bên ngoài! Ta bức độc cho phu nhân ra trước!”

Thanh âm dì Triệu nghẹn ngào: “Vâng.”

Một đạo chân khí sắc bén xâm nhập vào trong cơ thể, cả người lúc nóng lúc lạnh, đau đớn lan toả khắp tứ chi bách hải. Giường trở nên ẩm ướt, là do mồ hôi từ trên thân thể chảy xuống. Chân khí ở trong cơ thể phụ giúp, từng chút từng chút một tựa hồ muốn phá nát cả lực phủ ngũ tạng, Thập Tam hét lên, phun ra một búng máu: “A!”

Người phía sau không phát ra thanh âm, đỡ y nằm xuống, đắp chăn cho y: “Nghỉ ngơi một lát.”

Thập Tam không chống đỡ được, mê man thiếp đi.

Khi tỉnh khi ngủ, trí nhớ của Thập Tam đứt quãng. Có lúc cái trán được người ta nhẹ nhàng vuốt ve; có khi bị ai đó gắt gao ôm chặt, có khi lại nghe thấy thanh âm đầy giận dữ.

“Ta đã bức độc, chỉ còn lại một ít, sao vẫn không giải quyết được?”

“Thế tử, lão hủ vô năng, độc này lão hủ chưa gặp bao giờ. Còn sót lại tuy ít, nhưng đã xâm nhập nội tạng, lão hủ cũng không biết nên làm thế nào cho phải.”

“Đồ vô dụng! Đi mời thái y! Mau!”

Thập Tam mơ mơ hồ hồ nghĩ: độc này lợi hại như vậy, mới trúng vài châm mà hiệu quả không tồi, cho dù biết là độc gì cũng khó mà có giải được nha. Nhưng y không mở nổi miệng, không thể cử động dù chỉ một chút.

Trong sự im lặng, một tiểu nha hoàn uy Thập Tam uống nước, nức nở khóc: “Chủ tử xin thương xót, bọn thị vệ phụ trách tuần tra đêm đó đều bị đánh cho da tróc thịt bong.”

Không biết qua bao lâu, mí mắt đột nhiên bị ai đó không ôn nhu vạch ra, ngón tay thô ráp đầy vết chai. Thập Tam ánh mắt rời rạc nhìn người trước mặt, trong đầu vẫn văng vất như cũ. Y chỉ trông thấy một màu trắng thuần: ngược lên trên là hai hàng lông mày trắng, bộ râu vừa dài vừa trắng như thủy liên, che

khuất cả mắt cả miệng không thấy rõ mặt.

“Nhị Nhẫn...” Thập Tam yếu ớt mở miệng.

Lão tai của lão đầu nhi giật giật.

Thập Tam ngất xỉu, không nói gì nữa.

“Tạm thời vẫn cứu được.” Lão nhân kia buông Thập Tam ra, lấy một cái lọ nhỏ từ trong lòng, đổ ra một viên dược đồ tươi, cho Thập Tam ăn, “Viên đan dược này chỉ có công hiệu nhất thời, từ nay ngươi cách ba ngày lại vận công bức độc cho y. Nếu muốn khỏi hẳn, ta còn phải đi tìm thuốc giải.”

Diệp Bùi Thanh cúi đầu nói: “Tạ ơn sư phụ.”

Lão đầu nhi nói: “Ngươi đã vài ngày không ngủ, mau nghỉ ngơi đi. Ta ở đây chăm sóc y, xem đan dược hấp thu như thế nào.”

“Vâng.”

Không biết qua bao lâu, Thập Tam cảm thấy thân thể dần dần nóng lên, ý nghĩ cũng muốn thiêu đốt. Đau đớn như thủy triều xông tới, càng ngày càng cao, cuối cùng, y không nhịn nổi ngồi bật dậy, phun ra một búng máu.

Y ha mồm thở hổn hển, sự khó chịu trong thân thể, rốt cuộc biến mất không thấy.

Lão đầu nhi ngồi ngay ngắn trong phòng, yên lặng đối diện với Thập Tam.

Thập Tam trong lòng như sóng cuộn biển gầm. Lão đầu nhi này chẳng phải chính là thượng cấp của mình sao?

Y bình tĩnh cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, hiểu rõ.

Sư phụ của Diệp Bùi Thanh, thế mà lại là thượng cấp của mình: Nhị Nhẫn. Chả trách hắn hai lần ba lượt ngăn cản mình ám sát Diệp Bùi Thanh, chả trách hắn ra lệnh cho mình phải cứu hắn, hoá ra là bởi vì như vậy.

Lần trước hắn nói mua lễ vật cho tân tức phụ của đồ đệ, hoá ra chính là mình sao?

Từng chuyện từng chuyện dần liên kết lại với nhau.

Khó hiểu tới mức khiến người ta phát cáu.

Lão đầu nhi cười dài nhìn y, vẫn như cũ không thấy rõ đôi mắt và miệng, chỉ cảm giác hai đạo tinh quang sắc bén đang quét tới quét lui trên người mình.

Thập Tam trầm nghĩ: giờ có nên thừa nhận với hắn hay không? Bản thân hầu như đã mất hết võ công, không biết hắn sẽ xử lý mình thế nào? Có thể niệm tình cũ hay chăng?”

Lão đầu nhi sờ sờ râu, cười nói: “Ban nãy khi ý thức của ngươi không rõ, gọi ta bằng một cái tên rất thú vị. Ta muốn biết, cái tên này ngươi nghe được từ đâu.”

Thập Tam: “....Mai Úc không hiểu ngài đang nói gì.”

Lão đầu nhi cười nói: “Ta tuy già, nhưng chưa hồ đồ. Ngươi vừa rồi nói cái gì, ta đều nghe rõ ràng. Nếu ngươi biết ta là ai, vậy thì ngươi cũng biết thủ đoạn của ta. Ngươi muốn tiếp tục chơi trốn tìm cùng ta cũng được thôi, có điều ta khuyên ngươi đừng lãng phí thời gian của mọi người, nói thử xem nào, để mọi chuyện được rõ ràng chẳng phải tốt hơn sao.”

Thập Tam cúi đầu suy nghĩ: Nhị Nhẫn đã hoài nghi thân phận của y, không tất yếu phải giấu diếm nữa. Hơn nữa bản thân che giấu tung tích lâu như vậy, đã rất mệt mỏi rồi. Cùng lắm thì chết, sợ cái gì chứ? Y xác định chắc chắn, ôm quyền nói: “Nhị Nhẫn, thuộc hạ sẽ nói một chuyện rất khó tin. Hy vọng Nhị Nhẫn yên lặng nghe thuộc hạ nói xong, rồi hãy định đoạt.”

Lão đầu nhi vuốt râu: “Ngươi nói đi, ta nghe.”

Vì thế Thập Tam đem tất cả sự tình từ đầu chí cuối từ ngày xuất giá kể ra.

Khi Thập Tam nói ra thân phận thật của mình, lông mi của lão đầu nhi dích xắc giật giật, nhưng vẫn như cũ không lên tiếng.

Sau khi Thập Tam nói xong, như đem buồn bực tích tụ trong ngực giải tỏa, trầm tĩnh chờ đợi tuyên án.

Nhị Nhẫn vuốt chòm râu: “Chuyện trước đây, ngươi nhớ được bao nhiêu?”

“Không nhớ được bao nhiêu, chỉ nhớ bản thân bị người ta bắt cóc, người què kia cướp thứ gì đó trên người ta, đánh ta mắng ta không cho ta ăn no, vì thế ta nhân lúc hắn ngủ thì giết hắn, lấy lại đồ của mình, trở thành tiểu khát cái.”

Nhị Nhẫn hỏi: “Ngươi mấy tuổi thì quen ta? Câu đầu tiên khi gặp nhau, ta nói gì?”

Thập Tam đáp: “Lần đầu tiên gặp Nhị Nhẫn là lúc mười tuổi. Câu đầu tiên Nhị Nhẫn nói khi gặp ta là, trông rõ thấp, làm tảng đá lót chân còn được.”

Nhị Nhẫn cười nói: “Không tồi. Sau đó người bắt đầu cao lên, ta không nói như vậy nữa.”

Thập Tam nói: “Nhị Nhẫn có ân với ta, nói thế nào cũng được.”

Nhị Nhẫn lại hỏi tiếp mấy câu, Thập Tam nhất nhất đối đáp trôi chảy.

Nhị Nhẫn đứng dậy vuốt râu, trầm tĩnh nửa ngày, rồi cuộc nói: “Trong u tối tự có thiên ý, đúng là khiến người ta cảm khái. Ai mà ngờ được người lại âm soa dương thác trở thành phu nhân của Diệp Bùi Thanh, mấy ngày nay cùng hẩn ở chung thế nào?”

Người nọ là đồ đệ của Nhị Nhẫn, Thập Tam không thể nói quá khó nghe, bèn đáp: “Cũng được.”

Nhị Nhẫn cười ha ha: “Ta thấy Diệp Bùi Thanh tựa hồ có chút động tâm với người, tuy chết cũng không chịu thừa nhận, bảo chẳng qua chỉ cảm kích người cứu mạng hẩn, mấy ngày nay lại ăn không ngon, ngủ không yên, đúng là đáng thương.”

Thập Tam cúi đầu không nói.

Nhị Nhẫn cười: “Xem ra làm khó người rồi.”

Thập Tam nói: “Không biết Nhị Nhẫn có thể mang ta rời khỏi Mục quốc phủ được chăng?”

Nhị Nhẫn suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Hiện tại võ công của người chưa khôi phục, đi ra ngoài cũng nguy hiểm. Hơn nữa ta sự vụ bận rộn, không có thời gian giúp người đả thông kinh mạch, cũng không có thời gian giúp người bức độc, vẫn nên để Bùi Thanh giúp người đi, so ra tốt hơn. Ta sẽ truyền cho người một bộ tâm pháp, sau khi đả thông kinh mạch, võ công của người sẽ tiến bộ nhanh chóng.”

Thập Tam đành phải nói: “Vâng.”

Nhị Nhẫn hỏi: “Nghe Bùi Thanh bảo ít ngày nữa người sẽ đến Đại Lý Tự nhậm chức, có thật không?”

Thập Tam nói: “Nhị Nhẫn có gì phân phó?”

Nhị Nhẫn nói: “Không liên quan tới tổ chức. Người còn nhớ rõ chuyện trước khi bị bắt cóc?”

“KHông nhớ.”

Nhị Nhẫn nói: “Người từng nhắc tới với ta trên người có mang theo một miếng ngọc bội, còn nhớ rõ hình dáng của nó?”

Thập Tam đáp: “Nhớ. Người què kia cướp ngọc bội của ta, cả ngày cầm trong tay ngắm nghía, nói là đồ tốt. Sau khi ta giết hắn, đoạt lại ngọc bội, sau đó vì đói bụng không chịu được, bèn đổi ngọc bội lấy hai cái bánh bao ăn.”

Nhị Nhẫn cười nói: “Không tồi. Một đứa nhỏ như ngươi tại sao trên người lại có ngọc bội? Lúc nhận ngươi vào trung tâm của tổ chức, ta đã cho người vẽ lại miếng ngọc bội ấy, còn nhớ không?”

“Vâng.”

Nhị Nhẫn cười nói: “Miếng ngọc bội ấy bên trên có khắc chữ. Người nếu nhậm chức trong Đại Lý Tự, ở đó nhiều hồ sơ, từ từ tra tư liệu năm ấy, nếu có thể biết được thân thế của mình, coi như là chuyện tốt.”

Thập Tam trong lòng khẽ động, lại nghĩ Nhị Nhẫn đang thử y, nói: “Thập Tam đối với tổ chức trung thành và tận tâm, đối với thân thể của mình không có hứng thú.”

Nhị Nhẫn nói: “Tuỳ ngươi. Người cứ an tâm dưỡng bệnh, sau khi khỏi hẳn, còn có một việc lớn phải giao cho ngươi làm.”

Thập Tam không nói.

Nhị Nhẫn nói: “Chỉ sợ Bùi Thanh đã chờ đến mức sốt ruột, ban nãy có chạy đến nhìn ngươi vài lần, ta gọi hắn nhé?”

Thập Tam lẳng lặng cúi đầu.

Nhị Nhẫn nói: “Gọi hắn vào nhìn người cũng tốt, ta phân phó chút chuyện, rồi đi tìm thuốc giải cho ngươi.”
Dứt lời nói vọng ra bên ngoài: “Phu nhân đã tỉnh, đi mời thể tử sang đây.”

Nha hoàn bên ngoài mừng rơi nước mắt vội vàng đáp: “Vâng!”

....

Không bao lâu, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, người tới tựa hồ thoáng ngập ngừng trước cửa phòng, rồi mới mở cửa ra.

Nhị Nhẫn vuốt râu không nói lời nào.

Diệp Bùi Thanh trông thấy Thập Tam đang ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt, càng nhìn càng đáng thương. Hắn trong lòng ấm áp, thiếu chút nữa rơi nước mắt, cũng không quan tâm ánh mắt của những người xung quanh, vội vàng khó nén đến ngồi bên mép giường: “Phu nhân thân thể còn đau đớn?”

Thập Tam đáp: “Không dám khiến thế tử lo lắng.”

Diệp Bùi Thanh vừa muốn sờ tay y, Nhị Nhẫn khụ một tiếng nói: “Ta phải xuất môn tìm giải dược cho tước phụ ngươi.”

Diệp Bùi Thanh lập tức đứng dậy, xấu hổ nói: “Ban này không thấy sư phụ ở đây, đệ tử vô lễ.”

Nhị Nhẫn nói: “Thấy tước phụ liền quên ngay sư phụ, đó cũng là chuyện thường tình. Tước phụ ngươi thân thể không tốt, mấy ngày nay không thể viên phòng, cách ba ngày phải vận công bức độc cho y, ăn uống thanh đạm, thân thể tạm thời không có gì đáng ngại.”

Diệp Bùi Thanh nhất nhất đáp ứng, tiễn Nhị Nhẫn ra cửa.

Nhị Nhẫn nói khẽ với Diệp Bùi Thanh: “Độc tổ lần này tuy hung mãnh, nhưng phát hiện sớm, giải hết thì xong. Trong cơ thể của tước phụ ngươi còn có một loại độc khác, loại độc mãn tính này đã tích tụ qua nhiều năm, ngươi mau tìm người khám cho y, ta sợ nó mới là trí mạng.”

Diệp Bùi Thanh ánh mắt chợt loé, thấp giọng nói: “Đa tạ sư phụ. Đại ân của sư phụ, Bùi Thanh suốt đời không quên.”

Nhị Nhẫn ý vị thâm trường nói: “Ta thấy tính cách của Mai Úc, tri ân tất báo, ghét nhất bị người khác bắt buộc. Ngươi nếu có tâm với y, nhất định không thể nóng vội, giấu lại xem cái gì có thể đả động đến y.”

Diệp Bùi Thanh gục đầu xuống: “Vâng!”

23. Chương 23: Nếu Là Anh Vợ, Đương Nhiên Bụng Làm Dạ Chịu

Việc tìm kiếm giải dược không thể chậm trễ, Nhị Nhẫn nhanh chóng rời đi. Thập Tam bảo hộ Diệp Bùi Thanh có công, người trong Mục quốc phủ đến tặng lễ nói liền không dứt. Lão thái thái cảm thấy rất có thể diện, chặn lời mọi người, vui đến mức gặp ai cũng nói: “Người xem cháu dâu ta giỏi giang cỡ nào, vậy mà vẫn có người trách ta bất công.” Ngay cả Mục quốc công cũng kêu người đưa tới hai củ sâm núi ngự ban.

Không ngờ nhất chính là, chẳng biết ai nói với Hoàng Thượng chuyện này, biến Thập Tam thành một tuyệt thế mỹ nhân tư thế oai hùng hiên ngang. Sau khi Hoàng Thượng nghe kể xong, ở trên triều sai người tra rõ hung thủ, còn tán thưởng Thập Tam vài câu, có ý muốn gặp Thập Tam. Diệp Bùi Thanh tạ ơn Hoàng Thượng, nhưng vờ cảm điếc không hiểu, sự tình cứ như vậy cho qua.

Cơ mà quan hệ giữa Diệp Bùi Thanh và Thập Tam vẫn không có tiến bộ. Sau khi Diệp Bùi Thanh bị sự phụ cùng tổ mẫu giáo huấn, hình như có chút sợ ngộ. Hắn có tâm lý lòng, nhưng bất hạnh không có cơ hội, ngay cả lúc vì Thập Tam bức độc tố cũng phải quy củ, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Hắn chết cũng không chịu thừa nhận chính mình động tâm, chỉ nói “Phu nhân liệu mình cứu ta, ta cực kỳ cảm kích”, hai người ngược lại trở nên khách khí.

Tình trạng đó cứ kéo dài như vậy cho đến ngày một phong thư từ Dung Châu cách xa ngàn dặm được đưa tới trên tay Thập Tam.

Chuyện là thế này.

Thân sinh đại ca của Mai Úc- Mai Thiên làm quan địa phương ở Dung Châu, tuy cai quản chưa đến mức gọn gàng ngăn nắp, nhưng thái độ làm người cũng coi như công chính, không phạm phải sai lầm lớn gì. Nhưng ngày ấy, hắn lại cố tình gặp phiền toái.

Thì ra tiểu nhi tử của Bát Vương gia -Nham Chính Chiêu được Thánh Thượng phong làm khâm sai đại thần, nơi nơi thay Thánh Thượng khảo sát chính tích của quan viên. Nham Chính Chiêu này không biết nghe theo đề nghị của ai, sau khi tới Dung Châu, liền bắt chức việc phong nhả trong hí khúc, để mọi người lại trong quan dịch, chỉ mang theo vài tùy tùng cải trang vi hành. Lần tìm hiểu này, tìm hiểu tới tận nông thôn.

Lúc đó trời mưa, sự thật xem ra kém sự phong nhả trong hí khúc, khâm sai đại thần bước trên con đường đất lầy lội ở thôn làng giữa núi, vừa mắng vừa đi đường. Thôn dân thấy nhóm người này tướng mạo quần áo bất phàm, lại hùng hùng hổ hổ tựa hồ chưa chịu khổ bao giờ, bèn hỏi bọn họ từ đâu tới.

Nham Chính Chiêu từ chối nửa ngày, mỉm cười ngậm miệng không đáp. Các tùy tùng nhanh nhẩu nói “Đây là khâm sai đại thần.”

Chuyện trong hí khúc thế mà xảy ra ngoài đời thực, nhóm thôn dân sợ hãi than thở. Toàn bộ nam nữ già trẻ trong thôn đều chạy tới xem náo nhiệt, ngay cả người ở thôn bên nghe được tin, cũng chạy tới. Bọn họ quý đây sân, kéo lão bà xách con nhỏ, thậm chí còn hô “Thanh thiên đại lão gia.” Trong đó có một thôn dân khóc lóc nói mình có oan khuất, xin Thanh thiên đại lão gia làm chủ.

Thanh thiên đại lão gia cải trang vi hành chính là chờ điều này, bèn tỉ mỉ nghe thôn dân kể lại sự tình, cũng đáp ứng vì hắn chủ trì công đạo.

Thì ra thôn dân này tên là Vương Sơn, muội muội của hắn khi mất, tử trạng có điểm quỷ dị. Muội muội hắn trời sinh tính tình mạnh mẽ, từng cùng hàng xóm có mâu thuẫn, kết quả đêm xuống liền ăn thuốc chuột mà chết. Vương Sơn một mực chắc chắn do hàng xóm làm, kéo hàng xóm lên huyện nha báo án.

Không khéo vị quan huyện lúc ấy đang muốn từ nhậm, hai người lại là dân chúng bình thường, không có bối cảnh gì. Hắn đầu thềm để ý nhiều, tuy tiện điều tra còn chưa tính, nói đích thực là ăn nhâm thuốc chuột, không có dị trạng.

Vương Sơn đương nhiên khó chịu, lời ngay lẽ thẳng nói huyện nha không phân xử cho hắn, phải đến phủ nha cáo trạng, nhất định phải vì muội muội chủ trì công đạo. Nhưng phủ nha ở quá xa, cần tiền đi đường, xong lại đến ngày mùa, rồi lão bà sinh con, chuyện chủ trì công đạo liền quên bống đi mất, cho đến hôm nay có vị đại lão gia ở đây mới nhớ ra.

Hắn đương nhiên không nhắc tới việc mình quên giải oan, chỉ nói huyện nha lúc ấy điều tra sơ sài, quan sai trong nha môn thấy có lợi mới làm việc, càng nói càng ủy khuất, nước mắt khóc.

Nham Chính Chiêu bèn bảo sẽ giúp hắn tra rõ việc này.

Sau đó hắn đi thẳng đến phủ nha.

Mai Thiên ở phủ nha chờ khâm sai đại thần, đợi vài ngày chẳng thấy người đâu, kết quả nghe nói Nham Chính Chiêu đang chơi trò cải trang vi hành, vội chạy nhanh tự mình đi nghênh đón. Nham Chính Chiêu không thể để Mai Thiên đi một chuyến vô ích, hơn nữa vi hành cũng đủ ghiền, bèn cười theo hắn quay về.

Sau khi đón gió tẩy trần xong xuôi, hắn liền hỏi tới vụ án của muội muội Vương Sơn.

Mai Thiên lơ mơ, ngây ngốc một lát mới hiểu ra.

Vụ án này lúc ấy xác thực điều tra không tốt, nhưng Mai Thiên ở phủ nha, căn bản còn chưa trông thấy đơn kiện của Vương Sơn. Việc này tỏ rõ sự thích thú khi làm Thanh thiên đại lão gia của Nham Chính Chiêu, Mai Thiên vội vàng chạy đi tìm hồ sơ, tư liệu cho hắn, để Nham Chính Chiêu điều tra.

Không có bọ cánh cam thì đừng ôm đồ sứ sống(*). Nham Chính Chiêu chỉ là hoàng gia đệ tử hết ăn lại nằm, sao biết phá án. Hoàng Thượng phong cho hắn làm khâm sai đại thần, ấy là bởi sủng ái hắn, để hắn giả vờ thị sát một chút, khoe khoang cái gọi là phong phạm hoàng gia, nhân tiện du sơn ngoạn thủy. Hắn lại thực sự nghĩ mình có năng lực.

(*:Câu này đại để là không có năng lực thì đừng tinh vi:D)

Vì thế hắn tra xét nửa ngày cũng không tìm ra nguyên do.

Đến đây, Mai Thiên liền phạm sai lầm. Khâm sai đại thần nói muội muội của Vương Sơn chết oan, nàng nhất định thành oán quỷ, không bằng chứng cũng phải tự tạo ra bằng chứng, để bảo toàn thể diện cho khâm sai đại thần, làm một Thanh thiên đại lão gia danh xứng với thực. Đáng tiếc, Mai Thiên dù sao vẫn còn trẻ, không nghĩ đến điểm này.

Nham Chính Chiêu không điều tra ra, mất hứng. Thể diện của hắn gặp khó khăn, bèn nói phải tra rõ sự vụ lớn nhỏ của Dung Châu.

Mai Thiên sốt ruột cả người đổ mồ hôi. Tục ngữ nói “tam niên thanh Tri Phủ, mười vạn tuyết hoa ngân” (ba năm làm Tri Phủ thanh liêm cũng phải được mười vạn lượng bạc trắng), ai trong nha môn mà chẳng cất giấu một vài chuyện, căn bản không muốn để người khác tra. Nên làm thế nào bây giờ?

Lúc này lão bà của Mai Thiên mới nhắc nhở hần: “Đệ đệ của ngươi chẳng phải đã gả cho thế tử của Mục quốc công sao? Ngoại tổ phụ của Diệp Bùi Thanh là Cửu Vương gia, Cửu Vương gia và Bát Vương gia có quan hệ rất tốt, nếu Cửu Vương gia nói giúp, phỏng chừng sẽ đỡ hơn.”

Mai Thiên suy nghĩ thấy rất đúng: “Nham Chính Chiêu là hoàng gia đệ tử Hoàng Thượng sủng ái, ngay cả cha ta cũng chưa chắc có thể nói gì được. Hơn nữa khâm sai đại thần, thị sát sự vụ của địa phương, hợp tình hợp lý một chút sẽ không sai sót gì. Việc này chỉ có hoàng thất tự mình ra mặt mới được, không thể không tìm Mai Úc.”

Vì thế phong thư này mới nằm trong tay Mai Úc.

Việc này Mai Úc có phần khó xử. Lần trước y xin Diệp Bùi Thanh giúp đỡ, ai đó được một tắc lại muốn tiến một thước. Mai Thiên với y lại không có tình cảm, y rốt cuộc có nên giúp hay không?

Dì Triệu trong lòng thật sự lo lắng cách đối nhân xử thế của Thập Tam, nhịn không được khuyên: “Đại ca thân sinh của chủ tử, trước đây thật sự chiếu cố chủ tử. Giờ có chuyện cầu tình chủ tử, lại không tổn hại đến thế tử, chủ tử còn băn khoăn điều chi? Từ xưa lập gia đình có mấy người cam tâm tình nguyện, đa số đều vì sinh tồn. Chủ tử một lòng tự mình mà sống, không muốn trải qua cùng thế tử, cũng không muốn giúp thân đại ca, như vậy quá mức rạch ròi, người không nợ ta ta không nợ người, thật khiến lão nô lo lắng.”

Nói đến mức Thập Tam chỉ biết cúi thấp đầu. Y đích xác không thể ích kỷ như vậy.

Vì thế, hôm nay Diệp Bùi Thanh vừa trở về phủ, liền trông thấy Thập Tam ở gian ngoài chờ hần.

Thập Tam nói: “Có chuyện muốn cầu người, được hay không?”

Lần trước Thập Tam cầu hần thả thông kinh mạch, Diệp Bùi Thanh vội vàng mà hồng chuyện, trong lòng luôn hối hận, ngóng trông có thể xảy ra việc gì đó, để Thập Tam lại đến tìm hần. Hần nghĩ muốn âm thầm gây chuyện, nhưng sợ Thập Tam phát hiện ra, nên vẫn không có hành động thiếu suy nghĩ, ai ngờ đúng lúc này Mai Thiên lại gặp sự cố, đúng là ông trời giúp hần.

Lần này hần không muốn làm đổ vỡ mọi chuyện nữa, vội vàng nói: “Việc này không dễ biện hộ, nhưng nếu đã là anh vợ của ta, đương nhiên bụng làm dạ chịu. Người chờ, ngày mai ta đi tìm ngoại công.”

Thập Tam xấu hổ nói: “Làm phiền người rồi. Cần chuẩn bị bao nhiêu tiền, người cứ việc nói cho ta biết.”

Diệp Bùi Thanh há mồm định đùa giỡn y, nhưng nhịn không dám nói, chỉ bảo: “Người yên tâm đi.”

Thập Tam vì hần rót một chén trà nóng. Diệp Bùi Thanh đem đó uống chén trà mà sém chảy nước mắt.

Cửu Vương gia thích ngọc bích, Diệp Bùi Thanh liền mua một khối ngọc bích thượng hạng đến thăm hần, thuận đường nói đến chuyện Mai Thiên. Cửu Vương gia có quan hệ tương đối tốt với Bát Vương gia, Cửu Vương gia vừa ngỏ lời, Bát Vương gia đã nói “Chính Chiêu cái thằng ranh con này, sao lại khi dễ người trong nhà?” Vì thế hần bèn viết một phong thư, bảo Nham Chính Chiêu đừng tra xét chuyện ở Dung Châu nữa.

Diệp Bùi Thanh chạy đôn chạy đáo, xuất tiền lại xuất lực, cuối cùng thiết yển khoản đãi Bát Vương gia và Cửu vương gia, việc này mới viên mãn chấm dứt.

Mai Thiên tất nhiên vui vẻ, phái người đưa tặng cho Diệp Bùi Thanh đặc sản của Dung Châu cùng một nghiên mực cổ, quan hệ giữa hai nhà càng thêm thân mật. Chuyện đó nói sau.

Diệp Bùi Thanh tận tâm hết sức như vậy, Thập Tam chung quy không thể tỏ ra thờ ơ với hần. Y bèn dọn một bàn thức ăn và rượu trong phòng của mình, cảm tạ Diệp Bùi Thanh đã chiếu cố. Diệp Bùi Thanh ban đầu còn quy củ, nhưng rượu chưa say mà người đã say, vài chén vào miệng, bắt đầu mượn rượu giả điên, ôm Thập Tam sờ loạn.

Thập Tam cầu người ta trước, không đành cự tuyệt, bị Diệp Bùi Thanh ôm lên đùi. Lần này nhẹ nhàng mà hôn, Diệp Bùi Thanh thần chí bay bổng, ôn nhu triền miên, không muốn buông tay. Thập Tam chưa từng được hần đối đãi dịu dàng đến vậy, rốt cuộc không đẩy hần ra.

Diệp Bùi Thanh quen thói được một tác lại muốn tiến một thước, Thập Tam tựa hồ không có ý chối từ, hần kích động ôm y lên giường, cởi quần mang ý đồ xấu, bị Thập Tam lạnh lùng cho một đấm. Vì thế, hần đành mặc quần vào, cực kỳ không muốn ôm y ngủ.

Trong bóng đêm, Thập Tam rốt cuộc nói: “Ta rất khó chấp nhận người khác.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Không sao cả. Đợi người chấp nhận ta, từ từ bồi thường cho ta cũng được.”

Thập Tam không đáp.

24. Chương 24: Trong Lòng Diệp Bùi Thanh Lại Nhiều Thêm Một Việc

Từ sau ngày đó, quan hệ giữa hai người đã hơi dịu đi. Diệp Bùi Thanh cứ cách ba ngày lại thay Thập Tam vận công bức độc, đả thông kinh mạch, không chấp nhất việc tiếp xúc thân mật nữa, ngược lại thích ôm y ngủ, nói chuyện phiếm.

Thập Tam vẫn cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Từ nhỏ y đã là kẻ cô đơn, một thân một mình, sớm đã

thành thói quen. Chưa nói đến ấn tượng với Diệp Bùi Thanh, chỉ cần trong cuộc sống xuất hiện thêm một người khác đã là sự thay đổi rất lớn, huống hồ người này chắc nhất muốn cùng mình có quan hệ thân thiết khăng khít.

Nhưng Diệp Bùi Thanh đích xác có ân với y, không thể nghi ngờ. Chẳng những hẳn trợ giúp y đã thông kinh mạch, mấy ngày nay còn dạy y võ công và nội công tâm pháp. Diệp Bùi Thanh đương nhiên không biết Thập Tam từng luyện võ, hết thấy đều bắt đầu từ cái cơ bản nhất, khiến Thập Tam rất bất đắc dĩ, nhưng cũng phải bội phục sự kiên nhẫn của hắn.

Có điều, ân tình cùng động tâm, dù sao cũng là hai việc khác nhau.

Cho nên, Thập Tam có phần buồn rầu.

Diệp Bùi Thanh hiện tại còn chưa hiểu rõ, nghĩ rằng Thập Tam là lão bà của hắn, chỉ cần bản thân theo khuôn phép cũ không bức bách, Thập Tam sớm muộn gì cũng trở thành người của hắn. Thế nên hắn vô tội. Thập Tam quen cô độc rồi, cũng chưa biết cuối cùng bản thân có chấp nhận được Diệp Bùi Thanh hay không, nếu không thể, hiện tại là y đang lừa gạt lợi dụng tình cảm của Diệp Bùi Thanh, khiến người ta khinh thường. Y thật sự không để ý việc trong tương lai Diệp Bùi Thanh có thay lòng đổi dạ hay không, có nạp thiếp hay không. Nam nhân nạp thiếp nối dõi tông đường, là thiên kinh địa nghĩa, Thập Tam ngược lại không coi đó là vấn đề lớn. Nếu có một ngày phải tách ra, y tuyệt đối sẽ không đau khổ lưu luyến.

Vì thế, y cảm thấy mình đang mắc nợ Diệp Bùi Thanh, cả người không được tự nhiên.

Hôm nay, Diệp Bùi Thanh giúp y bức độc tố, thu liễm chân khí, nằm ở trên giường nhìn y.

Thập Tam bị hắn nhìn mà da đầu phát run, bèn hỏi: “Ngươi có chuyện gì cần ta giúp à?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Không có gì, ngươi cứ ở bên cạnh ta là được rồi.”

Thập Tam cúi thấp đầu không lên tiếng, nhưng nghĩ tới một việc: “Mấy hôm trước nghe Quốc công nói, Hoàng Thượng có ý triệu kiến ta?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Không nói rõ, ta giả vờ như không hiểu. Nơi chướng khí mù mịt như hoàng cung, không đi cũng thế. Ngươi tò mò?”

Thập Tam lắc đầu: “Không phải. Chỉ là chưa gặp hoàng đế bao giờ, thấy cũng mới mẻ.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Một lão già gần năm mươi tuổi, háo sắc đến độ thân thể tàn tạ, có gì đáng xem chứ?”

Thập Tam nói: “Dù sao ngươi cũng dính chút huyết thống hoàng thân quốc thích, lời đại nghịch bất đạo

như vậy mà cũng dám nói.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Còn chưa là gì. Lão già kia đã bao tuổi rồi, mà cả ngày vẫn cung nạp phi tử, không ít thiếu niên đệ tử tuần tú trong triều, đều từng bị hấn lâm hạnh.”

Thập Tam nhướn mày: “Người chưa bị hấn...lâm hạnh đấy chứ?”

Diệp Bùi Thanh liếc mắt nhìn y: “Phu quân người tuy rằng phong lưu tuấn nhã, may sao lại không thuộc loại hình hấn yêu thích. Hấn thích kiểu thư sinh nhu nhược. Trong triều có một số đại thần vì đường làm quan, đem chính con ruột mới hơn mười tuổi của mình đưa vào trong cung phụng dưỡng hấn một thời gian. Có mấy người còn bị hấn chơi đùa tới chết, khi nâng vào hoàng cung còn sống, lúc khiêng ra đã thành ma.”

Thập Tam không nói gì.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Người nghĩ gì vậy? Để ta đoán thử. Người chắc chắn đang nghĩ: như vậy so ra, thể tử bình thường khiến người ta nghiêng rằng nghiêng lợi đúng là thuận mắt hơn. Người không tình nguyện gả cho một nam nhân, cảm thấy không hợp tâm ý, nhưng chẳng ngờ lại có người vô sỉ như Hoàng Thượng, phi tần của hấn mới là người thê thảm nhất trên đời này. Có phải không?”

Thập Tam nói: “Bản lĩnh dát vàng lên mặt của thể tử, không ai có thể sánh kịp.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Người không muốn nghe ta nói chuyện, có thể chặn miệng ta lại nha.”

Dứt lời ôm y làm loạn, màn đêm buông xuống liền thiếp đi.

...

Ngày hôm đó Thập Tam ở trong viện của lão thái thái thương lượng sự tình, canh ba mới đi ra. Dì Triệu vốn theo hầu cạnh y, nửa đường thì bị đau bụng, vì thế Thập Tam nói: “Người về trước đi mao xí, ta muốn tản bộ một lát.”

Dì Triệu vội vàng đáp ứng, chạy nhanh đi.

Cuối thu rét lạnh, ban ngày lại có một trận mưa nhỏ. Đa số mọi người đều đã tiến vào giấc ngủ, Thập Tam thối tất nên cầm theo, bước trên lối nhỏ ở hoa viên tối tăm, rũ mắt đi thông thả. Khi y làm thích khách đã sớm thích ứng với bóng đêm như vậy, không hề cảm thấy khủng bố, ngược lại có cảm giác an toàn kỳ lạ, và quen thuộc.

Trong bóng đêm như thế này, y luôn luôn chiếm ưu thế.

Đột nhiên giữa lúc đó, trong tiểu viện xa xa bất chợt có bóng người lóe qua, Thập Tam bất động thanh sắc co thân thể lại, gắt gao theo dõi hắn. Trong khoảnh khắc ánh trăng chiếu lên khuôn mặt người nọ, rồi lại ẩn khuất sau bóng tối.

Người đó chính là Diệp Bùi Thanh.

Thập Tam nghĩ thầm: đã muộn thế này, hắn không ngủ trong phòng, ra ngoài làm gì? Trong tiểu viện kia có cái gì?

Thập Tam đứng ở nơi bị bóng cây che mờ, Diệp Bùi Thanh nhìn ngó xung quanh, không phát hiện điều gì khác thường, nhanh chóng rời đi. Thập Tam đợi hắn biến mất, chậm rãi đến trước cửa tiểu viện, cái mũi giật giật.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi cực đậm.

Tiểu viện này không ai ở, bình thường để một ít tạp vật. Thập Tam nghĩ thầm: nếu một ngày nào đó y quyết định giết người trong Mục quốc phủ, nơi này coi như không tồn tại.

Vì thế y đẩy cánh cửa khép hờ ra rồi đi vào.

Trong viện cực kỳ lộn xộn, tựa hồ mới vừa trải qua một trận đánh nhau kịch liệt, có một người nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Thập Tam châm lửa ngọn nến cầm trong tay, tinh tế quan sát. Người nọ dáng vẻ nhỏ gầy, là một tiểu tư bên cạnh Diệp Bùi Thanh, tên là Diệp Cảnh.

Bụng của Diệp Cảnh cầm một con dao, sắc mặt trắng bệch hai mắt nhắm nghiền, trên người, trên mặt đất máu tươi đầm đìa.

Thập Tam chỉ liếc mắt một cái, liền biết ngay Diệp Cảnh bị cố ý xếp đặt thành dáng vẻ này, tạo hiện trường giả của một vụ ẩu đả tới chết, nhất định do Diệp Bùi Thanh tạo ra. Y cẩn thận quan sát, cảm thấy có mấy vấn đề.

Dựa theo vết máu, Diệp Cảnh bị đâm ở nơi này. Nhưng ban ngày vừa mưa xong, trong viện có hơi lầy lội, bùn đất trên giày của Diệp Cảnh lại khô cong, chứng tỏ hắn bị đánh ngất ở nơi khác rồi mới đưa đến nơi này đâm một dao.

Nếu là giết người chính diện, bình thường không thể trúng ngay, trên cánh tay sẽ để lại vết thương do ngăn cản mà thành, nhưng vết thương của Diệp Cảnh lại quá ít, nơi bị thương cũng không phù hợp, không phù hợp với tình cảnh đánh nhau trong viện.

Trong tay Diệp Cảnh hình như có cầm thứ gì đó, Thập Tam mở tay hắt ra xem, là một cái tua rua trên dây cột tóc- là thứ Diệp Bùi Thanh thương đeo, chưa biết chừng bị giật xuống trong lúc giây dựa.

.....Thật đúng là không còn gì để nói.

Dựa vào bản lĩnh của Diệp Bùi Thanh, vắn gậy cổ một người rất dễ dàng, tại sao phải phí nhiều công sức như vậy, tạo hiện trường giả đánh nhau tới chết? Cho dù võ công của hắc cường thịnh, nhưng am hiểu đối việc giết người còn chưa đủ, bố trí hiện trường sát nhân vẫn thiếu kinh nghiệm. Nếu Tri phủ nhân kiên trì theo đuổi việc này, gọi quan phủ đến tra xét cẩn thận, nói không chừng sẽ gặp phiền toái.

Thập Tam cầm lấy tua rua, bố trí lại hiện trường, chỉnh sửa những chỗ sai lầm, thổi tắt nến rồi đi.

Trở lại phòng, Diệp Bùi Thanh đang tắm rửa ở tây phòng. Thập Tam vô thanh vô tức quay vào phòng trong, nằm xuống ngủ.

...

Hôm sau khi trời còn chưa sáng, Diệp Bùi Thanh đã vội vàng vàng ra cửa. Đêm qua Thập Tam đến viện của lão thái thái thương lượng sự tình, hắc tranh thủ đi xử lý một tiểu lâu la. Bản thân bị người ta hai lần đuổi giết ám sát, suýt nữa đánh mất tính mạng, là do Diệp Cảnh bán chủ cầu vinh, để lộ hành tung của mình. Người này nên giải quyết sớm, cũng tránh đánh rần động cỏ.

Bởi vì làm vội vàng, sáng nay mới phát hiện ra một dải tua rua trên dây cột tóc của mình đã biến mất. Hiện tại nghĩ đến, nói không chừng là lúc hắc khiêng Diệp Cảnh tới tiểu viện, bị hắc giật xuống. Việc này không nên chậm trễ, hắc phải lấy lại dải tua rua đó.

Cho nên khi Diệp Bùi Thanh từ đằng xa nghe thấy một tiếng thét chói tai, trầm nghĩ, hồngбет, chuyện xấu của mình có thể bị phát hiện.

Hắn ba bước thành hai phi về bên đó, chỉ thấy Trương lão đầu quét rác buổi sáng đang ở ngoài cửa viện thở hổn hển: “Người chết....Có người chết...”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Mới sáng ra mà chết người gì chứ? Xui xẻo.”

Trương lão đầu vừa thấy là Diệp Bùi Thanh, vội vàng kéo hắn vào trong viện: “Thế tử, có người chết thật đó! Là Diệp Cảnh thủ hạ của thế tử nha!”

Diệp Bùi Thanh thấy vậy sắc mặt trắng bệch: “Nhanh! Nhanh đi gọi người!”

Trương lão đầu vội vàng chạy đi, để lại một mình Diệp Bùi Thanh trong sân.

Sắc mặt hần trắng bệch không phải Diệp Cảnh đã chết, mà là hiện trường phạm tội đã thay đổi.

Hắn tỉ mỉ quan sát từng chỗ thay đổi, chỉ cảm thấy hiện trường mình bố trí đêm qua quả thực giống trò đùa của trẻ con. Hiện tại cho dù là ai nhìn thấy, chắc chắn sẽ không nhận ra có gì mất tự nhiên, cực kỳ lưu sướng, chính là đáng vẽ sau khi đánh nhau thì bị đâm chết.

Nơi này đêm qua nhất định có người động đến. Dải tua rua trên dây cột tóc của mình chưa biết chừng đang nằm trong tay người đó.

Rốt cuộc là ai đang âm thầm giở trò? Là địch hay là bạn? Người này tựa hồ đối với chuyện của hắn cực kỳ nắm chắc, rõ như lòng bàn tay.

Hắn lại nhớ tới bức thư và lọ nhỏ phát hiện ra trong mật thất tại thư phòng của mình. Hắn đương nhiên đã biết lão thái thái trúng độc được mẫn tính từ sớm, nhưng không hiểu sao người nọ lại biết được? Hắn tìm kiếm cái lọ này trong phủ đã lâu, vẫn chưa phát hiện ra, người này sao lại tìm được? Mà y làm cách nào vào trong mật thất của mình?

Càng nghĩ càng sợ.

Đến tột cùng là ai? Có mục đích gì? Tại sao lại phải giúp mình?

Diệp Bùi Thanh trong lòng cực kỳ hỗn loạn.

Không lâu sau, tin Diệp Cảnh chết truyền khắp Mục quốc phủ. Đây là án giết người, ai nấy đều không dám chậm trễ, vội vàng đi báo quan. Nha môn vừa nghe Mục quốc phủ xảy ra chuyện, Kinh triệu doanh hoảng hốt tự mình dẫn theo người đến, nhân cơ hội uống trà lôi kéo làm quen với Mục quốc công và Diệp Bùi Thanh.

Bận rộn tra xét hồi lâu, phát hiện tất cả mọi người trong phủ đều có mặt, duy chỉ mình Ngô quân sự dưới trướng Trì phu nhân lại mất tích. Mấy hôm trước Diệp Cảnh có khắc khẩu với Ngô quân sự, đêm qua trước khi chết còn hùng hùng hổ hổ muốn tìm Ngô quân sự tính sổ. Vì thế nha môn có được kẻ tình nghi giết người, điều tra từ phía Ngô quân sự.

Sự tình hoàn toàn tiến hành dựa theo kế hoạch, trong lòng Diệp Bùi Thanh lại nhiều thêm một việc cần lo lắng.

25. Chương 25: Diệp Bùi Thanh Âm Thầm Loại Bỏ Tình Địch

Thân thể của Thập Tam rốt cuộc cũng khá lên, Diệp Bùi Thanh không muốn để y bức bối trong phủ, bèn đánh tiếng với Đại Lý Tự, cho y treo danh. Bắt đầu từ hôm nay, sáng sớm hắn cùng Thập Tam xuất môn,

trước đưa y tới Đại Lý Tự bố trí ổn thỏa, rồi chính mình mới vào triều. Sau khi tan triều, cùng nhau về phủ.

Đồng nghiệp biết Thập Tam là phu nhân của Diệp Bùi Thanh, đều khách khách khí khí, không dám biểu hiện quá thân thiện. Vừa mới đến, nên Thập Tam không quá quen với cách viết tấu chương, có một Bình sự tên là Ngụy Duy thấy vậy, bèn chỉ điểm giúp y. Thập Tam dù sao cũng không hiểu, khiêm tốn lắng nghe, yên lặng học tập. Ngụy Duy chỉ là tiểu quan, vô quyền vô thế, tuổi cũng không lớn. Hắn thấy Thập Tam tuy rằng xuất thân thế tộc, nhưng không có thói xấu ăn chơi trác táng, trong lòng liền có hảo cảm với y. Hai người chức vụ giống nhau, chuyện cần thảo luận cũng nhiều, thế nên có vẻ thân thiết hơn chút.

Tối nay về phủ, Diệp Bùi Thanh thấy tấu chương của Thập Tam viết có tiến bộ, cười nói: “Viết không tồi. Học nhanh như vậy, sau này ta phải viết sổ con gì đó, để cho người làm tắt.”

Thập Tam cũng không nghĩ nhiều, nói: “May có Ngụy Bình sự.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Vậy sao?” Hắn nghĩ nghĩ vừa cười vừa nói: “Có người hỗ trợ thảo luận cũng tốt, nếu người không hiểu, về nhà hỏi ta cũng vậy. Làm được việc thì tốt, nhưng đừng quá mệt mỏi.”

Chưa đến năm ngày, Ngụy Duy đã bị người của Đại Lý Tự điều tới Thái học quản lý điển tịch, chức quan cao hơn nửa phẩm, nhưng cơ hội lên chức không lớn, mình thăng ám biến (bên ngoài thì có vẻ thăng quan nhưng thực chất là bị giáng chức). Từ đó về sau mọi người mắt xem mũi, mũi nhìn tim, ngoại trừ việc cần thiết, không ai dám nhiều lời với Thập Tam nữa. Thập Tam chưa bao giờ có tâm tư nào khác với Ngụy Duy, chỉ cho rằng Ngụy Duy bị điều đi là do Lại Bộ điều chỉnh, hoàn toàn không biết là Diệp Bùi Thanh nhúng tay sau lưng, không suy nghĩ nhiều. Hồ sơ của Đại Lý Tự vô số, Thập Tam lại có hứng thú với việc này, lúc nhàn rỗi bèn lật xem hồ sơ, im lặng không nhiều chuyện.

Chiều nay Thập Tam đi ngang qua hoa viên, nghe thấy hai nha hoàn ngồi ở chòi nghỉ mát thảo luận với nhau. Y đi đường rất nhẹ nhàng, hai nha hoàn kia lại quay lưng về phía y, cho nên không phát hiện ra Thập Tam đến gần.

Một nha hoàn nói: “Người có nghe nói không? Mấy hôm trước trong viện Thế tử lại xảy ra chuyện.”

Người kia hỏi: “Chuyện gì?”

“Nghe đồn thế tử phu nhân ngày đầu tiên vào cửa đã xử trí một nha hoàn bồi giá, vì vậy thế tử mất hứng, muốn nạp thiếp. Phu nhân không chịu, sau khi hai người cãi nhau, phu nhân giận dữ đến viện của lão thái thái cáo trạng, rồi ở lại viện của lão thái thái không về.”

Nha hoàn kia bắt đầu tò mò: “Sau đó?”

“Thế tử nghĩ y không trở lại cũng tốt, vui vẻ chọn ra một cô nương, ít ngày nữa sẽ thu vào trong phòng. Nghe người ta nói, ngay cả ngày sinh tháng đẻ đều hỏi kỹ càng, lập tức gả đi, kết quả bị phu nhân biết được, không đợi phân trần giết luôn.”

“Thử tử thăm rồi.”

“Còn phải nói, hai người ở trong viện cãi nhau. Thế tử tính tình tốt, không dám cứng rắn với phu nhân, cuối cùng nén giận ngậm bồ hòn, đến bây giờ vẫn còn khó chịu đó.”

“Phu nhân lợi hại như vậy?”

“Ai bảo xuất thân của phu nhân tốt vậy chứ, cộng thêm lão thái thái chống lưng. Hai ngày trước thế tử lại được phu nhân cứu một mạng, chỉ sợ thế tử cả đời đều phải bại dưới tay phu nhân, đáng thương thay, ngay cả nạp thiếp cũng không được.”

Thập Tam tỉnh linh lên tiếng: “Người nghe ai nói như vậy?”

Hai nha hoàn hoảng sợ, thấy là Thập Tam, lập tức ba hồn bay mất hai hồn, vừa khóc vừa dập đầu cầu xin tha thứ. Một nha hoàn nhỏ tuổi hơn khóc nói: “Phu nhân tha mạng! Trong phủ đều truyền như vậy, ta cũng chỉ nghe nói vậy thôi. Nghe đâu là do Diệp Lâm bên cạnh thế tử nói, chúng ta đều tưởng là thật.”

Thập Tam cúi đầu suy nghĩ, hiểu được là Diệp Bùi Thanh sai Diệp Lâm làm như vậy, bản thân thì vô duyên vô cớ thành cái bia ngắm để người ta chỉ trích, cảm thấy không thoải mái.

Đây là chuyện thứ nhất.

Vài ngày sau lại xảy ra một việc.

Hơn chục ngày trước Thập Tam bị thương suýt chết, Diệp Bùi Thanh hoảng hốt bất an, cẩn thận hầu hạ sợ chọc y tức giận. Hiện tại thân thể y đã tốt lên, tâm tình của Diệp Bùi Thanh cũng phần chần theo, lại bắt đầu chúng nào tật nấy. Tối nay hắn dùng chân khí giúp Thập Tam bức độc tố, sau khi hoàn thành Thập Tam lại mất hết khí lực hôn mê bất tỉnh. Diệp Bùi Thanh nhìn người ngất lịm trước mặt, ý đồ xấu nổi lên.

Người trên giường hai mắt nhắm nghiền, thân thể còn ướt đẫm mồ hôi, khiến áo lót tiết khô cũng trở nên bẩn trong suốt, hình dáng cơ thể như ẩn như hiện. Trái cấm thì ngon nhất, quả nhiên Diệp Bùi Thanh định lực tiêu tan, yết hầu vừa khô vừa nóng. Hắn do dự chưa đến một lát, liếm liếm môi, rút cuộc thuận theo tâm ý, cúi đầu hôn xuống.

Càng hôn càng mất khống chế, lát sau, quần áo của Thập Tam đã bị cởi sạch.

Thứ kia của hắn sớm đã cương cứng phát đau, Diệp Bùi Thanh cọ vài phát lên người y, căn bản không giải được khát, ngược lại càng thêm khó chịu. Thập Tam bị hắn xếp đặt thành tư thế cực kỳ liêu nhân, mà Diệp Bùi Thanh chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, phiền muộn nóng nảy.

Rút cuộc hắn quyết định bí quá hóa liều, nhét vật kia của mình vào trong miệng Thập Tam.

Nhét nửa ngày cũng chỉ tiến vào được một chút, Diệp Bùi Thanh đầu đầy mồ hôi, nhưng như phát nghịen muốn dừng mà không được. Khớp hàm của Thập Tam nhắm chặt, Diệp Bùi Thanh làm cách nào cũng không mở ra được, đang oán giận sao lại chặt thế cơ chứ, thì thấy Thập Tam nhú nhú mày. Hắn trong lòng trầm xuống, vội vàng bứt ra, dùng chăn bao cơ thể mình lại.

Thập Tam chậm rãi mở to mắt.

Tình trạng bi thảm sau đó, không nhất thiết phải miêu tả chi tiết.

Từ trước tới nay Diệp Bùi Thanh luôn làm sai mà không chịu nhận lỗi, lần này cũng vậy. Quan hệ giữa hai người những ngày kế tiếp liền trở nên căng thẳng, chiến tranh lạnh lại bắt đầu.

....

Vì Thập Tam đã làm quan, chuyện trong phủ liền có phần găng sức. Thế nhưng mấy tháng nữa Diệp Mộ Thanh sẽ thành thân, Trì phu nhân lấy có phải chuyên tâm chuẩn bị cho hôn sự của con trai, giả vờ xin phép Mục quốc công, đối với chuyện trong phủ mặc kệ không hỏi.

Lão thái thái nói với Thập Tam: “Họ Trì biết ngươi bận rộn, ý định muốn xem trò hay của ngươi, để chúng ta phải đi cầu xin nài. Thôi được, ta từ trước tới nay không thích chuyện trong phủ chỉ do một người định đoạt, nhân cơ hội này, ngươi chia một ít sự vụ trong tay giao cho nha đầu dưới trướng. Hơn nữa ba vị tiểu thư trong phủ tương lai cũng phải lập gia đình, ngươi cũng chia một ít việc cho chúng nó làm, để chúng nó rèn luyện trước. Lấy thừa bù thiếu, có việc thì bàn bạc với nhau, cho qua khoảng thời gian này đã. Ta thật muốn nhìn xem họ Trì kia có thể cùng ta phân cao thấp tới khi nào, khi nào mới cúi đầu với ta.”

Thập Tam vội vàng đáp ứng.

Tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa(*), vài vị chủ tử mỗi đêm đều ở trong phủ tuần tra một lượt, có việc lại thương lượng cùng nhau, so với trước đây thỏa đáng hơn nhiều. Bọn hạ nhân chưa từng gặp trận thế như vậy, càng thêm không dám nhàn hạ hay giở thủ đoạn gì.

(*ý nói người mới nhậm chức thường có những hành động lớn để củng cố địa vị và quyền lợi của mình)

Trời lạnh mà ngày thì ngắn, bọn hạ nhân cắt lượt gác đêm trong Mục quốc phủ vừa chập tối liền tụ tập uống rượu chơi bài, một là để chống lạnh, hai là cách thức vượt qua đêm dài. Đó đều là tập tục xấu, gần đây Diệp Bùi Thanh vừa bị ám sát, lão thái thái bèn nghiêm lệnh mọi người không được tụ tập đánh bạc, nếu không sẽ phạt nặng.

Trùng hợp sao hôm nay bà vú của Diệp Mộ Thanh uống rượu, buổi tối gác đêm lại không thể đánh bạc, trong lòng khó chịu, khóc lóc om sòm gây chuyện, bị Thập Tam đi tuần tra bắt gặp, muốn ngay tại chỗ đuổi đi. Sau khi bà vú tỉnh rượu thì sợ hãi, liền tìm người đến cầu tình với Trì phu nhân. Trì phu nhân vừa nghe đã phát hỏa, nhưng người nọ là bà vú của Diệp Mộ Thanh, không thể không quản, đành phải nói vài câu dễ nghe với lão thái thái. Lão thái thái nở nụ cười, bảo rằng thân thể có bệnh không tiện gặp người

khác, để mặc Trì phu nhân đứng ngoài cửa.

Trì phu nhân từ lúc Thập Tam vào phủ luôn bị lão thái thái chèn ép, lúc này thật sự chịu không nổi, khóc lóc cáo trạng với Mục quốc công.

Trì phu nhân nói: “Ta một lòng hiếu thuận, nhưng từ khi Mai Úc vào phủ, chẳng biết đã đắc tội chỗ nào với lão thái thái, luôn muốn ta nhục nhã. Ngay cả Mộ Thanh, tuy rằng so ra kém Bùi Thanh, nhưng với lão gia và lão thái thái chỉ có ngưỡng mộ và hiếu tâm. Nó lại là đứa thật thà, không biết dỗ ngọt lão thái thái, cũng không biết cách lấy lòng, đúng là oan mà không có chỗ tố a.”

Mục quốc công thở dài khuyên nhủ: “Bùi Thanh có huyết mạch của hoàng thân quốc thích, địa vị của nó chắc chắn, không thể lay chuyển. Người vẫn nên thu hồi ý định, hầu hạ lão thái thái cho tốt đi.”

Trì phu nhân khóc nói: “Thế tử nhàn rồi liền chạy đến chỗ Cửu vương gia, trong mắt chỉ có ngoại công của hắn, đâu thèm để ý gì đến lão gia? Địa vị của hắn cho dù vững chắc, nhưng vẫn cần có một chữ hiếu chứ?”

Giữa Mục quốc công và Diệp Bùi Thanh có chút tâm bệnh, giờ phút này bị Trì phu nhân xúi giục mà tức giận nói: “Bùi Thanh mặc dù có không ít khuyết điểm nhưng chưa phạm phải sai lầm gì lớn, dù không để ta vào mắt, nhưng chưa từng biểu lộ ra ngoài. Lão thái thái gần đây tuy thỉnh thoảng vẫn thổ huyết, so với trước đây đã tốt lên rất nhiều. Người vẫn nên từ từ ngấm lại xem nên lấy lòng lão thái thái thế nào, bằng không tương lai trong phủ này ngay cả một đường sống cho người cũng không có.”

Trì phu nhân biết nhiều lời vô ích, khóc lui ra.

Vài ngày sau, Diệp Lâm bẩm báo với Diệp Bùi Thanh: “Thế tử liệu sự như thần, Trì phu nhân quả nhiên sai người đưa một phong thư tới nhà mẹ đẻ.”

Diệp Bùi Thanh gật gù đầu, thì thầm vài câu vào tai Diệp Lâm. Diệp Lâm nhất nhất đáp ứng, xoay người đi sắp xếp.

Lại qua thêm vài ngày, Diệp Bùi Thanh lén lút nói với lão thái thái: “Khởi bẩm lão thái thái, Trì phu nhân muốn động thủ. Ta đã bố trí hết thủy, chỉ chờ bà ta nhảy vào bẫy.”

Khuôn mặt già nua của lão thái thái có vài phần tiêu điều: “Ta và nàng ta tranh đấu hơn mười năm, ai ngờ lại phải kết thúc bằng cách này. Mấy hôm nay ta luân phiên chèn ép nàng ta, nếu nàng ta chịu an phận thủ thường, việc này liền cứ thế cho qua, ta có thể không để tâm. Đáng tiếc nàng ta luôn muốn dồn ta vào chỗ chết, ta cũng không thể hạ thủ lưu tình nữa.”

Dứt lời phun ra một búng máu.

Diệp Bùi Thanh tiến lên ôm lão thái thái: “Lão thái thái mặc dù định tha cho bà ta, đáng tiếc bà ta cứ khăng khăng một mực. Việc này giao cho ta xử lý, lão thái thái cứ làm như không biết gì là được.”

Lão thái thái mệt mỏi nằm xuống: “Ta cũng già rồi, mặc kệ các người thôi.”

26. Chương 26: Có Phải Người....từng Bị Cường Bạo?

Đêm đầu đông có phần rét lạnh.

Thập Tam ăn xong cơm chiều, múa quyền trước sân, cả người đổ mồ hôi. Thời gian qua y tiến bộ không nhỏ, khinh công, nội lực đều khôi phục một ít, toàn thân cao thấp tràn ngập sức mạnh. Duy chỉ có chất độc cũ còn tán loạn trong cơ thể, thỉnh thoảng khiến y đau đến mức toát mồ hôi lạnh.

Thời tiết mát lạnh khoan khoái, y muốn lên giường luyện công một lát, sau đó đi ngủ.

Vừa mới trở lại phòng trong, dì Triệu liền rót một chén trà nóng cho Thập Tam: “Chủ tử đã bảy ngày rồi không nói chuyện với thể tử.”

Thập Tam gật đầu: “Đúng vậy.”

Dì Triệu nói: “Sắc mặt của thể tử càng ngày càng khó coi, bọn hạ nhân đều sợ hãi. Hôm nay thể tử còn hỏi: độc trên người chủ tử còn chưa trừ hết, chẳng lẽ cứ để như vậy?”

Thập Tam trầm mặc uống trà.

Dì Triệu nói: “Thân thể là của chủ tử, nếu suy sụp vẫn là có hại với chính mình. Ta thấy thể tử rất muốn chữa thương cho chủ tử, sao không nhân cơ hội này, gọi thể tử vào trò chuyện, có được không?”

Thập Tam không nói lời nào.

Dì Triệu cẩn thận nhìn sắc mặt của y, tái nhợt nói: “Chủ tử đừng trách nô tỳ.”

Thập Tam nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Đầu bỗngưng vánh vất, Thập Tam thầm kêu không ổn, nghiêm mặt nói: “Người đã bỏ gì vào trong trà?”

Dì Triệu đã đi đến cửa, run rẩy nói: “Chủ tử đừng trách nô tỳ, thể tử đã phân phó trước, chủ tử không thể cứ đối nghịch với trượng phu như vậy. Thê theo phu cương, chủ tử vẫn nên nghe lời thể tử đi.”

Thập Tam vội đứng lên, ý thức càng ngày càng không rõ ràng, trong lòng cực kỳ khó chịu: “Không được!

Để ta trở về!”

Làm cái trò gì vậy? Dì Triệu muốn bán mình cho Diệp Bùi Thanh sao?

Trong lúc thiên toàn địa chuyển, một bóng dáng thon dài quen thuộc chậm rãi đi đến, xoay người đóng cửa lại cười nói: “Đa tạ dì Triệu.”

Diệp Bùi Thanh! Tên khốn kiếp này! Thế nhưng thật sự muốn để mình hôn mê rồi cường bạo. Quả nhiên vẫn là trốn không thoát cửa ải này?

Cửa đóng lại ngăn cách hết thủy thanh âm bên ngoài, trong phòng nhất thời trở nên yên ắng. Thập Tam âm thầm sợ hãi, hai mắt mệt mỏi chỉ muốn khép lại, thấp giọng nói: “Thế tử tha ta lần này, xin thế tử...”

Diệp Bùi Thanh ôm lấy y: “Đừng sợ...”

Sao có thể không sợ?

“Thế tử, người hãy nghe ta nói...”

Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói: “Đừng sợ, sẽ không thương tổn người.”

Thập Tam bị Diệp Bùi Thanh ôm đến trên giường, mơ mơ màng màng vươn tay xuống dưới khe giường. Chỉ cần lấy được một cây cương châm, chỉ cần đâm trúng người hắn...

Y ngất đi.

Cảm giác ẩm ướt nóng bỏng, ma xát thân thể, nhúc nhích, tựa hồ thực rõ ràng, lại tựa hồ không quá chân thật. Hoàn toàn không thấy đau đớn, tứ chi bách hài đều cực kỳ thoải mái, khiến người ta có cảm giác như đang nằm trong đám mây.

...Kỳ quái, sao lại không đau chút nào?

Thập Tam bật dậy từ trên giường, đầu đổ đầy mồ hôi.

Diệp Bùi Thanh bán ngồi ở trên giường, có phần đắm chiêu đùa nghịch cương châm trong tay, vội vàng thu hồi lại.

Thập Tam cúi đầu thấy y phục chỉnh tề trên người, bình thường, không giống như tưởng tượng, thoáng sững sốt. Cả người y đều trong trạng thái phòng ngự, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Bùi Thanh, nhưng

nhìn không được lui người ra sau.

Hoàn toàn không thấy đau đớn hoặc cảm giác dị vật xâm nhập.

....Không xảy ra chuyện gì à?

Diệp Bùi Thanh không nhìn y, thấp giọng nói: “Người cho rằng ta sẽ cưỡng bạo người?”

Thập Tam thở hỗn hển: “....Không có.”

Không cưỡng bạo y, phải....không đó.

Diệp Bùi Thanh nói: “Vừa rồi nằm mơ luôn giấc dựa không ngừng. Mơ thấy ta ép buộc người?”

“Không phải.”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng hỏi: “Không phải? Vậy tại sao lại phát ra thanh âm như vậy? Mơ thấy gì?”

Thập Tam cắn răng chuyển đề tài: “Người sao lại chuốc mê được cho ta?”

Sắc mặt của Diệp Bùi Thanh xanh mét, nhẫn nhẫn nói: “Người cãi nhau với ta thì thôi đi, sao lại nhất quyết không cho ta chữa thương? Bấy ngày không để ta trừ độc giúp người, vì tính mạng của người, ngoại trừ để dì Triệu cho người uống thuốc mê, còn cách nào khác sao.”

Thập Tam thoáng sửng sốt, hoàn toàn không ngờ là vì nguyên nhân này, nói: “Đa tạ thể tử.”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng nói: “Trước khi ngắt đi, người luôn cầu xin ta.”

Thập Tam cúi đầu không đáp.

Diệp Bùi Thanh tận tụy duy trì thanh âm bình tĩnh: “Sợ đến vậy à? Tại sao? Chẳng phải từ lúc chín tuổi đã biết là phải gả cho ta? Sao còn sợ như thế?”

Thập Tam ngẩng đầu nhìn hắn.

Diệp Bùi Thanh nói: “Mai Úc, người nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì. Người bình thường sau khi lập gia đình cho dù không vui, nháo một trận liền thôi, sao người lại sợ đến vậy?”

Thập Tam như cũ trầm mặc không lên tiếng, môi khẽ giật giật.

Diệp Bùi Thanh nghẹn giọng hỏi: “Mai Úc, nếu người tin ta, ta cam đoan không để người thất vọng. Có phải người...từng bị cưỡng bạo?”

Thập Tam trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Bùi Thanh từ tốn nói: “Người bình thường cho dù sợ, cũng sẽ không chuẩn bị độc châm, muốn ám sát trượng phu. Kinh mạch của người không thông, nhưng rõ ràng có luyện qua một vài chiêu thức. Mai Úc, người nói cho ta biết, có phải người từng bị cưỡng bạo, mới trở nên sợ hãi, cố ý tự học chút công phu để phòng thân?”

Chẳng lẽ đời này trước khi kết hôn Mai Úc đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Thập Tam căn bản không dám nhìn hắn. Quả nhiên, cái việc đổi hôn này, cho dù thông minh như Diệp Bùi Thanh, cũng vô pháp tưởng tượng ra.

Diệp Bùi Thanh chịu đựng cơn giận ngập trời, hàm răng ắn ắn nhói đau, hắn nhẹ nhàng hỏi: “Mai Úc, nếu thật sự có chuyện này, ta nhất định báo thù cho người. Người nói cho ta biết, rốt cuộc là ai lớn mật như thế?”

Thập Tam xoay người nằm xuống.

Diệp Bùi Thanh tức giận cực kỳ, hung hăng cầm một cái ghế dựa lên ném vào tường, phát ra tiếng động ầm ỹ. Thập Tam lập tức ngồi bật dậy, mím môi nhìn hắn. Diệp Bùi Thanh nhấn nhay nói: “Không phải tức giận với người.”

Dì Triệu có phần sợ hãi từ ngoài cửa nói vọng vào: “Thế tử phu nhân có cần người hầu hạ?”

Diệp Bùi Thanh không nói lời nào, đá cửa xông ra ngoài.

Thập Tam chôn đầu trong chăn, nhẹ giọng đáp: “Không sao đâu, dì Triệu, người mau đi ngủ đi.”

Không biết qua bao lâu, khi Thập Tam đang ngủ say sưa, một người chậm rãi trèo lên giường, nhẹ nhàng ôm y vào trong ngực, thanh âm còn mang theo chút nghẹn ngào: “Giờ người không muốn nói, ta tạm thời không ép người. Đợi đến một ngày người nguyện ý nói ra, ta nhất định bắt trời người đó đến trước mặt người, để người tự tay giết hắn.”

Thập Tam há miệng thở dốc, nhưng không tìm được lý do gì thích hợp, rốt cuộc nhắm mắt lại ngủ.

Trong bóng đêm, chỉ có thanh âm dõ dảnh nhẹ nhàng của Diệp Bùi Thanh, khiến ai đó không hiểu sao có chút áy náy.

27. Chương 27: Bức Thư Trong Mật Thất

Sau đêm đó, thái độ của Diệp Bùi Thanh với Thập Tam trở nên có chút quỷ dị, buổi tối thường xuyên ôm y ngủ, nhưng không hề có hành động lưu manh, ngược lại dịu dàng tới mức khiến người ta sợ hãi.

Thập Tam thoáng chột dạ, thời thời khắc khắc cảm thấy lửa gạt con nhà người ta như vậy là không tốt. Chẳng may một ngày nào đó Diệp Bùi Thanh phát hiện vốn chẳng có chuyện đó, hẳn sẽ xử lý mình thế nào đây? Nhưng y không thể tùy tiện để lộ tổ chức cùng thân phận của bản thân, nhất định phải có sự cho phép của Nhị Nhân. Hơn nữa Diệp Bùi Thanh trước đó quá cứng đầu, y muốn hoà hoãn một chút. Phương thức ở chung hiện tại vừa hay, y đành dăm lao phải theo lao, không giải thích rõ ràng.

Y nghĩ: đợi Nhị Nhân quay trở lại, thì xin chỉ thị của hắn có nên thổ lộ thân phận hay không.

Trong lòng Diệp Bùi Thanh lúc nào cũng là tình cảnh thiên nhân giao chiến, khi thì hận, khi thì tức giận, rồi lại thương tiếc. Nhưng hắn rối rắm hồi lâu, chung quy vẫn cảm thấy hứng thú của mình với Thập Tam không hề giảm. Huống hồ nhìn dáng vẻ của Thập Tam, chuyện đó chắc chắn y không tự nguyện, vì thế thường trải qua thống khổ giày dụa, hắn không thể bỏ rơi Thập Tam, sự thương yêu với y đã chiếm thượng phong.

Có điều việc này ai mà ngờ được, từ nhỏ Mai Úc đã sinh hoạt trong Mai phủ, sao lại có cơ hội để chuyện đó xảy ra? Ai dám làm vậy? Diệp Bùi Thanh quyết định âm thầm điều tra.

Buổi tối hôm nay, Diệp Bùi Thanh ôm Thập Tam nằm trên giường, chậm rãi kể về mấy tướng lĩnh thủ hạ dưới trướng của mình. Trong đó có một người, trước đây nhà nghèo bị cha mẹ bán đi, chịu mọi khổ sở, còn bị kẻ xấu cho uống thuốc câm không thể nói chuyện, sau khi tòng quân lại cực kỳ anh dũng, liên tục lập chiến công. Còn có một người khác, khi tác chiến bị kẻ địch chém đứt ba ngón tay, sau khi thương thể lành lại vẫn là một hảo hán như cũ, còn hay lấy bàn tay bị cụt của mình ra nói đùa, tất cả mọi người đều khen hắn hào sảng. quanh co lòng vòng nói nửa ngày, cuối cùng Diệp Bùi Thanh cũng vào ý chính: “Nhân sinh trên đời, không thể tránh được bị thương tổn, còn phải xem người xử sự với nó thế nào. Đời còn dài, không thể cứ mãi suy nghĩ về nỗi đau trong quá khứ.”

Thập Tam không lời chống đỡ, đành phải nói: “Cảm ơn thế tử khai đạo.”

Diệp Bùi Thanh dịu dàng nói: “Nói thì dễ mà làm thì khó, sau này ta sẽ dành nhiều thời gian ở bên cạnh người, đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Thập Tam nghĩ thầm: người không ở bên cạnh ta cũng chẳng sao.

Trần an Diệp Bùi Thanh rồi, Thập Tam lại cảm thấy vấn đề dì Triệu có phần khó giải quyết. Dựa theo quy củ trước đây, nếu thuộc hạ dám giở trò với mình, vô luận xuất phát từ lòng tốt hay không, bản thân chắc chắn không thể tin tưởng người như vậy nữa. Nhưng dì Triệu là do bị Diệp Bùi Thanh sai khiến, nghĩ đến thủ đoạn của Diệp Bùi Thanh, nhất định là cương bức dụ dỗ, dì Triệu không dám không theo. Nhưng dì Triệu bị người ta uy hiếp không đến tìm mình đầu tiên, chính là đã đem lòng trung thành dâng cho Diệp Bùi Thanh.

Nói cách khác, hiện tại dì Triệu là người của Diệp Bùi Thanh.

Trên danh nghĩa địa vị của Diệp Bùi Thanh cao hơn y, Thập Tam không tiện xử trí nàng, nhưng ít nhất y có thể không dùng nàng ta nữa.

Vì thế Thập Tam lệnh dì Triệu ra ngoài viện, còn bản thân đặc biệt chạy đến chỗ lão thái thái, ngỏ lời với lão thái thái. Lão thái thái vừa nghe y cần dùng người, suy nghĩ trong chốc lát, sai một thị tì khoảng bốn năm mươi tuổi của mình theo y rời khỏi. Thị tì này tên là Chu Ngọc Mai, đã đi theo lão thái thái ba mươi năm, làm việc vô cùng giỏi giang, có điều đã hơi lớn tuổi. Lão thái thái nói: “Bên cạnh người cũng chỉ có một mình dì Triệu là hữu dụng, ta đã sớm thấy không ổn. Chu ma ma cháu chất đã có, ít xen vào việc khác, lần này thuần túy nể mặt ta mới chiếu cố người. Người để Chu ma ma tạm thời giúp người cân đối một chút, rồi nhanh chóng đề bạt vài người, mấy tháng nữa sẽ quen dần.”

Thập Tam vội vàng đáp ứng, ở trong phủ chọn ra những phụ nhân khôn khéo giỏi giang đi theo dì Triệu và Chu ma ma học hỏi, còn gọi Tôn bà tử tới chiếu cố ăn uống và sinh hoạt thường ngày của mình.

Dì Triệu chẳng những không thấy được mặt Thập Tam, chuyện tình trên tay bị phân đi khá nhiều, người của bản thân cũng bị loại bỏ không ít. Giống hệt như lúc Trì phu nhân mất quyền lực, từng bước một vứt bỏ nàng không màng, khiến nàng cực kỳ lo sợ. Vì thế nàng vội vàng cầu xin Thập Tam, nói đêm ấy bản thân quả thật là vì suy nghĩ cho Thập Tam. Nàng lo lắng nếu Thập Tam không chữa thương, thân thể sẽ không chịu nổi, mới nghe lời thế tử bỏ mê được vào trong trà.

Dì Triệu cũng là có khổ mà không thể nói. Đêm đó nàng không dám bỏ thuốc, Diệp Bùi Thanh cường ép dụ dỗ, nàng không dám không nghe. Hiện tại đến cầu xin Thập Tam, Diệp Bùi Thanh lại ngồi ngay bên cạnh nhìn, khiến nàng không dám cáo trạng thẳng thắn. Hơn nữa, người ta là phu thê, giờ như keo như sơn, sao nàng dám phá hoại cảm tình phu thê nhà người ta? Nếu nói quá ngoa, Diệp Bùi Thanh tức giận sẽ ra tay với người nhà của mình, thì chẳng phải mất nhiều hơn được?

Vì thế dì Triệu nói xong liền khóc nức nở, còn ngóng trông Diệp Bùi Thanh ra mặt biện hộ cho nàng.

Diệp Bùi Thanh đương nhiên mặc kệ. Thập Tam muốn trừng phạt nàng, nếu hắn nói giúp, đó chẳng phải chọc vào tổ kiến lửa sao? Huống hồ hắn có cùng suy nghĩ với lão thái thái, không thích Thập Tam quá ý lại vào một hạ nhân, hiện tại rất hợp ý hắn.

Thập Tam trước sau không giải thích, chỉ nói: “Chuyện cũ cho qua, Chu ma ma do lão thái thái phái tới, có gì người cứ đi hỏi lão thái thái.” Dứt lời đuổi dì Triệu ra ngoài.

Dì Triệu nào dám đi hỏi lão thái thái, từ đó về sau cẩn thận làm việc, không dám phạm sai lầm nữa.

...

Trong thời gian đó, Thập Tam và Diệp Bùi Thanh bắt đầu chơi trò trốn tìm.

Trước đây Thập Tam đã đem lọ đựng độc dược và một bức thư để trong mật thất của Diệp Bùi Thanh, hôm ấy sực nhớ ra, không biết Diệp Bùi Thanh đã phát hiện chưa, bèn nhân lúc Diệp Bùi Thanh không có nhà vào mật thất xem thử.

Độc dược và bức thư quả nhiên biến mất, thay vào đó là thư của Diệp Bùi Thanh, mặt trên viết: “Người là ai?”

Thập Tam không trả lời, nhưng mang bức thư đi. Qua vài ngày, trong mật thất lại thêm một bức thư nữa: “Người có phải ân nhân từng cứu ta?”

Thập Tam nghĩ thầm, Diệp Bùi Thanh thật lợi hại, như vậy mà cũng đoán ra, lập tức không để ý tới hần nữa.

Đêm nay, Thập Tam vừa lên giường đắp chăn, Diệp Bùi Thanh tiến vào nói: “Khoan hãy ngủ, có trò hay xem.”

Ngày đông giá rét, Diệp Bùi Thanh tay chân lạnh lẽo, vẫn cọ cọ lên người Thập Tam. Thập Tam nói: “Nếu thể tử cảm thấy lạnh, ôm lò sưởi tay chẳng phải tốt hơn sao? Tay chân ta vừa mới ấm lên, người lại tới quấy rối.”

Diệp Bùi Thanh giống như bạch tuyết treo trên người y, cười nói: “Lão bà thân ái của ta chính là tiểu hỏa lò, mùa đông phải trông cậy vào người rồi, mau mau để nam nhân của người từ từ yêu thương người nào.”

Nói xong ôm chặt lấy y, cùng sưởi ấm cho nhau.

Thập Tam ngượng ngùng nói: “Loại việc thân cận này, thể tử làm thế nào mà tự nhiên như vậy?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Người thân cận với ta nhiều hơn, tự khắc sẽ quen thôi. Người cứ chớp mắt một lát đi, khi nào đến giờ ta sẽ gọi người dậy.”

Thập Tam quả nhiên từ từ đi vào giấc ngủ, thân thể hai người chặt chẽ dán vào nhau, Diệp Bùi Thanh ôm đến thoải mái, nhưng cũng bắt đầu thấy khô nóng. Thập Tam tuy tiện khê động đây, Diệp Bùi Thanh liền bị cổ tà hỏa trong bụng đốt cháy khó chịu, nhưng nghĩ đến việc Thập Tam từng trải qua lúc trước, trong lòng lại phát lạnh, lửa nóng tựa như bị dòng nước lạnh lẽo dập tắt, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi. Một lát sau, tà hỏa lại nổi lên, vòng đi vòng lại như thế.

Hắn mơ mơ hồ hồ nói: “Người chắc chắn trước đây bị kẻ khác làm nhục. Liều nhân thế này, ai mà không động tâm?” Nghĩ nghĩ rồi lại thấy tức giận, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, có muốn Thập Tam hay không, rồi lại không nỡ, ôm chặt y vào trong ngực.

Vì thế, khi Thập Tam tỉnh lại, xúc cảm bị thứ gì đó chọc vào đùi rõ ràng không thể xem nhẹ.

Phản ứng đầu tiên của y là chém ra một quyền, bị Diệp Bùi Thanh tiếp được. Diệp Bùi Thanh vốn đã nhấn đến mức khó chịu, giờ phút này động tác của Thập Tam khiến hắn lập tức mất khống chế, song chưởng thu lại giữ chặt lấy y, môi dán lên.

Hai người ở trong ổ chăn hôn môi. Thập Tam giãy dụa, động tác cũng không bạo ngược, Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng nói: “Người đang đánh ta, hay muốn câu dẫn ta?”

Hôn một lúc, Diệp Bùi Thanh rút cuộc cũng dừng lại. Thập Tam thở hổn hển.

Diệp Bùi Thanh xấu hổ nói: “Lần này là người câu dẫn ta. Lần này không tính.”

Khuôn mặt của Thập Tam hơi nóng, thốt lên: “Sao lại không tính? Thế tử mỗi lần đều đối đãi như vậy với tiểu tình nhân sao?”

Thời gian như ngưng lại, hai người trầm mặc.

Thập Tam thăm mắng một câu muốn xuống giường, Diệp Bùi Thanh đã cười dài ôm lấy y: “Sao lại thấy có mùi chua chua? Người nghe ai nói ta có tiểu tình nhân? Ta chỉ có tiểu tình nhân duy nhất là người.”

Thập Tam đập hấn một cước.

Diệp Bùi Thanh cười nhẹ nhàng nói: “Ta sao có thể khiến tiểu tình nhân thất vọng đau khổ? Nào nào nào, tiểu tình nhân ngoan ngoãn của ta muốn ta làm cái gì, nói đi.”

Thập Tam hỏi: “Chẳng phải đêm nay thế tử có việc?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ta muốn cùng người tiếp tục, nhưng sợ người không chịu được, trong lòng rất khổ sở. Thôi vậy, đợi qua vài ngày nữa vậy.”

Dứt lời lại ôm y vào trong lòng, sưởi ấm.

Thập Tam cảm thấy phản ứng của mình lúc này thật sự không thích hợp, nhưng không định đào sâu tìm hiểu. Đang có phần nôn nóng, bên ngoài truyền đến vài tiếng đập cửa khe khẽ, Chu ma ma nói: “Lão thái thái mời thế tử qua đó.”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Đã biết.”

Thập Tam cũng ngồi dậy: “Chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh cười kéo y đứng lên: “Đêm nay đừng nói gì cả, cứ xem kịch hay thôi.”

28. Chương 28: Các Nàng Là Do Ta Bức Tử

Đèn lưu ly vẽ cảnh sơn thủy trong đêm đông, từ xa nhìn lại, tựa như ma trời trôi nổi giữa không trung. Thập Tam mặc xong y phục, đi theo Diệp Bùi Thanh, đến trong viện của lão thái thái.

Diệp Bùi Thanh vẫn đang mỉm cười, Thập Tam biết trong lòng hắn đang chậm rãi đòi bại. Y thực chán ghét cái gọi là “kịch hay” tối nay.

Thập Tam một tay cầm đèn, hỏi: “Tối nay có chuyện quan trọng?”

Diệp Bùi Thanh cười đáp: “Mấy thứ này đúng là phiền toái.” Rồi đáng tiếc vượt thắt lưng của y: “Sao có thể so được với việc ở trên giường cùng người ấm áp thoải mái? Nếu sự tình không quan trọng, hà tất tối nay phải treo đèn đánh đêm.”

Dứt lời sờ loạn lên người Thập Tam.

Thập Tam đánh rớt cái tay uốn éo của Diệp Bùi Thanh, Diệp Bùi Thanh cười tủm tỉm: “Trước kia người đánh ta, ta chỉ cảm thấy tức giận. Giờ không biết tại sao, bị người đánh, trong lòng ngược lại thực sự ngọt ngào.”

Thập Tam đẩy hắn một cái, cách xa ba bước.

Hai người đùa giỡn đi vào trong viện lão thái thái, dọc theo đường đi bắt gặp thị vệ tuần tra ban đêm và hạ nhân, không có gì lạ. Cửa sổ tiểu thính đóng chặt, chỉ có chút ánh sáng ảm đạm từ khe hở lộ ra ngoài, bên trong loáng thoáng truyền đến tiếng khóc của nữ nhân.

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiếng khóc đột nhiên trở nên rõ ràng, trong đêm thâm càng thêm thê thảm.

Thập Tam cúi đầu theo sau Diệp Bùi Thanh, lão thái thái bán tựa vào ghế nằm, thoạt nhìn cực kỳ mệt mỏi. Bọn họ vội vàng hành lễ, đứng sang bên cạnh.

Trên đất có hai người đang quỳ. Thập Tam cúi đầu quan sát, bên trái là Thanh Lan – nha hoàn của lão thái thái, sắc mặt tái nhợt nhưng cực kỳ trấn định. Bên phải là thị tì của Trì phu nhân – Trần Ngọc Trân, tóc tai tán loạn, đang quỳ rạp trên đất khóc nức nở.

Còn có bốn năm hạ nhân nghiêm túc đứng đó, không dám nói lời nào.

Lão thái thái con người nửa khép suy tư, một câu cũng không nói. Không khí trong phòng cực kỳ ngưng trọng, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Trần Ngọc Trân: “Lão thái thái tha mạng....Tha mạng a...”

Lát sau, bên ngoài vang lên từng tiếng bước chân vội vã, cửa phòng mạnh mẽ bị mở ra, Mục quốc công mang theo gió lạnh xuất hiện. Khuôn mặt ông lúc xanh lúc trắng khoác y phục, vừa nhìn đã biết là nửa đêm bị người gọi dậy, tựa hồ rất tức giận. Phía sau ông là một nữ tử đoan trang xinh đẹp nho nhã – Trì phu nhân, diện vô biểu tình, thân thể thẳng tắp.

Trần Ngọc Trân vừa trông thấy Trì phu nhân, lập tức khóc hô với bà ta: “Phu nhân cứu ta, cứu ta...”

Trì phu nhân lạnh lùng hất tay nàng ra.

Mục quốc công sốt ruột hỏi lão thái thái: “Thân thể mẫu thân có gì đáng ngại sao?”

Lão thái thái thản nhiên nói: “Còn chưa chết được. Người tạm thời ngồi xuống đi đã.”

Mục quốc công ngồi xuống bên cạnh lão thái thái, lúc này mới cười nói: “Mẫu thân đêm hôm khuya khoắt gọi ta tới đây, có chuyện gì quan trọng?”

Lão thái thái từ ái vuốt ve đầu Mục quốc công: “Con trai, mẫu thân đời này sinh được một nam ba nữ, người phải kế thừa tổ tông gia nghiệp, đối với người vẫn luôn nghiêm khắc. Người có trách mẫu thân?”

Mục quốc công không ngờ lão thái thái lại nói như vậy, nhất thời cũng có chút xúc động: “Mẫu thân nói gì thể. Mẫu thân dạy bảo, con trai vĩnh viễn không dám quên.”

Đôi mắt của lão thái thái ẩm ướt: “Ta già rồi, sẽ yêu thương tôn tử tôn nữ hơn. Mấy năm nay người ta đã lâu chưa từng nói chuyện, giờ nghĩ đến, trong lòng thế nhưng cảm thấy khó chịu.”

Mục quốc công vội vàng nói: “Con trai bận việc quốc quân đại sự, chưa từng làm tròn chữ hiếu trước mặt mẫu thân, là con trai không đúng. Mẫu thân như vậy, chẳng hay đã xảy ra chuyện gì?”

Lão thái thái thông thả nói: “Ta già rồi, không biết khi nào sẽ chết. Tối nay chợt nhớ nhiều năm qua chưa từng nói chuyện với người, nếu chết rồi, chẳng phải tiếc nuối? Suy nghĩ một hồi thì không dứt ra được.”

Dứt lời nắm chặt tay của Mục quốc công.

Mục quốc công thấy lão thái thái lời nói năng lộn xộn, lại đầy xúc cảm, biết tối nay nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, bèn đánh mắt với Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh đi lên phía trước, cầm lấy một cái lọ nhỏ bên cạnh lão thái thái, hai tay dâng lên cho Mục quốc công: “Phụ thân, xin xem thứ này.”

Mục quốc công trấn an lão thái thái, đưa tay tiếp nhận cái lọ, mở ra thì thấy là một ít bột phấn, hỏi: “Đây là cái gì?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Kim cương phấn, là một loại độc được mẫn tính. Bột phấn tinh tế mà chắc chắn, nếu trộn lẫn với đồ ăn trong thời gian dài, khi ăn vào sẽ bám vào thành dạ dày, khiến dạ dày bị thủng mà chết.”

Sắc mặt Mục quốc công trở nên khó coi: “Sao lại thế này? Từ đâu mà có?”

Trần Ngọc Trân càng khóc lóc thảm thiết hơn.

Thanh Lan dập đầu, trấn tĩnh nói: “Lão gia ở trên, xin cho nô tỳ bẩm báo.”

“Nói cho rõ ràng.”

Thanh Lan nói: “Mười ngày trước, ta theo lệ thường về nhà thăm người thân nửa ngày. Khi về đến nhà, trong nhà cực kỳ lộn xộn bữa bãi không thấy ai. Ta cực kỳ sợ hãi, hỏi han khắp nơi sao lại thế này, một hàng xóm nói với ta tối hôm trước có mấy người bịt mặt đến nhà ta, bắt mẹ già và ấu đệ năm tuổi của ta đi. Ta vừa khóc vừa thu dọn đồ đạc, thầm nghĩ nên làm gì bây giờ, rồi trông thấy một tờ giấy. Ta không biết chữ, vội vàng tìm người đọc giúp ta, hoá ra là ”nếu muốn người nhà được sống, một chữ cũng không được để lộ, mười ngày sau canh ba đợi ở ngõ nhỏ phía tây viện“. Ta rất lo lắng, sau khi trở về mất hồn mất vía. Không ngờ lão thái thái còn chưa hỏi mà thế tử đã phát hiện ra.”

Mục quốc công nhìn Trần Ngọc Trân khóc suốt mướt: “Nói tiếp đi.”

Thanh Lan nói: “Thế tử dụ ta nói ra chân tướng, còn bảo nhất định sẽ giúp ta tìm mẹ già ấu đệ. Ta không còn cách nào khác, cứ dựa theo sắp xếp của thế tử, cho vài người ẩn nấp trong ngõ nhỏ ở tây viện, còn mình canh hai đã đứng chờ ở đó.”

“Người tới là ai?”

Thanh Lan nói: “Canh ba có một người xuất hiện, cách một bức tường đưa cho ta một lọ được, bảo ta ”trộn bột phấn trong lọ vào cơm canh của lão thái thái, từ từ cho bà ta ăn.“ Bởi vì nàng ta bóp mũi nói chuyện, ta cũng không nghe ra là ai, đúng lúc đó, những người ẩn nấp tất cả xông lên, bắt được nàng ta.”

Đôi mắt Thanh Lan cũng đỏ, chỉ vào Trần Ngọc Trân: “Người đó chính là Trần ma ma.”

Trần Ngọc Trân khóc hô: “Phu nhân! Phu nhân cứu ta! Ta không biết trong lọ có gì, lão gia!”

Trì phu nhân bình tĩnh nói: “Hạ nhân dám làm ra việc thế này, là ta quản giáo không nghiêm. Xin lão gia trách phạt, nhưng độc được không liên quan gì đến ta, xin lão gia minh xét.”

Diệp Bùi Thanh tựa tiểu phi tiểu nói: “Trì phu nhân, mấy hôm trước vài vị đại thần liên hợp mật tấu Thánh thượng, nói phụ thân ngươi nhận hối lộ trái pháp luật, lạm sát kẻ vô tội, Thánh thượng đã sai Đại Lý Tự cùng Hình bộ liên hợp thẩm tra xử lý án này. Thật trùng hợp, ngay tối nay, quan phủ phái người đến quý phủ của phụ thân ngươi điều tra. Ta e mẹ già và ấu đệ của Thanh Lan sẽ được tìm thấy.”

Trì phu nhân biết rốt cuộc không thể che dấu được nữa, dáng vẻ đoan trang mất hết, hung tợn nhỏ nước bọt về phía Diệp Bùi Thanh: “Hỗn trướng!”

Mục quốc công ngược pháp phòng, hung hăng cho Trì phu nhân một cái tát: “Trì Ngọc Thoa! Diệp Chính Cần ta đối với ngươi không tệ, bao năm qua chưa từng bạc đãi ngươi, ngươi lại nhẫn tâm giết mẫu thân ta!”

Ông tựa hồ có rất nhiều điều muốn nói, nhưng trước mặt mọi người không thể mở miệng, tức giận đến mức lại tát Trì phu nhân thêm cái nữa.

Trì phu nhân khoé miệng đổ máu, sắc mặt tái nhợt không nói một lời.

Lão thái thái bình tĩnh nói: “Người không vì mình, trời chu đất diệt. Thế gian này có ai dám đảm bảo mình không làm việc gì trái với lương tâm? Ta chỉ hỏi ngươi một việc, giờ ta hay thổ huyết, là vì ngươi trước đó hạ độc ta? Hạ độc thế nào?”

Trì phu nhân lạnh lùng nhìn lão thái thái, Diệp Bùi Thanh nhẹ giọng xen vào: “Tôn tử đã phái người đi tra, căn bệnh của lão thái thái hiện tại không liên quan tới độc, chỉ cần chú ý điều dưỡng, ăn đồ thanh đạm, nhất thời sẽ không việc gì. Trì phu nhân nhất định nghĩ lão thái thái đã mắc bệnh này, bèn nhân cơ hội hạ độc, khiến người khác không phát hiện ra.”

Lão thái thái không nói, mặt mày phát phát tay.

Mọi người vội vàng lui ra, Diệp Bùi Thanh sai mấy bà tử đưa Trần Ngọc Trân và Trì phu nhân đi. Không ngờ Trì phu nhân vung tay: “Đừng động vào ta! Ta tự mình đi!”

Không khí nặng nề, mọi người nối đuôi nhau ra ngoài.

Đêm đó Mục quốc công nói chuyện rất lâu với Trì phu nhân, hôm sau đôi mắt của Mục quốc công đỏ bừng, nhưng vẫn vào triều làm việc. Trì phu nhân ở trong phòng dùng một thước lụa trắng, treo cổ tự sát.

Thập Tam đã quen với việc sống chết, không có cảm giác gì, chỉ thấy vài người có điểm đáng ngờ. Lão thái thái nhiều ngày tinh thần không phấn chấn, thường xuyên ngẩn người trong phòng, thỉnh thoảng khoé mắt ứa lệ. Có người hận bản thân không thể chết đi, cảm giác ấy dù thế nào cũng rất khổ sở. Vì thế Thập Tam và Diệp Bùi Thanh thường xuyên đến nói chuyện với lão thái thái, khuyên giải khai đạo.

Đêm nay, Diệp Bùi Thanh ôm Thập Tam sưởi ấm, lại nhắc đến việc này.

Tay của Diệp Bùi Thanh dò xét vào trong áo lót của Thập Tam sờ thất lưng của y: “Nhiều ngày luyện võ quả nhiên hữu dụng, thân thể lại rắn chắc một chút, thêm chút thịt.”

Thập Tam nắm mạch môn của hân: “Thế tử muốn nói chuyện thì nghiêm túc nói, bằng không ra gian ngoài mà ngủ.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Phu nhân sao có thể nhẫn tâm như vậy? Trời đông giá rét, nếu ta không có tiểu hỏa lò, chẳng phải sẽ bị chết cồng?”

Thập Tam nói: “Mùa đông năm ngoái không thấy thế tử bị chết cồng, năm nay chắc cũng không sao.” Dứt lời muốn đẩy hân xuống giường.

Diệp Bùi Thanh vội vàng ôm chặt lấy y ghì xuống: “Năm nay không biết tại sao, đặc biệt sợ lạnh. Hay là người có yêu pháp gì?”

Thập Tam trầm nghĩ, ta nào có yêu pháp quái gì! Y lảng sang chuyện khác: “Lão thái thái đích thực là trúng độc, người không lo lắng sao?”

Diệp Bùi Thanh chớp chớp mắt: “Sao lại nói vậy?”

Thập Tam đáp: “Ta chỉ đoán thôi.”

Diệp Bùi Thanh hưng trí nổi lên, xoay Thập Tam lại đối mặt với mình: “Người đoán thế nào, nói thử ta nghe xem.”

Thập Tam đành phải nói: “Ta chỉ cảm thấy bệnh của lão thái thái có điểm kỳ lạ. Vân Thụy chẳng phải là đại nha hoàn của lão thái thái sao, bởi vì chuyện ăn cắp mà bị người ta bắt được. Ta đoán rằng, sợ rằng không phải vì việc đó, mà là vì chuyện hạ độc. Mà Mộ Thanh xuống tay với Vân Khê, chỉ e có liên quan tới việc này.”

Diệp Bùi Thanh kéo tay y, cười nói: “Ồ Đại Lý Tự một thời gian, thế mà trở thành thần thám rồi. Còn gì nữa?”

Thập Tam nói: “Hết rồi. Cảm thấy hiện tại Trì phu nhân làm vậy có phần hấp tấp, lại sai chính thị tì của

mình đi đưa thuốc, kế hoạch này rất không chu toàn.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Biết võ công lại biết xử án, ta thấy Đại Lý Tự khanh còn không bằng người. Việc này nếu để người lên kế hoạch, người sẽ làm thế nào?”

Thập Tam nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu là ta, ta sẽ nghĩ cách hãm hại một người bản thân từ lâu đã không vừa mắt, mình chắc chắn không lộ diện. Đến lúc độ vạn nhất sự tình bại lộ, cũng là người mình không vừa mắt kia chịu tội thay.”

Diệp Bùi Thanh chậm rãi nói: “Người đã đoán đúng được tám chín phần.”

Thập Tam nói: “Nghĩa là sao?”

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Người còn nhớ lúc vừa vào phủ, trong phủ đã chết một người?”

“Tuỳ phu nhân?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Không sai.” Hắn gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt của Thập Tam trong chốc lát, thấp giọng nói bên tai y: “Ta nói cho người biết một việc: thật ra Tuỳ phu nhân là bị ta bức tử.”

29. Chương 29: Chân Tướng Rõ Ràng Vụ Án Của Mục Quốc Phủ

Thập Tam lông mi không động nhìn Diệp Bùi Thanh, sau ngấm lại phản ứng của mình không thể lạnh lùng như vậy, bèn nói: “Hửm?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Vốn sợ người sẽ kinh hãi, ai mà ngờ người lại chẳng cảm thấy gì. Hiện tại biết cái chết của Tuỳ phu nhân là do một tay ta an bài, phu nhân định làm thế nào?”

Thập Tam đáp: “Thế tử chọn thời điểm không có người ngoài nói với ta, ta không có bằng chứng, cho dù trói thế tử lại giao cho Đại Lý Tự cũng không ai tin. Huống hồ Tuỳ phu nhân với ta không thân cũng chẳng quen, ta không biết sự tình từ đầu đến cuối, đương nhiên chỉ như nghe một câu chuyện cũ mà thôi.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Người khác tất nhiên ta sẽ không kể, có điều người đã cầu ta, ta đành kể cho người nghe vậy. Chẳng qua đêm đông rét lạnh, ta bị cọng đến mức quên gần hết rồi, trước sưởi ấm giúp ta đã.”

Dứt lời sờ loạn trong ngực Thập Tam, còn không ngừng nói “Da căng mịn thêm rồi, sờ rất sướng.” Thập Tam nghĩ thầm “Ta cầu người kể khi nào”, trốn lại trốn không thoát, bèn đạp hấn một cước. Diệp Bùi Thanh không đau, ngược lại nhân cơ hội giữ chặt mắt cá chân của y, sờ một đường lên dần phía trên, cười

nói: "Ta còn chưa chạm vào đùi người, người thật nóng nẩy." Thập Tam cúi giận đá một cước, cuộn mình nâng chân, đầu gối đập vào cằm Diệp Bùi Thanh. Cằm Diệp Bùi Thanh bị đập phát đau, nhưng bất động thanh sắc nghiêng đầu, thuận thế kéo rộng hai chân Thập Tam ra, động tác lưu loát liền mạch. Tay hắn gắt sao siết chặt lấy thắt lưng và cổ tay Thập Tam, xoay người một cái, để y khoá gối trên người mình.

Tư thế quá mức thân mật, mặt Thập Tam có hơi nóng.

Diệp Bùi Thanh bị y châm lên hoả dục, cũng có phần tức giận.

Hai người thở hồng hộc nhìn nhau.

Đột nhiên, Diệp Bùi Thanh kéo cổ y, xoay người áp lên thân y, tựa như tiết hận găm cắn môi y một lúc lâu mới chịu buông ra, hung hăng nói: "Ta có tâm thương tiếc người, nhưng người cứ liên tiếp trêu chọc ta, phải bị tội gì?"

Thập Tam nghĩ thầm: ta cái gì cũng chưa làm, sắc lang người vô cớ quấy rối, còn bảo ta câu dẫn người, hỏi ta chịu tội gì? Liền nói: "Thì ra ta ngồi bất động cũng có thể trêu chọc thế tử. Yêu pháp này mới nghe lần đầu, có thể câu dẫn tay thế tử sờ loạn trong ngực ta. Thế tử tâm không cam tình không nguyện, bị uỷ khuất lớn như vậy, Mai Úc tội đáng chết vạn lần."

Sắc mặt Diệp Bùi Thanh càng đen, tay phải khê động.

Thập Tam sợ hãi thực sự cứ thế mà làm, vội vàng trấn an nói: "Chẳng phải thế tử muốn nói chuyện Tuy phu nhân sao? Đã muộn rồi, ngày mai thế tử còn phải vào triều sớm, nếu không ngủ sẽ không kịp."

Sắc mặt của Diệp Bùi Thanh không thấy chuyển biến tốt đẹp, hừ lạnh một tiếng: "Miệng lưỡi nhanh nhạy, cỏi quần ra."

Thập Tam hoảng sợ. Quần này há có thể tùy tiện cởi? Bèn nắm chặt dây lưng quần, ngoan ngoãn nói: "Thế tử tha mạng, ta không dám câu dẫn thế tử nữa."

Diệp Bùi Thanh sao có thể nghe theo, ôm lấy thắt lưng y cởi tiết khó, không kiêng nể gì nhìn chỗ tư mật của y, còn bình luận: "Thử cảnh chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi du(*). Xinh đẹp duyên dáng, khiến người ta tâm sinh cảm khái."

(*Cảnh này chỉ có trên thượng giới, mấy ai được trông thấy. Anh công chế từ câu "Thử khúc chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian năng đắc kỷ hồi văn." – Khúc nhạc này chỉ ứng với thượng giới thôi, Giữa trần gian nào ai nghe được mấy lần. Trong bài Tặng hoa khanh của Đỗ Phủ.)

Thập Tam lần này thật sự bị hấn chọc giận, nghĩ thầm, người nhìn thì nhìn, lại còn ngâm thơ. Y vung nắm đấm, mang theo nội lực đảo qua người Diệp Bùi Thanh, Diệp Bùi Thanh sớm có chuẩn bị, cười dài hoá giải chiêu thức của y, rồi chặt chẽ ôm y vào lòng, không để cho y giãy dụa, nói: "Phu nhân tính tình

nóng nảy, không tốt cho thân thể, ta rất lo lắng.”

Đứt lời đề ra hôn nửa ngày, xong thì ôm chặt y không cho động: “Tối nay đừng ở đây, bằng không tự gánh lấy hậu quả.”

Thập Tam lại cho Diệp Bùi Thanh ăn đấm, Diệp Bùi Thanh vận khởi chân lực phòng ngự nhận đòn, xương sườn cuối cùng không gãy, hai người rút cuộc bình tĩnh trở lại.

Nhất thời trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Thập Tam hỏi: “Đến tột cùng Tuỳ phu nhân là làm sao?”

Diệp Bùi Thanh âm thầm tự hỏi việc này nên nói với Thập Tam thế nào.

Đời trước, lão thái thái thổ huyết bỏ mình, mọi người vốn cứ tưởng bà mắc bệnh, sau đó có người mật báo, cái chết của lão thái thái là do Tuỳ phu nhân mua chuộc Vân Thụy mà thành. Mục quốc công trong cơn tức giận điều tra, không chỉ tìm thấy ít độc dược còn sót lại trong phòng Vân Thụy, còn tra ra được gian tình của Tuỳ phu nhân. Tuỳ phu nhân tới khi chết vẫn nhất quyết không chịu nói ra thân phận của gian phu, Vân Thụy cũng lạnh lùng không khai nửa câu. Vân Thụy đâm đầu vào tường mà chết, Tuỳ phu nhân thất cổ. Mục quốc công không biết Tuỳ phu nhân đã thông dâm bao lâu, hơn nữa Trì phu nhân ở bên cạnh xúi giục, liền hoài nghi đứa con hơn hai tuổi của Tuỳ phu nhân không phải con ruột mình, sai người dùng gối đầu đề cho tắc thở mà chết, tạo thành thảm án liên tiếp.

Diệp Bùi Thanh liền nói: “Một tháng trước khi ta và ngươi thành thân, phát hiện ra lão thái thái trúng độc. Lúc điều tra, ta chú ý tới Tuỳ phu nhân có gian tình, nhưng không biết gian phu là ai. Vì thế, ta bèn trăm phương nghìn kế bức Tuỳ phu nhân nói ra chân tướng sự thật.”

Thập Tam bán ngồi dậy, hỏi: “Tuỳ phu nhân trước khi chết có một khoảng thời gian tâm thần bất ổn, tức giận đánh người, là người giở trò quỷ?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Ta uy hiếp nàng, nói ta đã biết gian tình của nàng, bức nàng kể rõ việc lão thái thái bị hạ độc. Nàng lo lắng sự tình bại lộ, đương nhiên tâm tình không tốt. Nàng ta nhanh chóng thừa nhận thông đồng với Vân Thụy hạ độc lão thái thái, cũng thú nhận độc dược là mình đưa cho Vân Thụy. Ta ép hỏi lai lịch của độc dược, nàng nói lọ dược kia lấy từ am ni cô, một tiểu ni cô đưa cho nàng, còn kèm một bức thư. Trong thư uy hiếp biết bí mật thông dâm của nàng, bảo nàng đưa lọ dược giao cho Vân Thụy hạ độc. Ta ép hỏi gian phu là ai, nàng nhất định không nói. Vài ngày trước khi thành thân với ngươi, ta đã hết kiên nhẫn với Tuỳ phu nhân, bèn buộc nàng tự sát.”

Thập Tam nghĩ thầm: cái việc xấu xa ấy, sau này mà truyền ra ngoài, chẳng những nàng ta không sống nổi, mà ngay cả Mục quốc phủ cũng mất hết thể diện.

Thực ra còn một nguyên nhân nữa Diệp Bùi Thanh chưa nói. Tuỳ phu nhân chết sớm một chút, chuyện thông dâm sẽ không truyền ra ngoài, đứa bé hai tuổi vô tội kia sẽ bình an vô sự.

Thập Tam hỏi: “Chuyện Vân Thụy ăn cắp thì sao, cũng là người giở trò quỷ?”

“Ta không thể để Vân Thụy tiếp tục hạ độc, bèn đổ tội cho Vân Thụy lấy gì đó của lão thái thái, giam nàng ta vào thăm vấn. Nhưng Vân Thụy vẫn không mở miệng nói gì, đối với ta tương đối lạnh lùng, ta cũng không tìm được chứng cứ chính xác nàng hạ độc.”

Thập Tam nghĩ thầm: chứng cứ chính là lọ độc được nàng ta nhờ Vân Khê giữ hộ, bị ta phát hiện ra giao cho người.

Trong lúc nhất thời hai người đều âm thầm tính toán, bọn họ nghĩ đến cùng một sự kiện, nhưng không ai nói lời nào, chỉ nhìn nhau.

Diệp Bùi Thanh nói: “Vân Thụy trước nay rất trung thành, ta không hiểu sao nàng ta phải hạ độc. Sau đó nhớ ra Vân Thụy vẫn còn gia đình, lúc tám tuổi bị bán vào phủ làm nha hoàn, mẫu thân nàng và mấy đệ muội sống ở ngoại thành, bèn phái người đi tìm, mới phát hiện cả nhà nàng ta đều bị bắt đi rồi. Ta lúc này mới hiểu, có người bắt gia đình của Vân Thụy đi, ép Vân Thụy làm việc cho mình. Sau đó ta lại tìm thấy gian phu của Tuỳ phu nhân, phát hiện gian phu này cũng bị người ta sai khiến, cố ý câu dẫn Tuỳ phu nhân thông dâm.”

Thập Tam nhíu mày.

Diệp Bùi Thanh nói: “Người suy đoán được gì? Nói thử nghe xem nào.”

Thập Tam nói: “Thì ra là vậy. Trì phu nhân thông đồng với nhà mẹ đẻ, bắt người nhà của Vân Thụy rồi tìm một người nam nhân đi quyến rũ Tuỳ phu nhân. Sau đó bọn họ đưa độc được cho Tuỳ phu nhân, rồi khiến Tuỳ phu nhân giao nó cho Vân Thụy. Cứ như vậy, lão thái thái vừa chết, Tuỳ phu nhân sẽ là kẻ chịu tội thay. Vân Thụy lo người nhà bị giết, không dám khai ra sự thật, Tuỳ phu nhân thông dâm lại giết người, lão gia khẳng định không muốn nghe nàng giải thích, tất cả mọi người sẽ không biết được kẻ đứng sau màn là ai. Trì phu nhân trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, diệt trừ lão thái thái và Tuỳ phu nhân, một đá trúng hai chim.”

Diệp Bùi Thanh cười sờ mặt y: “Chính là như vậy.”

Thập Tam nói: “Kế hoạch này so với việc Thanh Lan chu đáo chặt chẽ hơn nhiều. Chắc do thời gian gần đây lão thái thái chèn ép Trì phu nhân, bà ta không chịu nổi, mới vội vàng ra tay, nhưng lại sai khiến thị tì của mình đưa thuốc cho Thanh Lan, vừa hay bắt gọn.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Vốn bà ta định lợi dụng Vân Khê, hứa hẹn để nàng ta làm thiếp Mục Thanh. Không ngờ Diệp Mục Thanh lại là người không có tâm kế, vừa nghe nói Vân Khê là người của hắn, liền lập tức thông đồng. Trì phu nhân chưa chuẩn bị tốt kẻ chết thay, chó cùng rứt giậu, phạm phải lỗi lầm lớn.”

Thập Tam lại hỏi: “Vậy ám sát thế tử, cũng do Trì phu nhân an bài?”

Diệp Bùi Thanh có phần dăm chiêu đáp: “Chuyện ám sát thật sự có chút kỳ lạ, phụ thân của Trì phu nhân bất quá chỉ là quan tứ phẩm, không có chỗ dựa vững chắc chi cả, không mời nổi thích khách sang quý như vậy.”

Hai người nhất thời lâm vào trầm mặc, Thập Tam thở dài: “Lão thái thái dù sao vẫn trúng độc.” Không biết còn sống được bao lâu nữa?

Diệp Bùi Thanh trầm mặc nửa ngày, nói: “Cũng may, Vân Thụy vẫn còn lương tâm. Nàng không đành lòng giết lão thái thái ngay, sử dụng ít đi một nửa lượng thuốc.”

Thập Tam nghĩ thầm: nếu vậy....không biết còn sống được bao lâu nữa?

Diệp Bùi Thanh tựa hồ đã hơi mệt: “Ta đã cứu được người nhà của Vân Thụy, nhưng chưa nói với nàng, chưa quyết định được nên xử trí nàng ta thế nào. Ta không thêm để ý nàng ta có chết hay không, chỉ lo lắng lão thái thái không chịu nổi.”

Thập Tam nghĩ nghĩ nói: “Nếu lão thái thái biết mình trúng độc, Vân Thụy phản bội, trong lòng tất nhiên khó chịu. Nếu bà không biết Vân Thụy phản bội, mà Vân Thụy vô cớ tự sát, bà nhất định cũng không chịu được.”

“Vậy nên chuyện này mới khó giải quyết.”

Thập Tam suy nghĩ rồi nói: “Thế tử e rằng muốn tha cho Vân Thụy, bảo nàng một lần nữa hầu hạ lão thái thái, nhưng không thể đặt niềm tin vào nàng nữa. Tính mạng người nhà của Vân Thụy trước đó bị uy hiếp, nàng ta là bất đắc dĩ, cũng rất đáng thương. Huống hồ khi nàng hạ độc còn để dư lại. Ta không để ý sống chết của Vân Thụy, nhưng phân tích ra, nhà hoàn này có điểm trung tâm. Nhưng chỉ sợ lưu lại sẽ thành lệ xấu, toàn bộ do thế tử định đoạt vậy.”

Diệp Bùi Thanh im lặng hồi lâu, rốt cuộc cười nói: “Phu nhân trách trời thương dân, ngay cả một nhà hoàn cũng luyện tiếm giết. Việc này ta còn phải suy nghĩ, ngủ đã.”

Thập Tam sợ hấn lại ngã ngốn, vội vàng nằm xuống, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Diệp Bùi Thanh trần trọc một lúc, rốt cuộc phủ thêm quần áo xuống giường.

30. Chương 30

Tựa như hòn đá rơi xuống nước, cái chết của Trì phu nhân ở Mục quốc phủ đã gọi lên một tầng sóng, rồi rất nhanh sau đó biến mất không dấu vết. Cái chết của Trì phu nhân được giấu diếm cực kỳ kín kẽ, không ai dám hé nửa lời về việc này, ngay cả tang sự cũng làm vô cùng đơn giản, giống như người này chưa từng

tồn tại.

Ngày đông giá rét đã đến, hoa mai nở rộ. Mọi người nghĩ thầm, chờ mùa đông này trôi qua, Mực quốc phủ cũng nghênh đón một màu xuân mới.

Không biết Diệp Bùi Thanh đã nói những gì với Vân Thụy, nha đầu kia được rửa sạch tội danh ăn cắp, một lần nữa trở lại bên cạnh lão thái thái, chiếu cố cuộc sống hàng ngày của lão nhân gia. Khi lão thái thái gặp lại Vân Thụy thì lão lệ tung hoành, một lớn một nhỏ ôm nhau khóc. Thập Tam nghĩ thầm: thị phi đúng sai, có thể phức tạp tới mức nào? Cuối cùng cũng bắt quá là nhân chi thường tình mà thôi.

Vì thế, dì Triệu cũng được Thập Tam gọi về. Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì Diệp Bùi Thanh đã nói một câu: “Khi ta sai dì Triệu hạ được người, cũng uy hiếp người nhà của nàng.”

Đã quay về, nhưng vẫn không được trọng dụng, để nàng ta trở thành một trong những thủ hạ dưới trướng quản gia bà tử. Dì Triệu cũng không nói gì, còn cẩn thận làm tốt công việc được giao, không xen vào những chuyện khác.

Trong thời gian này, Hình bộ cộng thêm cả Đại Lý Tự được lệnh điều tra vụ án tham ô giết người của phụ thân Trì phu nhân – Trì Triều Vân, Thập Tam có rất nhiều việc phải làm, cả ngày quanh quẩn trong Đại Lý Tự, ngay cả cơm trưa cũng không ăn cùng Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh chẳng hề oán giận, chỉ nói: “Con đường làm quan có hi vọng, tiền đồ vô lượng, càng ngày càng ra dáng.”

Thập Tam nghĩ thầm: một ngày không nói móc ta thì không chịu được. Cung kính nói: “Tạ thể tử khích lệ.”

Sau khi thường xuyên qua lại với Hình bộ, Thập Tam dần dần có quan hệ thân thiện với một người.

Người đó là Hình bộ Lang trung, tên là Lý Tần, năm nay hai mươi lăm.

Lý Tần này thật ra có chút lai lịch.

Thập Tam thật sự quen hắn.

Vốn Lý Tần là một tiểu khất cái gia nhập tổ chức cùng lúc với Thập Tam, căn cốt không tồi. Từ nhỏ hắn đã cùng Thập Tam luyện võ, chơi đùa, còn cùng thực hiện nhiệm vụ, hai người kết bạn với nhau từ bé, thanh mai trúc mã. Đáng tiếc năm hắn mười lăm tuổi bị thương tới kinh mạch, không bao giờ luyện võ được nữa. Sau một thời gian chán nản thất vọng, Lý Tần tìm một đường ra khác, bắt đầu chăm chỉ đọc sách. Thập Tam cầu xin tổ chức thay cho hắn, tổ chức thấy hắn hữu dụng, giúp hắn an bài một thân phận, bảo hắn nhập kinh đi thi. Lý Tần từ đó về sau nhập sĩ làm quan, truyền lại tin tức cho tổ chức, đảm đương làm nội ứng. Những năm qua hắn làm quan không tồi, tương lai chức Hình bộ Thị lang, không ai xứng hơn hắn.

Mỗi lần Thập Tam đến Thiên quốc chấp hành nhiệm vụ, luôn tìm Lý Tần uống rượu.

Cho nên lúc y bắt gặp Lý Tồn ở Hình bộ, hai người liền nói nhiều thêm đôi câu. Lý Tồn đương nhiên không quen y, chỉ biết y là phu nhân của Diệp Bối Thanh. Sau khi gặp, ngay cả Thị lang cũng hàn huyên vài lời với Thập Tam, Lý Tồn không thể làm như không thấy, bèn đánh tiếng tiếp đón. Nói được vài câu đã thấy rất hợp nhau, Lý Tồn muốn ngừng mà không được, cho đến khi Thị lang ho khan một tiếng, bấy giờ mới rời đi.

Vì vậy, từ đó về sau lúc Lý Tồn gặp Thập Tam sẽ dừng lại ân cần thăm hỏi một phen.

Người này là hảo huynh đệ của Thập Tam, Thập Tam rất thân với hắn, biết người này không có hứng thú với nam nhân, tự nhiên sẽ không dè chừng. Mấy tháng nay y đều lẩn lộn trong Mục quốc phủ nhà cao cửa rộng, một người bạn là nam cũng không có, sau khi kết giao với Lý Tồn thì rất vui vẻ. Diệp Bối Thanh am hiểu nhất là sát ngôn quan sắc, hỏi y có chuyện gì, Thập Tam đáp: “Kết bạn với một người.”

Diệp Bối Thanh rộng lượng nói: “Bạn bè của người không nhiều, kết giao một ít cũng tốt.”

Sau lưng lại sai người điều tra Lý Tồn.

Lý Tồn còn trẻ lại anh tuấn, nhưng so ra vẫn kém hắn, hơn nữa trong nhà đã có một thê ba thiếp, không đủ uy hiếp. Diệp Bối Thanh quan sát thái độ của Thập Tam, cân nhắc một hồi, quyết định tạm thời án binh bất động.

Chức quan của Trì Triều Vân không lớn, lần thẩm án này cũng không muốn liên lụy nhiều người, vụ án nhanh chóng kết thúc. Trì Triều Vân tham ô giết người, chứng cứ đầy đủ rõ ràng vô cùng xác thực, tựa như có người muốn đẩy lão ta vào chỗ chết. Vì thế lão bị phán tử tội, tài sản nhập quốc khố, người nhà cộng cả nô dịch toàn bộ sung công.

Sau khi kết thúc thẩm vấn công tác lập biên bản hồ sơ rất tốn thời gian, Thập Tam cộng thêm một đám tiểu quan tốn hơn nửa tháng, ghi chép lại tất cả tài sản lúc xét nhà lấy được, họ tên nô dịch, cuối cùng mới chấm dứt.

Bởi vì vụ án này, Thập Tam bắt đầu có hứng thú với các vụ án cùng loại, tìm xem mấy đại án xét nhà trước kia. Chuyện cũ năm xưa từng bừng trên giấy, mặc dù chưa tự mình trải qua, cũng có thể cảm nhận được sự kích động khi đó. Ngày hôm ấy y lật xem một bản án cũ của mười năm trước, rồi bị một đoạn miêu tả ngắn khiến tâm thần bất ổn.

Trên hồ sơ viết: “Phạm quan Tùng Hoài Linh có ba đứa con, đều có ngọc bội, trên khắc tùng bách, còn có bốn chữ triện ”trung hiếu lễ nghĩa“.”

Thập Tam nhớ rõ, ngọc bội của mình cũng khắc cây tùng, cây bách và bốn chữ này.

Chẳng lẽ Tùng Hoài Linh có quan hệ với mình?

Vốn Thập Tam không có hứng thú với thân thể của mình, cũng không cố ý điều tra. Nhưng việc này thật sự rất trùng hợp, không khỏi nghi ngờ. Y như bị bỏ bùa, tìm kiếm toàn bộ hồ sơ ghi chép về vụ án này ra cẩn thận đọc một lượt. Ở Đại Lý Tự xem xong, y lên lấy mấy bản mang về nhà, nhân lúc Diệp Bùi Thanh không có mặt khêu đèn đọc suốt đêm.

Năm đó Tùng Hoài Linh làm quan tới chức Binh bộ Thị lang, diện mạo phong lưu phóng khoáng, sau lại vì khi quân phạm thượng, bị chặt đầu, khi chết mới hai mươi tám tuổi. Căn cứ theo luật pháp, vốn phải tịch biên gia sản chém cả nhà, Thánh thượng niệm tình công lao trước đây của hắn, chỉ sung công tài sản của hắn, người nhà biếm làm nô dịch, những người khác không bị liên lụy.

Tùng Hoài Linh có một thê hai thiếp. Chính thất là Đàm thị, sinh hai trai một gái. Người thiếp là Quý thị, sinh được một trai một gái. Một người thiếp khác là Ngô thị, không có con. Quý thị vốn là con gái đầu bếp trong phủ Tùng Hoài Linh, vì nấu ăn ngon, được Tùng Hoài Linh thu vào phòng.

Vụ án này năm đó cũng do Hình bộ và Đại Lý Tự cộng thẩm. Hồ sơ chuyển đến chuyển đi, còn lại một phần để ở Hình bộ. Thập Tam nhanh chóng quyết định, tính xin Lý Tần giúp y tra tìm hồ sơ còn lại của vụ án.

Vì thế lúc Thập Tam trông thấy Lý Tần một lần nữa, bèn cầu xin Lý Tần giúp hắn tra chuyện này.

Lý Tần cảm thấy việc này chỉ là nhân tiện giúp đỡ, có điều hơi tốn thời gian chút thôi, liền không chối từ, gật đầu答应. Hiệu suất làm việc của hắn luôn luôn không tồi, tra xét vài ngày, bèn đem tất cả tin tức có thể tìm được ở Hình bộ nói với Thập Tam.

Lý Tần nói: “Vụ án của Tùng Hoài Linh rất nổi bật, Đàm thị và hai trai một gái của nàng được phụ thân là Đàm đại nhân chuộc ra, hiện nay ở trong Đàm phủ. Quý thị hình như bị người mua đi làm đầu bếp nữ, hiện giờ không biết còn sống không. Ngô thị thì không biết kết cục ra sao.”

Thập Tam vội vàng tạ ơn, lại hỏi: “Đàm đại nhân chính là Thái thường thừa Đàm Lâm?”

“Chính là Đàm Lâm Đàm đại nhân.”

Thập Tam bật thốt: “Cảm ơn người rất nhiều, hôm nào mời người uống rượu, người chọn chỗ.”

Lý Tần thoáng sửng sốt: “...Mai Bình sự nói chuyện hảo sảng khoái a.” Ngữ khí có phần giống một cố nhân của hắn.

Thập Tam sờ cằm: “...Người nghĩ nhiều.”

Lý Tần liền hào khí nói: “Cũng tốt, chỉ cần thể tử không ngại, ta và người sẽ uống cả đêm.”

Thập Tam nghĩ thầm: tử lượng của người, có thể uống cả đêm? Chưa được một cân đã say đến mức hát hò nhảm nhí. Rồi đáp: “Không dám.”

Tối nay nằm trên giường, Thập Tam tâm thần không yên, thấp thỏm không biết nên tiếp tục điều tra chuyện này thế nào.

Diệp Bùi Thanh nghiêng người ôm y, chôn đầu vào vai y liếm cắn cổ y. Thập Tam bị hấn liếm đến mức rối rắm, liền nói: “Thế tử đừng làm rộn.”

Diệp Bùi Thanh kéo mặt y qua: “Người là lão bà của ta, ta muốn hôn thì hôn, muốn liếm thì liếm.” Nói xong nhét đầu lưỡi vào trong miệng y hôn sâu, cố ý khi dễ y.

Thập Tam bị Diệp Bùi Thanh cắn đến sinh đau, nhưng không dám phản kháng, mặc hấn hôn đủ rồi thì xoay người ngủ. Diệp Bùi Thanh cắn bờ vai của y, lưu lại một hàng dấu răng: “Sao vậy? Mấy hôm nay vẫn tâm thần không yên, người có tâm sự gì?”

“...Không có.”

“Người khác không nhận ra, ta lại không nhận ra sao? Người nói sớm, ta cũng bớt việc, bằng không ta đem mấy tên tiểu tử bên cạnh người chop tới khảo vấn.”

Thập Tam trong lòng căng thẳng, yên lặng xoay người lại nói: “Đích xác có chuyện phiền lòng, chẳng hay thế tử có thể giúp ta được không?”

Diệp Bùi Thanh nghiêng người nằm, dùng một tay chống đầu, hứng thú dào dạt nói: “Giúp thế nào?”

Thập Tam nằm thẳng nói: “Ta đang điều tra vụ án mười năm trước của Tùng Hoài Linh, muốn tìm goá phụ của hắn hỏi chút chuyện. Nguyên phối Đàm phu nhân của hắn hiện giờ sống ở nhà Đàm đại nhân. Không biết việc này có thể bố trí được chăng?”

Nói xong liền kể hết những gì mình điều tra được.

Diệp Bùi Thanh có phần dăm chiêu: “Muốn gặp nữ quyền đúng là không dễ, nhưng cũng không phải không thể. Đợi ta đi sắp xếp đã.” Rồi nhìn Thập Tam hỏi: “Một vụ án cũ của mười năm trước, cũng có thể khiến người tâm thần bất ổn?”

Thập Tam che dấu đáp: “Thế tử chê cười. Ta cũng không biết mình bị làm sao nữa.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Vụ án này có chút kỳ quái. Khi quân là tội lớn, nhưng lại không liên lụy cửu tộc, chỉ giết Tùng Hoài Linh thì thôi. Người tra đi, nếu tra điểm bất thường, cũng là một việc tốt.”

Thập Tam: “Phải.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Lão bà thân mến, hiện tại đã yên lòng chưa? Có phải hay không nên đem lực chú ý đặt trên người nam nhân của người?”

Dứt lời liền hôn Thập Tam. Hôn triền miên, cổ họng Thập Tam nóng lên.

Mấy ngày sau, Diệp Bùi Thanh đến Đại Lý Tự đón Thập Tam, cười nói: “Bố trí xong rồi. Giữa trưa hôm nay đến nhà Đàm đại nhân ăn cơm.”

Thập Tam tự nhiên cao hứng: “Đa tạ thế tử.”

Diệp Bùi Thanh không nói gì cả, túm y kéo đi.

Đàm đại nhân năm nay năm mươi tuổi, làm quan ngũ phẩm, trong phủ trang trí cực kỳ mộc mạc. Sau vụ án của con rể Tùng Hoài Linh, bằng hữu trên quan trường đều đi đường vòng với ông, nhân tình ảm lạnh trải đủ. Hiện giờ ông nhắm mắt, khoá miệng, chẳng quan tâm những việc trong triều, chỉ cầu làm tốt phận sự của mình. Ông bình sinh thích nhất là rượu, đáng tiếc ở nơi như kinh thành này, nước cũng đắt muốn đòi mạng, một vị quan nghèo như ông chưa từng được uống thứ rượu ngon gì. Diệp Bùi Thanh tặng ông mấy vò rượu ngon có bạc cũng không mua được, nói muốn hỏi vụ án con rể ông năm đó, Đàm đại nhân lòng tràn đầy vui mừng, không dám đắc tội hắn, liền bằng lòng đáp ứng.

Bọn họ khách khí một phen, đều ngồi xuống, nói vài câu khách sáo thường ngày.

Đàm đại nhân cười nói: “Thế tử đại giá quang lâm, đúng là vẻ vang cho tệt xá của kẻ hàn này. Đây đều là những món ăn bình dân, chiêu đãi có chỗ nào không chu toàn, xin thế tử cùng Mai Bình sự không ghét bỏ.”

Diệp Bùi Thanh cười mời rượu ông.

Đàm đại nhân vài chén rượu rót vào bụng, trong miệng trong dạ dày đều là hương thơm của rượu, thoái mái đến mức híp cả mắt.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Rượu này có hợp khẩu vị?”

Đàm đại nhân vội đáp: “Mỹ tửu lâu năm, có tiền cũng không mua được.” Rồi nghiêm túc nói: “Ta đã chuẩn bị một căn phòng ở cách vách, tiểu nữ đang chờ ở đó, thế tử muốn hỏi cái gì, tùy thời có thể đi hỏi.”

Diệp Bùi Thanh liền cười nói: “Bảo Mai Úc đến hỏi thì hơn. Ta và người uống thêm mấy chén.”

Đàm đại nhân vui sướng vô cùng, liền thanh đáp “Phải”, Thập Tam gật đầu ra hiệu với Diệp Bùi Thanh,

đứng dậy rồi đi.

Đi vào căn phòng cách vách, lại thấy giữa phòng treo một tấm màn trúc, phía sau là một phụ nhân đoan trang đang ngồi, sau lưng là một nha hoàn. Phụ nhân phía sau màn trúc mở miệng, thanh âm ôn hoà ân cần: “Đàm thị kiến quá đại nhân.”

Thập Tam thi lễ, ngồi xuống nói ra ý định của mình.

Phụ nhân trầm mặc hồi lâu, rồi cuộc nói: “Chuyện cũ năm xưa, không ngờ còn có người nhớ rõ. Chẳng hay đại nhân muốn hỏi cái gì?”

Thập Tam nói: “Tùng đại nhân năm đó phạm tội khi quân, trên hồ sơ lại không ghi rõ đã phạm lỗi gì. Xin hỏi phu nhân tình hình cụ thể chi tiết lúc đó?”

Việc này đề cập đến đương kim hoàng đế, cực kỳ mẫn cảm, Thập Tam lại không thể không hỏi, bởi vậy thanh âm trầm thấp, không dám nhiều lời.

Phụ nhân bình tĩnh đáp: “Năm đó vong phu diện thánh chưa về, chúng ta đang sốt ruột, hôm sau có quan sai tới cửa, nói vong phu khi quân phạm thượng, đã bị Hoàng Thượng chém đầu. Về phần đến tội cùng đã xảy ra chuyện gì, dân phu không biết.”

Thập Tam thoáng trầm mặc, rồi hỏi tiếp: “Trong hồ sơ ghi Tùng đại nhân năm đó sinh được ba nam hai nữ, nhưng chẳng hay có còn đứa con nào khác không?”

Phụ nhân nghĩ nghĩ đáp: “Đích xác chỉ có ba nam hai nữ.”

Thập Tam thở dài nhẹ nhõm, nghĩ thầm rằng chính mình đại khái đã nghĩ nhiều rồi. Y vừa định cáo từ rồi đi, lại nghe phụ nhân đột nhiên mở miệng nói: “Khoan đã...Vong phu quả thực còn có một đứa con nữa.”

Thập Tam gắt gao nhìn chăm chăm phụ nhân bên kia màn trúc: “....Không biết là con của vị phu nhân nào? Đã xảy ra chuyện gì?”

Phụ nhân đáp: “Đó là con đầu lòng của Quý thị. Khi mới sáu hoặc bảy tuổi gì đó, một lần chơi ở cửa thì mất tích, mọi người còn tìm kiếm khắp thành.”

Thập Tam trầm mặc, vừa mở miệng, thanh âm đã có phần nghẹn ngào: “Phu nhân không nhớ lắm chứ? Quả thực có một bé trai mất tích?”

Phụ nhân nói: “Chuyện từ mười năm trước, nhưng vẫn có chút ấn tượng. Lúc ấy Quý thị lo lắng đến mức ngất đi, khóc mấy ngày mấy đêm.”

“Quý thị hiện giờ ở đâu?”

Phụ nhân thở dài: “Năm đó cực kỳ hỗn loạn, chúng ta lưng đeo tội danh, tự thân khó bảo toàn. Phụ thân chỉ kịp tới cứu ta ra, không đến mức bị người ta bán đi làm tôi tớ. Ta một mực chú ý tới nơi Quý thị và Ngô thị bị đem đi, chỉ biết Quý thị đang ở Tấn Vương phủ, Ngô thị...thì thành thiếp của một vị đại nhân. Ta có tâm muốn cứu Quý thị, đáng tiếc phụ thân mấy năm nay bị doạ sợ, không dám nhiều chuyện.”

Thập Tam nói: “Quý thị chưa bao giờ cầu xin người giúp đỡ?”

Phụ nhân trầm mặc không đáp.

Thập Tam cũng hiểu được, nói: “Cứu người rước lấy phiền toái, phụ nhân ồ còn không mang nỗi mình ồ, đương nhiên không muốn quản nhiều. Đa tạ phụ nhân hôm nay nói cho ta biết việc này.”

Y không đợi Đàm thị trả lời, choáng váng rời khỏi phòng nhỏ, lại ngây ngốc đứng trong sân một lát, rồi mới quay trở lại ngồi xuống bên cạnh Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh thấy y hoảng hốt, cau mày hỏi: “Sao vậy?”

Thập Tam nhìn hẩn, suy nghĩ lại hỗn loạn: không phải chuyện lớn gì, chỉ là đột nhiên có nường, cũng biết cha mình là ai.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, Thập Tam rút cuộc bình tĩnh lại. Y nói: “Hôm nay chưa hỏi được gì, ta phải nghĩ cách khác tra xét.”

Diệp Bùi Thanh nghiêng ngẫm nói: “Một vụ án cũ mà thôi, người hà tất phải để bụng như thế.”

Thập Tam gật gật đầu.

Vì thế bắt đầu từ hôm đó, y bèn nghĩ cách tiến vào Tấn Vương phủ điều tra. Hiện nay võ công của y không tính là cao, do thám ban đêm rất có thể bị người của Tấn Vương phủ phát hiện ra, khi ấy thất bại trong gang tấc, hối tiếc không kịp.

Đang lúc hết đường xoay sở, hôm nay trong cuộc nói chuyện phiếm của mọi người y biết được một tin, Tấn Vương sắp tổ chức mừng thọ, có phát thiệp mời cho bách quan, mời bọn họ đến dự tiệc. Thập Tam không kịp suy xét, tối nay nằm trên giường, Diệp Bùi Thanh vừa mới bắt đầu theo thói quen liếm cổ y, Thập Tam liền hỏi: “Thế tử có đến Tấn Vương phủ mừng sinh thần?”

Diệp Bùi Thanh vừa mút vừa nói: “Năm ngoái chỉ tặng quà, nhưng năm nay muốn đi xem.”

Thập Tam quan sát sắc mặt của hắn, tận lực không để mình trông quá mức khấn trương: “Nếu thế tử đi, có thể mang theo ta được không?”

Diệp Bùi Thanh có hứng thú nhìn y: “Gần đây hình như ngươi có rất nhiều việc cần đến sự giúp đỡ của ta.”

Thập Tam thấp giọng nói: “....Thế tử không đồng ý thì thôi.”

Diệp Bùi Thanh ghé vào trên người y, chậm rãi kéo xuống áo lót của y, vuốt ve nói: “Ta muốn cởi quần ngươi.”

Thập Tam không nói gì, cũng không kháng cự, tiết khổ liền bị Diệp Bùi Thanh từ từ cởi ra, vứt xuống đất.

Diệp Bùi Thanh đặt tay lên đùi y, chậm rãi sờ nắn, thanh âm ám ách trầm thấp: “Mai Úc, chân của ngươi dài, vóc người cũng không thấp, nếu đẩy đặn thêm chút nữa, nhất định là ngọc thụ lâm phong.”

Thập Tam ngậm miệng không đáp.

Diệp Bùi Thanh bèn cúi xuống hôn.

Lần hôn này nóng bỏng mê hoặc, Diệp Bùi Thanh tách hai chân Thập Tam ra, dán sát vào người y. Hắn thở dốc nói: “Gần đây làm sao vậy, hửm? Để ta làm tận đến mức này?”

Thập Tam cũng thở dốc nói: “Thế tử có thể đồng ý mang ta đến Tấn Vương phủ?”

Diệp Bùi Thanh cười xấu xa: “Cũng không phải không thể, chỉ cần ngươi đáp ứng với ta một việc.” Dứt lời nói thầm một câu vào tai y.

Thập Tam lẳng lặng nhìn hắn, nhú mày.

Tên sắc lang này, ban nãy thế mà lại nói: “Tự làm cho ta xem.”

Diệp Bùi Thanh từ trên người y ngồi dậy, xoắn chần lên. Nhân lúc hai chân người nằm dưới chưa kịp khép lại, thu hết cảnh đẹp vào đáy mắt.

Ánh mắt của Diệp Bùi Thanh tựa như đang vuốt ve, di chuyển từng tắc từng tắc trên người y. Hắn phủ thêm áo ngoài, rót một chén trà cho mình, dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi trên giường, cười nói: “Ái tề nhanh nào, đừng xấu hổ.”

Thập Tam xoay người, kéo chần che phủ thân thể của mình: “....Thế tử tự chơi một mình đi.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Xấu hổ cái gì? Ta cũng không tin người chưa bao giờ động đến phía dưới của mình.”

Cho dù thế cũng không nhất thiết phải biểu diễn cho người xem.

Diệp Bùi Thanh nghiêng người về phía trước nói: “Tần Vương phủ cao thủ như lâm, muốn vào đó cũng không chuyện dễ dàng. Ta và hắn chỉ là quan hệ bình thường, một năm chỉ có đôi lần cơ hội như vậy mà thôi.”

Thập Tam nhìn hắn, tâm phiền ý loạn cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc ngồi dậy. Y xốc chân lên, mặt và cổ đều nóng lên, cầm lấy thứ mềm oặt kia của mình.

Diệp Bùi Thanh bất động thanh sắc uống trà, bản thân đã cương rồi.

Thập Tam về phương diện này vốn không yêu cầu nhiều, chính mình cũng chỉ tự sướng vài lần, hiện tại lại bị người ta nhìn chăm chăm, khấn trương đến mức động tác có hơi quá sức, đau đốn giật giật khoe miệng.

Diệp Bùi Thanh nói: “Không phải như vậy. Tay người không nên đặt ở đó, phải là – ””tốt bụng hướng dẫn y vài câu.

Thập Tam tâm tình đã không tốt, lại đau, nghe thấy Diệp Bùi Thanh dạy mình kỹ xảo về phương diện này càng thêm tức giận, nói: “Ta sống bao nhiêu năm, thế mà không biết việc này cũng có nhiều cách thức như vậy, tinh thần chuyên nghiệp của thế tử thật khiến người ta cảm động, đúng là được mở rộng tầm mắt.”

Diệp Bùi Thanh híp mắt. Tinh thần chuyên nghiệp? Người này châm chọc mình đem chuyện này trở thành sự nghiệp, chẳng phải đang mắng mình là lưu manh chuyên nghiệp sao?

Thập Tam đỏ mặt đùa nghịch hồi lâu, rốt cuộc nói: “Không cảm giác.”

Thấy y sờ soạng nửa ngày, Diệp Bùi Thanh đã sớm không nhìn được, nghiêng người về phía trước giọng nói khàn khàn: “Người không biết, ta dạy cho người.” Dứt lời liền vươn tay bắt lấy thứ kia.

Thập Tam quay đầu sang một bên, thứ kia bị người nọ có kỹ xảo hầu hạ, dần dần ngẩng đầu. Thập Tam chỉ cảm thấy một cảm giác mãnh liệt từ bụng làn tràn tới tứ chi trăm mạch, vội vàng cắn răng không phát ra tiếng.

Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói: “Ngón tay phải như vậy, rồi gảy ở đây.”

Thập Tam kêu lên một tiếng đau đốn.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Chưa từng thử qua cảm giác này chứ gì, chả trách người lãnh đạm như vậy.”

Thập Tam nói: “Ta đương nhiên không bằng thể tử kinh nghiệm phong phú.”

Diệp Bùi Thanh tay dùng sức, cười nói: “Sao lại thấy có mùi dấm chua chua nhỉ? Sao người biết ta có kinh nghiệm? Người cho rằng ta sẽ giúp người khác làm việc này?”

Thập Tam buồn bực nói: “Thế tử thiên phú kỳ tài, vô sự tự thông.” Trời sinh là lưu manh chính hiệu.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu cắn bờ môi của y: “Miệng lưỡi thật giảo hoạt, ta trước kia còn tưởng người không thích nói chuyện, thì ra là lầm rồi.”

Ngón tay kỹ xảo cao siêu, Thập Tam toàn thân ướt đầm mồ hôi. Đột nhiên giữa lúc đó, y bắt đầu cào cào cánh tay của Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh chỉ thấy tay mình ẩm ướt, thấp giọng cười nói: “Chúc mừng, đây là lần đầu tiên của năm nay đi.”

Thập Tam đỏ mặt cúi đầu, yên lặng tìm thứ gì đó để lau chùi, lau sạch sẽ tay của Diệp Bùi Thanh.

“Lại xấu hổ gì thế?” Diệp Bùi Thanh gầy cầm Thập Tam.

“Thúi lắm. Không xấu hổ.”

Diệp Bùi Thanh mê muội hôn y trong chốc lát, cùng nhau nằm xuống.

Người ôm mình cơ thể cực nóng, giữa hai chân cũng có thứ gì đó thường thường ma xát, Thập Tam vài lần muốn mở miệng giúp hắn giải quyết, lời tới bên miệng rồi lại thôi. Muốn trực tiếp sờ lên, lại sợ kỹ xảo của mình không tốt, khiến người ta chê cười, bèn không lên tiếng nằm yên.

Diệp Bùi Thanh xoa xoa đầu y, cho đến khi hô hấp vững vàng, tựa hồ đã ngủ.

Không biết qua bao lâu., Thập Tam cảm thấy người bên cạnh đã biến mất, Diệp Bùi Thanh rón ra rón rén xuống giường, đến ngủ ở gian ngoài.

Trong đêm tối, từ bên kia cánh cửa truyền đến tiếng thở dốc rất nhỏ.

.....

Sinh thần của Tấn Vương còn hơn một tháng nữa, sốt ruột cũng vô dụng, Thập Tam nhân cơ hội này luyện công. Diệp Bùi Thanh đã dẫn thông toàn bộ kinh mạch của y, gần đây võ công của y tiến triển thần tốc.

Công lực của Thập Tam tăng nhanh đến mức nào, Diệp Bùi Thanh cũng không biết được.

Người lần đầu tiên tu tập nội lực rất khó lĩnh hội bí quyết, bình thường phải luyện tập đứt đoạn hoặc thử nghiệm, mới có thể đột phá. Nhưng người đã từng tu tập như Thập Tam, lại có thể đi đường tắt, không cần tốn nhiều công phu.

Vì thế, công lực hiện tại của y có thể sánh bằng một người luyện võ hai năm.

Ngày qua ngày cực kỳ thích ý, hôm đó, Tần phu nhân của Mai phủ đột nhiên sai người đưa đến một bức thư, nói sắp đến sinh thần của Quân Hoa, tiểu cô nương này lại rất nhớ Mai Úc, muốn đón y về nhà đoàn tụ một ngày. Thập Tam cảm thấy việc này nhất định có kỳ hoặc, Diệp Bùi Thanh lại nói: “Trở về một chuyến cũng tốt, ta đi cùng người.”

Vì thế hai người thông báo với lão thái thái, cùng đến Mai phủ.

Mai Thượng thư nói chuyện với Diệp Bùi Thanh, Thập Tam bị gọi tới trước mặt Tần phu nhân.

Thái độ của Tần phu nhân trái lại cực kỳ hoà ái dễ gần, sai người bưng trà rót nước, bảo Thập Tam ngồi xuống. Thập Tam yên lặng nghe nửa ngày, mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Mai Thượng thư có năm trai bốn gái, một người con gái trong số đó là do Tần phu nhân thân sinh. Nữ nhi Quân Mai đáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, ở kinh thành tiếng lành đồn xa, người cầu hôn vô số kể, gần như đập nát cả cửa phủ. Tần phu nhân một lòng muốn nàng tiến cung, nên không quyết định hôn sự cho nàng. Lúc ấy người nịnh hót Tần phu nhân nhiều đếm không xuể, đều nói Quân Mai nhất định có thể trở thành tú nữ, Tần phu nhân kết thân với Hoàng Thượng, cực kỳ tôn quý. Ai ngờ làm ầm ĩ nửa ngày, không biết vì nguyên nhân gì, cuối cùng Quân Mai không được tuyển. Tần phu nhân tức giận nhưng cũng không có cách nào khác, nghĩ thâm, không biết đã đắc tội với ai, phá hỏng chuyện tốt của bà ta. Quân Mai không đầu chậm trễ vài năm, rất nhiều vương tôn công tử điều kiện tốt đã đính hôn ước. Giờ mọi người nghe nói Quân Mai không được chọn, vẫn có một số ít đến cửa cầu hôn, cho dù không rầm rộ bằng năm đó.

Trong số những người tới cầu hôn, điều kiện tốt nhất là Đại công tử của Ngự Sử đại phu – Ưông Chí. Phụ thân là quan tam phẩm, hẳn lại là con trai trưởng, trẻ tuổi mà thể cao, văn thao võ lược, tuần tú lịch sự, con đường làm quan tương lai tiền đồ vô lượng. Tần phu nhân cực kỳ vừa lòng, chuẩn bị đồ cưới thật hậu, gả Quân Mai cho hắn.

Hai người trai tài gái sắc, mấy tháng sau khi thành thân cuộc sống cực kỳ mỹ mãn. Đáng tiếc chỉ có một việc: Quân Mai ở nhà đã quen được nịnh hót, đến Ưông phủ liền giả thói xấu, không quan tâm đến nhà chồng.

Đến năm thứ hai, đệ đệ của Ưông Chí – Ưông Phong được Thánh Thượng tứ hôn, Thánh Dương Công chúa đến Ưông gia, sự tình liền bắt đầu trở nên khó coi.

31. Chương 31: Ba Lần Hai Lượt Giúp Ta, Có Dụng Ý Gì?

Thánh Dương công chúa là con gái của đương kim Hoàng hậu, muội muội của Tấn Vương, được hoàng đế sủng ái nhất. Nàng từ nhỏ đáng vẻ mỹ mạo, lớn lên trong sự chúm chím phúng nguyệt của mọi người, tính tình đương nhiên giống y hệt Quân Mai khiến người ta không dám khen tặng. Mỹ nữ thích nhất việc âm thầm so sánh nhau, tính cách hai người lại như vậy, nên đều có chút không phục. Thánh Dương công chúa bình thường ở phủ Phò mã, chẳng mấy khi gặp Quân Mai, nhưng ngày đó, nàng nghe hạ nhân nói Quân Mai từng cười trộm cái mũi dẹt của Thánh Dương công chúa.

Thánh Dương công chúa giận dữ, bèn tiến cung diện thánh, cáo trạng với Hoàng đế. Uy nghiêm hoàng gia không thể xâm phạm, cũng không biết nàng đã nói gì với Hoàng đế, ngày hôm sau, Hoàng đế đã hạ chỉ khen ngợi Ưng Chí, thưởng cho hắn một thiếu niên xinh đẹp hát hí khúc.

Vô duyên vô cớ xuất hiện một người tranh giành trượng phu với mình, Quân Mai đương nhiên rất tức giận, nhưng vẫn phải quỳ xuống tạ ơn, đưa thiếu niên này vào phủ. Thiếu niên từng hầu hạ Hoàng đế, ôn nhu hiểu ý, trên giường dưới giường hầu hạ cực kỳ chu đáo, đa dạng lại mới mẻ. Quân Mai là một phụ nhân đài hoàng, tính tình lại kiêu căng, trên giường Ưng Chí còn phải hầu hạ nàng ta, sao có thể là đối thủ với con hát này? Ưng Chí từ đầu chỉ muốn ném thử món lạ, sau đó lại say mê thiếu niên này đến thần hồn điên đảo, dần dần động chân tình, không có kỳ chi nữa.

Quân Mai há có thể chịu được cảnh đó, sống chết tìm cách mang thai, làm việc không phạm sai lầm gì lớn, quy quy củ củ, tất nhiên có thể giữ vững địa vị. Nếu nàng có chút thủ đoạn, có thể không dấu vết trừ khử con hát này, coi như nàng lợi hại. Đáng tiếc nàng chẳng biết gì, chỉ biết phát cáu. Vì thế Thất tiên nữ biến thành cọp mẹ, bộc lộ bộ mặt hung ác, cả ngày tìm con hát tra tấn. Thiếu niên yếu ớt không xương, khóc đến lê hoa đái vũ, Ưng Chí đau lòng, tức giận Quân Mai không có tấm lòng độ lượng khoan dung, từ đó về sau không còn đến phòng nàng nữa.

Ngày hôm đó Ưng Chí xuất môn uống rượu, thiếu niên ở trong phủ nhàm chán, ngồi ở bờ hồ ngắm hoa, thuận miệng hát đôi câu. Cổ tình Quân Mai lại đang nhắm mắt dưỡng thần ở gần đó, vừa nghe thấy thanh âm của con hát, tức giận không để đâu cho hết, liền lấy cớ y ổn ào phá giấc ngủ của mình, gọi y đến sỉ nhục. Thiếu niên này y vào mình là do Hoàng đế ngự ban, được Ưng Chí sủng ái, y sợ gì chứ? Thế là tranh luận với Quân Mai. Quân Mai sao có thể chịu được một con hát thấp hèn khiêu chiến với mình, giận dữ gọi người đến đánh con hát. Thiếu niên như đoá hoa há có thể chống lại? Chẳng bao lâu sau đã bị người ta đánh cho máu tươi đầm đìa, hấp hối.

Ưng Chí về nhà, kinh sợ thấy người trong lòng bị đánh thành như vậy, cực kỳ đau lòng, rút kiếm muốn cùng Quân Mai liều mạng. Thánh Dương công chúa lại không chờ được, vui sướng khi người gặp họa đem chuyện này bẩm báo với Thánh Thượng. Đồ ngự ban dù mất vui, cũng phải để trong nhà dưỡng cho tốt, há có thể cho người ta tùy ý đánh thành như vậy, chẳng phải không đem Hoàng đế để vào mắt? Hoàng Thượng phái người đến bắt Quân Mai, hiện giờ đã qua ba ngày, chưa hạ chỉ sẽ trừng phạt thế nào. Tàn phụ nhân sốt ruột quá đỗi, bèn cầu xin Thập Tam giúp đỡ.

Thập Tam yên lặng nghe xong, nói: “Phụ nhân muốn ta làm gì?”

Tàn phụ nhân đáp: “Thế tử có quan hệ không tồi với các hoàng tử, bảo hắn nói giúp vài câu được không?”

Thập Tam nghĩ thầm: Diệp Bùi Thanh cho dù có quan hệ tốt với các hoàng tử, cũng sẽ không lãng phí mối quan hệ đó trên người con gái bà. Huống chi việc này con gái bà đuổi lý trước.

Tần phu nhân thấy Thập Tam không nói gì, lại tiếp: “Trước đây ta đối đãi với người hơi nghiêm khắc, nhưng cũng là vì muốn tốt cho người. Quân Hoa hiện tại đang bàn chuyện hôn sự, nếu Quân Mai bị trị tội, hoặc bị lưu, việc này truyền ra ngoài, việc hôn sự của Quân Hoa cũng sẽ thất bại. Cho dù người không lo cho Quân Mai, cũng phải lo cho tương lai của Quân Hoa chứ.”

Thập Tam liền nói: “Việc này nếu chúng ta có lý, ta cầu thể tử đi nói giúp cũng còn dễ. Nhưng Quân Mai thừa biết thiếu niên kia là Hoàng Thượng ban tặng, còn dám đánh y gần chết, thực sự rất khó. Cho dù thể tử cầu tình, việc này cũng không giải quyết được. Phu nhân vẫn nên từ bỏ đi.”

Tần phu nhân tức giận đến mức đỏ mắt, môi run run không nói thành lời.

Thập Tam cũng mặc kệ bà ta, xoay người đi ra ngoài.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Thập Tam kể chuyện này cho Diệp Bùi Thanh nghe.

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Người đáp ứng rồi?”

Thập Tam nói: “Không có, việc này Quân Mai đúng tội, cầu xin cũng vô dụng.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Vẫn là lão bà của ta hiểu chuyện, sẽ không mang thêm phiền phức cho ta. Chuyện hôn sự của Quân Hoa ta đã sai người tìm hiểu, công tử kia đáng vẻ không được tốt lắm, vừa lùn vừa béo, nghe nói đã có vài người trong phòng. Hôn sự này không cần cũng thể, nếu người lo lắng, có thể tìm giúp nàng mối hôn sự điều kiện tốt hơn.”

Thập Tam đáp ứng.

Hôm sau Thập Tam đến gặp Quân Hoa. Tiểu cô nương lại đỏ mắt tặng Thập Tam một đôi hài cùng mấy bộ châm tuyến, hàn huyền trong chốc lát rồi đi. Chuyện này từ nay về sau không đề cập tới nữa.

Tuy rằng tạm thời không thể đến Tấn Vương phủ tìm Quý thị, nhưng Thập Tam lại gián tiếp nghe ngóng được tung tích một trai một gái của Quý thị. Thì ra Quý thị ở ngoại ô kinh thành có một đại ca, người đại ca này có vài mảnh ruộng, hai đứa bé kia liền tá túc trong nhà đại cữu. Quý thị vốn xuất thân là nữ đầu bếp, nhưng một trai một gái kia dù sao cũng là thiên kim tiểu thư và thiếu gia của Tùng Hoài Linh. Quý thị nghĩ mình sống khổ thể nào cũng được, chỉ cần không để bọn nhỏ phải ủy khuất, nàng ở trong Tùng phủ cũng tích cóp được đôi chút, mấy năm nay lại tân tân khổ khổ tiết kiệm, tất cả đều đưa cho ca ca, nuôi dưỡng hai đứa nhỏ.

Phụ thân đã chết, mẫu thân lại không ở bên cạnh chiếu cố, sắc mặt của những người thân thích không cần nghĩ cũng biết. Đại cữu đối xử với bọn trẻ rất tốt, nhưng vợ đại cữu chê bọn họ làm việc thì ít ăn thì nhiều,

trong lòng không vui, thường xuyên châm chọc, lúc tức giận sẽ vừa đánh vừa mắng.

Con gái của Quý thị tên là Nghiên Kỳ năm nay mười bốn tuổi, dựa theo tập tục đã tới tuổi bàn chuyện hôn sự. Quý thị biết nay không bằng xưa, gả cho một nông dân sống bình an cả đời được hay không còn chưa tính, cố tình con gái đến nay vẫn mang danh nô tị, vợ đại cữu lại đòi nhiều sính lễ, hôn sự cứ kéo dài mãi chưa định. Kết quả thôn bên cạnh có một thổ tài chủ, năm nay bốn mươi, nghe nói Nghiên Kỳ đáng về thanh tú, lại là dòng dõi quan gia, liền muốn cưới về làm thiếp. Quý thị ở Tấn Vương phủ, một năm cũng chẳng ra ngoài được mấy bận, không biết việc này. Đại cữu ngay từ đầu đã không đồng ý, cảm thấy như vậy sẽ khiến Nghiên Kỳ khổ cả đời. Vợ đại cữu trái lại động tâm. Bản thân nàng ta cũng có hai đứa con, đều phải cưới vợ, sính lễ còn chưa chuẩn bị đủ đâu, vì thế không ngừng nén giận lải nhải bên tai trượng phu, nói “Nghiên Kỳ vốn là quan gia tiểu thư, sau khi gả sang đó, thổ tài chủ kia chắc chắn sẽ nó muốn chết, phúng trong lòng bàn tay coi như bảo bối, tương lại không hề bị uỷ khuất, người lo lắng cái gì?” Không chịu nổi những lời lải nhải bên gối suốt ngày, đại cữu cũng dần dần động tâm, muốn đồng ý với việc hôn sự này.

Thập Tam nghe ngóng được việc này, có phần sốt ruột. Nghiên Kỳ chưa biết chừng chính là muối muối ruột của mình. Người ca ca là y còn có mấy vạn lượng bạc tích góp, sao có thể để muối muối của mình gả cho một ông già làm thiếp chứ?

Y làm thích khách mười năm, giết người cực kỳ chuyên nghiệp, nhưng vấn đề này cũng không biết nên xử lý thế nào, bèn phiền não không thôi.

Diệp Bùi Thanh đương nhiên nhận ra, sau khi hỏi y, Thập Tam rút cuộc nói: “Tùng Hoài Linh có một trai một gái sống ở ngoại thành, cô con gái đã đến tuổi lấy chồng, thế nhưng phải gả cho một thổ tài chủ làm thiếp. Chung quy vẫn cảm thấy một tiểu thư nhà quan, bị ép buộc đến bước đường này, có chút khó chịu.”

Rồi đem chuyện Nghiên Kỳ phải lập gia đình kể từ đầu tới cuối ra.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Việc này dễ giải quyết. Ta đến nhà hấn cầu hôn, thú Nghiên Kỳ làm thiếp, vậy là không có vấn đề gì nữa rồi.”

Thập Tam lập tức mím môi nói: “Không được.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Tại sao không được? Như vậy nhất cử lưỡng tiện, ta lại có thiếp, đời này nàng ta có nơi gửi gắm, có gì không tốt?”

Thập Tam kiên định nói: “Thế tử muốn chà đạp cô nương nhà ai đều được, Tùng Hoài Linh là một vị quan tốt, thế tử nếu dám khi dễ tiểu thư nhà người ta, ta sẽ liều mạng với thế tử. Trong viện chúng ta còn vài nha hoàn đó, thế tử muốn lấy ai cũng được.”

Diệp Bùi Thanh hí hóp mắt nói: “Ta lấy cô nương nhà người ta chính là chà đạp cô nương ấy, nói cách khác ta cưới người, cũng có nghĩa chà đạp người?”

Thập Tam nói: “Thế tử muốn nói gì cũng được, tóm lại không thể lấy Nghiên Kỳ.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Nếu ngươi nguyện ý để ta chà đạp, ta sẽ không đánh chủ ý lên người Nghiên Kỳ nữa. Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi có cái gì hay, sao so được với thân thể rắn chắc sỡ rất sững của ngươi?”

Nói xong lại bắt đầu sỡ loạn.

Thập Tam tức giận nói: “Đang nói chuyện nghiêm túc với thế tử, thế tử đừng dẫn chút được không?”

Diệp Bùi Thanh đã cởi phân nửa quần áo của y, cười nói: “Việc này cần bàn bạc kỹ hơn, sao ngươi lại quan tâm đến vụ án của Tùng Hoài Linh như vậy? Nếu không biết ngươi là Mai Úc, ta còn hoài nghi Nghiên Kỳ là muội muội ruột của ngươi.”

Thập Tam lắp liếm: “Ta bất quá là thấy một tiểu thư nhà quan bị ép buộc tới bước đường này, có phần đáng thương.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Gả cho ta làm thiếp có thể giải quyết mọi chuyện, nhưng ngươi lại ghen. Đúng là làm khó ta.”

Thập Tam lạnh lùng nói: “Hiện tại trên dưới Mục quốc quý phủ ai chẳng biết ta thích ăn dấm? Tất cả đều do thế tử ban tặng. Nếu ngươi không muốn nạp thiếp, ai bắt buộc được ngươi? Còn lời ta ra làm cái có.”

Diệp Bùi Thanh vươn tay vào trong khố của Thập Tam, bị Thập Tam đánh, dõ dằn nói: “Hôm nay ngươi giúp ta giải quyết một lần, ta sẽ giúp ngươi giải quyết chuyện Nghiên Kỳ.”

Thập Tam không chịu, bị Diệp Bùi Thanh quấn lấy trên giường. Diệp Bùi Thanh cao hứng, vừa dấm vừa xoa loi kéo y giúp mình một lần, phun hết lên trên người Thập Tam, còn ôm lấy y không cho lau, từ từ thưởng thức một lúc lâu mới thả y ra.

Bắt đầu từ hôm đó Thập Tam liền tránh xa Diệp Bùi Thanh.

Tuy không thể đến Tấn Vương phủ, Thập Tam sau khi hạ triều lại bắt đầu đi đường tắt, đi một vòng quanh Tấn Vương phủ mới trở về. Cho dù biết vô dụng, không thể trông thấy Quý thị, nhưng máu mủ tình thâm, Thập Tam đời này lần đầu tiên bận tâm tới một người, làm việc tự nhiên không hợp với lẽ thường.

Không trông thấy Quý thị, giữa trưa hôm nay, y lại trông thấy một người loạn hoảng trên đường.

Người đó chính là Diệp Lâm.

Một tháng trước Diệp Lâm mắc lỗi, bị Diệp Bùi Thanh dùng roi hung hăng mà đánh, đến mức da tróc thịt

bong, thiếu chút nữa đã bị đuổi đi. Chuyện này cả Mục quốc phủ đều biết.

Vừa định tiến lên bắt chuyện, Diệp Lâm lại thật sự khấn trương, nửa trốn nửa tránh tựa hồ đang đuổi theo người nào đó.

Bản lĩnh truy tung của Thập Tam lộ liễu thuần thành, nhìn ngó xung quanh, liền biết hắn đang âm thầm theo dõi một nam nhân mặc thường phục màu xanh lam. Thập Tam hạ kiệu, bảo tất cả mọi người trở về, bản thân từ từ bám theo.

Diệp Lâm dù sao cũng ít kinh nghiệm, trốn trốn tránh tránh, lát sau đã mất dấu vết. Thập Tam dứt khoát cướp việc, tự mình đuổi theo người áo xanh kia, dọc theo phố lớn ngõ nhỏ quanh co vài vòng, trông thấy hắn đi vào Tấn Vương phủ qua một cái cửa nhỏ.

Vì thế, y bảo một tiểu khất cái dáng vẻ ủ rũ truyền một câu cho Diệp Lâm: “Người áo xanh ngươi theo dõi, vào Tấn Vương phủ rồi thì không ra ngoài nữa.”

Diệp Lâm cực kỳ hoảng sợ, hỏi tiểu khất cái là ai nói cho nó biết. Tiểu khất cái đáp không nhìn thấy người đó, trên nóc nhà truyền đến thanh âm của một nam nhân, còn ném cho nó mấy đồng tiền.

Lúc Diệp Lâm bẩm báo với Diệp Bùi Thanh, liền đem việc này kể ra.

Vài ngày sau, Thập Tam lại vụng trộm tiến vào mật thất của Diệp Bùi Thanh tìm bí kíp tu luyện, trông thấy bức thư Diệp Bùi Thanh để lại: “Ngươi và ta sớm đã phân rõ ranh giới. Ba lần hai lượt giúp ta là có ý gì?”

32. Chương 32: Nguyện Một Lòng Với Người, Bạch Đầu Chẳng Phân Ly

Diệp Bùi Thanh như thế khẳng định mình chính là vị ân nhân từng cứu hắn, Thập Tam thoáng kinh ngạc, chẳng lẽ đã để lộ điều gì? Y trăm điều không có lời giải.

Lại qua vài ngày, Tần phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, tự mình ra tay. Bà ta ở trong phủ tìm mọi cách cầu xin Mai Thượng thư cứu Quân Mai, nhưng Mai Thượng thư không phải sủng thần của Thánh Thượng, Quân Mai dám to gan đắc tội công chúa, coi rẻ Hoàng Thượng, tội danh nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Người làm phụ thân như ông không biết cách dạy con, thỉnh chỉ giáng tội còn không kịp, nào dám cầu tình?

Hoàng Thượng hạ chỉ khích lệ Ôn Chí, ban thưởng mỹ nhân cho hắn, vô luận rơi vào ai đều là thiên đại ban ân. Hắn là Hoàng Thượng, có thể sai sao? Trừng trị một Quân Mai, Thánh Dương công chúa hài lòng, Ôn Chí có thể tái thú, Mai Thượng thư vẫn giữ nguyên chức vị, ảnh hưởng không quá lớn tới những người xung quanh. Bởi vậy, Tần phu nhân cùng đường, đã nhiều ngày khóc hết nước mắt. Chỉ cần mặc kệ không quan tâm là được, nhưng dù sao cũng là con ruột mình, há có thể từ bỏ. Vì thế Tần phu nhân buông xuống tự tôn, đến cầu xin Thập Tam.

Khi Thập Tam lại trông thấy Tần phu nhân, nữ nhân này trên mặt không trát phấn, sắc mặt vàng như nền, già đi hơn chục tuổi.

Từ nhỏ Thập Tam đã được huấn luyện không có tình cảm thương hại, nhưng gần đây y biết được mình có mẫu thân, hiện giờ trông thấy dáng vẻ này của Tần phu nhân, thật ra cũng có phần không đành lòng. Y rót một chén trà cho Tần phu nhân: “Chuyện này đã nói rồi, Quân Mai mạo phạm thiên uy, cho dù thế tử tìm các hoàng tử biện hộ cho, cũng chẳng ăn thua gì.”

Tần phu nhân lấy một tờ giấy ra, thấp giọng nói: “Ta trước đây đối với huynh đệ các người không được tốt, hối tiếc không kịp, không còn mặt mũi nào gặp người. Đây là danh sách của hồi môn của mẫu thân người, năm đó lúc nàng mất, ta cắt xén ít nhiều. Hiện tại đủ số xin trả, cộng thêm tài sản ta tích góp từng tí một. Người hãy nể tình Quân Mai là tỷ tỷ của người, hãy giúp nó một lần này thôi – chốn lao ngục đâu phải nơi dành cho cô nương gia chứ?”

Nói xong lại rơi nước mắt.

Thập Tam trầm mặc. Xem ra mấy năm nay Tần phu nhân đối xử với huynh đệ Mai Úc chẳng ra gì, việc này chẳng phải càng không thể giúp sao?

Tần phu nhân nghĩ thầm bản thân đã đi chuyến này, hôm nay chính là cơ hội cuối cùng. Nếu cầu xin không được, mình biết phải đi nơi nào nữa đây? Dù sao đã trưng cái bộ mặt già nua này ra rồi, vì con gái sẽ bắt chấp tất cả. Bèn khóc nói: “Nếu thế tử không đáp ứng, ta hôm nay không về. Mong rằng thương hại cho bà già này, cứu Quân Mai một mạng.”

Thập Tam đợi bà ta khóc đủ rồi, rót cuộc nói: “Thế tử ban nãy thấy người đến liền tránh mặt, ta đi vào hỏi hẩn một chút.”

Dứt lời cầm cửa hồi môn đi vào.

Diệp Bùi Thanh đang nằm trên giường ngược mắt nhìn lên. Thập Tam nói: “Người nghe thấy hết rồi chứ, bà ta không cầu được sẽ không đi.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Thôi vậy. Ta đi hỏi bà ấy mấy câu.”

Diệp Bùi Thanh ra gian ngoài, phất tay cho lui đám nha hoàn bà tử. Cửa phòng mở rộng, trong phòng chỉ còn lại Thập Tam, Tần phu nhân cùng Diệp Bùi Thanh.

Tần phu nhân lại cầu xin: “Việc này mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Chỉ cần thế tử chịu ra tay giúp Quân Mai, cho dù thành công hay không, ta đều mang ơn, khắc trong tâm khảm.”

Diệp Bùi Thanh tựa tiểu phi tiểu nói: “Chuyện của Quân Mai tuy không nhỏ, nhưng cũng không phải không thể giải quyết. Ta chỉ hỏi người một việc: trước đây Mai Úc bị người hạ độc được mẫn tính, thân

thể gầy yếu, dễ ngã xỉu, có phải do người giữ trò quỷ hay không?”

Tần phu nhân vừa nghe nói việc này có thể giải quyết, ánh mắt phát sáng. Nhưng sau khi nghe xong câu cuối, sắc mặt bà ta trắng bệch, mím môi không nói gì.

Diệp Bùi Thanh chậm rãi nói: “Người không nói cũng không sao. Ta một ngày còn chưa biết cách chữa khỏi cho Mai Úc, chúng ta cứ kéo dài như vậy. Để xem Quân Mai của người có thể chịu đựng được bao lâu.”

Một lát sau, Tần phu nhân rót cuộc khóc mở miệng: “Năm đó trước khi phu nhân mất, đã an bài xong hôn sự cho Mai Thiên và Mai Úc. Mai Úc mới có chín tuổi, được gả cho thế tử của Mục quốc ông, tốt số biết bao, cả đời vô lo. Quân Mai của ta rõ ràng là một mỹ nhân, nhưng sinh ra là thứ nữ, không giành được chuyện tốt như vậy. Sau khi phu nhân qua đời, ta vừa thấy Mai Úc liền sinh lòng oán hận, ghen tỵ muốn chết. Vì thế ta bị ma xui quỷ ám, cho y ăn một loại dược tên là ”An dược” gì đó vài năm liền, không gây nguy hiểm đến tính mạng, chỉ khiến thân thể suy yếu.”

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nói: “Làm ra việc này, còn dám mặt dày đến cầu tình. Độc dược này giải thế nào?”

Tần phu nhân ngắt lẹ: “Đều do một tay ta làm, không liên quan gì đến Quân Mai. Xin thế tử hãy cứu Quân Mai! Trở về ta sẽ đưa giải dược qua ngay.”

Thập Tam cúi đầu không nói gì.

Diệp Bùi Thanh chậm rãi nói: “Lời vô dụng người nói nhiều rồi, giờ người làm giúp ta một việc. Nếu làm tốt, còn mang giải dược của Mai Úc sang đây, ta giúp người giải quyết chuyện Quân Mai. Thượng bất chính hạ tắc loạn, Quân Mai lâm vào hoàn cảnh này người cũng có một phần trách nhiệm, trở về từ từ ngẫm lại mình đã làm sai những gì.”

Dứt lời phân phó vài câu với Tần phu nhân. Tần phu nhân không chút nghĩ ngợi luôn miệng đáp ứng, như bay quay về, hôm sau sai người mang tới một bao giải dược nói: “Mỗi ngày uống một lần, uống liên tục trong ba tháng, có thể giải độc hoàn toàn.”

Diệp Bùi Thanh lại quan tâm đến chuyện của mình như vậy, Thập Tam thật sự thấy xấu hổ. Diệp Bùi Thanh cho y ăn giải dược xong, vận công giúp y hoá dược, hai người yên lặng nhìn nhau, màn đêm buông xuống khó hiểu mà hôn môi.

Không khí vốn rất tốt, Diệp Bùi Thanh đã có phần mất khống chế. Ngay sau đó tình huống chuyển biến đột ngột.

Diệp Bùi Thanh xé quần áo của y muốn làm, Thập Tam sắc mặt lạnh như băng bóp cổ hắn, Diệp Bùi Thanh tức giận lại không có chỗ phát tiết, hung hăng găm cắn y một phen, đẩy ra gian ngoài ngủ.

Vài ngày sau, Diệp Bùi Thanh chuẩn bị tốt một gốc cây bạch diệp hương mai cực kỳ hiếm thấy, đến thăm bà ngoại của mình.

Cửu Vương phi xuất thân từ sĩ tộc, dáng vẻ mập mạp giống như Phật Di Lặc, cười lên một cái thì híp cả mắt. Trong nữ quyền của hoàng tộc bà nổi tiếng là người có duyên, bình thường thích nói đùa, vừa hào phóng vừa thú vị, từ Hoàng Thái hậu tới tiểu quận chúa, không ai không bảo bà tốt, không ai không thích bà. Chính bởi vậy, Hoàng Thái hậu cứ cách vài ngày lại gọi bà tiến cung nói chuyện phiếm.

Diệp Bùi Thanh nghĩ, chuyện của Quân Mai, cầu đám hoàng tử chắc chắn không được, chỉ bằng xuống tay từ chỗ Hoàng Thái hậu. Diệp Bùi Thanh đặc biệt được lòng người già, Cửu Vương phi cũng rất thích hẳn, thường xuyên gọi hẳn sang phủ ăn cơm. Vì thế, Diệp Bùi Thanh nhân tiện đem chuyện Quân Mai ra nói.

Cửu Vương phi đương nhiên không muốn rước họa vào thân, nghĩ cách khác, cho con hát Hoàng Thái hậu thường xuyên triệu kiến diễn tập, thuật lại chuyện của Quân Mai bằng hình thức nghệ thuật hát nói. Cốt truyện đương nhiên không dám nói thẳng Hoàng đế sai trái, bối cảnh đổi thành Thiên đình, nữ chính hiền lành lại hiểu chuyện, còn con hát thì thành người không ra gì. Hoàng Thái hậu dù sao cũng là nữ nhân, bình thường oán hận nhất là việc lấy sắc thị quân, nghe xong câu chuyện liền tức giận, nói: “Ngọc Đế cũng thật quá đáng, sao lại vô duyên vô cớ phá hư cảm tình phu thê người ta?”

Người bên cạnh chẳng ai dám lên tiếng.

Hoàng Thái hậu trông mắt vừa chuyển, biết đây là có người muốn kêu oan với mình, gọi thái giám tới kể rõ sự tình. Thái giám không dám giấu diếm, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn. Thương tiếc thay cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ, Hoàng Thái hậu cũng đồng tình với Tần phu nhân, gọi Hoàng đế đến trước mặt nói: “Thứ mình từng dùng, không nên đưa cho thân tử. Lão bà người ta tức giận đánh đập nó, người còn muốn trị tội lão bà người ta! Người mau thả cô nương kia ra.”

Hoàng Thái hậu năm nay sắp bảy mươi, Hoàng đế kham không nổi cái danh bất hiếu. Hơn nữa chuyện này vì con gái yêu của mình, cho Thánh Dương công chúa trút giận. Quân Mai bị nhốt trong ngục đã hơn mười ngày, đã đủ sợ chết khiếp rồi, chắc sau này không dám xằng bậy nữa.

Rốt cuộc, Quân Mai được tha cho về Ôn gia.

Nàng đến trước mặt cha mẹ chồng quỳ xuống tạ tội, rồi đến giải thích với Thánh Dương công chúa, cuối cùng mới đến trước mặt Ôn Chí, gục đầu, cầu xin Ôn Chí hưu nàng. Ôn Chí lúc này ngược lại có điểm không nữ, muốn an ủi nàng, Quân Mai chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Toàn bộ việc này vô tội nhất chính là đào kép nọ. Y bị Quân Mai đánh đập, đùi bị thương, đi đường không đẹp bằng trước kia nữa, trên giường cũng mất linh hoạt. Ôn Chí trong lòng có chút ghét bỏ, một lần nữa đặt chú ý lên người Quân Mai, đào kép kia bị quên lãng. Một tháng sau, y cô độc mắc bệnh mà chết.

Lúc sắp chết, y còn hát “Nguyện một lòng với người, bạch đầu chẳng phân ly.”

Sau khi Tần phu nhân đưa giải được cho Thập Tam, bí mật phái người ra ngoại thành, tìm một trai một gái của Quý thị. Bà ta cho đại cữu và vợ đại cữu của Nghiên Kỳ một trăm lượng bạc, bảo bọn hắn không được để lộ, đón hai đứa trẻ vào trong thành. Trước đó bà ta đã thu mua một tiểu viện, đem hai đứa trẻ an trí trong đó, hơn nữa còn bảo đại cữu báo cho Quý thị biết.

Đại cữu và vợ hắn vốn chẳng hiểu gì cả, nhưng một trăm lượng bạc trắng bóng này còn có thể là giả sao? Bán hai thằng con nhà mình đi cũng chưa được ba mươi lượng. Có tiền thì sai được cả ma quỷ, vợ đại cữu ngoài miệng nói chuyện này phải hỏi ý kiến của mẹ bọn nhỏ, cơ thể lại rất thành thật, vươn tay nhận lấy bạc.

Vốn phụ thân của Tần phu nhân từng là đồng liêu với Tùng Hoài Linh, giao tình tương đối tốt. Tùng Hoài Linh là phạm quan, Diệp Bùi Thanh không muốn trước khi hiểu rõ dụng ý của Thập Tam lộ diện, cũng không có lý do thích hợp đón bọn nhỏ vào thành, mới nhớ ra Tần phu nhân còn có tác dụng này. Tần phu nhân miệng lưỡi trơn tru, nói phụ thân mình lúc sắp chết không nhắm được mắt, nhớ thương con gái của Tùng đại nhân, bảo bà ta nhất định phải tìm thấy bọn nhỏ, chăm sóc cẩn thận, bằng không chết cũng không nhắm mắt. Lý do này coi như hợp lẽ, Tần phu nhân gia đại thế đại, nhà nghèo như họ không thể trêu vào, liền làm theo.

Diệp Bùi Thanh đổi người trong viện thành người của mình, mua lại tiểu viện từ tay Tần phu nhân, cũng không cần đến Tần phu nhân nữa. Từ nay về sau Thập Tam có gia đình nho nhỏ của chính mình, tâm tình cực kỳ kích động, nhưng không dám đến thăm.

Quý thị ở trong Tấn Vương phủ không dễ ra ngoài, nửa tin nửa ngờ, cực kỳ lo lắng. Nhưng đại ca đã đến viện đó xem thử, ba lần bốn lượt cam đoan bọn nhỏ được chiếu cố rất tốt, gặp quý nhân. Quý thị sốt ruột cũng không có biện pháp, chỉ đành đợi cơ hội ra khỏi phủ tự mình đi xem, tạ ơn Tần phu nhân.

Hôn sự giữa Nghiên Kỳ và thổ tài chủ kia, đương nhiên cũng thất bại. Thập Tam lo lắng Nghiên Kỳ lớn tuổi rồi sẽ không tìm được tấm chồng tốt, bèn nhờ cậy Diệp Bùi Thanh lưu ý xung quanh có nam tử thích hợp nào không. Diệp Bùi Thanh vốn chẳng quan tâm, nhưng không chịu được Thập Tam cầu xin hần, híp mắt nói: “Cả ngày sai phái ta, trên giường thì làm cho có lệ. Lại đây cho ta!”

Màn đêm buông xuống hai người đánh một trận, tức giận phần nộ ôm nhau ngủ.

Một hôm, Diệp Bùi Thanh cười dài nói với Thập Tam: “Ta đã chọn được cho Nghiên Kỳ một tướng công, người nghĩ xem là ai?”

33. Chương 33: Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn

Nghiên Kỳ là nô tì, muốn tìm một nhà chồng tốt tương đối phiến toái. Hễ là nam tử muốn làm quan, ai sẽ mạo hiểm lấy con gái của một phạm quan làm chính thê? Dân chúng bình thường không hiểu được thân phận của Tùng Hoài Linh, không kiêng kỵ nhiều như vậy, nhưng gia phụ chưa biết chừng sẽ ra tay chà đạp, khi dễ thân phận nô tì của nàng, huống hồ là nhà vương hầu? Trừ phi Hoàng Đế đặc xá cho người nhà của Tùng Hoài Linh, bằng không thân phận cả đời này của Nghiên Kỳ vẫn sẽ xấu hổ như vậy.

Diệp Bùi Thanh càng nghĩ, càng cảm thấy chuyện này rất khó.

Hắn nói: “Ta có một vị Tòng quân, năm nay con hắn vừa vào quân doanh, mới mười lăm tuổi, chưa có hôn phối. Ta thấy thiếu niên kia không tồi, gan dạ sáng suốt hơn người, tuần tú lịch sự, là con trai độc nhất trong nhà. Nếu người ưng, ta sẽ đi nói chuyện với phụ thân nó. Tuy rằng xuất thân bình thường, nhưng tương lai có ta dẫn dắt, tiền đồ vô lượng.”

Thập Tam nghe xong cảm thấy rất hài lòng, liền nói mau mau đi xem thử. Diệp Bùi Thanh chuẩn bị tốt tuần mã, cùng Thập Tam đến quân doanh ở ngoại ô.

Đây là lần đầu tiên Thập Tam vào quân doanh, không chỉ y cảm thấy mới mẻ, những binh sĩ cũng cảm thấy y như vậy. Thập Tam không biết, mặc dù y không ở nơi này, nhưng mỹ danh sớm đã lan xa. Lão bà của Diệp Bùi Thanh nghe nói đáng về quốc sắc thiên hương, y vào bộ dáng xuất chúng của mình, ghen tuông cực kỳ, giỏi dùng tâm kế, quản thế tử rất chặt, chẳng những không được nạp thiếp, ngay cả “ăn vụng” cũng bị đánh. Tất cả mọi người là nam nhân, đều có lòng hám của lạ, có chút đồng tình với thế tử, nhưng cũng tò mò rất cuộc vị nam thê này trông như thế nào.

Những bộ hạ từng đến nháo động phòng chỉ e thiên hạ chưa đủ loạn, nói Thập Tam thành mỹ nhân ngàn năm khó gặp. Bọn họ đương nhiên không dám nói gì đó quá khác thường, nhưng luôn tỏ vẻ hiểu hết. Vì thế hôm nay khi Thập Tam xuất hiện, không ít người gắt gao theo dõi y, rồi lại sợ quân pháp, chỉ dám nhìn trộm.

Thập Tam trong khoảng thời gian này cần cù luyện võ, sắc mặt so với trước đây đã tốt lên rất nhiều, cũng không gầy yếu như bộ xương khô nữa. Vốn đáng vẻ của y đã ưa nhìn, hôm nay lại mặc một thân y phục thuần trắng cực kỳ tăng khí chất, người dựa vào ăn mặc ngựa dựa vào yên, từ xa mà nhìn quả thật có điểm giống trong lời đồn.

Vì thế không khí trong quân doanh, có phần quỷ dị, cũng có chút rục rịch.

Y đến là để tương thân cho thân muội muội của mình, nhưng Diệp Bùi Thanh có quân vụ phải xử lý, Thập Tam bèn ngồi ở một bên ngoạn ngoạn chờ. Thuộc hạ đến bẩm báo sự tình nối liền không ngắt, nói xong giải quyết xong cũng không đi, đứng đợi trong doanh trường, vì thế càng ngày càng chật.

Rất cuộc, Diệp Bùi Thanh phân phó nói: “Hôm nay bàn tới đây thôi. Gọi Ngô Quân Hiền con trai của Ngô Tòng quân vào đây.”

Một binh sĩ lĩnh mệnh rời đi, lát sau, một thiếu niên đi đến.

Thiếu niên này quả nhiên đáng vẻ cực kỳ anh tuấn, mày rậm mắt to, rất có tinh thần. Thấp hơn Thập Tam một cái đầu, nhưng hắn mới mười lăm tuổi, tương lai hắn sẽ cao bằng Diệp Bùi Thanh. Hắn hành lễ với Diệp Bùi Thanh theo quân lễ, đứng sang bên đợi phân phó.

Thập Tam vừa thấy thiếu niên này đã thích. Y từng xa xa quan sát Nghiên Kỳ, hai đứa thoát trông thập

phần xứng đôi. Vì thế Thập Tam liền đứng lên hỏi: “Từng học võ?”

Thiếu niên không ngờ Thập Tam sẽ hỏi, trả lời: “Luyện qua vài năm quyền cước.”

Ai nấy trong lều đều im lặng nhìn hai người.

Thập Tam nổi lên hứng thú nói: “Nào, chúng ta ra ngoài hoạt động gân cốt một chút.”

Công lực của y đã khôi phục không ít, nội lực đã đạt trình độ ba năm, quyền cước chỉ là chuyện nhỏ. Thiếu niên này hẳn chỉ mới làm quen với quyền cước công phu, y có thể chỉ điểm phần nào, tương lai nếu làm thân gia, sẽ có thêm nhiều cơ hội truyền thụ công phu cho hắn.

Thiếu niên chưa trả lời, trong trướng lại có ai đó “Xì” một tiếng bật cười. Thập Tam nhìn về phía phát ra thanh âm, là một thanh niên trên dưới hai mươi lăm tuổi đang kéo khoé miệng, còn chưa kịp thu lại. Thập Tam vừa trông thấy hắn, cơn tức vọt thẳng lên đầu, trong lòng hừng hực lửa. Đây là một trong những người đến nháo động phòng đêm đó, là người lúc ấy đã ấn y xuống dưới khổ của Diệp Bùi Thanh.

Thập Tam chậm rãi nói: “Vị này xưng hô thế nào?”

Thanh niên trả lời: “Khởi bẩm Mai Bình sự, tại hạ Trương Bật.”

Thập Tam nói: “Người cười cái gì? Cảm thấy ta không biết võ?”

Trương Bật quả thật không có địch ý với Thập Tam, chẳng qua thấy y chỉ là một văn nhân, biết võ cái gì nha? Hắn đương nhiên không dám nói rõ, trong khẩu khí lại mang theo vài phần trêu đùa: “Thuộc hạ không dám.”

Thập Tam cũng không phải kẻ ngốc, lạnh như băng nói: “Một khi đã vậy, ta và người hoạt động gân cốt trước xem sao.”

Dứt lời dẫn đầu đi ra ngoài.

Trương Bật thoáng sửng sốt, ngẩng đầu đợi chỉ thị của Diệp Bùi Thanh. Đây là lão bà của thế tử, hắn không dám đánh bữa, chẳng may đã thương đánh cho tàn phế thì sao bây giờ? Không ngờ Diệp Bùi Thanh híp mắt cười nói: “Người đi đi.”

Trương Bật nghĩ thầm: nếu thế tử đã đáp ứng, thì chắc có thể đánh. Bản thân nhất định không có khả năng thua, chỉ cần không khiến thế tử phụ nhân thua quá khó coi là được.

Hắn từng được một vị cao nhân truyền cho “Hổ trảo quyền”, cánh tay có thể cứng rắn như đá, công phu

quyền cước xếp số một số hai trong quân doanh, thường ngày cực kỳ tự phụ. Binh sĩ trong quân doanh khi muốn náo loạn đều nói “Người có bản lĩnh thì đấu một mình với Trương đô úy a.” Bởi vậy hắn căn bản không để Thập Tam vào mắt, chỉ thấy thư sinh này dám khiêu khích hắn, đúng là buồn cười.

Hai người đứng trên lôi đài.

Việc này truyền ra nhanh dị thường, không bao lâu sau cả quân doanh đều biết. Không ít binh sĩ nghe nói Trương Bát khiêu chiến với thể tử phu nhân, tất cả sốt ruột đến độ xoa tay, muốn chạy lại xem cảnh tượng ngàn năm có một này. Diệp Bùi Thanh cũng rất phối hợp, ra mệnh lệnh: “Binh sĩ không vướng ca trực, có thể đến xem.”

Lát sau, dưới lôi đài đứng đầy người.

Trương Bát cười nói: “Mai Bình sự muốn luận võ thể nào?”

Thập Tam mặt không đổi sắc nói: “Mỗi người ra ba chiêu. Người trước.”

Trương Bát nghĩ thầm: ta mà ra ba chiêu người chịu được sao? Nhưng hắn cũng không thể dùn đẩy qua lại, hào phóng nói: “Nếu lỡ đắc tội, còn xin Mai Bình sự không lấy đó làm phiền.” Dứt lời vọt nhanh về phía Thập Tam, huy quyền ra chiêu thứ nhất.

TrướcBAT trước nay chưa tu tập nội lực, quyền cước công phu tuy rằng không tồi, nhưng hoàn toàn là cậy mạnh. Hắn lại không dám ra tay quá nặng, vì thể chiêu thứ nhất phát ra, hắn chỉ dùng ba phần sức lực.

Một quyền vừa chém ra, lập tức chém vào khoảng không. Dưới lôi đài vang lên từng tiếng hít khí, mọi người bắt đầu nghị luận. Trương Bát sững sốt, không rõ lắm Thập Tam đã né tránh kiểu gì.

Thập Tam đứng yên tại chỗ cách hắn ba bước, thanh âm lạnh lùng như cũ, tựa như mặt hồ kết băng: “Chiêu thứ nhất.”

Trương Bát nghĩ thầm, y ăn may mà thôi, ba tháng trước khi thành thân rõ ràng tay trái gà không chặt, hiện tại có thể lợi hại đến mức nào chứ? Hắn gắt gao nhìn chăm chăm Thập Tam, tụ tập sức mạnh, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai ra chiêu thứ hai, lúc này đây đã dùng tám phần lực.

Người rõ ràng ở ngay trước mắt, lúc sắp đắc thủ lại đột nhiên biến mất. Chỉ nghe thấy Thập Tam lạnh lùng nói: “Chiêu thứ hai.”

Mọi người dưới đài nhất thời sợ hãi than thở: “Sao lại như thế? Sao lại tránh được?”

“Không thấy rõ!”

Trương Bật lúc này mới hơi sốt ruột, hấn quát to một tiếng tăng khí thế cho chính mình, sử xuất toàn bộ khí lực đánh móc sau gáy với Thập Tam. Đây là sở học suốt đời của hấn, hai tay như móng vuốt của hổ, nếu thật sự bị hấn đâm trúng, chỉ sợ sẽ tạo ra mấy cái lỗ.

Thập Tam gắt gao theo dõi hấn, thành linh nhảy ra xa năm bước, trên cánh tay thật sự bị hấn cào thành ba đường máu. Y nói từng chữ: “Chiêu thứ ba.”

Ngữ điệu này, thanh âm này, khiến Trương Bật cảm thấy cả người rét run.

Thập Tam bẻ các đốt ngón tay, phát ra từng từng “răng rắc”, tựa tiểu phi tiểu nói: “Đến lượt ta.”

Trương Bật còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đột nhiên truyền đến đau đớn kịch liệt, mũi miệng dồn vào cùng một chỗ. Hấn choáng váng đầu óc, một dòng máu nóng từ lỗ mũi của hấn từ từ chảy xuống.

Dưới lời đài yên tĩnh không một tiếng động. Trương Bật há mồm “khụ” một tiếng, nhổ ra một cái răng nanh bị gãy.

Ngay sau đó, bụng bị thứ gì đó cực nhanh đá trúng, lực phủ ngũ tạng đều quặn đau, hấn nhất thời ôm bụng ngồi xổm xuống đất.

Thập Tam nói ba chiêu liền ba chiêu, tuyệt đối sẽ không buông tha, lại chém ra một quyền rắn chắc. Trường Bật âm thầm rơi lệ, thầm nghĩ rõ là lừa bịp, người này không phải thư sinh yếu ớt chi cả, rõ ràng là cao thủ thâm tàng bất lộ lôi mình ra đùa. Nhưng thua người không thua trận, chết cũng phải chết vang dội. Hấn là hấn tử, từ đầu tới cuối không cầu xin khoan dung, chịu đựng nhận lấy chiêu này, lập tức nằm rạp trên đất nửa sống nửa chết.

Người dưới đài toàn bộ đều im lặng, không biết phải phản ứng thế nào.

Thập Tam lại nhìn xuống dưới đài, ngó dáo dác xung quanh. Y chỉ vào một tướng lĩnh cũng đến nháo động pháo nói: “Người và ta, khoa tay múa chân ba chiêu.”

Các tướng lĩnh trong lòng hồi hận, thậm chí không ngừng, thế mới biết Thập Tam lấy việc công trả thù riêng. Nhưng bọn hấn cũng không dám chậm trễ, có trách thì trách bản thân không đủ bản lĩnh, người ta chính đại quang minh khiêu chiến với mình, bọn họ há có thể lui bước? Dù sao đều tránh không thoát, ngoan ngoãn xếp hàng dưới lời đài, cẩn rằng bước lên so chiêu với Thập Tam.

Trận này, các tướng lĩnh đều nằm trên giường hơn nửa tháng mới dậy được.

Thập Tam đối phó với vài người này thì dễ dàng, không muốn biểu hiện công phu thực trước mặt Diệp Bùi Thanh, vì thế chỉ sử dụng năm thành công lực. Y liên tục đánh nhau với bọn họ, lại không xuất toàn lực, nên bị thương đôi chút, áo trắng nhiễm máu. Diệp Bùi Thanh hí hửng thấy Thập Tam bị thương, thân thể lại bắt đầu rục rịch.

Lúc này Thập Tam mới gọi Ngô Quân Hiền lên so chiêu. Thiếu niên mắt thấy mọi người bị đánh thành như vậy, sớm đã sợ hãi. Hắn sau khi hành lễ, ra chiêu quy củ, phát hiện Thập Tam đối với mình chỉ thử sức chút thôi, ngược lại còn chỉ điểm không ít. Hai người càng đánh càng thả lỏng, cực kỳ tận hứng, cuối cùng, đều có cảm giác gặp nhau quá muộn.

Ngô Quân Hiền cúi đầu nói: “Hôm nay được Mai Bình sự chỉ điểm, được lợi không nhỏ.”

Thập Tam cười nói: “Đâu có. Sau này còn có thể dạy người một ít công phu thực sự.”

Ngô Quân Hiền cao hứng vò đầu: “Cám ơn Mai Bình sự.”

Diệp Bùi Thanh một mực híp mắt xem bọn họ đánh nhau, chờ bọn hắn đánh xong, cũng không để bọn họ nhiều lời nữa, kéo Thập Tam về nhà.

Thập Tam vừa băng bó vết thương, vừa nói: “Thiếu niên này không tồi, chọn hắn đi.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Để sau đi.”

“Có ý gì?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Việc này cho dù người bằng lòng, còn phải xem ý tứ nhà họ. Nghiên Kỳ cũng chẳng phải muối muối của người, hai người vừa mắt nhau có ích gì?”

Thập Tam quả thực chẳng hiểu ra sao: “Đứa nhỏ này vốn do người chọn ra, bảo ta đi xem thử. Hiện tại ta cảm thấy nó không tồi, người lại định làm gì?”

Diệp Bùi Thanh nhú mày, lấy tay bịt miệng y: “Để sau hẵng nói.”

Thập Tam đang muốn phản bác, bên ngoài lại truyền đến tiếng của Tôn bà tử: “Khởi bẩm thế tử, thánh chỉ đến! Lão gia bảo thế tử cùng phu nhân ra tiếp chỉ.”

Thập Tam và Diệp Bùi Thanh đều sửng sốt.

34. Chương 34: Án Mạng Tại Vương Phủ

Diệp Bùi Thanh không đoán được dụng ý của Hoàng Thượng, mang Thập Tam tiến vào tiền viện, đã thấy lão thái thái, Mục Quốc công và tất cả mọi người đang lục tục tới tiếp chỉ. Vài thái giám mặc cung phục trên mặt mang cười, Mục Quốc công tâm tình thả lỏng, cùng cả nhà quỳ xuống.

Thánh chỉ rất dài, đầu tiên khích lệ Diệp Bùi Thanh, nói hấn “Văn võ song toàn, rường cột nước nhà”, cuối cùng phong hấn làm Tổ Đại tướng quân, ít ngày nữa theo Thái tử lãnh binh xuất chinh, quét sạch thổ phỉ Tây bắc bộ.

Thổ phỉ tại Tây bắc bộ chỉ là thế lực nhỏ, nhưng cực kỳ ương ngạnh, những năm gần đây không ngừng quấy rối quan phủ, phiền hà liên miên. Nơi ấy địa hình phức tạp, thủ lĩnh của đám thổ phỉ Cổ Kỳ Bằng giả dối đa đoan, quan binh được phái đi bao vây tiêu trừ đều không tiêu diệt được, ngược lại còn bị hấn nắm mũi dắt đi, tổn thất thảm trọng. Năm ngoái Hoàng Đế phái tướng quân Phạm Nghi dẫn theo mấy vạn quan binh đồ sát Cổ Kỳ Bằng, không ngờ vài ngày sau chiến báo tiền tuyến truyền đến, Phạm Nghi trúng mai phục của kẻ địch, đã chết. Hoàng Đế trên triều nổi trận lôi đình, hỏi Hoàng tử nào nguyện ý tự mình mang binh xuất chinh.

Hiện tại đang là thời khắc mấu chốt tranh giành vị trí Thái tử, Thái Tử và Tấn Vương đều do dự vạn phần. Nếu đánh thắng, thì đúng là công lao lớn. Nếu bại, thì tiền đồ đáng lo. Hoàng Đế để các Hoàng Tử Mao Toại tự tiến, chỉ sợ đang có ý khảo nghiệm bọn họ. Vì thế Thái Tử và Tấn Vương trầm mặc không nói, đủ loại quan lại cảm như hến, không ai dám trả lời.

(Mao Toại tự tiến: tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử.)

Ai ngờ vừa hạ triều, Thái Tử quyết định nắm thời cơ, diện kiến Hoàng Thượng ôm chuyện này về mình, nhân tiện kéo Diệp Bùi Thanh xuống nước.

Diệp Bùi Thanh chưa từng tự mình mang binh, là phúc hay họa còn rất khó nói. Tâm trạng của Mục Quốc công cực kỳ phức tạp, tiếp nhận thánh chỉ hàn huyên cùng bọn thái giám. Lão thái thái run rẩy đứng dậy, trong mắt hàm lệ.

Diệp Bùi Thanh hiểu, Thái Tử đập hấn xuống nước, là muốn lôi kéo mình làm người của hấn, ô luận thắng hay bại, vận mệnh tương lai của mình chỉ sợ phải cột chung một chỗ với hấn. Kỳ thật Mai Thượng thư sớm đã lui tới cùng Thái Tử, bắt đầu từ lúc lấy Mai Úc, Thái Tử cũng nhiều lần ngầm tỏ ý với hấn, chuyện hôm nay sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra.

Từ việc lần này suy ra, Thái Tử là bằng hữu của mình, Tấn Vương là kẻ địch của mình. Vài ngày trước đó kẻ hai lần ba lượt muốn ra tay giết mình, cũng theo đó sáng tỏ.

Hai tháng trước, sau khi hấn giết chết nội gián tiểu tư Diệp Cảnh, cũng diễn với Diệp Lâm một vở khổ nhục kế. Hấn đập phá đồ đạc đánh Diệp Lâm một trận, khiến tất cả hạ nhân trong Mục Quốc quý phủ đều biết. Khi Diệp Lâm buồn bực ngồi trong quán uống rượu, quả nhiên có một nhân vật thần bí đến lôi kéo làm quen với hấn, hứa hẹn cho hấn tài phú vô kể, chỉ cần Diệp Lâm đồng ý làm nội ứng. Diệp Lâm đau đớn mắng Diệp Bùi Thanh không nể tình chủ tớ, giả ý đáp ứng. Nhưng mỗi lần hấn muốn điều tra lai lịch của nhân vật thần bí kia, đều không thành công, may mắn được Thập Tam tương trợ, lúc này mới xác định được nhân vật thần bí có quan hệ với Tấn Vương phủ.

Diệp Bùi Thanh cau mày, nghĩ thầm, chuyện này quá mức đột ngột, khiến người ta trở tay không kịp. Hấn mà xuất chinh, chỉ sợ vài tháng cũng chưa được về nhà, không khỏi đêm dài lắm mộng, phải đẩy nhanh kế hoạch tại Tấn Vương phủ.

Tối nay, Thập Tam kiên trì hỏi: “Nếu người phải xuất chinh, chỉ sợ ngày mai sẽ không đến Tần Vương phủ?”

Diệp Bùi Thanh ly biệt sắp tới, thiên ngôn vạn ngữ, nghe thấy Thập Tam hỏi như vậy bèn có chút không vui. Hắn cười nói: “Chồng người phải xuất môn mấy tháng, sinh tử chưa biết, người cũng chỉ quan tâm ta có muốn mang người đi Tần Vương phủ hay không?”

Thập Tam biết không giả vờ được. Y không thấy Quý thị, không cách nào xác nhận bà có phải mẹ ruột của mình hay không, nên có phần chán nản. Nhưng Diệp Bùi Thanh xuất chinh dù sao cũng là chuyện quan trọng, y không dám biểu hiện quá rõ ràng, chỉ giúp Diệp Bùi Thanh thu dọn hành lý. Diệp Bùi Thanh luyến tiếc Thập Tam, tối nay ôm y hôn hồi lâu, động tác có phần kịch liệt.

Diệp Bùi Thanh khàn giọng nói: “Thân thể sẽ càng ngày càng yếu, đợi đến ngày ta trở về, chỉ sợ độc tố trên người đã trừ hết, dáng vẻ sẽ đẹp lên rất nhiều.”

Thập Tam nhíu mày nói: “Nghe bảo thổ phỉ giả dối đa đoan, thể tử hết thấy cẩn thận.”

Diệp Bùi Thanh nhìn y chăm chú, nhẹ nhàng nói: “Chỉ bằng những lời này của người, ta nhất định thắng trận trở về. Người có biết không? Ngày đó người đến quân doanh, ai nấy đều quan sát người. Khi người ở trên lôi đài luận võ, lạnh lùng như sương sớm, cứng cỏi oai hùng, ta hận không thể khoét mắt những người đó.”

“....Thế nên, thể tử mới ghen với Ngô Quân Hiền?”

Diệp Bùi Thanh uy nghiêm nói: “Ai dám mơ tưởng đến người, ta đều giết hết.”

Thập Tam muốn giải thích giữa mình và Ngô Quân Hiền chẳng có gì cả, Diệp Bùi Thanh lại nhíu mày nói: “Ta sẽ giúp Nghiên Kỳ chọn một người khác, chuyện này không cần nói nữa.”

Thập Tam đành phải ngậm miệng không lên tiếng.

Có lẽ sắp phải ly biệt, không khí vương chút thương cảm; hoặc có lẽ kỹ xảo của Diệp Bùi Thanh cao siêu, Thập Tam thoáng mê hoặc. Đêm nay phản ứng của y thực kịch liệt, cũng có phần không khống chế được, đầu đầy mồ hôi bắn ra một lần trong tay Diệp Bùi Thanh.

Ngày hôm sau chính là sinh thần của Tần Vương. Thập Tam vốn tưởng rằng Diệp Bùi Thanh phải ở lại trong phủ thu xếp hành lý, người nọ lại cười nói: “Mau đi thay y phục, đêm nay chúng ta tới Tần Vương phủ dự tiệc.”

Thập Tam vội vàng xoay người đi thay y phục.

Tấn Vương là con trai của đương kim Hoàng hậu, khí phách trong vương phủ quả không giống bình thường, thủ vệ sâm nghiêm. Tối nay tuy giăng đèn kết hoa, tân khách nói cười không ngừng, nhưng vẫn có thể trông thấy một loạt các thị vệ đang qua lại tuần tra.

Người ta thường nói ba phần nhân tài, bảy phần trang phục. Hoàng gia đệ tử ăn ngon, mặc đẹp, đa số bộ dáng khí vũ hiên ngang, ít nhất cũng vừa mắt. Chẳng nói đâu xa, đương kim Hoàng đế và Thái tử chính là mỹ nam tử hiếm thấy, các quận chúa công chúa mỹ danh lan xa. Nhưng riêng Tấn Vương này không biết lỗi ở đâu, lấm la lấm lét, dáng người thấp bé, dáng vẻ quả thực có lỗi với phụ mẫu. Cũng chính vì thế, Hoàng Đế đối với hắn không mặn không nhạt.

Yến tiệc linh đình, vũ nữ xinh đẹp ca múa trợ hứng, giữa những tà áo bay lượn, Thập Tam cảm thấy có vài tia nhìn sắc bén hướng về phía y và Diệp Bùi Thanh.

Lát sau, Diệp Bùi Thanh lôi kéo Thập Tam đến kính rượu Tấn Vương.

Tấn Vương chăm chú nhìn Thập Tam, cười nói: “Chưa từng gặp Mai Bình sự, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Phụ hoàng mấy hôm trước nghe nói Mai Bình sự trên lời đài ở quân doanh đánh bại năm người, tán thưởng một phen, nói Diệp đại tướng quân hiện giờ đã là đại quan tam phẩm, tương lai lại thêm Mục Quốc công, kiểu gì cũng phải phong hầu cho Mai Bình sự.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thánh Thượng long ân. Hạ quan và Mai Úc chưa có công trạng gì, không dám hy vọng xa vời.”

Tấn Vương ngửa cổ uống cạn ly rượu Thập Tam kính hắn, rồi mới đến lượt Diệp Bùi Thanh. Hắn cười nói với Thập Tam: “Có rảnh thì thường xuyên đến Tấn Vương phủ chơi.”

Diệp Bùi Thanh và Thập Tam đáp ứng, lúc này mới lui xuống. Trở lại chỗ ngồi, sắc mặt của Diệp Bùi Thanh liền trở nên khó coi.

Thập Tam nói: “Chuyện ta đánh bại năm người trên lời đài, Hoàng Thượng làm sao biết được?”

Diệp Bùi Thanh thản nhiên đáp: “Đương nhiên là có người ở bên cạnh Hoàng Thượng nói bóng nói gió.” Rồi cười nói: “Nếu ngươi phong hầu, có thể cùng ta vào triều làm quan, nhưng cả ngày sẽ trông thấy Hoàng Thượng. Ngươi có muốn phong hầu không?”

Thập Tam cúi đầu, nói: “Các ngươi lục đục với nhau, cứ cố tình lấy ta làm bia đỡ. Ta tuyệt đối không muốn phong hầu, cũng không muốn gặp Hoàng Đế.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Trong lòng ngươi hiểu được là tốt rồi.”

Hai người nói cười trong chốc lát, Diệp Bùi Thanh bảo phải ra ngoài đi mao xỉ, dặn Thập Tam đừng đi lại lung tung. Tính cảnh giác của Thập Tam rất mạnh, vừa uống rượu, vừa chú ý động tĩnh xung quanh.

Diệp Bùi Thanh đi rất lâu, trong lúc đó cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ có việc khi Tấn Vương uống rượu không cẩn thận làm vỡ chén rượu “Ngọc trúc” yêu quý của mình, giận chó đánh mèo với thị nữ, lớn tiếng răn dạy nàng, còn muốn quyền đâm cước đá. Vương phi thấy mọi người đều đang nhìn, vội vàng cười hoà giải, sai nàng ta đem chén “Lam băng” tới.

Lát sau, Diệp Bùi Thanh trở lại, cả người thoang thoảng mùi máu tươi.

Thập Tam yên lặng trầm nghĩ: người ta thì uống rượu, chơi đoán số, chỉ sợ hấn lại đi giết người. Lập tức lấy một món có chanh, vô thanh vô tức vẩy lên người Diệp Bùi Thanh.

Y sốt ruột muốn đến trù phòng tìm Quý thị, bèn bảo phải đi mao xí. Diệp Bùi Thanh giữ chặt y, cười nói: “Hiện tại khoan hãy đi, ở lại đã.”

Đúng lúc này, Tấn Vương cười dài, cao giọng nói: “Sinh thần của tiểu vương, cảm tạ các vị thu xếp công việc bớt chút thời gian đến chung vui, tiểu vương cực kỳ cảm kích, đặc biệt kính các vị một ly!”

Mọi người vội vàng đứng lên, giơ chén rượu nói: “Chúc Tấn Vương phúc như đông hải, thọ tỷ nam sơn!”

Tấn Vương cười ha ha, uống cạn rượu trong chén, lớn tiếng nói: “Ca múa!”

Vừa dứt lời, Tấn Vương đột nhiên che bụng, ngã xuống đất. Vương phi và thị nữ vội vàng đỡ lấy hấn, vốn tưởng hấn ăn nhầm thứ gì đó, vừa muốn kêu người đỡ hấn về phòng nghỉ ngơi, thì thấy Tấn Vương sắc mặt tái nhợt gất gao trừng mắt nhìn Diệp Bùi Thanh, ngũ quan thống khổ vạn vẹo, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng đầu đầy mồ hôi không thốt thành lời, khàn giọng phát ra thanh âm đứt quãng, sợ hãi như trông thấy quỷ.

Vương phi và thị nữ lúc này mới sốt ruột, liều mạng kêu: “Vương gia làm sao vậy?”

Các tân khách hai mặt nhìn nhau, những người có giao hảo tốt với hấn vọt lên.

Tấn Vương như cũ không nói lời nào, ngón tay chỉ về phía Diệp Bùi Thanh, ánh mắt chậm rãi biến đỏ. Vương phi hét âm lên: “Vương giá trúng độc! Trúng độc!”

Hốc mắt, mũi, miệng và lỗ tai đều có máu chảy ra, thân thể của Tấn Vương nhuyền ra như bùn té trên đất, đã không còn thở nữa.

Tấn Vương chết bất đắc kỳ tử, Vương phi bối rối không biết làm sao cho phải. Thái tử thấy tràng diện khó có thể khống chế, phân phó: “Sự tình tối nay kỳ hoặc, xin các vị khoan về vội, hãy đợi ở đây đã.” Hấn sai người đi báo quan, tìm thái y, an trí thi thể của Tấn Vương đến trên giường, các tân khách sợ việc này liên lụy đến mình, lo sợ bất an ngồi xuống, nghị luận sôi nổi.

Thập Tam yên lặng nhìn Diệp Bùi Thanh, người sau mặt không hề đổi sắc. Thập Tam nhỏ giọng nói: “Ta muốn đi mao xí.”

Diệp Bùi Thanh nhìn y một cái: “Đi đi. Hiện tại nhất định rất loạn, người cẩn thận.”

Thập Tam bình tĩnh đáp ứng, đi về phía hậu viện.

Trong Tấn Vương phủ quả nhiên loạn thành một đoàn, lúc đó có không ít tân khách đi lại khắp nơi, tìm hạ nhân của mình nói chuyện, Thập Tam xen lẫn vào trong đó, ngược lại chẳng hề nổi bật. Y túm lấy một tiểu tư hỏi: “Trong phủ các người có một đầu bếp tên là Quý thị phải không?”

Gã tiểu tư kia suy nghĩ một lát nói: “Là Quý đại nương ở trù phòng?”

Thập Tam nói: “Không sai. Người gọi bà ấy tới chỗ này gặp ta, con gái Nghiên Kỳ có lời muốn nhắn gửi.”

Tiểu tư thấy y y phục hoa lệ, không dám chậm trễ, vội vàng rời đi.

Thập Tam núp sau một gốc đại thụ.

Lát sau, một nữ nhân gầy yếu vội vàng chạy đến. Trên người bà đều là cặn dầu, đầu tóc hỗn độn, cho dù là mùa đông khắc nghiệt, khuôn mặt vẫn chảy mồ hôi.

Bà nghi hoặc nhìn ngó xung quanh, đợi trong chốc lát, nhưng chẳng thấy một ai, trên khuôn mặt thanh tú thùy mị xuất hiện vẻ lo lắng.

Thập Tam núp trong chỗ tối yên lặng nhìn bà, không nhúc nhích.

Phụ nhân sốt ruột đi qua đi lại, hỏi: “Ta chính là Quý đại nương ở trù phòng, vị công tử nào có thư của Nghiên Kỳ?” Như cũ không ai trả lời, phụ nhân thở dài đợi một lát nữa mới bỏ đi.

Thập Tam cứ như vậy cứng ngắc đứng sau gốc cây, thật lâu thật lâu sau, hốc mắt đã ướt ướt.

35. Chương 35: Dương Bát Phụ Của Đại Lý Tự

Tấn Vương phủ đại loạn, ai cũng không thể tùy tiện rời khỏi phủ. Phụ nhân đi rồi, Thập Tam đứng hứng gió lạnh nửa canh giờ trong sân, mới dần dần tỉnh táo lại, trở về bên cạnh Diệp Bùi Thanh ngồi xuống.

Quan phủ và thái y không dám chậm trễ, vội vàng chạy tới. Ở đây đều là hào môn vọng tộc của kinh thành, cả phòng đều là con cháu hoàng thất, chức quan thấp nhất cũng là Kinh triệu doãn, ai cũng không dám đắc tội, không dám có lệ, thành thật kiểm tra khám xét hiện trường, ghi chép lời khai của từng tân khách đến dự tiệc, cung kính tiến bước mọi người.

Thập Tam có tâm sự, dọc theo đường đi không nói câu nào. Hai người chậm rãi dắt ngựa đi bộ trên đường, cực kỳ im lặng.

Trở lại phòng rửa mặt xong, Thập Tam mới giống như lơ đãng nói: “Hôm nay ở Tấn Vương phủ, khi ta ra ngoài đi mao xỉ trùng hợp gặp được một người. Thế tử nhất định không thể ngờ người đó là ai.”

Diệp Bùi Thanh tự tiểu phi tiểu nói: “Người gặp ai?”

Thập Tam cảm thán nói: “Ta gặp được thiếp thất Quý thị của Tùng Hoài Linh. Hiện giờ bà ta đang làm đầu bếp trong Tấn Vương phủ, vẫn tự bán đứt, thật đáng thương.”

Diệp Bùi Thanh vừa cởi y phục, vừa nói: “Ai mà ngờ lại trùng hợp như vậy. Nếu không phải lúc trước người nói cho ta biết, đi Tấn Vương phủ để mở rộng tầm mắt, thiếu chút nữa ta đã nghĩ người là vì Quý thị.”

Thập Tam nhúc nhích đầu, ngủ.

Ngày hôm đó lão thái thái gọi Thập Tam vào trong viện, nói: “Bùi Thanh sắp xuất môn, trên đường không có ai lo chuyện ăn uống sinh hoạt, khiến ta lo lắng. Đám thị tì nha hoàn trong phòng người, chọn hai người hiểu chuyện dịu dàng, để hẫn mang theo.”

Y theo lệ thường, tướng lĩnh mang binh xuất chinh, triều đình để kiểm chế hẫn, người nhà chính thê không thể đi theo, nhưng vì giải sầu tĩnh mạch, bình thường sẽ cho mang một hai thiếp thất chiếu cố.

Cái danh “ghen tuông” của Thập Tam vốn rất khó nghe, y vừa thấy lão thái thái phân phó như vậy, vội vàng đáp ứng, trở lại phòng hỏi Diệp Bùi Thanh thích người nào. Diệp Bùi Thanh nghĩ nghĩ, đáp: “Tướng sĩ xuất binh bên ngoài, chẳng may gặp phải nguy hiểm, không thể chú ý đến thiếp thất, hẫn nên chọn hai nữ tử biết võ.”

Thập Tam á khẩu không trả lời được. Diệp Bùi Thanh cười dài nói: “Không bằng như vậy đi, người gọi các nàng tới, ai có thể chịu được ba quyền của ta, ta sẽ mang người đó theo.”

Cô nương nhà người ta mỏng manh như đoá hoa, nếu để Diệp Bùi Thanh đánh ba quyền, chỉ sợ toi luôn cái mạng.

Vì thế Thập Tam đành phải hồi bẩm lão thái thái “Thế tử lần đầu mang binh, không dám phụ hoàng ân, không dám hưởng lạc” vân vân. Lão thái thái trông mắt vừa chuyển, biết trong đó có trá, sau khi hỏi rõ

chân tướng thì không đề cập tới nữa. Chuyện này vốn đã xong, không ngờ Diệp Bùi Thanh lòng dạ hẹp hòi, sau lại sai người bẻ cong sự thật thành thế này: thế tử xuất binh, muốn dẫn theo nha hoàn chiếu cố cuộc sống hàng ngày, phu nhân tức giận không chịu, nói ai muốn đi theo thế tử, phải chịu được ba quyền của y.

Trải qua chuyện này, thanh danh hiền lành của Thập Tam tan nát chẳng còn lại gì.

Sáng sớm mấy ngày sau, Diệp Bùi Thanh đã sẵn sàng, chuẩn bị xuất phát. Vụ án của Tấn Vương tuy rằng nghiêm trọng, nhưng tiêu diệt thổ phỉ càng quan trọng hơn, hơn nữa Kinh triệu doãn năng lực hơn người, phá án thần tốc, đã tìm ra được hung thủ sát hại Tấn Vương. Thái tử là hiềm nghi lớn nhất xúi giục sau lưng, Hoàng hậu khóc yêu cầu Thái tử lưu lại, sau khi tra rõ hết thấy mới để hắt đi đánh giặc. Vì thế Hoàng đế châm chước hạ chỉ, Diệp Bùi Thanh xuất binh trước, còn phái một lão tướng đi theo hắt, để Thái tử tạm thời ở lại.

Diệp Bùi Thanh dặn Thập Tam: “Chuyến này đi sinh tử khó liệu, nếu có việc gấp, ta sẽ viết thư đưa về. Người nhớ chăm sóc lão thái thái cẩn thận, chuyện trong nhà ta không nhiều lời, chuyện bên ngoài kêu Tấn Thanh để ý giúp người.”

Thập Tam nhất nhất đáp ứng.

Diệp Bùi Thanh lại hào phóng bổ sung: “Bình thường nếu thật sự nhàm chán, có thể cùng Lý Tần và đồng sự tụ tập với nhau. Ở bên ngoài đừng uống quá nhiều, về nhà sớm một chút. Ta đương nhiên tin tưởng thái độ làm người của người, nhưng đã là nam nhân, ai uống rượu mà còn có thể giữ mình được? Ta cũng vì muốn tốt cho người.”

Thập Tam nghĩ thầm: người quan trọng hoá vấn đề rồi, kỳ thật ngoại trừ tên sắc lang nhà người, người khác chưa chắc đã có ý đồ gì với ta. Y đành phải đáp ứng: “Thế tử yên tâm đánh giặc đi thôi.” Đừng lo lắng hão việc bị cấm sừng nữa.

Lúc này Diệp Bùi Thanh mới bái biệt lão thái thái và Mục quốc công. Lão thái thái ôm hắt khóc một trận, nha hoàn bà tử trong phòng cũng rơi lệ, qua nửa ngày mới ngừng. Lão thái thái lau nước mắt nói: “Người lần đầu tự mình mang binh, nhớ rõ mọi sự phải cẩn thận bình tĩnh, ngàn vạn lần đừng hành động theo cảm tính.”

Diệp Bùi Thanh gật đầu đáp ứng, dặn lão thái thái chú ý thân thể.

Mục quốc công mấy hôm trước luôn cùng Diệp Bùi Thanh thảo luận kế sách chế địch, cái gì nên nói đều đã nói cả rồi. Sáng hôm nay mới chợt nhớ ra bên người Diệp Bùi Thanh không người chiếu cố, liền phân phó Thập Tam: “Đưa cho Bùi Thanh hai nha hoàn, dọc theo đường đi chăm sóc cho nó.”

Diệp Bùi Thanh cúi đầu không đáp, lão thái thái “Hừ” một tiếng. Thập Tam đành phải kiên trì nói: “Mấy hôm trước lão thái thái cũng phân phó như vậy, thế tử lại bảo ” lần đầu lãnh binh, không dám cô phụ sự chờ mong của Hoàng thượng và Thái tử, không dám hưởng lạc” cho nên lần này không đưa người cho thế tử.”

Mục quốc công thấy cũng có lý, bèn bỏ qua.

Ồn ào nhốn nháo hồi lâu, Diệp Bùi Thanh rút cuộc cũng từ biệt hết người trong nhà, ở cửa thành điểm binh xuất phát, chậm rãi đi về phía tây bắc.

....

Diệp Bùi Thanh đi rồi, cuộc sống của Thập Tam không phút nào là không thấy thanh nhàn.

Cái chết của Tần Vương cực kỳ đơn giản, chính là có người bỏ thuốc độc trong rượu. Sau khi Tần Vương chết, Kinh triệu doãn lục soát các phòng tìm thấy một thi thể, trên bụng cắm một thanh lợi kiếm. Thi thể là một trong những thân tín của Tần Vương, tên là Vương Hoán. Bên người hắn có để lại một bức thư, viết hắn thống hận Tần Vương đã lâu, lần này nhân lúc hỗn loạn bỏ thuốc độc vào trong rượu của Tần Vương, biết trốn không thoát, không muốn liên lụy tới người khác, vì thế tự sát tạ tội.

Ai cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, chỉ sợ Thái tử chính là người giết dây đằng sau, nhưng Kinh triệu doãn chẳng tra được gì. Hoàng đế đau lòng nên đối với chuyện này cực kỳ coi trọng, lệnh Hình bộ và Đại Lý Tự đồng thẩm, nhất định phải tìm ra manh mối.

Vì thế, trong khoảng thời gian này Thập Tam thật sự bận muốn chết.

Vụ án này khả nghi nhất là ở chỗ hạ độc như thế nào. Theo lời thị nữ hầu hạ lúc ấy, rượu dành cho Tần Vương chỉ qua tay hai ba người, Vương Hoán tụy thị bên cạnh Tần Vương, đích xác có cơ hội hạ độc. Trước lúc Tần Vương chết đã chẳng thấy hắn đâu, có lẽ sau khi hạ độc sợ tội nên tự sát, bởi vậy tra tới tra lui, tới đây là hết.

Vài vị đại nhân của Hình bộ và Đại Lý Tự thường xuyên thảo luận vụ án này. Thánh Thượng tức giận, Hoàng hậu cực kỳ bi ai, ai cũng không dám chậm trễ, gấp đến độ sứt đầu mẻ trán. Vì thế bọn họ phải làm ra vẻ, hàng ngày ngủ lại nha môn, họp thẳng đến khuya khoắt, ngay cả tiểu thiếp cũng không gặp trong thời gian dài, Ta không có năng lực, nhưng ít nhất ta có lòng trung a. Bọn họ ngay cả tổ tông tám đời của Vương Hoán cũng tra xét, trước khi chết hắn không có hành động đặc biệt gì, cũng không qua lại với ai, thật sự là sạch sẽ, không một điểm đáng ngờ.

Vì vậy liên tục tra xét hơn nửa tháng, Hình bộ và Đại Lý Tự đều hết đường xoay xở.

Mấy ngày gần đây Thái tử luôn thúc giục, Hình bộ và Đại Lý Tự thật sự không tìm ra Vương Hoán có quan hệ gì với Thái tử, chỉ đành báo cáo đúng sự thật. Hoàng hậu tuy rằng không cam lòng, nhưng nếu Thái tử không có hiềm nghi, Hoàng đế không thể để hắn thất vọng. bèn lệnh hắn dẫn theo mấy nghìn binh sĩ theo chân Diệp Bùi Thanh đánh giặc.

Thập Tam thời thời khắc khắc chú ý tới hướng đi của vụ án này. Vương Hoán nhất định do Diệp Bùi Thanh giết, hiện trường tuy bài trí không đủ chuyên nghiệp, nhưng lấy tiêu chuẩn của đám quan viên mà xét, vẫn không nhìn ra là bị giết. Điều duy nhất y không hiểu là Diệp Bùi Thanh đã hạ độc như thế nào,

người này thủ pháp cao minh, khiến y không nhận được có phần khâm phục.

Hôm ấy, nhóm đại nhân đang ở Đại Lý Tự thảo luận vụ án, một người đặc biệt bất ngờ xuất hiện.

Người đó không phải ai khác, chính là Hộ bộ Thị lang Dương Uẩn, là người có biệt hiệu “Dương bát phụ.”

Dương Uẩn năm nay hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ tựa tựa cây trúc, một đôi mắt to khảm trên khuôn mặt gầy trơ cả xương, thoát trông có chút quỷ khí.

Sự tồn tại của hắn tựa như truyền thuyết.

Dương Uẩn là ngoại tôn của đương kim Hoàng thái hậu, con trai của Thụy Xương công chúa. Thân là con cháu hoàng thất, vốn nên chỉ biết ăn chơi hưởng lạc bất nạt kẻ khác, hắn thì hoàn toàn ngược lại. Hắn tự nguyện nhậm chức ở Đại Lý Tự, vì năng lực xuất chúng, được Hoàng đế đề bạt thành Đại Lý Tự khanh, xưng hắn là “Xử án thần thủ”, tán thưởng rất nhiều. Vốn là tấm gương mẫu mực và sự kiêu ngạo của hoàng tộc, nhưng rất nhanh sau đó Hoàng đế liền hối hận. Sau khi người này nhậm chức, trong vòng một năm giải quyết không biết bao nhiêu là án oan án sai trọng án, trừng trị hơn chục tham quan ô lại đương triều, chỉnh đốn triều đình đến mức gần như hết người. Các đại thần lo sợ bất an, hoàng tử hoàng tôn hoảng hốt không thôi, ngay cả Hoàng đế cũng bị hắn làm phiền muốn chết. Hắn là ngoại tôn của Hoàng Thái hậu, không thể tùy tiện giết hắn, Hoàng đế bèn hạ chỉ điều hắn đến Hộ bộ nhậm chức cho rảnh nợ.

Lần này Dương Uẩn vừa xuất hiện, tất cả quan viên đều ngẩn ra, vội vàng tiến lên nghênh đón, thậm chí còn hô: “Dương đại nhân đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa.”

Dương Uẩn cười tủm tỉm, cảm khái nói: “Các vị đại nhân mạnh khỏe. Vài năm không tới Đại Lý Tự, vẫn khiến kẻ khác hoài niệm như vậy.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết phải nói tiếp thế nào. Dương Uẩn chậm rãi nói: “Hạ quan bất tài, phụng lệnh Hoàng Thượng, đến hiệp trợ các vị đại nhân phá vụ án này.”

Dứt lời mở thánh chỉ cầm trong tay ra, gọi mọi người đến trước mặt, cũng lệnh Hình bộ và Đại Lý Tự toàn quyền nghe theo Dương Uẩn chỉ huy, cho đến khi phá được vụ án.

Chúng quan viên cuống quýt quỳ lạy tiếp chỉ, từng người từng người bắt đầu a dua nịnh hót: “Có Dương đại nhân chủ trì vụ án, đương nhiên có thể tóm được hung thủ, phá án ngày một ngày hai sẽ xong.”

Dương Uẩn cười tủm tỉm: “Đâu có, đâu có.” Hắn lại chậm rãi nói: “Vụ án này ta đã tìm hiểu không ít. Nhưng nhiều người nhiều miệng, bất lợi với vụ án, thời gian qua các vị đại nhân cũng vất vả quá rồi, hắn là phải nghỉ ngơi thôi. Chi bằng các vị đại nhân hãy tiến cử vài người có tài phá án với ta, chờ ta tra ra nguyên cố, sẽ bẩm báo với các vị sau?”

Hình bộ Thượng thư vội nói: “Dương đại nhân sao lại nói vậy? Đại nhân phụng chỉ tra án, chúng ta nhất

định hết sức giúp đỡ. Ngày mai liền giao danh sách cho đại nhân.”

Vài người lại lôi kéo Dương Uẩn uống trà nói chuyện. Thập Tam thầm cười lạnh: cái tên gầy như que trúc này có thể làm được gì? Người có thể tra ra Bùi Thành hạ độc như thế nào sao?

36. Chương 36: Trăm Muốn Tâm Sự Riêng Với Y

Vụ án của Tần Vương cực kỳ rắc rối, lại hao tâm tổn trí, không ít người của Đại Lý Tự và Hình bộ tránh còn không kịp, nguyện ý tham dự chẳng được bao nhiêu. Thập Tam sốt ruột muốn biết tiến triển của vụ án, bèn ngỏ lời với Đại Lý Tự khanh. Đây là thuận nước đẩy thuyền, Đại Lý Tự khanh không có khả năng không đồng ý, vì thế y được thuận lợi tiến cử. Lý Tần vừa hay cũng có hứng thú với vụ án này, hai người thấy đối phương đều có tên trong danh sách tiến cử, cảm thấy vui vẻ.

Sau khi Dương Uẩn xem xong danh sách, lưu lại hai mươi người, những người khác dùng lời nói dè dặt từ chối khéo.

Đây là hội nghị lần đầu tiên của Dương Uẩn tại Đại Lý Tự.

Theo hơi thở phả ra khi nói chuyện, bộ ria mép dài ngoài miệng của Dương uẩn cũng bay bay, Thập Tam không hiểu tại sao, cảm thấy bộ râu kia đáng yêu đến lạ, ánh mắt tập trung trên khuôn mặt hắn, không muốn dứt ra. Y cứ cảm giác Dương Uẩn này có một sự quen thuộc kỳ diệu.

Dương Uẩn cười tủm tỉm nói: “Mọi người cho dù chưa từng gặp ta, nhưng nhất định đã nghe nói tới ta. Ta biết sau lưng mọi người gọi ta là gì, chỉ cần không gọi thẳng trước mặt, ta sẽ giả vờ như không biết.”

Trong phòng đều là người trẻ tuổi, có mấy người không nhịn được phì cười.

Dương Uẩn vừa cười híp mắt vừa nói: “Bây giờ bàn tới vụ án thôi. Mọi người có ý kiến gì không?”

Thập Tam đã ở Đại Lý Tự mấy tháng, cho tới giờ chưa từng thấy cách tra án như vậy. Đại Lý Tự khanh chưa từng hỏi mọi người nghĩ như thế nào? Thập Tam cảm thấy rất mới mẻ, tiếp tục quan sát, không lên tiếng.

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau. Một người gan lớn nghĩ nghĩ rồi đáp: “Khởi bẩm đại nhân, ta có ý kiến thế này, chẳng biết có đúng hay không. Trong thư Vương Hoán viết có thâm cừu đại hận với Tần Vương, nhưng chúng ta tra xét đã lâu, mà không tra ra được hấn cừu hận Tần Vương vì việc gì. Điểm này có hơi bất hợp lý.”

Dương Uẩn cười nói: “Không tồi, đây là một điểm đáng ngờ. Còn gì nữa?”

Những người khác thấy Dương Uẩn khích lệ, bèn trở nên hăng hái: “Thời điểm hạ độc là trong yến tiệc mừng sinh thần của Tấn Vương, tại sao hấn lại chọn ngày đó? Nếu muốn hạ độc Tấn Vương sau đó tự sát, lúc nào mà chẳng được, vì cơ gì nhất định phải chọn thời điểm có nhiều người như vậy?”

Dương Uẩn gật gật đầu: “Nói rất đúng. Điều đó chứng tỏ cái gì?”

Thập Tam nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ hấn không thể hạ độc vào những ngày khác?”

Dương Uẩn cười nói: “Rất tốt. Các người có cùng suy nghĩ với ta. Còn gì nữa?”

Lý Tần cũng lên tiếng: “Không nên chọn ra tay trước mắt bao người, chẳng lẽ người hạ độc không phải Vương Hoán? Hấn bị hãm hại?”

“Có lẽ hấn thống hận Tấn Vương, mới hạ độc vào ngày hôm đó, để ai nấy đều thấy rõ ràng đáng vẽ khi chết của Tấn Vương?”

Dương Uẩn nói: “Các người nói đều có lý, ý kiến cũng không tồi. Khi Vương Hoán chết, bên người có thư nhận tội hấn tự tay viết, Hoàng Thượng Hoàng hậu vẫn yêu cầu truy tra chủ mưu, kết quả truy tra đều quay quanh Vương Hoán, mà lơ là những khả năng khác. Muốn phá vụ án này, mọi người nên tiếp thu ý kiến của quần chúng, đã thông tư tưởng, hạn chế chắc chắn rằng Vương Hoán chính là hung thủ.”

Một người nói: “Theo lời khai của Vương phi, đêm đó Tấn Vương cực kỳ cẩn thận, sau khi bầu rượu được trình lên, thân tín bên người sẽ uống trước một hớp thử độc. Sau khi thử độc, thị nữ mới rót rượu. Các nàng không có cơ hội hạ độc dưới ánh mắt của nhiều người như vậy, có thể xuống tay chỉ duy nhất Vương Hoán mà thôi. Khả năng duy nhất, chính là sau khi hạ độc hấn giả vờ thử độc, nhưng không uống.”

Dương Uẩn cười nói: “Trước đừng vội kết luận như vậy. Về phần hạ độc thể nào, trong lòng ta có một ý tưởng, hiện tại tạm thời không muốn ảnh hưởng đến các người. Bỏ vấn đề hạ độc như thế nào qua một bên, để xem trong vụ án này, người đầu tiên các người hoài nghi là ai?”

Một người đáp: “Tân khách có cừ oán với Tấn Vương.”

Lý Tần nói: “Đúng vậy. Hơn nữa thủ phạm bình thường sẽ không có cơ hội tiếp cận Tấn Vương, bắt đắc dĩ mới phải xuống tay trước mắt nhiều người.”

Dương Uẩn cười nói: “Thủ phạm cũng có thể là bằng hữu tốt nhất của Tấn Vương. Đặc biệt chọn đêm đó xuống tay, mới không dễ bị nghi ngờ.”

Mọi người đều sôi nổi thảo luận: “Nói như vậy, chẳng phải mỗi người đều có hiềm nghi?”

Dương Uẩn cười: “Ta biết ngồi ở đây có không ít người cũng đến dự dạ yến của Tấn Vương phủ. Các vị

đại nhân của Đại Lý Tự và Hình bộ cũng có mặt tại hiện trường. Vụ án lại tra xét ngay nơi này. Hôm nay chúng ta ở trong đây thảo luận, đêm nay thủ phạm có thể sẽ biết được hết.”

Mọi người nhất thời ngậm miệng, đồng loạt nhìn hẩn.

Dương Uẩn sờ sờ râu cười nói: “Không sao. Những năm gần đây một số đại án khó phá đều như vậy, ta cũng không sợ để người khác biết. Các vị nếu ngại phiền phức có thể rút lui tự nhiên. Nhưng nếu thật tâm muốn phá vụ án này, sau khi về nhà ngẫm lại xem vụ án còn những khả năng nào, ngày mai chúng ta lại thảo luận, bàn bạc nhận xét.”

Mọi người vội vàng đáp ứng, cung tiễn Dương Uẩn rời đi.

Thập Tam thấp giọng hỏi Lý Tần: “Dương Uẩn này hình như hơi ngốc. Vạn nhất thủ phạm chính là một người trong số chúng ta thì sao?”

Lý Tần nói: “Ta thấy ý đồ của tên cáo già này chính là như thế. Người nghĩ xem, nếu thủ phạm là một người trong số chúng ta, hoặc có quan hệ với thủ phạm, nhất định sẽ nghĩ cách phá hoại. Hẩn chẳng phải là đang quan sát chúng ta đấy ư?”

Thập Tam cười nói: “Thủ phạm không phải là người đấy chứ?”

Lý Tần cũng cười nói: “Vớ vẩn. Ta cảm thấy hung thủ của vụ án này và Dương đại nhân đều có bản lĩnh, hiện tại đúng là rối rắm, thật không rõ lắm rốt cuộc hy vọng ai thắng.”

Thập Tam nói: “Đích xác là vậy.” Vừa muốn xem Dương Uẩn vạch trần sự thật, vừa lo lắng Diệp Bùi Thanh bị hẩn bắt được.

Lý Tần còn nói: “Người có biết tại sao biệt danh của Dương Uẩn lại là Dương bát phụ không?”

Thập Tam hỏi: “Có điển cố?”

Lý Tần cười đáp: “Nghe nói mười năm trước, có một quan viên đắc tội Hoàng đế, bị Hoàng đế dùng kiếm đâm chết. Dương Uẩn trời sinh tính ngay thẳng, vừa nghe đến việc này bèn vọt tới hoàng cung khóc lóc om sòm lẩn lộn, giống như mấy mụ đàn bà chanh chua ngoài phố. Hoàng đế tức giận, muốn giết hẩn, cuối cùng Hoàng thái hậu sai người kéo hẩn lui ra, đóng cửa nửa năm trong phủ không cho phép ra ngoài, Dương Uẩn mới nói ”từ nay về sau ôn nhu thị quân, không dám chửi bậy trong hoàng cung“, Hoàng đế lúc này mới thả hẩn ra.”

Thập Tam muốn cười, nhưng chỉ cảm thấy lòng chua xót: “Quân vương như thế, đại thần ngay thẳng cũng không có đất dụng võ.” Nói xong mới biết mình lỡ lời, vội cười không ngừng: “May mà Hoàng đế của chúng ta anh minh, không giống những người khác.”

Hai người đều trầm mặc.

Lý Tần nhìn y một cái, thấp giọng nói: “Người không biết, ta đã gặp nhiều nam thê rồi, ai nấy đều nhu nhược, cho tới giờ chưa gặp người nào giống như người. Trước đây ta không có hảo cảm với nam thê, hoàn toàn không hiểu nam nhân cùng nam nhân sao có thể ở bên nhau được.”

Thập Tam á khẩu không trả lời nổi. Lý Tần trời sinh chỉ thích nữ nhân, trước kia uống rượu với nhau, nhắc đến phong tục thú nam thê nơi đây, hắn liền ghê tởm không chịu được. Hắn đương nhiên không dám trực tiếp nói thẳng như vậy với người ngoài, nhưng Diệp Bùi Thanh đại khái biết hắn không thích nam nhân, mới để hai người kết giao.

Lý Tần còn nói: “Người và ta cuối cùng cũng có cơ hội uống rượu. Đêm nay đi đâu uống mới được đây?”

Thập Tam đã lâu chưa cùng nam nhân nào khác thoải mái chề chén, vì thế cùng Lý Tần chọn một tửu quán, vô cùng vui vẻ nói chuyện phiếm chơi đoán số uống rượu, nghe hắn kể điển cổ của Dương Uẩn, lúc lên đèn mới về nhà.

Ngày hôm sau Dương Uẩn lại cùng mọi người gặp mặt, sau khi trải qua buổi thảo luận hôm qua, ai nấy đều rất nhiệt tình. Dương Uẩn cũng am hiểu khích lệ thuộc hạ, sau khi đưa ra ý kiến, mọi người thảo luận một phen, rốt cuộc xác định được vài phương hướng, phân công nhau tra án.

Đang định tản đi, bên ngoài lại truyền đến từng tiếng từng tiếng hô lớn.

“Hoàng Thượng giá lâm!”

Mọi người kinh hách, ngay cả Dương Uẩn cũng nhú mào, mang theo mọi người tới cửa quỳ xuống.

Hoàng Thượng đích thân tới Đại Lý Tự, chắc chắn là vì tiến độ của vụ án. Không ít tiểu quan chưa bao giờ gặp mặt Thánh thượng, giờ phút này kích động vạn phần, run rẩy như cái sàng.

Thập Tam cúi đầu, lát sau nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài, một người mặc áo bào vàng dẫn theo đám người đi đến. Dương Uẩn cùng chúng quan viên phủ phục trên đất, đồng thanh hô: “Chúng thần tham kiến Hoàng Thượng!”

Mặt Thập Tam dán sát xuống đất, có hơi lạnh.

Quỳ sắp một hồi lâu, đại sảnh cực kỳ yên ắng, giọng nói trầm thấp của một người độ trung niên mới vang lên: “Các khanh gia bình thân.”

Thập Tam không dám ngẩng đầu, theo mọi người cẩn thận đứng dậy, một chút thanh âm cũng không phát ra, cũng không dám để người khác chú ý. Hắn đứng ở hàng thứ ba, luôn cúi đầu, tựa như một thân cây

trong rừng, không nhìn ra có gì đặc biệt.

Dương Uẩn đang báo cáo với Hoàng đế phương hướng và tiến độ điều tra, thanh âm rất nhỏ, nghe không rõ đang nói gì.

Không biết qua bao lâu, tiếng nói chuyện của hai người đột nhiên dừng lại. Hoàng đế không nhanh không chậm hỏi: “Phu nhân Mai Úc của Diệp Bùi Thanh nghe nói ngay tại nơi này, sao không đi ra diện thánh?”

Vô cớ điểm danh, trước nay đều không phải chuyện tốt. Trước kia lúc còn trong tổ chức, bị thượng cấp coi trọng chứng tỏ nhiệm vụ nguy hiểm sắp đổ lên đầu.

Thập Tam yên lặng bước ra khỏi hàng, không chút hoang mang đến trước mặt Hoàng đế quỳ xuống.

“Bình thân. Ngẩng đầu lên để ta xem xem.”

Thập Tam mặt không chút thay đổi đứng lên, ngẩng đầu diện thánh.

Vẻ ngoài của Hoàng đế quả nhiên rất dễ nhìn, lông mi thon dài, khuôn mặt đẹp đẽ, cũng không giống như lời Diệp Bùi Thanh tàn tạ quá mức, thoát trông còn rất khoẻ mạnh, không giống bộ dáng của kẻ đã cạn dầu.

Hoàng đế từ đầu đến chân nhìn y trong chốc lát, nói: “Những người khác đều lui ra. Trẫm muốn tâm sự riêng với y.”

Mọi người vừa nghe vậy, không dám ở lâu, vội vàng quỳ xuống tạ ơn, từng người một rời đi, duy chỉ có Dương Uẩn vẫn đứng một bên, mặt dày cười cười không chịu đi.

Hoàng đế cũng không để ý, nói với Thập Tam: “Diệp Bùi Thanh chinh chiến sa trường, lúc này ngươi lại truy tra vụ án của Tấn Vương, đều là rường cột nước nhà. Ở Đại Lý Tự cảm thấy thế nào?”

Thập Tam đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng khích lệ, vi thần có thể cống hiến cho quốc gia, là phúc khí của vi thần.”

Hoàng đế lại nhìn y trong chốc lát, hỏi: “Nghe nói ngươi biết võ?”

“Có theo thể tử học chút đỉnh.”

“Có biết múa kiếm?”

Thập Tam không nhận được nhủ mày, vội vàng cúi thấp đầu nói: “Học qua một chút.”

Hoàng đế trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Trầm vài lần muốn nói chuyện phiếm với Diệp Bùi Thanh, bất hạnh không có cơ hội. Hôm nay vừa hay gặp được người, chi bằng theo trầm hồi cung ăn một bữa cơm đi.”

Thập Tam chưa kịp chối từ, Dương Uẩn đã xanh mét mặt mày: “Diệp Đại tướng quân lãnh binh bên ngoài, Hoàng thượng thu liễm chút.”

Hoàng đế không giận mà uy: “Cho dù y là phu nhân của Diệp Bùi Thanh, nhưng cũng là thần tử của trầm. Trầm kêu y cùng ăn một bữa cơm người cũng muốn quản? Người đừng làm Thị lang nữa, làm lão bà của trầm luôn đi.”

Dứt lời phất tay áo bỏ đi.

Dương Uẩn tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng.

Thập Tam bất đắc dĩ, rốt cuộc bị Hoàng đế mang về cung.

37. Chương 37: Ngẫm Lại Xem Nên Giải Quyết Hậu Quả Thế Nào Cho Tốt

Diệp Lâm nghe nói Thập Tam bị Hoàng đế lưu lại trong cung dùng cơm, gấp đến độ phi như bay về Mục quốc phủ, bẩm báo việc này với lão thái thái. Lão thái thái thăm kêu không ổn, tôn tử của mình hiện giờ không có ở nhà, tính tình của Mai Úc lại cương liệt. Nếu chẳng may đắc tội Hoàng đế, Mai Úc xảy ra chuyện gì, bà thật không biết phải giải thích thế nào với Diệp Bùi Thanh.

Lão thái thái lo lắng chờ đợi, sắc trời đã tối đen như mực, sắp tới canh hai rồi mà vẫn chưa thấy Thập Tam trở về. Lão thái thái thăm nghĩ, không thể chờ đợi thêm nữa, bèn phân phó Diệp Lâm đến quý phủ của Cửu Vương gia, đem chuyện này nói cho bọn họ biết. Cửu Vương gia và Vương phi sắp sửa đi ngủ, vừa nghe nói Mai Úc bị Hoàng đế lưu lại trong cung, đến nay chưa về, cũng bị dọa tỉnh cả ngủ. Tính nết Hoàng đế nhà bọn họ, bọn họ còn không rõ ư? Nếu thật sự coi trọng ai đó, nhất định tìm đủ mọi cách đoạt người vào tay.

Cửu Vương gia và Vương phi thương lượng một lát, quyết định ngay đêm tiến cung dò xét tình hình. Các Vương gia đều có thủ dụ của Thái hậu, ban đêm cũng có thể xuất nhập hoàng cung, vì thế Cửu Vương gia ra roi thúc ngựa, chạy thẳng đến trước Ngọc Hoa Điện tẩm cung của Hoàng đế, trước nhìn xem Hoàng đế có ở trong đó hay không.

Thái giám Khánh Tường bên cạnh Hoàng đế vừa thấy Cửu Vương gia thở hồng hộc chạy tới, vội vàng tiếp đón ông vào thiên thính, nói: “Sao Cửu Vương gia lại vào cung lúc này? Hoàng Thượng sắp đi ngủ rồi nha.”

Cửu Vương gia sốt ruột hỏi: “Ngủ một mình, hay có người hầu hạ?”

Khánh Tường cười đáp: “Chúng ta làm nô tài, nào dám loạn bàn chuyện của chủ tử? Cửu Vương gia sao lại quan tâm đến chuyện phòng the của Hoàng Thượng vậy?”

Cửu Vương gia nói: “Cái thân già này của ta, nào dám quản chuyện phòng the của Hoàng Thượng. Có điều Mai Úc cùng dùng bữa với Hoàng Thượng tối nay, giờ không biết ở đâu?”

Khánh Tường vừa định trả lời, đúng lúc ấy một tiểu thái giám chạy tới nói: “Hoàng Thượng bảo nghe thấy thanh âm, hỏi công công ai tới.”

Khánh Tường vội vàng đi mất, lưu lại Cửu Vương gia sốt ruột xoay quanh như kiến bò chảo nóng, trong miệng còn ảo não thì thầm: “Tướng quân còn ở bên ngoài, ngàn vạn lần đừng có mà động tới lão bà của người ta.”

Một lát sau Khánh Tường trở lại cười nói: “Hoàng Thượng nói không đem sự tình giải thích rõ ràng, chỉ sợ Cửu Vương gia đêm nay mất ngủ, bảo Cửu Vương gia qua nói chuyện đó.”

Cửu Vương gia chỉnh trang y quan, vội vàng tới gặp Hoàng Thượng.

Hoàng đế đang mặc y phục, Cửu Vương gia cúi đầu không nhìn, cẩn thận cười nói: “Hoàng Thượng tối nay bình an?”

Hoàng đế nói: “Bình an cái gì? Vừa muốn ngủ, người lại đến quấy rối. Đùng nhiều lời vô nghĩa, Mai Úc không có ở đây, vừa đuổi y về rồi.”

Cửu Vương gia vui mừng quá đổi, thậm chí còn hô: “Hoàng Thượng thánh minh.”

Hoàng đế tức giận nói: “Nếu thật sự nghĩ trăm thánh minh, sẽ không nửa đêm nửa hôm chạy đến tẩm cung của trăm đòi người. Các người đều cho rằng trăm ngu ngốc đến cái tình trạng danh bất chính ngôn bất thuận cường bạo con nhà người ta. Cút đi.”

Cửu Vương gia cười cười, vội vàng tạ lỗi lui xuống.

Vừa đến Mục quốc phủ, trong viện của lão thái thái đèn đuốc sáng trưng, Mai Úc quả nhiên đã trở lại. Cửu Vương gia cùng lão thái thái đồng loạt nhìn y: “Ban nầy Hoàng Thượng đã làm những gì với người?”

Thập Tam cũng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bèn đáp: “Hoàng Thượng cùng ta cười nói vui vẻ ăn cơm, toàn là chuyện về Bùi Thanh. Sau đó Hoàng Thượng bảo ta về.”

Sự tình đương nhiên không đơn giản như vậy, còn có một việc mà y chưa nói. Sau khi cơm nước xong xuôi Hoàng đế bảo y múa kiếm cho hắn xem, Thập Tam trong lòng không vui, quỳ xuống nói: “Vi thần múa kiếm không giỏi, chỉ sợ bẩn mắt Hoàng Thượng, mong Hoàng Thượng thứ tội.” Hoàng đế cười nói: “Chẳng qua là thêm phần náo nhiệt, đẹp xấu không sao cả, sẽ không trách tội ngươi.” Thập Tam cảm thấy đích xác có hơi ghê tởm, cúi đầu nói: “Tướng quân xuất chinh bên ngoài, ra sức vì nước, vi thần múa kiếm cho Hoàng Thượng xem có phần mất trang nghiêm. Xin Hoàng Thượng thu hồi ý định, đừng khiến tướng quân thất vọng.” Nói đến mức Hoàng đế mất hết cả mặt mũi, muốn nổi giận mà lại đuối lý, rốt cuộc nín nhịn, bảo y quay về.

Việc này dù thế nào cũng khiến y cảm thấy không được tự nhiên, nên không nói cho lão thái thái và Cửu Vương gia biết.

Lão thái thái dặn: “Sau này nếu Hoàng Thượng lại chiêu ngươi tiến cung, phải nhanh chóng phái người tới nói cho ta và Cửu Vương gia biết.”

Thập Tam nghĩ thầm: nếu Hoàng đế gọi y tiến cung lần nữa, y ngay tại trên mã xa làm chút chuyện gọi là ngoài ý muốn, gãy chân gãy tay, giả bệnh không gặp.

Cửu Vương gia cũng nói: “Bùi Thanh xuất chinh bên ngoài, phải chuyên tâm đối phó với địch, chuyện này đừng nói cho nó biết.”

Thập Tam nhất nhất đáp ứng.

Vốn cứ tưởng Hoàng đế lòng dạ hẹp hòi, sau khi bị cự tuyệt sẽ tìm cơ hội khác, vài ngày tiếp theo Thập Tam đều cực kỳ cảnh giác. Không ngờ Hoàng đế dường như đã quên đi chuyện này, không xuất hiện trước mặt Thập Tam nữa.

Vì thế Thập Tam cũng dần dần không để tâm tới hắn nữa, chuyên chú tra án.

Vụ án này đủ để y lo lắng đề phòng.

Dương Uẩn bảo mọi người khai thông tư tưởng, ai nấy đều có suy nghĩ riêng về vụ án này. Dương Uẩn còn nói: “Phương hướng hiện tại của chúng ta, một lần nữa phải đến Tấn Vương phủ thu thập chứng cứ. Mọi người đừng bỏ qua bất cứ một chi tiết nào, mỗi một chi tiết nhỏ đều có thể trở thành mấu chốt phá án.”

Hai mươi người đi vào Tấn Vương phủ, cẩn thận đặt nghi vấn, làm rõ mọi việc. Trên yến tiệc khi mọi người đang cao hứng uống rượu, Tấn Vương bất cẩn làm vỡ chén rượu “Ngọc trúc”. Hắn giận dữ, muốn đánh chửi thị nữ cho hả giận, Vương phi vì hoà giải, sai người đổi chén rượu thành “Lam băng.” Việc này động tĩnh rất lớn, ai nấy đều nhớ rõ ràng, cũng hiểu tính tình của Tấn Vương thật sự nóng nảy. Lúc ấy Tấn Vương uống rượu xong, thị nữ lại dâng lên một bình nữa, Vương Hoán liền uống một chút thử độc cho Tấn Vương. Sau đó hắn bị người khác gọi ra ngoài, nói có chuyện gấp, cho đến khi Tấn Vương chết cũng không quay lại.

Căn cứ vào tình hình lúc đó, nếu Vương Hoán là hung thủ, như vậy sau khi thị nữ dâng rượu lên, hắn mới

hạ độc. Nếu Vương Hoán không phải hung thủ, như vậy trong rượu sẽ không có độc.

Dương Uẩn hỏi: “Nếu Vương Hoán không phải hung thủ, vậy độc được hạ bằng cách nào?”

Thập Tam ngơ ngác: thì ra Diệp Bùi Thanh hạ độc trong chén rượu.

Lúc ấy cũng có vài người nghĩ tới, sốt ruột nói: “Chẳng lẽ hạ độc trong chén rượu?”

Lý Tần nói: “Hung thủ trông thấy Tần Vương làm vỡ ”Ngọc trúc“, Vương phi sai người đi lấy ”Lam băng“, khi đó mới nhanh chóng hạ độc trong ”Lam băng“.”

Dương Uẩn cười nói: “Nếu Vương Hoán không phải hung thủ, vậy cách mà Lý đại nhân nói cũng có thể.”

Một người lên tiếng: “Ngọc trúc là vật Tần Vương thường dùng để uống rượu, vô giá, bình thường đều đặt trong phòng Tần Vương, bảo quản thích đáng, không dễ dàng cầm ra ngoài. ”Lam băng” là của hồi môn của Vương phi, bởi vì hình dạng đẹp, Vương phi cũng đem nó để trong thư phòng của Vương gia.”

Lý Tần nói: “Chắc chắn trước đó hung thủ không thể biết được Tần Vương sẽ làm vỡ ”Ngọc trúc“, cho nên chuyện này là ngoài ý muốn. Sau khi Vương phi sai người đi lấy ”Lam băng“, hai thị nữ cũng đi nhanh về nhanh. Nếu hung thủ muốn hạ độc, phải biết rõ ”Lam băng” để ở đâu, trước khi thị nữ tới mới có thể hạ độc.”

Tất cả mọi người lằm vào trầm mặc. Gặp vấn đề nan giải rồi...

Dương Uẩn nhíu mày nói: “Nếu hung thủ biết Tần Vương sẽ làm vỡ ”Ngọc trúc” thì sao?”

Thập Tam yên lặng nhìn hắn: sao lại biết? Biết trước? Diệp Bùi Thanh nhà y cũng không có bản lĩnh lớn như vậy.

Thập Tam nhỏ giọng nói: “Hạ độc cũng có thể là hai thị nữ đi lấy ”Lam băng“.”

Dương Uẩn cười nói: “Ta tuy tiện nói vậy thôi, các người chắc chắn không phục. Như vậy đi, chỉ bằng chúng ta phân công nhau tra án. Một phần đi điều tra hai thị nữ kia, một phần tiếp tục điều tra Vương Hoán, còn lại cùng ta điều tra tân khách hôm đó.”

Lý Tần nói thầm với Thập Tam: “Vụ án này thật kỳ quái. Hướng đi nào cũng không thích hợp, khiến người ta không thể lựa chọn. Giờ người muốn điều tra ai?”

Thập Tam nghĩ thầm: y đương nhiên muốn đi theo Dương Uẩn. Chỉ e Diệp Bùi Thanh không đoán trước được có sự xuất hiện của Dương Uẩn, bằng không dựa vào đám quan lại tầm thường của Đại Lý Tự và

Hình bộ, vụ án này đã kết thúc từ lâu. Y nói: “Đi theo Dương đại nhân học hỏi.”

Vì thế Thập Tam cùng Lý Tần liền nói: “Nguyện đi theo đại nhân điều tra tân khách.”

Dương Uẩn mang theo bọn họ, mỗi ngày ở Tấn Vương phủ hỏi lúc ấy có tân khách nào ra ra vào vào, tựa như mò kim đáy biển. Hắn cũng không nôn nóng, tính tình đúng là hoàn hảo, cả ngày cười hì hì.

Việc đã qua từ lâu, hạ nhân trong Tấn Vương phủ đều không nhớ rõ chuyện xảy ra ở yến tiệc, có điều một hạ nhân còn nhớ, khi hắn đi ngang qua thư phòng của Tấn Vương, nơi ấy truyền ra thanh âm.

Tiểu tư kia nói: “Ta lúc ấy không để ý, chỉ nghĩ có người đang quét tước. Sau khi đi xa ngoảnh lại nhìn, tựa hồ chợt loé mà qua thân ảnh một vị công tử.”

Thập Tam: “...Không nhìn lầm đấy chứ? Mặc y phục gì? Bộ dáng thế nào?”

Tên tiểu tư đáp: “Chỉ nhớ vóc dáng cao cao, bộ dáng rất dễ nhìn, có điều không thấy rõ lắm. Y phục là màu lam...hay là màu tím nhỉ? Không đúng...là màu xanh? Lúc ấy đèn hơi tối, không thấy rõ a.”

Diệp Bùi Thanh hôm đó mặc y phục màu lam.

Người tên tiểu tư đang nói đến rất có thể là hắn.

Lời này nếu để Dương Uẩn nghe được sẽ hỏng mất, chỉ e nếu tìm hiểu nguồn gốc, tra ra càng nhiều vụ án.

Có điều may mắn là: tên tiểu tư này do mình Thập Tam đặt câu hỏi.

Thập Tam hỏi dồn: “Bộ dáng không thấy rõ, màu sắc y phục cũng không nhớ, người đang giỡn mặt ta phải không! Nói, rốt cuộc lúc ấy người thấy ai? Đợi đến lúc lên công đường làm chứng, nếu không nói rõ ràng, sẽ phải chịu phạt đánh bản tử đó!”

Bị đánh bản tử còn sống nổi sao? Tên tiểu tư nghe vậy sợ hãi, lập tức ôm đầu cười nói: “Đại nhân tha mạng, ta không nhớ rõ. Lúc ấy chả trông thấy gì cả, quên hết mất rồi. Đại nhân ngàn vạn lần đừng kêu ta đi làm chứng a!”

Thập Tam lúc này mới ôn hoà dặn dò đôi câu, rời đi.

Lại qua vài ngày, cái gì có thể tra đều tra hết cả rồi, rốt cuộc Dương Uẩn cũng tập hợp mọi người: “Mấy hôm nay cẩn thận điều tra nghe ngóng, phỏng chừng sau khi Tấn Vương chết Vương Hoán mới tự sát. Nếu Vương Hoán bị một trong những tân khách giết, như vậy sau khi Tấn Vương chết, hung thủ nhất định sẽ không có mặt tại yến tiệc một khoảng thời gian. Lúc ấy cực kỳ hỗn loạn, mọi người về nhà ngấm lại xem,

rốt cuộc có ai biến mất?”

Lý Tần nói: “Hung thủ cũng có thể sai hạ nhân của mình chú ý tới Vương Hoán, không nhất định tự tay giết hắn.”

Dương Uẩn nói: “Không sai, cái đó cũng phải tra. Manh mối nào cũng không được bỏ qua.”

Một tiểu quan để lộ thần sắc cổ quái, cúi đầu không nói một lời.

Dương Uẩn mãi cảm hỏi han: “Chuyện gì? Người nhớ tới cái gì?”

Người nọ nhìn Thập Tam, như cũ không lên tiếng.

Dương Uẩn nói với mọi người: “Các người lui xuống trước đi, ta nói chuyện riêng với hắn.”

Sau khi mọi người hành lễ xong liền nối đuôi nhau đi ra, Thập Tam khi đến cửa, gắt gao nhìn chằm chằm tiểu quan kia. Thanh âm của bọn họ quá nhỏ, y không nghe được gì, nhưng có thể trông thấy rõ ràng. Tiểu quan viên kia nói: “Sau khi Tấn Vương chết, Mai Bình sự và Diệp tướng quân đều biến mất khoảng nửa canh giờ. Bọn họ ngồi chung một bàn, đều biến mất, lát sau cùng xuất hiện.”

Thập Tam nghĩ thầm: trong nửa canh giờ đó, mình đang tự hỏi chuyện Quý thị. Diệp Bùi Thanh hẳn đã giết chết Vương Hoán trước khi Tấn Vương chết, lúc ấy hắn lại đi đâu?

Y cúi đầu đi ra ngoài, hứng một cơn gió lạnh mới bình tĩnh lại.

Diệp Bùi Thanh đi đánh giấc, còn mình thì phải thay hắn ngắm xem nên giải quyết hậu quả thế nào cho tốt.

38. Chương 38: Hai Nam Nhân Cãi Nhau Cũng Chỉ Như Vậ Thôi A

Hành tung của mình và Diệp Bùi Thanh tối đó đã khiến Dương Uẩn chú ý, đây không phải chuyện tốt. Bề ngoài Dương Uẩn vẫn không có biểu hiện gì khác thường, như cũ để Thập Tam tra án, cười hì hì với y, nhưng Thập Tam lại thấy sốt ruột, lúc nào cũng có cảm giác bị người ta chú mục.

Y cực kỳ mong có chuyện gì đó xảy ra, dời đi lực chú ý của Dương Uẩn.

Sơ hở lớn nhất của Diệp Bùi Thanh trong vụ án này, chính là không bố trí động cơ giết người cho Vương Hoán. Vương Hoán là thân tín của Tấn Vương, đi theo Tấn Vương đã hơn bốn năm, bình thường rất thận

trọng, nói năng giữ kẽ, tại sao lại oán hận Tấn Vương? Đây là điểm bất hợp lý nhất. Nếu Vương Hoán có động cơ giết người, như vậy vụ án của Tấn Vương đã miễn cưỡng có thể kết án.

Thập Tam nghĩ thầm: mình nên nghĩ cách sắp xếp động cơ giết người cho Vương Hoán, ít nhất cũng khiến lực chú ý của Dương Uẩn không dán dính lên người y và Diệp Bùi Thanh nữa.

Vì thế, y cáo ốm xin nghỉ vài ngày, âm thầm ôm một ít hồ sơ về nhà.

Tấn Vương tính tình nóng nảy, từ nhỏ đã liên lụy không biết bao nhiêu mạng người. Trong hồ sơ không ít vụ án mơ hồ có liên quan đến Tấn Vương và Tề Hoàng hậu, nhưng không ai dám tiếp tục điều tra, hoặc là huyền nghi chưa giải, hoặc làm qua loa cho có lệ. Đây đã là chuyện của nhiều năm trước, không người nhớ rõ, Thập Tam vừa hay lấy nó làm cớ.

Tỷ như nói vụ án này. Năm Tấn Vương mười tuổi giết chết một thư đồng tên là Vương Bân, mẫu thân của Vương Bân-một quả phụ thống khổ bất chấp tất cả, đến Hình bộ dâng cáo trạng. Vụ án này đương nhiên không có kết quả, quả phụ cũng đã chết. Vì thế Hình bộ giao cho Đại Lý Tự, Đại Lý Tự lại đẩy cho Hình bộ, cuối cùng chẳng giải quyết được gì, thậm chí ngay cả thẩm tra xử lý cũng không có, nhưng có ghi chép lại.

Có khi Vương Hoán chính là huynh đệ thất lạc nhiều năm của Vương Bân, mai danh ẩn tích muốn báo thù cho mẫu thân và đệ đệ cũng chưa biết chừng?

Vương Hoán đương nhiên không phải, nhưng Thập Tam có thể biến nó thành sự thật. Vương Hoán giống như Thập Tam, không cha không mẹ, thân thể bất minh, chỉ dựa vào bản lĩnh và bán mạng mới trở thành thân tín của Tấn Vương, dễ dàng theo dết thân thể cho hắn.

Vì vậy Thập Tam cẩn thận tạo mấy chỗ thủng trên hồ sơ, thoát nhìn như bị chuột gặm, xoá sạch chuyện Vương Bân là con trai độc nhất. Y lại chế ra mấy phong thư, nhắc đến chuyện của Vương Bân và quả phụ, trong thư đề cập đến việc quả phụ từng mất một đứa con, lớn hơn ba tuổi so với Vương Bân, bên vai trái có một cái bớt.

Vừa hay Vương Hoán cũng lớn hơn ba tuổi so với Vương Bân, trên vai trái cũng có một cái bớt, như vậy Vương Hoán hợp lẽ trở thành ca ca thất lạc của Vương Bân.

Y tính đặt mấy phong thư này trong phòng của Vương Hoán. Quan phủ từng cẩn thận tra xét trong phòng Vương Hoán, nhưng gạch trên đất còn chưa xốc lên, Thập Tam có thể giấu chúng dưới đó.

Dương Uẩn từng nói phải kiểm tra phòng của Vương Hoán một lần nữa, Thập Tam chỉ cần chờ lúc Dương Uẩn phát hiện ra mấy bức thư này. Cứ thế, Dương Uẩn sẽ tra ra được nguyên nhân cái chết của Vương Bân, còn có động cơ giết người của Vương Hoán. Cho dù Dương Uẩn nghi ngờ, bằng chứng này cũng khiến hắn bận rộn một trận, sẽ không để ý tới mình nữa. Như vậy, y mới có thời gian tạo bằng chứng để chứng minh mình và Diệp Bùi Thanh không phải hung thủ.

Hết thấy đã chuẩn bị xong, sáng sớm hôm nay, Thập Tam đến Đại Lý Tự, cung kính nói với Dương Uẩn: “Thân thể của thuộc hạ đã tốt lên nhiều, có thể tiếp tục tra án.”

Dương Uẩn cũng cười nói: “Khoẻ lại thì tốt. Mấy hôm nay cũng không có tiến triển gì lớn, hôm nay chúng ta lại đến Tấn Vương phủ xem xem.”

Thập Tam vội vàng đáp ứng.

Sau khi Tấn Vương bị giết, Tấn Vương phủ càng thêm canh phòng nghiêm mật, thị vệ tuần tra ban đêm ở đâu cũng có, Thập Tam không dám mạo hiểm mò vào Tấn Vương phủ lúc đêm tối. Cho nên y chỉ có thể giả vờ như tích cực tra án, rồi nhân lúc không ai chú ý vào phòng của Vương Hoán, giấu bằng chứng.

Mọi người vừa tiến vào Tấn Vương phủ liền phân công nhau làm việc, tự thám thính tin tức. Thập Tam hỏi một vài hạ nhân, xác định không ai đi theo, ung dung đi vào phòng của Vương Hoán.

Sau khi Vương Hoán chết, phòng của hắn luôn có thị vệ trông coi. Thập Tam sớm đã cực kỳ quen thuộc với bọn họ, khách khí đôi câu liền đi vào.

Khi tra án, cửa không được mở tùy tiện. Thập Tam đi lại trong phòng một lát, ngồi xổm xuống nơi góc tường. Nơi này coi như là nơi bí mật duy nhất, người bên ngoài không nhìn thấy y đang làm gì.

Sàn nhà được ghép từ gạch thô, Thập Tam lấy ra một thanh tiểu đao, nhẹ nhàng cạy lớp đất giữa hai khối gạch.

Bên ngoài thường thường nghe thấy tiếng người đi lại, chỉ cần bước qua cửa là trông thấy y đang lén lút làm gì đó. Thập Tam khẩn trương nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, trán đổ đầy mồ hôi.

Y tin chắc rằng, hôm nay y mạo hiểm vì Diệp Bùi Thanh, đủ để trả hết nợ nần ân tình với hắn.

Mới đào được một lát, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, loáng thoáng còn có tiếng cười trầm ổn của một người. Thập Tam nghe thấy tiếng cười đó liền đau đầu, vội vàng đứng dậy, dùng chân quét lớp đất vừa đào lên.

Người trung niên gầy như gậy trúc đi đến, mắt mở to cười hì hì nhìn Thập Tam, kèm theo một tia kinh ngạc: “Mai Bình sự đã ở đây?”

Thập Tam thăm mắng: căn bản là đi theo ta, còn kinh ngạc cái rắm. Y bình tĩnh trả lời: “Thuộc hạ lo trong phòng có bằng chứng gì đó chưa được chú ý tới, nên vào đây xem thử.”

Dương Uẩn cười nói: “Tính tình của Mai Bình sự cực kỳ cẩn thận, người lo lắng không phải không có đạo lý.” Nói xong hắn đi vài bước, đột nhiên sắc mặt trầm xuống, hô vọng ra bên ngoài: “Người đâu! Hôm nay

cẩn thận kiểm tra phòng này lại một nữa, phải nhấc từng viên gạch trên đất lên xem xét, một tắc cũng không tha.”

Thế nhưng kiểm tra ngay bây giờ....

Sắc mặt của Thập Tam có hơi khó coi. Y đang lo tạo được bằng chứng giả, nhưng chưa giấu được trong phòng, vậy chẳng phải sẽ lãng phí hết sao? Động cơ hạ độc của Vương Hoán phải làm thế nào bây giờ? Dương Uẩn quả nhiên hoài nghi mình và Diệp Bùi Thanh ư?

Mình tối đó ra ngoài đi mao xí, hắn đáng nhẽ không nên đi theo, khiến hai người cùng biến mất, bị kẻ khác chú ý tới.

Diệp Bùi Thanh đúng là thành sự không đủ, bại sự có thừa. Mình mà còn dính dáng đến hắn, sớm muộn cũng bị hắn hại chết.

Thập Tam mặc dù đang thầm phỉ nhổ, nhưng bây giờ cũng chẳng thể lên tiếng phản đối, đành phải theo chân mọi người, chuyển đồ đạc, bới gạch, y như lời Dương Uẩn nói, kiểm tra từng tắc từng tắc một.

Đang ủ rũ, mấy tiểu quan viên đột nhiên lớn tiếng kêu lên: “Dương đại nhân, nơi này có ám cách?”

Ám cách?

Thập Tam là người đầu tiên muốn xông lên nhìn, nhưng không dám lỗ mãng, đứng ở đằng xa. Dương Uẩn sớm đã nhanh chân đi về phía đó ngồi xổm xuống.

Ám cách bên dưới viên gạch ở gầm giường, cực kỳ bí mật.

Thập Tam từ từ đi đến nhìn, chỉ thấy trong ám cách có một túi bạc và vài trang sức quý giá, còn có một phong thư và một khối ngọc Phật. Dương Uẩn nhú mày mở phong thư ra, nhẹ nhàng đọc lên một cái tên: “Mạc Khánh Văn?”

Hửm? Mạc Khánh Văn?

Tim Thập Tam đập như nổi trống. Cái tên này quen quen, hình như có hơi ấn tượng. Ở đâu đó nghe thấy hay là đã từng gặp?

Dương Uẩn tỉ mỉ đọc hết bức thư, hỏi: “Có vị nào biết Mạc Khánh Văn là ai không?”

Mọi người đều lắc đầu.

Dương Uẩn gấp bức thư lại, suy nghĩ hồi lâu, chậm rãi nói: “Vụ án có tiến triển mới, để ta trở về suy xét đã, ngày mai lại cùng mọi người thảo luận phương hướng tiếp theo.”

Mọi người vội vàng đáp ứng.

Dương Uẩn nhìn Thập Tam trong chốc lát, rồi cuộc cười nói: “Nếu hôm nay không có Mai Bình sự đến kiểm tra phòng Vương Hoán, thì ta cũng không tìm ra manh mối này. Mai Bình sự này rất tích cực với vụ án này, khiến người ta vui mừng.”

Mai Úc cúi đầu nói: “Thuộc hạ khâm phục sát đất Dương đại nhân, hy vọng có thể trợ giúp cho đại nhân.”

Dương Uẩn vuốt râu nói: “Một khi đã vậy, thật ra có một việc muốn thỉnh giáo Mai Bình sự, Ngày đó sau khi Tấn Vương chết, Mai Bình sự và Diệp Tướng quân cùng rời khỏi buổi tiệc nửa canh giờ, không biết đã đi đâu?”

Lời vừa nói ra, rõ ràng ám chỉ Dương Uẩn nghi ngờ Thập Tam, buộc y phải giải thích. Tất cả mọi người đều ồ lên, ngay cả Lý Tần cũng gắt gao nhìn chăm chăm Thập Tam.

Thập Tam cúi đầu không đáp: mấy hôm nay y bị Dương Uẩn theo dõi sát sao, chưa có cơ hội giả quyết chuyện này. Biết nói gì bây giờ? Chẳng lẽ nói y đụng phải một nữ đầu bếp của Tấn Vương phủ, bản thân hứng gió ngẩn người? Dương Uẩn tuyệt đối sẽ không tin.

Trên thực tế, nếu không ai làm chứng, cho dù y nói mình đã đi đâu, Dương uẩn cũng sẽ không tin. Nhưng nếu cứ để hấn tiếp tục nghi ngờ Diệp Bùi Thanh, sớm muộn gì cũng tra ra sơ hở.

Thập Tam cúi đầu, nghĩ thầm, chẳng lẽ nói bọn họ tìm một nơi ít người khoáng hoạt? Bỏ qua vấn đề không có liên hệ, thanh danh bị hao tổn, Tấn Vương vừa mới chết, bọn họ lại đi tìm chỗ để vui vẻ với nhau, nếu để Hoàng đế biết được, y và Diệp Bùi Thanh còn sống nổi không? Đây không đơn giản chỉ là việc không biết xấu hổ a.

Thật sự là nan giải.

Thập Tam đâm lao đành phải theo lao, sự hoài nghi trong mắt Dương Uẩn càng theo dày đặc. Hấn cười nói: “Mai Bình sự còn do dự điều gì? Còn nhớ rõ việc đêm đó không?”

Thập Tam nghĩ thầm: lấy bữa một lý do thôi, không chú ý được nhiều như vậy.

Đang định mở miệng, một tiểu quan viên đột nhiên rụt rè nói: “Khởi bẩm Dương đại nhân, việc này Mai Bình không trả lời được. Đêm đó thuộc hạ có trông thấy Mai Bình sự và Diệp Tướng quân.”

Thập Tam lạnh lùng nhìn hấn.

Hả? Người nhìn thấy? Diệp Bùi Thanh làm gì bị người bắt gặp rồi?!

Tiểu quan viên sợ sệt liếc mắt nhìn Thập Tam một cái: “Đêm đó Tần Vương thất khiếu đổ máu, ta có chút sợ hãi, liền ra ngoài hóng gió, vừa hay trông thấy Diệp Tướng quân đang đứng trên hành lang dài nhìn ra xa xa. Thuộc hạ không dám nói chuyện với hần, bèn cúi đầu đi qua, ai ngờ Diệp tướng quân lại gọi ta.”

Dương Uẩn hỏi: “Sau đó thì sao?”

Tiểu quan viên đỏ mặt đáp: “Diệp Tướng quân hỏi ta có nhậm chức ở Đại Lý Tự hay không, ta nói có, lại hỏi Diệp Tướng quân sao không ở bên cạnh Mai Bình sự. Diệp Tướng quân chỉ vào một người ở đằng xa: ”Kia kia. Ta mới nói lỡ một câu, khiến y tức giận, hiện tại không muốn nói chuyện với ta.” Tuy không rõ ràng lắm, nhưng người đó chính là Mai Bình sự, rồi ta nói chuyện với Diệp Tướng quân trong chốc lát. Trong nửa canh giờ đó, Mai Bình sự và Diệp Tướng quân không làm gì cả.”

Mọi người đều không ngờ sẽ nghe được một việc buồn nôn như vậy, thoáng sững sốt. Lý Tần thì cố nén cười.

Dương Uẩn cười nói: “Thì ra là giận dữ, chửi trách Mai Bình sự không muốn nói. Đầu giường cãi nhau cuối giường làm hoà, Mai Bình sự đừng để trong lòng. Diệp Tướng quân xuất môn cũng gần một tháng, Mai Bình sự nếu ở trong phủ buồn chán, có thể đến quý phủ ta chơi, an ủi nỗi khổ tương tư.”

Mọi người nhin không được thấp giọng cười, Thập Tam lạnh lùng nhìn hần: “Không cần, Dương đại nhân.”

Rõ ràng Diệp Bùi Thanh sau khi xử lý xong thi thể của Vương Hoán, tìm bừa một người làm chứng. Tiểu quan viên bị lừa, nhân tiện làm chứng giúp mình luôn. Minh khi ấy đang lo lắng, không chú ý tới hần.

Lý Tần nhỏ giọng nói: “Thì ra hai nam nhân cãi nhau cũng sẽ như vậy. Tính tình của người không vừa đâu.”

Thập Tam nghĩ thầm: tính tình của ta sao lại không vừa?!

39. Chương 39: Xin Thế Tử Hay Chuyên Tâm Đánh Giặc

D

ương Uẩn từ lúc có được bằng chứng mới, liên tiếp vài ngày sau đều ở Đại Lý Tự và Hình bộ lật xem hồ sơ của mấy năm về trước. Mạc Khánh Văn cái tên này thật sự rất lạ, ai cũng không nhớ ra vị ấy, cuối cùng, Dương đại nhân ra lệnh cho Hình bộ và Đại Lý Tự, kêu mọi ngừng ngừng công việc đang làm, tập trung toàn lực tra tìm thân phận của Mạc Khánh Văn.

Thập Tam cũng gia nhập đội ngũ tra hồ sơ, mỗi ngày đều cắm đầu trong Đại Lý Tự, không dám có khắc nào chậm trễ. Thập Tam hơi có ấn tượng với Mạc Khánh Văn, nghĩ thầm, chưa biết chừng mình đã từng đọc qua vụ án này rồi. Vì thế y chuyên chú lật xem các bản án cũ, so với người khác còn nhanh hơn. Hôm ấy, khi y đang xem một vụ án xét nhà của vài năm trước, từ trong một chồng hồ sơ tìm thấy cái tên Mạc Khánh Văn.

Mạc Khánh Văn chỉ là tiểu nhân vật, nhưng lại liên quan đến một đại án năm xưa.

Đương kim Hoàng đế Nham Tiêu không phải con trai trưởng, vốn được phong làm Liêu Vương, Thái Tử bấy giờ tên là Nham Cảnh. Khi Nham Cảnh hai mươi ba tuổi, bị tố giác mưu phản. Lúc ấy các thuộc hạ của Thái tử trăm miệng một lời, trung thành hộ chủ, nhưng có một thân tín tên là Thôi Ân đột nhiên làm phản, ra mặt làm chứng Thái Tử mưu phản. Mưu phản là tội ác tày trời, Thái Tử bị nhốt vào thiên lao chờ xử lý, vài ngày sau lại bị phát hiện chết trong ngục. Chúng thuộc hạ đều bị tử hình, không ai còn sống, trong lúc hỗn loạn không biết kết cục của Thôi Ân ra sao.

Chuyện đã qua từ lâu, chẳng ai biết năm đó phé Thái tử mưu phản là thật hay giả, nó trở thành một nghi án xưa cũ. Liêu Vương được lập làm tân Thế tử, vụ án phé Thái tử mưu nghịch không giải quyết được gì.

Mười năm sau, sau ngày thứ mười Liêu Vương đăng cơ, trên thành lầu của kinh thành đột nhiên treo một cỗ thi thể, vết máu loang lổ, bị tra tấn đến mức không còn ra hình người. Cẩn thận quan sát, thế nhưng phát hiện ra cái xác này chính là Thôi Ân-kẻ đã bán đứng phé Thái tử.

Hoàng đế giận dữ, hạ lệnh cho người truy tra hung thủ. Tra xét hơn một năm ròng mà chẳng hề tiến triển, Hoàng đế càng thêm nghi ngờ, bắt đầu giận chó đánh mèo. Trong triều ai mà phạm lỗi dù chỉ rất nhỏ cũng bị bãi chức, lòng người hoảng hốt không thôi.

Năm ấy sau khi Nham Cảnh chết, gia tộc Mạc thị của Thái tử phi đương nhiên bị ảnh hưởng, chưa gượng dậy nổi, chức quan cũng càng ngày càng nhỏ. Vốn đã vô quyền vô thế, cố tình sao một con cháu Mạc thị không biết trời cao đất rộng, đắc tội Tấn Vương. Tấn Vương lòng dạ hẹp hòi, cáo trạng với Hoàng đế, rằng gia tộc Mạc thị vẫn mang lòng oán hận với phé Thái tử, chưa biết chừng Thôi Ân là do bọn họ giết. Hoàng đế vốn tâm trạng không được tốt, sao chịu nổi khiêu khích. Căn cứ theo nguyên tắc thù giết讎 còn hơn bỏ sót, không thể buông tha, Hoàng đế tàn nhẫn, diệt gia tộc Mạc thị.

Mạc Khánh Văn trong miệng Dương Uẩn, chính là đứa con nhỏ nhất của Mạc gia.

Nếu đã biết được thân phận của Mạc Khánh Văn, vậy những gì tiếp theo càng dễ đoán.

Nội dung trong mấy bức thư kia, chỉ sợ cũng là ám chỉ thân phận thật sự của Vương Hoán chính là Mạc Khánh Văn, mai danh ẩn tích đến bên cạnh Tấn Vương, đợi thời cơ báo thù.

Thập Tam nghĩ thầm: mấy phong thư này nếu là do Diệp Bùi Thanh vu oan hãm hại, như vậy chiêu này so với mình cao tay hơn.

Vụ án của Vương Bản, chẳng qua là chút cừu hận giữa hần và Tần Vương. Đối với Hoàng đế mà nói, mạng của một thư đồng chẳng tính là gì, hần sẽ không để vào mắt. Bởi vậy, mặc dù Vương Hoán có động cơ giết người, Dương Uẩn không nhất định sẽ tin, Hoàng đế cũng bảo hần tiếp tục điều tra.

Nhưng là Mạc Khánh Văn thì không giống. Hoàng đế phần nộ với cái chết của Thôi Ân như vậy, chứng tỏ hần chột dạ với vụ án của phế Thái tử. Cho dù thế nào, án mưu nghịch của phế Thái tử và án của gia tộc Mạc thị là vết nhơ của Hoàng đế, ghét nhất là bị người ta nhắc tới. Hiện giờ thân phận thật của Vương Hoán là Mạc Khánh Văn, đúng lúc đâm đúng vào chỗ đau của Hoàng đế. Bởi vậy, mặc dù Dương Uẩn không quá tin vào tính xác thực của mấy phong thư này, Hoàng đế cũng không để hần tiếp tục điều tra nữa.

Nhưng Mạc Khánh Văn này chỉ xuất hiện vài lần trong gia phả của Mạc thị, Dương Uẩn tra xét cũng không tra được là ai. Thập Tam tin vào năng lực của Dương đại nhân, vừa không ám chỉ, cũng không nhiều chuyện, chỉ im lặng ở Đại Lý Tự xem hồ sơ giết thời gian.

Cuối cùng, hôm nay một tiểu quan viên hưng phấn ngẩng đầu lên từ trong đồng hồ sơ: “Tìm được rồi! Tìm được rồi! Mạc Khánh Văn là con cháu bên ngoại Thái tử phi của tiền Thái tử, hậu duệ của gia tộc Mạc thị!”

Đây thật sự không phải tin tức tốt, Dương Uẩn nghe xong có hơi kinh ngạc, chẳng hề tươi cười, ngược lại kêu tiểu quan viên chớ có nhiều lời. Tiểu quan viên nghĩ thầm: chẳng phải hần lập công sao, thế nào mà mặt Dương đại nhân lại nhăn nhó thành cái dạng này. Dương Uẩn nhíu mày, cái mũi và cặp mắt dúi vào cùng một chỗ, rốt cuộc dậm chân, tiến cung báo cáo với Hoàng đế.

Không biết Dương Uẩn và Hoàng đế đã nói những gì, vụ án của Tần Vương như Thập Tam sở liệu, cứ thế chấm dứt.

Vụ án kết thúc, ai nấy đều thoải mái rất nhiều, ngay cả bầu trời cũng cảm thấy sáng sủa hơn so với ngày thường. Dương Uẩn vì muốn cảm ơn sự vất vả của mọi người mấy ngày vừa qua, cười tủm tỉm mời mọi người cùng đi uống rượu. Mọi người nghĩ Dương đại nhân nhiều tiền, tuyệt đối không thể tiết kiệm thay hần, vì thế ai nấy tận hứng, uống đến mức say mềm mới ra về.

.....

Vừa qua Tết, từ chỗ Diệp Bùi Thanh liên truyền đến tin tức không tốt. Thái tử cùng tướng quân không đủ kinh nghiệm, trúng quỷ kế của quân địch, bị thua trận, tổn thất mấy nghìn người.

Hoàng đế đương nhiên không vui, ở trên triều sắc mặt có chút khó coi. Lão thái thái lo lắng rút nước mắt, Mục quốc công cũng không ngủ ngon được, cả đêm ngồi viết thư cho Diệp Bùi Thanh, thương nghị kế sách chế địch.

Tiểu binh truyền tin lúc gần đi cầu kiến Thập Tam, nhưng cứ đứng yên không nói lời nào.

Thập Tam hỏi: “Tướng quân thân thể vẫn tốt?”

“Quân địch giả dối đa đoan, Tướng quân và Thái tử mỗi ngày đều thảo luận quân tình đến tận đêm khuya, ngủ rất ít.”

Thập Tam gật gật đầu, lại hỏi: “Tướng quân còn phân phó người cái gì?” Diệp Bùi Thanh đều viết thư cho lão thái thái, Mục quốc công, Quận Chi, riêng Thập Tam lại không có, hình như có chỗ nào đó không thích hợp.

Tiểu binh nói: “Tướng quân phân phó ta hỏi Mai Bình sự, có gì muốn nói hay không.”

Vì thế Thập Tam viết một phong thư: “Trời đông giá rét, bảo trọng thân thể. Vụ án của Tần Vương đã xong, hung thủ Vương Hoán là Mạc Khánh Văn – hậu duệ của gia tộc Mạc thị, có thâm cừu đại hận với Tần Vương.”

Hơn hai mươi ngày sau tiểu binh trở lại, như cũ đứng yên trước mặt Thập Tam, cái gì cũng không nói.

Thập Tam không hiểu được ý đồ của Diệp Bùi Thanh, hỏi: “Lần này tướng quân phân phó cái gì?”

Tiểu binh mặt không đổi sắc nói: “Tướng quân phân phó ta hỏi Mai Bình sự, có lời gì muốn nói. Thư lần trước quá ngắn.”

Vì thế Thập Tam lưu loát viết một bức thư dài gần mười trang giấy, cuối cùng kết lại: “Tình hình cụ thể và chi tiết vụ án của Tần Vương chính là như thế. Thế tử nếu cảm thấy như cũ không rõ ràng, có thể truyền tin về. Thời tiết rét lạnh, nhớ mặc thêm nhiều áo.”

Hơn hai mươi ngày sau tiểu binh lại trở về, mang theo một bức thư của Diệp Bùi Thanh.

“Cả bức thư chỉ có câu cuối là tạm chấp nhận được. Quá mức lấy lệ, phải chịu tội gì?”

Thế này thì còn kéo dài đến bao giờ.

Vì thế Thập Tam trở về viết một bức thư cực kỳ ngắn gọn: “Xin thế tử chuyên tâm đánh giặc, có chuyện gì về rồi nói.”

Từ đó Diệp Bùi Thanh không còn tin tức gì nữa.

Vụ án của Tần Vương chấm dứt, nam nữ già trẻ trong vương phủ bị bán đi không ít. Vì thế Thập Tam nói với Tần phu nhân, bảo bà ta hỗ trợ mua Quý thị ra, an trí đến sống cùng hai người con. Tần phu nhân không hiểu tại sao Diệp Bùi Thanh và Mai Úc lại chiếu cố đến goá phụ của Tùng Hoài Linh đến vậy, vừa

cho nhà, vừa cho bạc, cực kỳ hào phóng, nhưng không lộ diện, cái danh người tốt đều đổ lên người Tần phu nhân bà. Bà chung quy vẫn cảm thấy việc này có phần mạo hiểm, bản thân qua lại với người nhà của phạm quan như vậy, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ bị vu oan. Nhưng mấy hôm nay bà ta thực sự không dễ chịu, chưa biết lúc nào phải cầu đến Thập Tam, trước mắt việc này không an bài cho tốt, tương lai lấy cái gì cầu xin người ta? Bền vội vàng sắp xếp đâu ra đấy.

Vốn sau khi Quân Mai từ đại lao trở về Ôn phủ, bề ngoài hoà hảo với Ôn Chí một thời gian. Hai người tương kính như tân, thoạt nhìn cảm tình cũng coi như tốt. Có điều Ôn Chí bản chất lại dè tiện. Khi đào kép kia còn sống, hấn chán ghét cái chân tàn tật của y. Nhưng sau khi y chết, Ôn Chí từ từ nhớ lại muôn vàn chỗ tốt của đào kép nọ, rồi oán hận Quân Mai đánh y thành tàn phế. Ban đêm thì nhớ tới cảnh hai người ôn nhu triền miên, Ôn Chí phiền muộn ứ đọng trong lòng, không cách nào quên đi được. Ngày đó hấn cùng bằng hữu đi uống rượu, tâm tình buồn bực liền gọi mấy tiểu quan đến góp vui, một tiểu quan trong số đó dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, dáng vẻ lại có vài phần tương tự với đào kép kia. Ôn Chí thất thần, màn đêm buông xuống liền ở lại trong phòng tiểu quan, không về nhà.

Đào kép kia tuy từng phụng dưỡng Hoàng đế, không còn nguyên vẹn, nhưng dù sao cũng có vài phần chân tình với Ôn Chí. Nhưng tiểu quan này đã qua tay vô số người, biết Ôn Chí coi y như thế thân, sao có tình cảm với Ôn Chí cho được? Chỉ coi hấn như một công tử nhiều tiền mà thôi. Y giả vờ yêu kiều, dần dần moi được thân phận của đào kép từ miệng Ôn Chí, bắt chước cách ăn mặc, động tác, ngữ điệu nói chuyện của đào kép, trên giường dưới giường ôn nhu hầu hạ, thế mà lại giống đến năm sáu phần, Ôn Chí mất hồn mất vía, cứ như bị ma nhập, không tiếc tiêu tiền cho tiểu quan, quên cả đường về nhà.

Ôn Chí dù sao cũng là cử nhân, còn chưa tiến vào con đường làm quan. Trong nhà dù có bạc, cũng không đến lượt hấn định đoạt. Bạc có thể xuất ra càng ngày càng ít, Ôn Chí lại không thể mở miệng đòi tiền, sắc mặt của tú bà cũng không dễ nhìn như lúc trước nữa.

Hôm nay tú bà làm trò ở trước mặt Ôn Chí đánh tiểu quan: “Tổn không ít bạc cho người, dưỡng người một thân trắng trắng nộn nộn, há để người hầu ngủ không người ta? Nuôi con mèo nó còn biết bắt chuột, người ngoại trừ ăn còn có thể làm gì?”

Tiểu quan khóc đến lệ hoa đái vũ, thút thít trong ngực Ôn Chí. Ôn Chí tức giận nói: “Không phải là muốn bạc thôi sao? Ta có, sớm muộn gì cũng chuộc y ra. Người ít khi dễ y!” Rồi dỗ dành tiểu quan, quay về phủ.

Nhưng Ôn Chí thành thật không dám nói với người nhà cần tiền, trái lo phải nghĩ không có cách nào, bèn đánh chủ ý lên của hồi môn của Quân Mai.

Cửa hồi môn của Quân Mai được khoá rất chắc chắn, Ôn Chí định nhân lúc nàng ngủ trộm chìa khoá của nàng, ai ngờ lại bị Quân Mai túm được. Vì thế sự tình càng không thể văn hồi, Quân Mai tựa như phát điên loạn cắn Ôn Chí, Ôn Chí đau đớn không chịu được, tát Quân Mai một cái, huyền não đến mức cả phủ đều biết.

Bọn họ chẳng thể chịu đựng nhau nữa, Tần phu nhân và Vương lão thái thái tìm biết bao người nói vun vào cũng uống công, Ôn Chí quyết tâm muốn thú tiểu quan qua cửa, Quân Mai sống chết không cho “thứ dè tiện kia” vào phủ, còn nói muốn liều mạng với Ôn Chí.

Tần phu nhân không còn cách nào khác, đành phải tạm thời đón Quân Mai về nhà.

40. Chương 40: Tâm Tình Của Hoàng Đế Rất Tốt

Hoa mai dần tàn, tuyết cũng dần tan, gió xuân trở về, dương liễu trong Mục quốc phủ từ từ xanh trở lại.

Ngày đông xơ xác tiêu điều đã qua đi, tâm trạng của con người cũng trở nên tốt hơn.

Tin chiến thắng của Diệp Bùi Thanh truyền về liên tục như tuyết rơi, Hoàng đế cao hứng, trên dưới triều đình đâu đâu cũng là lời ca tụng công đức. Diệp tướng quân dụng binh càng ngày càng thuần thực, hư hư thực thực xuất kỳ bất ý, khi bại khi thắng, dần dần có thể đối chọi lại quân địch. Cuối cùng trong một trận chiến, Thái tử không tiếc lấy thân mạo hiểm, làm mỗi nhữ dụ quân địch mắc câu, đem chủ lực của thổ phỉ ngăn chặn trong sơn cốc.

Diệp Bùi Thanh trong vạn quân anh dũng mà lên, tự tay chém chết thủ lĩnh của quân địch-Cổ Hoài Băng.

Cổ Hoài Băng là một kẻ kiêu hùng, không trừ khử sớm ắt sẽ thành tai hoạ lớn. Hoàng đế giống như cất bỏ được khối u ác tính, tâm tình thoải mái khó có thể hình dung, hạ chỉ tán thưởng thăm hỏi một phen, lệnh hai người khải hoàn hồi triều.

Khi phong thư cuối cùng truyền đi, đại quân của Diệp Bùi Thanh đã trên đường trở về.

Thập Tam tính ngày, sau một tháng nữa, hắc Diệp Bùi Thanh sẽ về đến nhà.

Nhị Nhẫn vẫn không lộ diện, chỉ đưa tới một bức thư và ít dược, nói mấy ngày gần đây bề bộn nhiều việc, không rảnh tới thăm. Thập Tam dựa theo lời dặn trong thư, uống thuốc, chạy đi mao xỉ vài lần. Nghe nói, như vậy có thể đem độc còn sót lại trong cơ thể tiêu huỷ sạch sẽ.

Diệp Bùi Thanh không có ở nhà, Thập Tam thích nhất để tay trần luyện công. Thân thể tuy rằng vẫn gầy như cũ, nhưng da thịt từ từ rắn chắc. Bông tuyết rơi xuống đất, hoá thành nước dính vào người, mát mẻ thư sướng.

Sáng sớm hôm nay, đổ một trận tuyết cuối của đầu xuân, Thập Tam ở trong sân luyện ra một thân mồ hôi nóng, rồi mới đến Đại Lý Tự.

Y vừa tới, liền gặp được Dương Uẩn.

Dương Uẩn gần đây thường xuyên chạy tới Đại Lý Tự, quả thực sắp coi nơi này thành Hộ bộ nha môn của hắn. Không thể không nói, hắn vẫn cảm thấy vụ án của Tần Vương có kỳ hoặc. Nếu Vương Hoán thật sự

là Mạc Khánh Văn, hắn đã sống sót như thế nào? Năm đó khi diệt gia tộc Mạc thị, đầu óc của quan binh bị chó ăn hết rồi sao? Ngay cả một tiểu hài tử cũng không giết được, còn để cho hắn lớn lên?

Nếu Vương Hoán không phải Mạc Khánh Văn, mấy phong thư giấu dưới giường kia là giả, vậy thì thủ phạm thực sự trong vụ án này là ai? Người đó hạ độc bằng cách nào?

Hoàng đế đích xác không muốn hắn minh tra vụ án này. Hắn hiểu được ý tứ của Hoàng đế, hắn âm thầm chậm rãi điều tra.

Trong đám quan viên tại Đại Lý Tự, người hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là Mai Úc. Người này im lặng, trầm ổn, vô thanh vô tức, cũng không cả kinh bất chợt, không khiến người khác chú ý. Quan trọng hơn, y không hề giống với Nhị công tử của Mai Thượng thư trong lời đồn.

Vì thế hắn thường xuyên tìm Mai Úc nói chuyện phiếm.

Người khác sợ Diệp Bùi Thanh, không dám nói chuyện với Mai Úc, hắn cũng không sợ. Cho dù Diệp Bùi Thanh có ở đây, hắn cũng dám sờ mặt Mai Úc.

Nhưng hôm nay hắn tới không phải để nói chuyện phiếm. Hắn mang theo ý chỉ của Hoàng đế.

Dương Uẩn cười hì hì nói: “Đầu xuân đã tới, thời tiết chuyển ấm, cảnh sắc trong ngự hoa viên rất đẹp. Hoàng Thượng long tâm đại duyệt, hạ chỉ thiết yến trong ngự hoa viên, thưởng cho các quan viên lớn nhỏ tham gia điều tra vụ án của Tấn Vương hồi đầu tháng đến ngự hoa viên ngắm cảnh dự tiệc.”

Quân thần cùng uống rượu thưởng xuân, là nhã sự, cũng là hoàng ân mệnh mông. Trên dưới Đại Lý Tự, Đại Lý Tự khanh và Đại Lý Tự thiếu khanh đều đáp ứng lời mời, quỳ xuống tạ ơn. Có không ít tiểu quan viên chưa bao giờ vào hoàng cung, lần này được đến ngự hoa viên mở rộng tầm mắt, tất cả đều cao hứng nghị luận sôi nổi.

Thập Tam không thể làm chuyện khiến người ta chú ý. Nếu Hình bộ cùng Đại Lý Tự ai nấy đều đi, nào có đạo lý mình y không đi. Hơn nữa quan viên lớn nhỏ tham dự vào vụ án này đến mấy chục người, chẳng lẽ Hoàng đế có thể kêu y múa kiếm trước mặt từng ấy người?

Để đảm bảo chắc chắn, Thập Tam đem chuyện này nói với lão thái thái. Lão thái thái suy nghĩ một lúc nói: “Lệnh vua không thể trái, nếu cáo ốm không đi, ngược lại khiến Hoàng Thượng mất hứng, hậu hoạn vô cùng. Người nên chú ý chút, không cần cứng đối cứng.”

“Vâng.”

Vì thế, mùng năm tháng ba, Thập Tam xen lẫn giữa một đám quan viên, đến ngự hoa viên dự tiệc.

Trong vườn kỳ thạch có thừa, cây xanh tươi tốt, tuy không tính là nhân gian tiên cảnh, nhưng vẫn đẹp hơn rất nhiều so với hoa viên trong Mục quốc phủ. Buổi tiệc được bố trí trong Tẩm Hương Các cạnh hồ, xung quanh đều là cổ thụ trăm năm hiếm có, khắp chốn phủ đầy màu xanh nhạt của chồi non, trong không khí phiêu đảng một mùi hương thoang thoảng.

Mọi người quy củ đợi thật lâu, một tiếng hô từ xa truyền đến.

“Hoàng Thượng giá lâm! Hoàng Hậu nương nương giá lâm!”

Vì thế hàng loạt tiếng sột soạt vang lên, Thập Tam theo mọi người quỳ xuống, trán tiếp đất.

Mọi người duy trì tư thế này, quỳ rất lâu, tiếng bước chân cùng tiếng cười đùa của nam nhân và nữ nhân mới từ bên cạnh mà qua. Hoàng đế ngồi xuống nói: “Các khanh gia bình thân. Hôm nay quân thần cùng vui, mọi người không cần giữ lễ tiết, thoải mái đi!”

Thập Tam ngẩng đầu vừa trông, đại lão bà và tiểu lão bà của Hoàng đế đều trình diện, quả nhiên là toạ ủng giang sơn, mỹ nhân trong ngực. Ngự hoa viên cảnh sắc tuy đẹp, nhưng chẳng thể sánh với giai nhân chốn hậu cung. Hoàng Hậu đoan trang lạnh lùng, mặt không chút biểu cảm. Nhóm phi tần tranh tài khoe sắc, xinh đẹp như hoa, phong thái và khí chất mỗi người một vẻ.

Dương Uẩn được ban ngồi, là nơi gần Hoàng đế nhất. Lên trên một chút chính là phi tử của Hoàng đế. Vị trí này có hơi xấu hổ, Hoàng đế nói đùa: “Dương Thị lang, chờ người lập công lớn, trẫm sẽ cất nhắc vị trí của người.”

Dương Uẩn mặt đỏ tai hồng: “Vi thần không dám.”

Yến hội tiến hành đến một nửa, Đại Lý Tự khanh cùng Hình bộ Thượng thư kẻ trước người sau kính rượu với Hoàng Thượng. Nếu đã có bọn họ mở đầu, những người khác cũng liền noi theo, bưng chén rượu tiến lên ca tụng công đức của Hoàng đế. Đang ngồi ở đây có đến một nửa số người không thường gặp mặt Hoàng đế, lúc này bèn nhân cơ hội thể hiện.

Đương kim Hoàng đế nam nữ đều ăn, không biết bao nhiêu người muốn mượn sắc đẹp thượng vị. Nhất là những người thế lực gia tộc yếu kém, bình thường bất hạnh không có cách nào, chỉ ước gì có thể được Hoàng đế ưu ái. Nói khó nghe một chút, phụng dưỡng Hoàng đế thì mất mặt cái gì, cốt khí đáng giá mấy đồng? Được Hoàng đế coi trọng mới là có bản lĩnh.

Vì thế liền có mấy tiểu quan viên hơn vài phần tư sắc tối nay cố ý ăn diện, lượn qua lượn lại trước mặt Hoàng đế, có một người còn không cẩn thận làm vỡ cái chén trong tay.

Thập Tam chỉ cúi đầu uống rượu, thường thường nói mấy câu với đám Lý Tàn và đồng nghiệp. Khi đến lượt y kính rượu, y và Lý Tàn đứng chung một chỗ với mấy đồng nghiệp nâng chén, thái độ cung kính, không có hành động dư thừa. Y nghĩ thầm: Hoàng đế lần trước là nhất thời hứng khởi, lần này hẳn sẽ không sao.

Hoàng đế chỉ thần nhiên nhìn y, không nói gì.

Thập Tam cúi đầu, coi như không biết.

Rốt cuộc, y kinh hồn táng đảm kính rượu xong, trở về chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng thở ra. Hoàng đế không kêu y bước ra khỏi hàng, cũng không hỏi y mấy vấn đề linh tinh, hôm nay hẳn là không có việc gì.

Quả nhiên, một lát sau, Hoàng đế vào nhĩ gian trên lầu Tẩm Hương Các để nghỉ ngơi.

Đương kim Thánh thượng tham gia loại yến hội này, ban đầu sẽ trò chuyện với quan viên, mặt lộ vẻ rạng rỡ, sau đó nếu như mệt mỏi, hoặc cảm thấy vô nghĩa, sẽ tự mình đi nghỉ, để chúng quan viên uống rượu, chờ khi chấm dứt mới lộ diện. Hiện tại mọi người đã kính rượu xong, Hoàng đế cũng biến mất, kế tiếp mọi người có thể thả lỏng tự do chè chén.

Hoàng đế đi rồi, Hoàng Hậu cùng các phi tần ở lại trong này làm gì? Vậy nên cũng đến nhĩ gian của mình nghỉ ngơi. Vì thế chúng quan viên nói chuyện hoạt động cũng bắt đầu trở nên tùy tiện.

Uống hơn phân nửa, một tiểu thái giám đột nhiên gọi Thập Tam sang một bên. Thập Tam đi theo hắn, chỉ nghe tiểu thái giám nhỏ giọng nói: “Hoàng Hậu có chỉ, mời Mai Bình sự lên lầu hai ”Noãn Ngọc Trai” trò chuyện.”

Thập Tam thoáng kinh ngạc, trong lòng thầm tính toán. Hoàng hậu là mẹ đẻ của Tấn Vương, cũng chính là kẻ địch của Diệp Bùi Thanh. Bà ta triệu kiến mình khẳng định không có chuyện gì tốt. Có điều ý chỉ của Hoàng Hậu không thể trái, không đi không được, chỉ đành sau khi gặp mặt dùng chiêu tiếp chiêu vậy.

Vì vậy y đáp ứng, đi theo tiểu thái giám lên lầu hai.

Hành lang trên lầu hai sâu hun hút, nhưng vẫn có thể nghe rõ tiếng tấu nhạc dưới lầu, tiểu thái giám nói: “Noãn Ngọc Trai ở ngay kia, Mai Bình sự xin hãy qua đó.”

Thời gian đã không còn sớm, sắc trời đã tối. Từ xa nhìn lại, cửa phòng đóng chặt, trong phòng lộ ra ánh sáng. Thập Tam bất an, cười hỏi: “Không biết Hoàng hậu nương nương triệu ta đến đây, có gì phân phó?”

Tiểu thái giám đáp: “Nô tài không biết.”

Thập Tam đành phải đi về phía Noãn Ngọc Trai.

Tiếng tấu nhạc dưới lầu không ngừng vang lên, Thập Tam đứng trước Noãn Ngọc Trai, không dám lên tiếng, lặng lẽ dán lỗ tai vào cửa thử nghe ngóng. Ngay sau đó, y neho mắt lại, trong lòng rung lên tiếng chuông cảnh báo.

Trong phòng rõ ràng truyền đến tiếng thở gấp và tiếng rên rỉ dâm mỹ.

Đúng lúc ấy, sau lưng nổi lên tiếng gió, một lực rất mạnh đập vào lưng Thập Tam, Thập Tam vội vàng né tránh, bất ngờ không kịp phòng bị lại không chỗ trốn, va vào cửa. Cửa “rầm” một tiếng mở ra, y bị đẩy vào trong phòng.

Tiếng thở gấp bên trong lập tức hoá thành tiếng thét kinh hoàng chói tai, khiến người ta phát điên.

Thập Tam lăn một cái trên đất, xoay người quỳ xuống, cúi đầu không dám ngó nghiêng, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Vừa rồi vội vàng y không thấy rõ, nhưng người trong phòng rõ ràng là Hoàng đế cùng một tiểu quan viên của Hình bộ, chính là người ban nãy làm vỡ cái chén. Y phục của Hoàng đế còn chỉnh tề, nhưng tiểu quan viên kia cơ hồ chẳng mặc gì cả, y phục tán loạn trên đất.

Thập Tam biết, lần này y bị Hoàng hậu hãm hại. Cứ như vậy vọt vào cắt ngang chuyệt tốt của Hoàng đế, chỉ sợ lập tức mất đầu, hơn nữa còn bị giết đến danh chính ngôn thuận.

Y đầu đầy mồ hôi nói: “Tiểu nhân đã quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, tội đáng chết vạn lần!”

Tiểu quan viên nước nỡ mặc y phục.

Hoàng đế thể nhưng không tức giận, cũng không nói gì, chỉ chậm rãi sửa sang lại y phục. Lúc này một trung niên thái giám hoang mang bối rối chạy vào, quỳ xuống tạy vả miệng mình nói: “Nô tài đáng chết! Ban nãy nô tài đau bụng, không kịp tìm Khánh Thực, liền chạy tới nhà xí, ở cửa không ai trông. Cầu Hoàng Thượng giáng tội!”

Hoàng đế không nhanh không chậm sửa sang lại y phục cho tốt, nói: “Người ra ngoài trước đi.”

Thập Tam vội vàng muốn đi.

Hoàng đế nói: “Không phải người!” Rồi xoay người cười với tiểu quan viên: “Người tên là gì?”

Tiểu quan viên đã mặc xong y phục, quỳ xuống ôn nhu nói: “Hạ quân là Liễu Nhâm.”

Hoàng đế cười nói: “Không tồi, Liễu Nhâm. Người trước ngoan ngoãn đi lĩnh thưởng. Hôm nay hầu hạ không tệ, ngày khác trăm sẽ phong thưởng. Lui xuống đi.”

Liễu Nhâm thấy tâm tình của Hoàng đế rất tốt, cũng bất chấp có người khác ở đây hay không, làm nũng nói: “Hoàng Thượng đừng quên hạ quan đây, để hạ quan phải si ngốc chờ.”

Dứt lời mới cẩn thận từng bước lui xuống.

Thái giám Khánh Tường vội vàng cúi đầu hầu hạ Hoàng đế rửa tay, giúp hần ngồi xuống, đứng ở một bên không lên tiếng.

Hoàng đế nhìn Thập Tam: “Lá gan của ngươi đúng là không nhỏ.”

Thập Tam bình tĩnh nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần được Hoàng hậu triệu tới diện kiến, chẳng may đến nhầm phòng. Hoàng thượng thánh minh, cầu Hoàng thượng thứ tội.”

Y hiện tại không bằng không chứng, không thể nói thẳng là Hoàng Hậu gọi y đến phòng này, nếu bị Hoàng Hậu cản ngược lại, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, chỉ có thể tạm thời nuốt trái đắng này vào.

Trong phòng nhất thời lâm vào trầm mặc.

41. Chương 41: Canh Ba Tối Nay, Gặp Nhau Dưới Cầu Phượng Dương Ở Ngoại Ô

Hoàng đế hỏi Khánh Tường: “Ban này người ăn cái gì?”

Khánh Tường vội trả lời: “Ban này nô tài ăn vài miếng trái cây, Hoàng hậu nương nương lại ban thưởng cho nô tài một chén rượu, sau đó mới bắt đầu đau bụng.”

Nói cách khác, nô tài tối nay quy củ không ăn bậy ăn bạ, vấn đề là ở chén rượu của Hoàng hậu.

Qua hồi lâu, Hoàng đế chậm rãi nói với Thập Tam: “Ngươi vô cớ vào phòng, dọa Liễu Nhâm của ta chạy mất, tội không thể tha. Việc hôm nay, ngươi nói nên xử trí thế nào?”

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, trong tổ chức nếu trông thấy thứ không nên thấy, sẽ phải dậm mù hai mắt tạ tội. Vì thế Thập Tam nói: “Thần quấy nhiễu Hoàng Thượng nghỉ ngơi, là thần quá phạm. Thần nguyện tự huỷ hai mắt, tạ tội với Hoàng Thượng.”

Hoàng đế không ngờ y rõ ràng như thế, không khỏi nhú mày: “Ta còn chưa nói phải trọng phạt, ngươi đúng là nóng nảy.”

Khánh Tường vội vàng nháy mắt với Thập Tam: “Diệp Tướng quân chậm chạp chưa về, Mai Bình sự độc thủ trong nhà hần rất tinh mịch. Hôm nay Mai Bình sự quấy nhiễu thánh giá, để bù đắp sai lầm, đương nhiên nên hảo hảo trấn an Hoàng Thượng.”

Hắn đặc biệt cẩn thận ghé sát vào tai Thập Tam nói: “Vừa rồi việc Mai Bình sự phạm phải, chính là tử tội. Nhưng Hoàng Thượng bình thường trạch tâm nhân hậu, nếu Mai Bình sự hầu hạ chu đáo, khiến Thánh Thượng cao hứng, chẳng những tội danh có thể miễn, sau này còn có vô số chỗ tốt. Huống hồ Diệp Tướng quân lại không ở nhà, việc này người không nói, Hoàng Thượng không nói, Diệp Tướng quân sẽ không biết.”

Thập Tam cúi đầu không đáp, sắc mặt xanh mét.

Hoàng đế thấp giọng nói: “Kêu người chuẩn bị Nam Hoa Điện cho tốt, tối nay mang Mai Úc vào đó.”

Dứt lời đi về phía Thập Tam, vươn tay phải kéo y lên.

Thập Tam lúc này thật sự bị ép tới bước đường cùng. Luận võ công, trong hoàng cung cao thủ như lâm, y đương nhiên đánh không lại. Huống hồ đánh nhau trong hoàng cung, chỉ cần chứng thực cho tội danh của mình, đến lúc đó bị bắt thì hết đường chối cãi, chịu đủ sỉ nhục. Nếu muốn nhân cơ hội giết Hoàng đế, tội hành thích vua liên lụy cửu tộc, Diệp Bùi Thanh đương nhiên không thể thoát khỏi liên can.

Nếu là trước kia, giết Hoàng đế đồng quy vô tận thì thôi, thế nhưng hiện tại y lại có một tia chần chờ.

Y không khỏi thấy hối hận: bản thân là ngựa mất móng trước, chẳng trách được ai. Lần trước sau đi gặp Hoàng đế, y nên chuẩn bị sẵn kế sách đối phó, nhưng chẳng làm gì cả, đúng là đáng đời. Giờ ngoại trừ tự sát, thật không còn cách nào khác.

Trước kia khi làm thích khách, trong răng có giấu độc dược, thời khắc nguy cấp có thể tự sát thân vong. Hiện tại muốn chết cũng không dễ như vậy, y lặng lẽ từ trong tay áo rút ra một cây tể châm, tùy thời chuẩn bị đâm vào người mình.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám ngoài cửa nói thầm vài câu với Khánh Tường. Khánh Tường vội vàng bẩm báo với Hoàng đế: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, lão thái thái của Mục Quốc phủ bệnh nặng. Cửu Vương gia đặc biệt tới đón Mai Úc về nhà, hiện tại đang chờ dưới lầu.”

Hoàng đế khó chịu híp mắt: “Bệnh cũng thật đúng lúc.”

Khánh Tường không dám lên tiếng.

Thập Tam vừa nghe sự tình có biến, vội vàng nói: “Diệp Tướng quân xuất binh bên ngoài, lão thái thái tưởng niệm tôn tử sốt ruột, thân thể vẫn không tốt. Nếu Tướng quân trở về, lão thái thái qua đời, Mai Úc thật sự không thể giải thích với Tướng quân.”

Hoàng đế mất hứng nhìn Thập Tam.

Trong lòng hắn rõ ràng: Cửu Vương gia đêm nay nếu không đòi được người, chỉ sợ sẽ nháo tới tận chỗ Thái

Hậu. Rốt cuộc, hẳn phiền muộn phát tay: “Lui xuống đi!”

Thập Tam tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng dập đầu với Hoàng đế, theo Cửu Vương gia rời đi.

Thì ra sau khi Mai Úc xuất môn, lão thái thái chung quy vẫn lo lắng, xin Cửu Vương gia vào cung hỗ trợ trông nom. Cửu Vương gia sai một tiểu thái giám chú ý đến động tĩnh trong yến hội, nghe nói Mai Úc biến mất khỏi bữa tiệc một thời gian khá dài, cảm thấy không ổn, lúc này mới nhanh chân chạy đến nói lão thái thái bệnh nặng, phải đón Mai Úc về nhà.

Thập Tam đem tất cả mọi chuyện nói với lão thái thái và Cửu Vương gia, từ đó về sau cáo ốm ở nhà, ngay cả Đại Lý Tự cũng không đi.

Thập Tam sau một đêm mất ngủ, suy xét cẩn thận quyết định không thể duy trì tình trạng hiện tại, phải chuyển thủ vi công. Bắt đầu từ hôm ấy, y bèn âm thầm lên kế hoạch ám sát Hoàng đế. Trước kia trong tổ chức, nhiệm vụ ám sát Hoàng đế từng có vài lần, nhưng không ai còn sống trở về. Muốn giết Hoàng đế, phải thần không biết quỷ không hay, bản thân có thể trốn thoát, mà không được liên lụy đến bất cứ kẻ nào.

Mười ngày sau, Diệp Bùi Thanh phái một tiểu binh đến truyền tin: đại quân ngày mai sẽ đến nơi.

Mục Quốc phủ sớm đã chuẩn bị chào đón Diệp Bùi Thanh, trên dưới vui mừng, giăng đèn kết hoa, so với đón năm mới còn náo nhiệt hơn. Người đến tặng lễ chúc mừng cơ hồ muốn đập nát cửa.

Sau khi tiểu binh thông báo tin tức, giao cho Thập Tam một bức thư.

Trong thư viết: “Canh ba tối nay, gặp nhau dưới cầu Phượng Dương ở ngoại ô, có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

....

Ánh trăng âm đạm, lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời.

Thập Tam thi triển khinh công, lao như bay trên đường mòn giữa rừng. Y đương nhiên không dám thi triển toàn bộ công phu, cho nên khinh công thoát nhìn có chút sút sẹo.

Cây cầu cũ nát hoang phế, một dòng sông nhỏ dưới ánh trăng lẳng lặng chảy xuôi. Nơi đây hẻo lánh không ai lui tới. Dưới chân cầu tối đen tựa hồ có người, Thập Tam không dám tới gần, thấp giọng hỏi một câu: “Thế tử?”

Lời còn chưa dứt, bóng đen dưới cầu lập tức nhào qua, đẩy ngã y xuống bãi cỏ.

Cổ bị cắn mạnh một cái, thanh âm trầm thấp của Diệp Bùi Thanh mang theo thở dốc: “Hôm nay phải nhanh chút, ta còn trở về doanh trại.”

Dứt lời liền xé y phục của y.

Thập Tam tức giận nói: “Ta không mang thêm y phục.”

Diệp Bùi Thanh đầu nghĩ nhiều được như vậy, thế mà xé rách quần của y, đem của hai người nắm chung một chỗ. Hắn nhẫn nại nói: “Người bình thường lãnh đạm, chắc chắn vài tháng không làm, ta sợ người ghen đến hỏng mắt.”

“Đa tạ thế tử lo lắng!” Nghiến răng nghiến lợi nói.

“Không cần đa lễ, ta rất vinh hạnh. Đừng lộn xộn....Đừng đá ta!”

Kỹ xảo vẫn cao siêu như cũ, Thập Tam bị Diệp Bùi Thanh ôm từ sau lưng, phát ra một tiếng rên rỉ. Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói: “Nói người muốn ta còn không chịu thừa nhận. Đừng chịu đựng, rên lên mới tốt.”

Thập Tam tức giận nhú mày nói: “Muốn rên tự người rên.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Ai thích nghe ta rên, người rên mới dễ nghe.”

Rốt cuộc giúp y bắn ra, Diệp Bùi Thanh hôn môi y nói: “Nào, ngoan ngoãn làm một lần cho ta rồi sẽ để người về.”

Thập Tam không đáp, đứng lên định thi triển khinh công muốn đi, Diệp Bùi Thanh kéo y xuống đặt trên cỏ: “Còn muốn chạy? Bảo người viết thư cho ta mà còn lười như vậy, hôm nay nhất định phải bồi thường cho ta!”

Thập Tam nói: “Đánh giấc bên ngoài phải hết sức chuyên chú, cả ngày nhi nữ tình trường viết thư làm gì?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Lần sau đánh giấc nhất định mang người đi cùng, sẽ không nhi nữ tình trường nữa, buổi tối còn có người thay ta hạ hoả.”

Thập Tam nói: “Lần sau nhất định cho người chọn hai nha hoàn tốt mang theo.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Ta thấy người làm nha hoàn của ta cũng rất tốt, nghi gia nghi thất, vừa làm ấm giường vừa biết đánh nhau, tiểu hoa cúc còn rất chặt.”

Thập Tam tung ra một quyền, bị Diệp Bùi Thanh cản được, thuận thế cầm lấy tay y sờ lên cái đỏ của mình, dõ dằn nói: “Sớm một chút giúp ta sẽ sớm thả người đi. Người không muốn về nhà?”

Thập Tam biết Diệp Bùi Thanh ghen mấy tháng, đêm nay không giúp hắn hắn sẽ không dễ yên, bèn theo động tác của Diệp Bùi Thanh giúp hắn bắn một một lần. Lúc sau thứ kia thậm chí còn không thềm nghỉ ngơi đã lại cương lên, Diệp Bùi Thanh ôm Thập Tam vừa hôn vừa cắn, tiết ba lần. Hai người làm gần hai canh giờ mới coi như chấm dứt, trên cỏ đã một mảnh hỗn độn.

Diệp Bùi Thanh mút đầu lưỡi tinh tế của y, rồi cắn bờ môi của y nhẹ giọng nói: ” Hôm nay cho ta làm một lần.”

“Người cứ mơ đi.”

Vừa dứt lời, eo của Thập Tam bị siết chặt, một bàn tay vuốt ve xung quanh. Đột nhiên y thấy đau đớn bèn nhón, Thập Tam cho Diệp Bùi Thanh một cái tát, cau giận nói: “Rút ngón tay của người ra!”

Diệp Bùi Thanh bị đánh nửa bên mặt đau đớn, cũng không chịu từ bỏ: “Đổi cái khác thô hơn tiến vào? Người còn nóng vội hơn cả ta.”

Thập Tam tức giận đến mức ngực phát đau. Y vung tay, mang theo năm phần nội lực vỗ xuống vả vai của Diệp Bùi Thanh. Diệp Bùi Thanh không kịp phòng bị, bả vai bèn trúng ngay một chưởng, nhất thời kêu lên một tiếng đau đớn, buông Thập Tam ra.

Hai người cách xa nhau vài thước, thở hồng hộc nhìn nhau.

Ánh trăng như bạc, đầu vai của Diệp Bùi Thanh chậm rãi trở nên đỏ sẫm, chảy ra máu tươi.

Thập Tam nhíu mày nói: “Người bị thương?”

Diệp Bùi Thanh tức giận nói: “Khi đánh giặc bị địch chém hai đao, vẫn chưa lành.”

Thập Tam nghĩ thầm: một chưởng ban nãy của mình không nhẹ, chỉ sợ miệng vết thương của người này đã vỡ ra. Trong lòng y có điểm áy náy, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Nếu người không làm như vậy với ta, ta cũng không đánh người.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Ta đã làm gì người? Chúng ta như vậy rồi, người còn không muốn tiến thêm bước nữa?”

Thập Tam không biết cãi lại thế nào, miễn cưỡng nói: “Vậy sao không phải là người ở bên dưới?”

Diệp Bùi Thanh mặt xanh mét: “Người muốn thương ta?”

Thập Tam bị thần sắc khủng bố của người này khiến cho nhất thời nhụt chí, nhưng vẫn lạnh lùng gặt đầu.

Sắc mặt của Diệp Bùi Thanh càng ngày càng âm trầm, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, thi triển kinh công chạy đi.

42. Chương 42: Y Là Mọi Tình Đầu Của Ta

Sáng sớm mới về đến nhà, Thập Tam chỉ ngủ một lát rồi thức dậy, thay y phục nghênh đón Diệp Bùi Thanh hồi phủ. Quan quân thắng trận, Hoàng đế vì biểu dương công tích lớn lao của hắn, lệnh tất cả cư dân trong kinh thành ngừng làm việc một ngày, đến cửa thành nghênh đón quân tây chinh trở về. Kinh thành người người chen chúc, Diệp Lâm và mấy tên tiểu tử thay nhau chạy ra bên ngoài, tùy thời báo cáo với lão thái thái tình huống náo nhiệt trên phố. Cuối cùng, Diệp Bùi Thanh và Thái tử duyệt binh ở cửa thành xong, bái kiến Hoàng đế, khi về đến nhà đã là chạng vạng. Lúc hắn gần tới phủ, phố lớn ngổ ngỗ người tới xem náo nhiệt vây quanh chật như nêm cối.

Trong viện đã bày sẵn tiệc tối, vì Diệp Bùi Thanh đón gió tẩy trần. Trên dưới cả nhà theo lão thái thái, tất cả chủ tử đều có mặt ở đây.

Đánh giặc là phải có bản lĩnh thực sự, bình thường ở trước mặt Hoàng đế cưỡi ngựa xem hoa, thật giả lẫn lộn, ở trên chiến trường một mực vô dụng, cho nên quân công khó thành. Mục Quốc công năm nay ba mươi chín, mang binh vài lần, nhưng chưa từng gặp kẻ địch như Cổ Hoài Bạng. Thổ phỉ bình thường đều không ra hồn, cho năm sáu vạn quân, dùng chiến thuật xa luân, một trận là chết sạch chẳng phải sao? Mục Quốc công mặc dù trong lòng cảm thấy Diệp Bùi Thanh bản lĩnh không nhỏ, nhưng ông không thể nâng cao chí khí thẳng con mà diệt uy phong của lão tử a, bèn vuốt râu nói: “Lần này kỳ khai đắc thắng, tất cả là nhờ có tổ tông che chở. Tôi luyện thêm vài năm nữa, có thể trở giỏi hơn thầy, tự mình đảm đương một phương. Có điều phải tránh tự cao tự đại, hiểu được nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.”

Diệp Bùi Thanh khiêm tốn cung kính nói: “Đa tạ phụ thân khích lệ. Cho dù con có tôi luyện thêm hai mươi năm, so ra vẫn kém một nửa so với phụ thân.”

Thập Tam thiếu chút nữa phun đồ ăn ra ngoài.

Là ai tối hôm qua đồng dục nói “Cho dù cha ta ra chiến trường, cũng không giết được Cổ Hoài Bạng? Là ai nghiêm túc bình luận ”Cha ta chưa từng gặp kẻ địch mạnh, chỉ lý luận suông”?

Mục Quốc công nghe xong đương nhiên cực kỳ hưởng thụ, nghĩ thầm: đứa con này địch ý đối với mình không tính quá lớn. Trên yến tiệc phụ tử từ hiểu, đúng là khiến người ta vui mừng.

Vừa mới bắt đầu động đũa, Mục Quốc công đột nhiên hỏi: “Mục Thanh đâu? Sao không thấy nó?”

Lão thái thái nói: “Bảo là thân thể không tốt, đêm nay không thể dự tiệc.”

Diệp Tấn Thanh vội vàng đứng dậy: “Con đi gọi Nhị ca tới đây?”

Mục Quốc công nhíu mày: “Không cần, Đại ca đắc thắng trở về, cho dù thân thể không thoải mái cũng phải lộ cái mặt chứ, nghĩ cái gì thể không biết?” Suy tư một lát lại nói với Diệp Bùi Thanh: “Tấn Thanh năm nay đã mười sáu, cũng nên vào quân doanh tôi luyện, đi theo người đi, từ từ bồi dưỡng nó.”

Diệp Bùi Thanh đáp ứng: “Vâng.”

Minh phu nhân vui mừng quá đỗi, vội vàng lôi kéo Diệp Tấn Thanh cảm tạ. Từ đó về sau Diệp Tấn Thanh trở thành một viên tiểu tướng dưới trướng Diệp Bùi Thanh, chuyên xem sắc mặt của Diệp Bùi Thanh mà làm việc.

Yến tiệc chấm dứt, lão thái thái nhớ thương Diệp Bùi Thanh đến nóng ruột, lôi kéo hần hủi han hời lâu. Tới tận khi canh ba, Diệp Bùi Thanh mới cười nói: “Sắc trời không còn sớm, lão thái thái đừng chậm trễ nghỉ ngơi, ngày mai con lại tới nói chuyện phiếm với người.”

Lão thái thái nhìn Thập Tam đứng bên cạnh, thở dài nói: “Đi đi, bà già ta đây không muốn bị người ta ghét. Nhanh cùng tức phụ người tâm sự đi.”

Mặt Thập Tam không chút thay đổi. Gần đây lão thái thái có hơi bất hoà với y, không biết vì nguyên nhân gì, quan hệ không thân thiết như trước nữa.

Diệp Bùi Thanh lại khuyên giải an ủi lão thái thái vài câu, cùng Thập Tam lui ra.

Hôm nay Diệp Bùi Thanh dọc theo đường đi đều ra vẻ bí hiểm, chẳng nói chẳng rằng, cực kỳ có khí thế.

Thập Tam hỏi: “Đêm nay thế tử ngủ trong phòng?”

Diệp Bùi Thanh chậm rãi nói: “Người nói xem?”

Ta thấy người ngủ chuồng heo là tốt nhất.

Thập Tam thấy vết máu trên đầu vai của Diệp Bùi Thanh, nói với Chu ma ma: “Người về trước chuẩn bị nước ấm, khăn vải sạch, tìm một lọ kim sang được trong phòng của thế tử mang tới.”

“Vâng, phu nhân.” Cẩn thận nhanh chân chạy đi.

Hai người chậm rãi đi trên đường, bốn phía yên tĩnh không người, Diệp Bùi Thanh lạnh lùng mở miệng: “Tính cách lãnh đạm như thế, khi tự mình sờ còn không có cảm giác, chẳng phải ta giúp người sờ mới cảm giác sao. Vậy mà còn muốn ở trên?”

Đề tài xoay chuyển thật nhanh. Thập Tam híp mắt: “Thứ người có ta cũng có.”

“Ta đương nhiên biết người cũng có. Đêm qua ta còn chơi với nó hai canh giờ.”

Trên đầu Thập Tam nổi đầy gân xanh.

“Việc này rất tốn sức, còn cần tiền diễn, người có đủ kỹ xảo?”

“Ta có thể học.”

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nói: “Người học kiểu gì? Học với ai? Còn không phải theo ta học? Đúng là cố tình gây sự.”

Hai người đều yên lặng.

Thập Tam thật ra không so đo ai trên ai dưới, nhưng chưa đấu tranh chút nào đã thần phục, chung quy vẫn thất bại khuất.

Hai người trở lại phòng, Diệp Bùi Thanh ngồi trên giường, để Thập Tam cởi y phục giúp hắn. Trên vai là hai vết thương bị đao chém nứt ra sâu hoắm có thể thấy xương, máu tươi chảy ra, thoát nhìn có chút ghê người.

Chu ma ma bưng nước tiến vào, bị dọa đến mức mặt trắng bệch, nhỏ giọng hỏi: “Mời đại phu đến xem?”

Thập Tam nói: “Không cần. Chỉ bị thương ngoài da, đại phu cũng hết cách. Người ra ngoài đi, canh ở cửa.”

Y ngồi phía sau Diệp Bùi Thanh, cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, bôi kim sang được.

Tình cảnh này, tựa như đã từng diễn ra.

Thời gian như quay ngược lại, nhớ đến ngày đầu tiên quen biết.

Là trước lúc bắt đầu tất cả mọi việc.

Trong lòng hai người đều nhớ đến căn phòng nhỏ ven hồ Đình Bi. Tâm tư giống nhau, nhưng không ai mở miệng, sợ phá vỡ sự yên tĩnh này.

Bọn họ trầm mặc thật lâu, Diệp Bùi Thanh chậm rãi nói: “Mai Úc, người từng đến hồ Đình Bi chưa?”

Thập Tam trầm tĩnh không trả lời, chỉ chuyên chú chữa thương.

Diệp Bùi Thanh thấp giọng hỏi: “Đã đến chưa?”

“Chưa. Sao vậy?”

“Không có gì. Ta nghĩ đến một người.”

“Ai?”

“Người ấy đã cứu ta, không thích nói chuyện, rất lạnh nhạt, khí chất có phần giống với người.”

Thập Tam nghĩ thầm: ân nhân của người chính là ta. Y thuận miệng hỏi: “Hửm? Diện mạo và dáng người cũng giống sao?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Diện mạo thì không biết. Dáng người và giọng nói không giống.”

Thập Tam thuận miệng ứng một tiếng: “Thế tử hồng phúc tề thiên, nơi nơi đều có người tương trợ.”

Diệp Bùi Thanh nghiêng đầu, tựa hồ có phần khó mở lời, qua thật lâu mới nói: “Nếu ta nói với người, y là người đầu tiên ta thích. Người sẽ nói gì?”

Tay Thập Tam run lên, lọ kim sang được rơi xuống đất, tạo ra tiếng vỡ nát thanh thúy.

Hử?

Mình có nghe lầm không?

Diệp Bùi Thanh vừa nghe thấy tiếng lọ rơi vỡ xuống đất, vội vàng xoay người ôm y trấn an nói: “Đừng vội, hiện tại ta không thích y nữa. Đã là quá khứ rồi.”

Thập Tam ngơ ngác trừng mắt.

Không phải chuyện đó.

Diệp Bùi Thanh lại vội vàng đỡ dành y: “Ta với y chưa có gì cả, ngay cả chạm vào nhau cũng không. Người xem bị dọa thành cái dạng này.”

Sao lại thích? Chữa thương cho hắn một lần, thế là thích?

Gương mặt của Diệp Bùi Thanh phóng đại, nhìn y thật sâu, nhẹ nhàng chạm vào bờ môi của y. Thập Tam bất đắc dĩ hôn hắn, chỉ nghe Diệp Bùi Thanh nhẹ giọng nói: “Người tức giận?”

“Không.”

Diệp Bùi Thanh đặt y xuống giường, hai tay mò vào y phục của y sờ loạn: “Ta cam đoan với người, ta và y trước đó chẳng có gì hết, sau này cũng vậy.”

Thập Tam nhỏ giọng nói: “Đừng nói quá sớm.”

Diệp Bùi Thanh đã tiến sẵn sàng lâm trận, hai ba lượt cởi y phục của Thập Tam, cười nói: “Chuyện này đã ở trong lòng ta rất lâu. Nói bừa một câu, thế mà người lại ghen tỵ. Coi như có thu hoạch.”

Thập Tam phục hồi lại tinh thần, nhú mày nói: “Còn muốn chữa thương cho người, mau ngồi dậy.”

Diệp Bùi Thanh ngồi dậy, yên lặng nhìn Thập Tam chuyên chú bôi được trị thương, nhẹ nhàng cười: “Thấy thế nào người cũng ở dưới. Hiền lành như vậy, nên có phần thưởng.”

Thập Tam trấn định nói: “Thế tử, chữa thương quan trọng hơn.”

Diệp Bùi Thanh im lặng chờ y giúp mình băng bó xong, bán nằm trên giường, lấy tay chống đầu: “Trong nhà hết thấy đều mạnh khỏe? Không ai bắt nạt người?”

Thập Tam nhỏ giọng nói: “Không ai bắt nạt ta.”

Cửu Vương gia và lão thái thái bảo y đừng nhắc đến việc Hoàng đế triệu kiến, lo lắng Diệp Bùi Thanh sẽ không chịu được, xúc động làm việc đắc tội Hoàng đế. Dựa theo cách nói của lão thái thái thì là: “Tìm một cơ hội, ta và ngoại công sẽ cùng nhau nói với nó.”

Diệp Bùi Thanh lại hỏi: “Quen biết bằng hữu mới nào không? Gần đây điều tra vụ án gì?”

Thập Tam như báo cáo công tác nhất nhất nói ra.

Diệp Bùi Thanh rót cuộc nói: “Ba ngày sau Thái tử thiết yến ở Đông cung, bảo chúng ta tới ăn cơm.” Còn nói: “Người mặc bộ y phục màu trắng kia đi, nó hợp với người nhất.”

Thập Tam cúi đầu: “Được.”

Diệp Bùi Thanh không nói gì nữa, kéo y vào trong ngực. Tiểu biệt thắng tâm hôn, hai canh giờ đêm qua đương nhiên không đủ. Diệp Bùi Thanh định tối nay sẽ ôn nhu một chút, nhưng vừa mới nhắc đến mối tình đầu với y, chỉ ôm Thập Tam vừa hôn vừa cắn, còn oán giận vết thương của mình, không thể dùng lực quá độ. Cuối cùng Thập Tam buồn ngủ nói: “Thế tử, người trên người bị thương, hai ngày liên tiếp không ngủ cũng được sao?”

Trả lời y chính là: “Nếu có thể ngủ cùng người, sợ gì không ngủ được?”

Dây dưa cả một đêm, sáng sớm mới mệt mỏi thiếp đi.

43. Chương 43

Diệp Bùi Thanh nghỉ ngơi hai ngày ở nhà, rốt cuộc khôi phục nguyên khí. Chiều nay, lão thái thái phân phó Thanh Phương gọi hắn đến nói chuyện.

Lão thái thái bảo hắn ngồi bên cạnh, chậm rãi mở lời: “Con cũng đã nghỉ ngơi, giờ ta phải nói với con một việc, con bình tĩnh nghe, ngàn vạn lần đừng nóng giận. Chuyện này sớm hay muộn con cũng sẽ biết, con nghe ta nói so với nghe người khác nói tốt hơn.”

Diệp Bùi Thanh cười mà rằng: “Có chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy? Con không tức giận.”

Lão thái thái uống một ngụm trà, nói: “Con cảm thấy Hoàng Thượng bình thường đối xử với con thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Hoàng Thượng có ý trọng dụng con.”

Lão thái thái nói: “Có quan hệ thế nào với Thái tử?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Tôn tử không dám nói.”

“Nghe nói ngày mai Thái tử mời con dự tiệc, thế thì quan hệ cũng không tệ lắm?”

“Vâng.”

Lão thái thái thanh thanh yết hầu: “Con vốn có huyết mạch hoàng gia, hiện giờ Hoàng đế muốn trọng dụng con, Thái tử cũng sẽ để mắt tới con, tương lai tiền đồ vô lượng. Giờ ta muốn nói cho con biết một việc, con nghe xong suy ngẫm cho kỹ, quyết định nên làm thế nào.”

Diệp Bùi Thanh nhú nhú mày nói: “Lão thái thái nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Lão thái thái quan sát sắc mặt của hắn, đem chuyện đêm đó tại bữa tiệc trong ngự hoa viên từ từ kể ra.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng lão thái thái bưng tách trà lên uống.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu, trên mặt không nhìn ra được có tâm tình gì, tay lại siết chặt.

Lão thái thái nói: “Ta nhờ ngoại công của con cứu y hai lần, quả thực không chống được. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng những Mai Úc đắc tội Hoàng đế, ngoại công con cũng sẽ xúc phạm thánh nhan. Vốn định đi cầu Hoàng Thái hậu, nhưng người dù sao cũng đã lớn tuổi, thân thể không tốt. Hoàng Thái hậu mà mất, có lẽ Hoàng đế sẽ trả thù ngoại công con.”

Diệp Bùi Thanh như cũ không lên tiếng.

Lão thái thái nói: “Chuyện này, ta và ngoại công con đã thương lượng với nhau. Mai Úc đích xác đáng thương, vận khí không tốt, bị Hoàng Thượng coi trọng. Nhưng đó là thiên tử, nếu muốn một người, kiểu gì cũng phải đoạt tới tay cho bằng được. Giả như hắn ban thưởng cho con một chén rượu độc, vậy là có thể ép Mai Úc tiến cung. Con nói có phải hay không?”

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nói: “Bên cạnh hôn quân nhiều người như vậy, sao bỗng dưng lại thấy hứng thú với y?”

Lão thái thái vội vàng trách mắng: “Hồ ngôn loạn ngữ! Ta chỉ sợ con không nhận được, để người khác nghe thấy thì sẽ thế nào?” Rồi thở dài nói: “Thánh ý khó dò, khó tránh nhất chính là bị người ta hãm hại. Ngoại công con nói, một khi Hoàng Thượng đã coi trọng người nào, chưa đến tay là chưa chết tâm. Con xem việc này nên làm thế nào bây giờ?”

Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói: “Nếu Hoàng đế có lòng thương xót những tướng sĩ xuất chinh bên ngoài, cũng chẳng nhân lúc con không có ở nhà nổi lên ý xấu với Mai Úc.”

Lão thái thái lại trách mắng: “Nói chuyện cẩn thận một chút.”

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Ý của lão thái thái thế nào?”

Lão thái thái thấp giọng nói: “Biện pháp của ta chỉ sợ con không đồng ý.”

Diệp Bùi Thanh hỏi: “Biện pháp gì?”

Lão thái thái nói: “Trước cứ quan sát một khoảng thời gian, nếu hứng thú của Hoàng đế với Mai Úc không giảm, con chỉ có thể hoà ly với Mai Úc, phải sạch quan hệ.”

Diệp Bùi Thanh nén giận không lên tiếng.

Lão thái thái nói: “Ta biết con nhất định không thích. Nhưng con có thể chống đối được với Hoàng Thượng sao? Con muốn kháng chỉ chém đầu, hay là muốn Mai Úc huỷ dung, khiến Hoàng Thượng hoàn toàn mất đi hứng thú với y?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Lão thái thái nói được cũng thật nhẹ nhàng. Nếu hoà ly, chẳng phải Hoàng đế sẽ danh chính ngôn thuận triệu y tiến cung?”

Lão thái thái nói: “Đó cũng là mệnh của y, ai nấy đều có tạo hoá của người đó. Không phải ta không thích y, nhưng cũng có mức độ. Chung quy không thể vì y mà đắc tội Hoàng đế, tiền đồ của con bị chôn vùi chưa nói, chẳng may không cẩn thận, chính là mất mạng như chơi.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Dựa theo tính cách của Mai Úc, y vào cung chính là tử lộ. Lão thái thái sao lại nhẫn tâm như thế? Lúc trước chẳng phải lão thái thái bảo y chiếu cố con cả đời sao? Giờ lại đẩy y vào hang hùm miệng sói?”

Lão thái thái tức giận: “Ta trước đó còn chưa biết Hoàng đế sẽ coi trọng y, cũng không biết con sẽ vì y mà không nạp thiếp! Ta liền chúng mắt các con ở điểm này, vờ chết đi sống lại làm gì? Vì nhi nữ tình trường, mà không buông không bỏ được. Con kiên quyết không nạp thiếp, tương lai nổi dôi tông đường thế nào? Ta cũng không hiểu mấy người các ngươi rốt cuộc làm sao nữa, vì y mà tranh đoạt tới mức người sống ta chết. Con không lo cho mình, chẳng lẽ không lo cho cả Mục Quốc phủ? Một mình y đắc tội Hoàng đế, cả nhà ta phải chôn cùng với y!”

Diệp Bùi Thanh nén giận nói: “Ý của lão thái thái con hiểu, thí tốt giữ xe, tính mạng của Mai Úc không quan trọng, ai bảo mệnh y không tốt.”

“Ta chính là ý này. Đã từng ra chiến trường, mà vẫn không biết lấy đại cục làm trọng!” Dứt lời tức giận đến ngực phát đau, kêu lên: “Thanh Lan, tiễn thế tử ra ngoài!”

Thanh Lan chỉ biết lão thái thái và thế tử cãi nhau, cũng không biết bọn họ cãi nhau vì việc gì, vội vàng chạy vào nói: “Thế tử vẫn nên ra ngoài hóng gió trước đi, lão thái thái cũng đã đến giờ ngủ trưa rồi.”

Bọn hạ nhân chỉ thấy Diệp Bùi Thanh lao ra khỏi phòng lão thái thái, sắc mặt khó coi, như một trận gió chạy ra bên ngoài Mục Quốc phủ.

....

Đã qua canh tư, bốn bề yên tĩnh, Thập Tam thở nạt dần đường, thu lại chân khí vừa vận hành một vòng toàn thân. Chu ma ma nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nghiêng đầu cẩn thận nói: “Đã khuya rồi, phu nhân vẫn nên ngủ trước đi.”

Thập Tam nói: “Người cứ đi ngủ trước. Ta đợi hần.”

Chu ma ma nói: “Hôm nay không biết thế tử vì việc gì mà tranh cãi với lão thái thái, hiện tại còn chưa về. Phu nhân đừng lo lắng, nếu không trở về, sáng mai sẽ đi tìm hần.”

Thập Tam nói: “Hôm nay hần chưa thay được, ta đợi hần thêm một lát, người cứ đi ngủ đi.”

Chu ma ma rót cho Thập Tam một chén trà nóng, lui xuống.

Qua hồi lâu, gian ngoài truyền đến tiếng mở đóng cửa thật mạnh, rồi yên tĩnh như cũ.

Thập Tam yên lặng xuống giường, mở cửa phòng trong ra.

Gian ngoài tối đen, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của một người.

Thập Tam thấp giọng nói: “Hôm nay thế tử còn chưa đổi được, chỉ sợ miệng vết thương không chịu nổi.”

Trong phòng như cũ im ắng không tiếng động.

Thập Tam đi đến bên giường, tìm kiếm bả vai của Diệp Bùi Thanh, cảm thấy ẩm ướt, nói: “Chảy máu rồi, nên đổi được.”

Hô hấp của Diệp Bùi Thanh trở nên nặng nề, kéo y ngã xuống giường. Thập Tam hiểu tâm trạng của hần không tốt, bèn chịu đựng không phản kháng, mặc cho hần ở trên người mình giảo cần phát tiết.

Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói: “Ngày đó hôn quân khi dễ người như thế nào? Chạm vào chỗ nào của người? Ở đây? Hay ở đây?”

Sờ nắn đều là những nơi mẫn cảm của Thập Tam, xuống tay không chút lưu tình. Cảm giác vừa đau vừa ngứa, Thập Tam khẽ rên một tiếng.

Diệp Bùi Thanh nén giận ghen ngào: “Rốt cuộc hần khi dễ người thế nào?”

Thập Tam bị hần cắn muốn nát môi, hàm hồ nói: “Không kịp khi dễ, chưa đụng chạm gì cả.”

Diệp Bùi Thanh ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Hôn quân khinh người quá đáng, ta vì hấn đốc sức bình thiên hạ, hấn vì tư dục bản thân mà tìm cách chia rẽ chúng ta, sớm muộn gì ta cũng giết hấn.”

Thập Tam nhỏ giọng nói: “Thế tử đừng nói lung tung.”

Y đã nhiều ngày tính toán ám sát hôn quân như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui đều không có biện pháp. Hoàng cung canh giữ sâm nghiêm, khó có thể tiếp cận Hoàng đế, nếu bị người ta nhìn thấy mặt, sẽ liên lụy đến Diệp Bùi Thanh và Mục Quốc phủ.

Cách suy nhất, chính là giả vờ hầu hạ Hoàng đế, nhân lúc hấn chưa kịp đề phòng, ở trên giường giết hấn, rồi tự mình huỷ dung tự sát, khiến người ta không nhận ra thân phận.

Diệp Bùi Thanh rút cuộc tỉnh táo lại, ngồi dậy nói: “Giúp ta đổi được đi.”

Thập Tam thấp nền, tháo vải trắng bị máu thấm ướt trên người Diệp Bùi Thanh xuống, hỏi: “Hôm nay lão thái thái đã nói những gì với người?”

Diệp Bùi Thanh thoáng trầm mặc, bình tĩnh đáp: “Chưa nói gì cả, bảo người bị kinh hách, dặn ta cẩn thận chăm sóc người.”

Thập Tam nói: “Lúc ấy ít nhiều gì lão thái thái cùng Cửu Vương gia cũng đã cứu ta.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Yến hội ngày mai của Đông cung Thái tử, người không cần đi nữa. Sau này không cho xuất môn nữa bước, nếu Hoàng đế triệu người tiến cung, người lập tức phái người đến nói cho ta biết.”

“Được.”

Ánh nến âm áp mà âm đậm, ở bên cạnh hai người tạo nên cái bóng mờ ảo.

Diệp Bùi Thanh ôm thất lưng y nói: “Người sinh là người của ta, chết là ma của ta. Nếu có ai đó dám khi dễ người, phải bước qua xác ta trước đã.”

Thập Tam cúi đầu không đáp.

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Nếu ngày mai người không đến Đông cung, thì giờ mặc bộ y phục trắng kia cho ta xem. Ta thích nhất nhìn người mặc nó đánh nhau.”

Thập Tam cũng không từ chối, thay y phục đi vào trong viện, dưới ánh trăng vì Diệp Bùi Thanh múa một bộ kiếm pháp.

Vút lên trời cao, rồi lại rơi thẳng xuống, như trích tiên giáng trần.

Xuất chiêu vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng không hề có sát khí. Tư thế cũng không quá ảo diệu, nhưng khiến người ta cảm thấy thư sướng. Thập Tam trước nay luyện kiếm đều là vì giết người, đây vẫn là lần đầu tiên biểu diễn cho người khác xem.

Y thu kiếm đứng ở một bên, chờ lời bình của Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh lại nghĩ đến một việc khác.

Hắn nghiêm túc nói: “Kiếm pháp của người tiến bộ không ít, mau theo ta lên giường, chúng ta đốt đuốc từ từ thảo luận.”

Thập Tam nói: “Ở trong này cũng có thể thảo luận.”

Diệp Bùi Thanh nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, gật gật đầu: “Cảnh sắc tuy đẹp, ta cũng muốn ở đây cũng giai nhân đối nguyệt triền miên tâm sự, đáng tiếc có bọn hạ nhân dòm ngó, không tiện.”

Dứt lời kéo y vào phòng.

Diệp Bùi Thanh và Thập Tam thảo luận cả một đêm, thu được ích lợi không nhỏ.

Đến giữa trưa hôm sau hai người mới tỉnh, Thập Tam nhìn sắc trời, trong lòng mông lung nghĩ: Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thủ quân vương bất tảo triều. (Hai câu thơ trích trong “Trường hận ca”: đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao rồi mới dậy, từ đây vua không ra coi chầu sớm nữa)

Nghĩ như vậy quả nhiên không được tốt. Y vội vàng vút nó ra sau đầu.

Diệp Bùi Thanh nói: “Gần đây thân thể lão thái thái không tốt, không muốn gặp ai cả, người không cần đến chỗ người. Ta bảo trù phòng mỗi ngày nấu canh cho bà, đã dặn là do người bảo làm rồi mang qua. Người an tâm ở trong viện luyện công, thời gian còn lại xử lý sự vụ trong phủ, đừng tùy tiện ra ngoài.”

Thập Tam lúc này đã hiểu được ít nhiều, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hết thầy nghe theo thế tử.”

Diệp Bùi Thanh còn nói: “Ngày mai phải vào cung bái kiến Thánh Thượng, việc này cho dù giả bệnh cũng không tránh được. Nếu người thật sự sợ cũng phải gắng chịu đựng.”

Thập Tam nói: “Không sợ, có điều nhìn thấy Hoàng đế liền muốn nôn.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Già đầu rồi mà vẫn còn trái ôm phải ấp, không sợ hỏng thận à.”

Hai người nhìn nhau cười, rồi ôm nhau triền miên trong chốc lát, Diệp Bùi Thanh mới đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị xuất phát.

Những người Thái tử mời đến dự tiệc, đều là các tướng quân tây chinh lần này. Mọi người trong quân doanh lẫn lộn cùng một chỗ mấy tháng đều đã quen thuộc, rượu của Thái tử không thể không uống, ai nấy thoải mái chè chén, say đến mức ngã trái ngã phải, hoặc lớn tiếng ca hát, hoặc vù vù ngủ say.

Kể thanh tỉnh chỉ còn lại Thái tử và Diệp Bùi Thanh.

Thái tử nói với Diệp Bùi Thanh: “Nghe nói Diệp Tướng quân đang tìm giải dược của Kim cương phần.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thái tử tin tức linh thông. Có vị thân thích trúng Kim cương phần, nhưng hỏi thăm đã lâu, mới biết loại độc dược này không có giải dược.”

Thái tử lấy ra một cái bình nhỏ: “Bình linh dược này thiên kim khó cầu, ăn vào có thể phục hồi thành dạ dày, tuy không thể giải độc hoàn toàn, nhưng cũng có chút công hiệu, Diệp Tướng quân có thể cầm đi thử.”

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Vô công bất thụ lộc. Diệp mỗ không dám.”

Thái tử do dự một lát nói: “Diệp Tướng quân kể vai chiến đấu với ta mấy tháng qua, còn phân biệt gì nữa? Chẳng qua là chút tấm lòng của ta mà thôi.”

Diệp Bùi Thanh thâm nhủ: ta đây vậy càng không dám nhận, còn không bằng tự mình đi tìm.

Thái tử đặt cái bình xuống, rót một chén rượu nói: “Diệp Tướng quân có từng nghe nói đến việc trong hậu cung?”

“Chưa từng nghe.”

“Khi ta về mới biết, Hoàng hậu tặng một thứ bảo bối vô giá cho con trai của Vân phi làm qua mừng sinh thần, hai người người tới ta đi, cực kỳ thân thiết. Chỉ e Hoàng hậu đang mưu đồ bí mật với Vân phi, muốn dùng đứa con năm tuổi của nàng chống lại ta, khiến người ta không khỏi lo lắng.”

Tần Vương chết, Hoàng hậu mất đi lợi thế tranh vị. Bà ta theo đuổi vị trí Thái tử, lại sợ hấn trả thù, đương nhiên nghĩ cách đập hấn xuống dưới.

Diệp Bùi Thanh nói: “Tuy Hoàng thượng thích Vân phi cùng Bát Hoàng tử, nhưng chưa đến mức hồ đồ, muốn phế Thái tử mà lập một đứa trẻ năm tuổi lên kế vị. Thái tử tạm thời không cần lo lắng.”

Tạm thời đích xác không nguy hiểm, nhưng chẳng bao lâu nữa chắc chắn sẽ có.

Diệp Bùi Thanh tạm thời không thể nói với hắn.

Thái tử còn nói: “Diệp Tướng quân đã nghe nói đến việc của Phụ hoàng và Mai Bình sự? Đó đều do Hoàng hậu bày trò.”

Tên này bắt đầu châm ngòi ly gián đây.

Diệp Bùi Thanh chậm rãi uống rượu.

Thái tử có phần dăm chiêu nhìn hắn: “Phụ hoàng còn khỏe mạnh ngày nào, vị trí của ta vẫn sẽ không an toàn, Diệp Tướng quân và Mai Bình sự cũng theo đó mà nguy hiểm hơn, Hoàng hậu giả dối độc ác, chưa biết sẽ làm gì với Mai Bình sự.”

Muốn thí quân? Từ lâu đã biết ngươi thiếu kiên nhẫn.

Diệp Bùi Thanh giả ngu nói: “Lời này của Thái tử Diệp mỗ nghe không hiểu, Hoàng Thượng long thể an khang, đương nhiên thọ ngang trời đất.”

Bây giờ còn chưa phải lúc, cần chậm rãi chờ. Muốn báo thù, phải nhẫn.

Thái tử nhìn hắn, cười nói: “Không sai không sai, Phụ hoàng tất nhiên trường mệnh bách tuế.”

Hai người bưng chén rượu, một ly đối ẩm.

44. Chương 44

Thời cổ có một vị Hoàng đế, già đầu rồi nhưng vẫn chăm con dâu của chính mình, vì thế cường bức con dâu vào cung làm nữ đạo sĩ, cuối cùng phong nàng làm Quý phi.

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ. Suất thổ chi tân, mạc phi vương thần.(Trong thiên hạ, dâu dâu cũng là đất của vua. Người trong thiên hạ, đều là con dân của vua). Ngay cả cái chuyện bóp méo luân lý như cường thú con dâu còn có thể trở thành giai thoại phong lưu thiên cổ, thì Mai Úc có là gì? Hoàng đế từ tận đáy lòng không coi đó là việc lớn.

Sau hôm Đông cung Thái tử thiết yến, Hoàng đế tuyên triệu Diệp Bùi Thanh cùng các tướng quân tây chinh vào triều, luận công ban thưởng. Mai Úc cũng bị triệu kiến, cúi đầu đứng một bên.

Hoàng đế nói: “Lần này tây chinh, Diệp Bùi Thanh có công không nhỏ, nên trọng thưởng.” Vì thế phong hần làm Hoài Hoá Đại tướng quân, ban thưởng phong ấp hai ngàn hộ, mười xe châu báu. Hoàng đế còn thương xót hần trước nay sống có chừng mực, lấy quốc sự làm trọng, đặc biệt tặng cho hần hai mỹ nhân, một nam một nữ, để hần mang theo hồi phủ.

Phong thưởng như vậy chính là làm trò trước mặt Thập Tam, Diệp Bùi Thanh xấu hổ cúi đầu.

Các tướng quân khác cũng lần lượt được phong hầu.

Khi đã phong thưởng xong xuôi, Hoàng đế mới nói Mai Úc cũng có công, phong làm Trường Uyên Khai quốc tử, phong ấp bách hộ (là một tiểu tước vị ngũ phẩm).

Hôm nay hần cũng không định làm gì Thập Tam, chỉ nhìn y vài lần.

Hai người vừa ra khỏi cung, Thập Tam liền nói: “Trở về ta sẽ thu dọn hai gian phòng trong viện, an trí hai vị mỹ nhân này.”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ nói: “Không cần an bài họ ở trong viện chúng ta, tìm bữa một chỗ cho họ là được.”

Thập Tam nói: “Thế sao được? Ý tốt của Hoàng Thượng, nếu đối xử lạnh nhạt hai vị mỹ nhân, chẳng phải mang tội?”

Diệp Bùi Thanh híp mắt nói: “Người lo sẽ lạnh nhạt hai vị mỹ nhân, sao lại không lo lạnh nhạt với ta? Cố tình gây chuyện, cứ thế đẩy nam nhân của người đi phải không?”

Thập Tam nói: “Danh tiếng ghen ghét của Thập Tam đã truyền khắp trên dưới Mục Quốc phủ, lần này đâu dám cản trở chuyện tốt của thế tử? Chi bằng ta tạm thời dọn khỏi viện, từ từ ngấm lại, quay mặt vào tường suy nghĩ, vừa hay không quấy rầy thế tử cùng tân nhân.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Hoá ra người cũng bận tâm đến danh tiếng của mình.”

Lúc này Thập Tam vừa vặn muốn lên kiệu, Diệp Bùi Thanh vốn định lên ngựa, nhưng rồi lại đẩy mạnh Thập Tam vào bên trong cỗ kiệu, bản thân cũng tiến vào.

Thập Tam vốn chỉ biết đấu võ mồm cùng hần, giờ thấy hần chen chân vào, cũng có phần trở tay không kịp, nói: “Thế tử muốn làm gì?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Miệng lưỡi khéo léo, chỉ biết khi dễ ta. Có nhớ trước kia ta từng nói ở trong kiệu cũng có thể giao hoan? Hôm nay liền cùng người thử xem.” Rồi hô với ra ngoài: “Khởi kiệu!”

(Tĩnh lược 300 chữ)

Thập Tam cúi đầu không muốn nói chuyện.

Diệp Bùi Thanh lấy ra một chiếc khăn tay giúp y lau mồ hôi, cười gian.

Mấy đêm qua hai người sớm đã làm những chuyện mờ ám, nhưng còn chưa đến mức như hôm nay. Thập Tam phiền lòng nhú mày: mình ở trước mặt Diệp Bùi Thanh, càng ngày càng mất kiểm soát.

Vốn cứ tưởng đã chấm dứt, nhưng Diệp Bùi Thanh lại không để y mặc quần. Hắn đỡ lấy thắt lưng của Thập Tam, cảm thứ kia của mình đặt ở nơi đó, thấp giọng nói: “Chỉ bằng hôm nay ngay tại nơi này thử xem.”

Thập Tam thấp giọng uy hiếp: “Buông ra, nếu không vặn gãy cổ ngươi.”

Diệp Bùi Thanh thuận thế ôm y hôn môi: “Người muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, cổ nhân lấy trời làm chặn lầy đất làm chiếu, chẳng phải làm theo lời dạy của thánh hiền? Ngươi ta chỉ cần lương tâm tương duyệt, động phòng hoa chúc ngay tại đây có gì không thể.”

Cái gì mà người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết? Câu đó không phải dùng trong trường hợp này.

Ai kia đã bắt đầu càn quấy, Thập Tam không muốn tranh cãi với hắn, vội vàng nói: “Nếu muốn làm gì về nhà rồi tính, ta thật sự không chịu được ở trên đường cái làm loại chuyện này.”

Hơn nữa nghe nói lần đầu tiên sẽ rất đau, để không bị lộ, Diệp Bùi Thanh kiêu gì cũng ôm y qua cửa, hạ nhân nhìn thấy sẽ chê cười.

Diệp Bùi Thanh nhìn nhìn ý, híp mắt khó chịu nói: “Lần nào cũng dùng kế hoãn binh, tha rồi tha, khiến người ta không thể nhịn được nữa.”

Tuy nói như thế, nhưng vẫn giúp y mặc quần áo. Hai người song song mà ngồi, tay Thập Tam lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay Diệp Bùi Thanh.

Bên ngoài kiêu là đường phố náo nhiệt của kinh thành, Thập Tam mở cửa sổ ra, mặt trời ấm áp nhô cao, gió xuân thảng tư lướt qua mặt, khiến người ta thần thanh khí sảng.

Y thuận miệng nói: “Thời tiết thật đẹp.”

Y vừa quay đầu lại, trông thấy Diệp Bùi Thanh đang mỉm cười.

Thập Tam xấu hổ nói sang chuyện khác: “Hôm nay Hoàng Thượng ban thưởng như vậy là có dụng ý gì?”

Diệp Bùi Thanh híp mắt: “Hoàng đế thăng cho ta làm Hoài Hoá Tướng quân, nhưng không có danh hiệu, thu lại binh quyền, chứng tỏ hấn không tín nhiệm ta. Hấn ban mỹ nhân cho ta, chỉ e là muốn châm ngòi ly gián tình cảm giữa ta và người. Nếu ta ngủ với bọn họ, tiếp nhận ý tốt của Hoàng đế, tương lai hấn đòi người từ tay ta, sẽ không lo ta cự tuyệt. Tính toán cũng thật chu đáo.”

Thập Tam trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc nói: “Hoàng đế không tín nhiệm người, thu lại binh quyền, chỉ sợ cũng bởi vì ta.”

Diệp Bùi Thanh khinh thường nói: “Lúc ta xuất chinh hấn thế nhưng định cưỡng ép người, bản thân có tật giat mình, đương nhiên khó có thể tín nhiệm ta. Đây căn bản là do hấn một tay tạo thành, không trách người.”

Thập Tam nói: “Nếu người đưa ta tiến cung, sẽ chứng minh lòng trung của người với Hoàng đế, quân thần các người có thể tiêu tan hiềm nghi. So với muốn ta, ta thấy có lẽ Hoàng đế càng muốn lòng trung của người hơn. Dù sao, vẫn nên đưa ta cho hấn thì tốt hơn.”

Lão thái thái và Cửu Vương gia hy vọng y tiến cung, có thể bảo toàn tính mạng của mọi người. Mai Thượng thư cũng hy vọng y tiến cung, có lợi cho con đường làm quan của ông. Mai Úc tiến cung hầu hạ Hoàng đế cũng tốt, đối với mọi người đều trăm lợi mà vô hại.

Diệp Bùi Thanh không còn y nữa, có thể thăng chức rất nhanh.

Diệp Bùi Thanh thoáng trầm mặc, nói: “Ta nói rồi, nếu có ai dám khi dễ người, phải bước qua xác của ta trước đã. Những lời này người tin cũng được, không tin cũng được, tương lai sẽ rõ.”

Gió xuân mang theo hương vị ẩm áp nồng nàn.

Thập Tam cũng trầm mặc, cúi đầu nói: “Vâng. Đa tạ thế tử.”

Mười ngón tay của hai người giao nhau, gương mặt của Diệp Bùi Thanh từ từ áp sát.

Diệp Bùi Thanh kéo màn che xuống, bên trong kiệu nhất thời u ám.

Da thịt mịn màng kề sát, hô hấp phả ra trên mặt đối phương, khiến lòng người ngứa ngáy.

“Mai Úc, người có tên xưng hô thân mật không?”

“Không có.”

“Gọi người là Tiểu Dụ Đầu được không?” (dụ đầu : khoai sọ =.=, không chắc có đúng không, một âm đọc khác của từ dụ là hu:to lớn, dịch cả cụm là đầu to? Tiểu đầu to?)

“Nói hươu nói vượn.” Lát sau lại nói: “...Thế tử thích thì cứ gọi.”

Đầu lưỡi mềm mại dây dưa cùng một chỗ.

Cũng có thể giả chết, bỏ mặc tất cả trốn đi. Nhưng không hiểu tại sao, y lại do dự.

Tạm thời nhìn xem Diệp Bùi Thanh muốn làm cái gì đã.

....

Mấy hôm nay Ông Chí cảm thấy rất uất ức.

Quân Mai được Tần phu nhân đón về Mai phủ, phụ thân tức giận đến mức đánh chửi hấn một trận rồi nhốt trong nhà, ép hấn đọc sách chuẩn bị đi thi, cho tới đêm nay mới thoát ra được. mấy ngày qua hấn không có lòng dạ nào học bài, trong lòng chỉ toàn nhớ thương tiểu quan nọ. Ông Chí đôi lần sai người truyền tin cho y, ban đầu còn có thư trả lời, bày tỏ nỗi lòng, sau đó thư hồi âm càng ngày càng ít, cuối cùng bật vô âm tín. Ông Chí lòng nóng như lửa đốt, dùng đủ mọi cách tìm bao nhiêu người đi hỏi thăm, mới biết tiểu quan kia có người mới, là một công tử có tiền.

Ông Chí tức giận công tâm, nửa đêm trèo tường trốn ra ngoài.

Vội vội vàng vàng chạy tới kỹ viện, cả con phố đèn đuốc sáng trưng, oanh ca yến hát, vương tôn công tử y phục đẹp đẽ quý giá, thương nhân hào phú nối liền không dứt, đúng là thời điểm náo nhiệt nhất.

Tú bà trang điểm rõ đậm, ánh mắt ti hí cơ hồ muốn nứt ra một khe. Bà ta lẩn lộn trong cái nghề này đã hơn hai chục năm, trải qua muôn ngàn thử thách, học được cách nhẫn nhịn. Bà ta lắc lư thân hình lả lướt tiến một vị khách ra cửa, vừa trông thấy Ông Chí, chân thành nghênh đón, cười nói: “Ông công tử đến đây à, mời vào trong.” Vừa mời vào vừa ân cần hỏi: “Ông công tử đã lâu không tới chiếu cố chúng ta, chẳng lẽ quên chúng ta rồi sao? Đúng là không có lương tâm. Chẳng hay hôm nay muốn gọi tiểu quan nào?”

Ông Chí túm lấy cổ áo của bà ta, tức giận quát trời hỏi: “Người ít giả vờ! Tiểu Như đâu?”

Mấy chuyện gần đây của Ông Chí cả kinh thành ai cũng biết, tú bà đương nhiên cũng vậy. Ông Chí định trộm của hồi môn của Quân Mai thế nào, Quân Mai đánh hấn ra làm sao, hai người lao vào nhau gây hấn kiểu gì, đều sớm trở thành chuyện cười thường ngày trong kỹ viện.

Nhưng Ông Chí là công tử Ngự Sử đại phu, mặc dù một cái tiền cũng không có, tú bà vẫn không thể

đắc tội hần, bề ngoài vẫn phải tỏ ra chu đáo. Vì thế bà ta cười nói: “Ông công tử sao lại nói như vậy, ta nào có giả vờ? Vừa thấy công tử đến đây, chẳng phải đang định chạy đi thông báo cho Tiểu Như đó sao.” Rồi ra về khó xử: “Có điều hiện tại Tiểu Như đã đứng đầu bảng, đang cùng thế tử của Tứ Vương gia nói chuyện, sợ là không dễ gác lại. Chi bằng công tử kêu một tiểu quan khác? Bảo đảm công phu cũng không kém hơn Tiểu Như là bao.”

Ông Chí sợ nhất là nghe thấy điều này, hần đau lòng khó nhịn, hốc mắt nhất thời nóng lên: “Quả nhiên kỹ gia vô tình! Ta vì y trả giá rất nhiều, y chưa đến một tháng liền di tình biệt luyến, ta muốn đích thân hỏi y!”

Thề non hẹn biển đâu rồi? Chẳng phải lúc nằm trong ngực hần luôn mồm nói không phải hần thì không gả?

Tú bà thầm cười lạnh, ngoài mặt thì tỏ ra bất đắc dĩ: “Công tử đừng trách Tiểu Như, y là tiểu quan, đời này đều phải dựa vào thanh xuân để kiếm cơm. Nhà công tử lại không đồng ý, không thể chuộc thân cho y, cũng không có tiền đưa cho y. Công tử bảo Tiểu Như biết làm thế nào bây giờ? Y cũng là hết cách nha.”

Ông Chí nuốt nước miếng, hần hần xông lên lầu hai, đi thẳng đến phòng tiểu quan.

Trước thang lầu có mấy gã tiểu tư đứng canh, vốn đang nói chuyện phiếm uống rượu, vừa thấy hần hùng hổ xông lên, lập tức đứng dậy, đẩy ngã hần. Một tên tiểu tư đẩy mạnh vào ngực hần, hung hăng nói: “Người là ai? Thế tử của Tứ Vương gia còn đang ở trên lầu, nào cho phép người tới quấy rầy, mau mau rút đi!”

Ông Chí bị đẩy một cái lão đảo, nhất thời giận dữ: “Một kẻ nô tài mà cũng dám đánh ta, làm càn! Mau rút cho ta!” Hần nhìn lên trên lầu, đau lòng khó nén kêu lớn: “Tiểu Như! Người mau ra đây cho ta! Tiểu – ”

Đám tiểu tư vừa thấy hần la lối, ba chân bốn cẳng đẩy hần xuống. Tú bà vội vàng bước đến khuyên can: “Sao lại thế này? Đây chính là công tử của Ngự Sử đại phu! Hiểu lầm hiểu lầm, đừng đánh! Đừng đánh nữa!”

Đám tiểu tư đá hần ngã xuống đang định động thủ, vừa nghe đó là một thế gia công tử, cho một đám rồi ngừng lại. Bọn họ ỷ mình có quyền thế, cũng không giải thích, hùng hùng hổ hổ trở lại thang lầu ngồi trông. Tú bà vội vàng kéo Ông Chí dậy: “Tiểu Như được thế tử Tứ Vương gia bao, công tử vẫn nên chọn tiểu quan khác chẳng phải tốt hơn à? Phí phước gì đó đều tính trên người chúng ta.”

Xung quanh đã có không ít người vây lại xem náo nhiệt. Một thế gia công tử quen biết Ông Chí, cười trên ghẹo nói: “Ông huynh trước đó vài ngày đánh đại lão bà, giờ lại tới đây đánh tiểu lão bà, thật đúng là có tinh thần.”

Mọi người cười vang.

Ông Chí chưa từng bị người ta nhục nhã như thế, bị phản không chịu nổi, xoay người đi ra ngoài.

45. Chương 45

Một cổ oán khí tích ở ngực, Uông Chí rời khỏi kỹ viện về nhà, càng nghĩ càng tức. Hôm sau chuyện hấn mắt mất ở kỹ viện truyền khắp kinh thành, Uông đại nhân tức giận đến mức mặt mũi trắng bệch, dùng cây mây hung hăng đánh hấn, để hấn quỳ ở từ đường ăn năn.

Uông Chí thể nhưng chưa từ bỏ ý định, viết mấy phong thư sai người đưa cho Tiểu Như, chất vấn y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lời nói tràn ngập rõ ý đồ uy hiếp trả thù. Tiểu Như là tiểu quan tú bà tổn một số tiền lớn tài bồi mà thành, thông thạo viết văn, biết làm thơ. Y viết một phong thư lâm ly thống thiết, nói mình một lòng cuồng dại với Uông Chí, rồi lại bày tỏ thân bất do kỷ không biết làm sao, cuối cùng nói: “Mong công tử chuyên tâm đọc sách, sớm ngày đỗ đạt, sau đó chuộc ta ra ngoài. Ta đối với công tử một tấm chân tình, thượng thiên chứng giám.”

Uông Chí đọc mà rơi nước mắt.

Nhiều ngày sau, Uông Phủ bắt đầu nói lỏng trông coi hấn. Đêm ấy hấn nhân lúc hạ nhân hầu hạ bên cạnh đều lui xuống nghỉ ngơi, chui qua lỗ chó ra ngoài, khẩn cấp muốn gặp Tiểu Như.

Lần trước ở kỹ viện bị người ta làm cho nhục nhã, Uông Chí không dám đi cửa chính, lòng vòng một hồi đến một ngõ tắt nhỏ vắng vẻ sau kỹ viện. Trước đây khi hấn không có tiền, từng vài lần từ nơi này đi vào cùng Tiểu Như đầu hoan, chưa bao giờ bị phát hiện.

Nhiệt độ giữa ban ngày và ban đêm chênh lệch nhau rất lớn, ngoài phòng gió đêm gào thét mà qua, Uông Chí lạnh đến mức hắt hơi vài cái.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh không một bóng người, bên trên chính là phòng của Tiểu Như. Cửa sổ phòng có mở, liềm trướng màu đỏ làm nổi bật ánh nến càng thêm kiều diễm, bên trong truyền đến tiếng cười đùa, mơ hồ là Tiểu Như cùng một người nam nhân khác. Uông Chí trong lòng cả kinh, lát sau bị phần nộ thay thế.

Chẳng phải đối với mình một tấm chân tình sao? Thế giờ là gì?

Hấn lấy một cây thang từ đồng đồ đạc trong góc, đặt trên tường rồi chậm rãi trèo lên.

Hấn theo thói lỗi cũ đến bên ngoài cửa sổ, nín thở nghe ngóng, trong phòng truyền đến tiếng rên yêu kiều trầm thấp của Tiểu Như.

Thanh âm quen thuộc như vậy, Uông Chí cuồng nộ dâng trào.

Nam nhân kia nói: “So với Uông Chí thì ta thế nào?”

Tiểu Như cười duyên đáp: “Tiểu Vương gia nói đùa. Ông Chí kia đáng vẻ cũng tạm được, đao thật thương thật ngược lại không tốt. Thứ ấy giống như cây kim vậy, sau khi tiến vào chẳng có cảm giác gì cả, đâu có giống nam nhân.”

“Thì ra là cái gỏi thêu hoa.”

“Thật sự không dùng được, ngay cả một góc của vương gia cũng không sánh bằng. Nói cho tiểu vương gia biết...” Tiếp theo liền thêm mắm dặm muối kể chuyện Ông Chí ở trên giường vô dụng thế nào, tiểu vương gia ha hả cười vang.

Kỳ thật Ông Chí không vô dụng như vậy, nhưng Tiểu Như là muốn thế tử Tứ Vương gia cao hứng, nên không cố kỵ chi cả, lời nói ác độc, cực kỳ khó nghe.

Ông Chí cắn chặt răng, trong lòng tức giận, nghĩ thầm: tiểu quan vô sỉ, khinh người quá đáng, trước kia quả thật nhìn lầm người rồi. Hôm nay lão tử không giết người sẽ không mang họ Ông! Ác niệm nổi lên, không bận tâm gì khác, hần xoay người từ ngoài cửa sổ nhảy vào phòng.

Tiểu Vương gia và Tiểu Như đang vui vẻ với nhau, loáng thoáng nghe thấy cạnh cửa sổ có tiếng động, nhưng cũng không quá chú ý. Đột nhiên trong lúc đó, trước giường xuất hiện một bóng người, một mũi dao sắc nhọn đâm xuống hai người.

Tiểu Vương gia nằm sấp lên người Tiểu Như, không hề phòng bị sau lưng lập tức bị dao đâm trúng, đau đớn kêu lên: “Ai đó!”

Tiểu Như sắc mặt tái nhợt ngồi dậy, môi run run muốn hét lớn.

Chưa kịp mở miệng, bị Ông Chí cửa cổ, lập tức ngã xuống giường tắc thở.

Trên lưng tiểu vương gia không ngừng chảy máu, nghiêng người muốn kêu cứu. Ông Chí đã gần như phát điên, dùng gối úp vào mặt vương gia, thanh âm kêu cứu của hần không truyền ra được, con dao trong tay Ông Chí đâm lung tung lên người tiểu vương gia.

Đâm không biết bao lâu, tiểu vương gia đã không còn thở.

Ông Chí giết người xong, ngơ ngác nhìn cảnh tượng thảm thiết trước mắt, cuối cùng trở nên luống cuống hốt hoảng.

Hiện tại hần trông như một huyết nhân, vội vội vàng vàng tìm kiếm trong tủ áo, lôi ra một bộ y phục mình hay lấy thay ở chỗ này trước đây, lau sạch vết máu trên người, trèo xuống dưới bằng cây thang dựng cạnh cửa sổ.

Trong ngõ tắt nhỏ vẫn im lìm như cũ, Uông Chí hỗn loạn, lảo đảo chạy trốn.

Rời khỏi ngõ tắt chưa được bao lâu, Uông Chí lại va phải một công tử tuổi còn trẻ. Người nọ bị va trúng đau cả vai, mắg: “Đi đường mà không nhìn à? Vợ đi đâu thai?”

Uông Chí hoàn toàn không có tâm trí đôi co với hắn, thất hồn lạc phách bỏ đi.

Về đến nhà, Uông Chí mất hồn mất vía chà lau thân thể một lần nữa cho sạch sẽ, rồi cuộc từ từ tỉnh táo lại.

Lần này hắn nhất định xong đời.

Bản thân trong lúc vội vàng không kịp suy nghĩ nhiều, bộ y phục dính máu hắn thay ra vẫn vớt lại trong phòng Tiểu Như, ngọc bội tổ truyền hình như bị tiểu vương gia giật được, cây thang vẫn để ở chỗ cũ. Con dao nhỏ kia giấu trong tủ áo dùng để phòng thân, người biết đến không nhiều, hắn chính là một người trong số đó. Hơn thế nữa, trước đó vài ngày hắn còn ở kỹ viện tranh giành tình nhân, náo loạn một trận với đám nô bộc của thế tử Tứ Vương gia. Còn có, chính mình trước đó đã viết thư uy hiếp Tiểu Như.

Tất cả chứng cứ đều vô cùng xác thực, hắn chắc chắn sẽ bị bắt đi đền mạng.

Tứ Vương gia sống đến năm mươi tuổi mới có một mụn con, bình thường đã cưng chiều hắn đến vô pháp vô thiên, hoành hành ngang ngược. Hiện tại mình đã giết hắn, Tứ Vương gia sẽ xử lý mình thế nào, Uông Chí không dám tưởng tượng.

Ngày chết đã điểm, Uông Chí mất hết cam đảm để chờ.

Kỳ lạ chính là, qua mấy ngày sau, việc thế tử của Tứ Vương gia bị giết gây xôn xao sư luận, Tứ Vương gia mỗi ngày đều tới Đại Lý Tự đe dọa dụ dỗ, nhưng Đại Lý Tự vẫn chưa tới tìm hắn.

Uông Chí cảm thấy kinh ngạc, không khỏi dâng lên một tia hy vọng, vội vàng nhân lúc bằng hữu đến chơi hỏi thăm tin tức. Người nọ nói: “Trong phòng Tiểu Như ngoại trừ hai thi thể, không tìm thấy manh mối nào khác, ngay cả hung khí giết người cũng không có. Đại Lý Tự không cách nào điều tra ra, cũng sốt ruột như mèo cháy đuôi.”

Hoàn toàn không có manh mối? Con dao đâu? Ngọc bội đâu? Thư đâu? Cũng không thấy?

Sao lại thế? Chẳng lẽ có cao nhân tương trợ?

Tiếp tục nơm nớp lo sợ đợi chờ, Đại Lý Tự cũng phái người tới hỏi vài lần. Uông đại nhân một mực chắc chắn Uông Chí đang ở trong phủ dụng công đọc sách, không hề xuất môn. Cũng may tiểu vương gia này bình thường đặc tội không ít người, Uông Chí bất quá cũng chỉ là một người trong số đó, Đại Lý Tự cảm

thấy hấn không có vấn đề, không tiếp tục tra hỏi nữa.

Vì thế vụ án này thành án chưa được phá.

Tứ Vương gia tuổi già để tang con, đau đớn khó nhin, mời Dương Uẩn thay hấn cẩn thận điều tra án này. Ông ta ác độc nói nếu có thể tìm được hung thủ, tất sẽ bầm thây vạn đoạn.

Uông Chí tìm được đường sống trong chỗ chết, hiểu ra rất nhiều điều, hoàn toàn thanh tỉnh. Hấn suy nghĩ trắng đêm nhiều ngày, ở trước mặt cha mẹ dập đầu nhận lỗi, lệ rơi đầy mặt ăn năn nói: “Con bị kẻ khác mê hoặc, hiện giờ đã sáng tỏ minh bạch. Từ nay về sau con sẽ dốc lòng đọc sách, đối xử tử tế với thê tử, ngày nào đó đỗ đạt, rạng rỡ gia môn.”

Uông lão thái thái cùng rơi lệ với Uông Chí, Uông đại nhân thở dài, rút cuộc tha thứ cho hấn. Từ đó về sau Uông Chí dường như thay đổi thành một người khác, ngày ngày chuyên tâm đọc sách, chuẩn bị cho khoa cử năm sau, còn định đón Quân Mai về nhà.

Hôm nay Uông Chí chuẩn bị lễ vật chu đáo, muốn đến gặp nhạc phụ nhạc mẫu nhận lỗi. Mới ra khỏi Uông phủ, một tiểu khất cái liền chạy tới nói: “Uông công tử, vừa rồi có người, bảo ta đem phong thư này đưa cho công tử.”

Nói xong chạy mất.

Đó là một phong thư rất dài. Uông Chí buồn bực mở ra đọc lướt qua, cánh tay nhất thời run rẩy, trang giấy liền bị gió thổi bay tán loạn xung quanh.

Uông Chí hoảng hốt toàn thân đổ mồ hôi, điên cuồng ở trên đường nhặt lại tờ giấy.

Đám tiểu tử bên cạnh thấy vậy, cũng vội vàng chạy lại giúp hấn nhặt. Uông Chí lại như phát điên kêu lên: “Cút ngay! Không được đụng vào!”

Một gã tiểu tư đã cầm lên một tờ, nghe thấy vậy bèn vội vàng ném xuống đất, nói: “Thiếu gia, chúng tiểu nhân cũng không biết chữ, không biết bên trên viết cái gì!”

Uông Chí chẳng buồn quan tâm, nói: “Hôm nay không đi đâu hết, hồi phủ!” Dứt lời ôm tất cả trang giấy trở lại trong phòng, đóng kỹ cửa nẻo.

Nội dung trong thư khiến hai tay Uông Chí run rẩy.

Mười trang giấy, bên trong rành mạch tự thuật lại tất cả sự tình hấn trải qua đêm hôm đó, ngay cả việc Uông Chí vào phòng bằng thang như thế nào, giết người như thế nào, vội vàng chạy trốn ra sao đều cực kỳ chính xác, tựa như người đó đứng bên cạnh nhìn hấn giết người vậy. Chứng cứ lưu lại cũng được nêu đủ,

từng thứ một đều được ghi lên mặt giấy. Trong đó còn kèm một mảnh vải dính máu, chính là y phục Uông Chí mặc đêm ấy. Ngoài ra còn nhắc đến việc công tử trẻ tuổi mà hắn chẳng may va vào lúc chạy trốn, tên là Lưu Bội.

Lưu Bội có thể chứng minh đêm đó Uông Chí có mặt trong con ngõ nhỏ sau kỹ viện, các bằng chứng khác có thể chỉ rõ Uông Chí chính là kẻ giết người, hơn nữa bản thân hắn lại có thù oán với Vương gia, Uông Chí lập tức có thể bị phán định là hung thủ.

Uông Chí không biết người kia có ý đồ gì, gấp đến độ muốn rút nước mắt. Hắn đọc đến đoạn cuối, kết lại bằng một câu: “Niệm tình người thiên tính bản thiện, đặc biệt lệnh người hoà ly với Quân Mai, từ nay về sau thấu hiểu sự đời, một lòng cầu đạo, đợi cơ hội xuất gia.”

Cái gì? Mất nhiều công sức như vậy, nhưng chỉ bảo mình xuất gia làm đạo sĩ?

Người viết thư này là ai? Có ý đồ gì? Tại sao hắn phải cứu mình?

Uông Chí trăm điều không có lời giải, kinh hồn táng đảm. Nhược điểm của hắn bị kẻ khác nắm trong tay, không chối từ được, mặc kệ mọi thứ làm theo. Vì thế, hắn không quan tâm đến sự phản đối của cha mẹ, tự mình đi đến Mai phủ, đưa ta yêu cầu hoà ly với Mai đại nhân.

Trước đó vài ngày lời đồn đãi về Uông Chí truyền ra quá khó nghe, sắc mặt Mai đại nhân u ám, trong lòng đã sớm không vui. Quân Mai chướng mắt Uông Chí không có tiền đồ, cũng một lòng muốn tái giá. Trái lại Tần phu nhân lo lắng Quân Mai tái giá sẽ không được đến nhà nào tốt, nhưng cũng cảm thấy sự tình không còn cách nào khác, bèn đáp ứng.

Uông đại nhân nghe Uông Chí nói muốn xuất gia, giận dữ công tâm, ra sức đánh Uông Chí. Uông Chí có khổ mà không nói nên lời, khóc đến đỏ mắt, ở trước cửa phòng Uông đại nhân vừa dập đầu, vừa nói mình bất hiếu. Cuối cùng vẫn là Uông phu nhân thương xót con trai, khuyên can cả nửa ngày, trong nhà mới coi như dàn xếp ổn thoả.

Vì thế Uông Chí thông triệt, khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, mỗi ngày đọc kinh văn đạo gia, bất an chờ đợi chỉ thị kế tiếp.

Tin tức này rơi vào lỗ tai của Thập Tam, y khó hiểu nói: “Ai mà ngờ tiểu quan kia vừa chết, Uông Chí thể mà thấu rõ được bộ mặt của nhân thế. Thực ra hắn cũng chỉ là một kẻ si tình, sao trước kia ta không nhận ra nhỉ?”

Diệp Bùi Thanh không nhịn được cười ra tiếng.

Thập Tam nói: “Người cười cái gì? Là người giở trò?”

Diệp Bùi Thanh vô tội nói: “Chuyện đó liên quan gì đến ta? Sao chuyện gì người cũng đổ lên đầu ta thế?”

Thập Tam gắt gao quan sát hẳn: “Rất bất thường, ta thấy chính là do người. Lại là cái vẻ mặt này, Nói, người rốt cuộc đã làm gì?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Vẻ mặt ta thế nào?”

Thập Tam nói: “Sau mỗi lần tính kế người đều có vẻ mặt này. Đừng lừa ta, mau nói thật đi.”

Diệp Bùi Thanh lảng sang chuyện khác: “Lão thái thái sáng nay gọi người qua đó, có chuyện gì vậy?”

Thập Tam đáp: “Người không cần đánh trống lảng. Nói mau, người rốt cuộc đã làm gì với Uông Chí?”

Diệp Bùi Thanh thở dài nói: “Sao lại truy hỏi kỹ càng thế cơ chứ. Ta viết thư chỉ điểm hẳn chút ít, hẳn liền khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền. Chuyện này liên can rất lớn, người không được nói với người khác, sau này tất sẽ hiểu.”

Thập Tam gật gật đầu, còn nói: “Lão thái thái gọi ta sang, là vì hai mỹ nhân Thánh Thượng ban cho. Bà nói người đã có hai thiếp thất, không tất mỗi ngày đều ở trong phòng ta. Bọn họ đã vào cửa hơn một tháng, người ngay cả chạm vào họ cũng không, vậy không được. Lão thái thái bảo ta mỗi tháng dành ra mười ngày, hai người chia ra mỗi người hầu hạ người năm ngày.”

Diệp Bùi Thanh xuống giường nói: “Dù sao ta cũng chỉ lật thẻ của người. Người nếu đã là nguyên phối chính thất, việc này nên thay ta giải quyết.”

Thập Tam nói: “Việc này nên giải quyết thế nào? Người Hoàng Thượng ban thưởng, ta sắp xếp thời gian thị tẩm cho bọn họ là việc thuộc bốn phận của ta.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Vậy ý người là ta phải đền đáp, đi lấy lòng Hoàng đế? Tiểu Dụ Đầu, mưu kế này của người không cần phải giấu, lúc này nên lời ra sử dụng. Chuyện kia nếu người không giải quyết được, ta sẽ giải quyết giúp người, nhưng có điều kiện.”

Thập Tam nói: “Điều kiện gì?”

Diệp Bùi Thanh cười tủm tủm nói: “Để ta làm một đêm. Tư thế nào cũng được.”

Thập Tam đỏ mặt: “Ta tự nghĩ cách.” Thật ra bây giờ y cũng không quá kháng cự chuyện đó, nhưng cái tên này cứ nói thẳng ra như vậy, khiến y có hơi ngượng ngùng.

Lại hỏi: “Đêm nay người không trở lại ăn cơm?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Hoàng đế thiết yến, mời không ít người đến ngự hoa viên uống rượu, có thể rất muộn

mới về. Hôn quân này thời gian qua đã nhắc tới người vài lần, ta đều giả vờ nghe không hiểu, chỉ hy vọng tối nay yên ổn.”

Thập Tam nói: “Hắt thấy cẩn thận.”

....

Tiến bước Diệp Bùi Thanh, Thập Tam xử lý một chút gia sự, rồi đi ứng phó với hai vị mỹ nhân ngự ban, rất nhanh đã tới tối. Ban đêm là thời gian y luyện công, vì thế Thập Tam tránh trong phòng, vận chuyển chân khí quanh thân, hết sức chuyên chú tĩnh tọa.

Lát sau, y toàn thân thư sướng mở mắt ra, tinh tường nghe thất tiếng đánh mõ trong ban đêm yên tĩnh.

Diệp Bùi Thanh còn chưa trở về.

Hoàng đế không dễ chọc, chẳng lẽ Diệp Bùi Thanh ở trong cung đã xảy ra chuyện gì? Nếu hấn đắc tội Hoàng đế, dựa theo tính tình của Hoàng đế, chỉ sợ giết hấn cũng có thể.

Thập Tam càng nghĩ càng bất an, lấy ra một tấm mặt nạ da người mình mới làm, thay một thân y phục dạ hành, từ cửa sổ phi ra ngoài.

Gió đêm có hơi lạnh, sắc mặt Thập Tam lạnh như băng.

....

Diệp Bùi Thanh cảm thấy cả người khô nóng, trong thân thể tựa như có một ngọn lửa lớn, không chỗ phát tiết.

Bên cạnh tựa hồ có người, hấn mở to mắt, cảnh tượng trước mặt mơ mơ hồ hồ, rồi lại rõ ràng là một nam một nữ, dung mạo kiều diễm, trần truồng đang cởi quần áo của hấn.

Hấn lắc lắc đầu, nhìn xung quanh.

Bài trí hoa lệ, giường vừa lớn vừa thoải mái, đây là một căn phòng trong hoàng cung?

Mình làm sao thế này? Trúng chiêu?

Trên yến hội Hoàng đế gọi hấn đến trước mặt, hỏi ít chuyện lật vật trong nhà, rồi ban cho hấn một chén rượu.

Một chén rượu.

Hoàng thượng giết người trực tiếp ban thưởng rượu độc là được, không tất yếu lén lút như vậy. Diệp Bùi Thanh lúc ấy không biết là có vấn đề, cũng chẳng cực tuyệt được, bèn ngửa đầu uống cạn.

Chén rượu kia có vấn đề.

Hoàng đế mất kiên nhẫn? Ép buộc mình tiếp nhận “ý tốt” của hắn?

Ý tốt này không nhận được, hắn phải thoát khỏi đây.

Trở về, tìm Tiểu Dụ Đầu.

Diệp Bùi Thanh xoay người đứng dậy, hai người kia dịu dàng nhỏ nhẹ nói: “Tướng quân cứ nằm xuống, chờ vôi vàng xao động. Tối nay hai người chúng ta sẽ hầu hạ tướng quân thoái mái.”

Bản tướng quân tin tưởng tổ chất được rèn luyện của các người, thế nhưng....

Hắn thần chí bất minh thì thào: “Tiểu Dụ Đầu thích ăn dấm chua...”

Hai người cười rộ lên: “Tiểu Dụ Đầu là ai? Là thiếp thất của tướng quân, hay là tình nhân?”

Bản tướng quân không có thời gian giải thích với các người.

Diệp Bùi Thanh hai tay vỗ một chuồng lên cổ bọn họ, khiến bọn họ bất tỉnh, phi như bay từ cửa sổ ra ngoài.

Nghiêng ngã lão đảo phi hành trên nóc hoàng cung, tà hỏa trong cơ thể càng ngày càng nhiều, khiến người phát cuồng.

Cứ tiếp tục như vậy, sẽ mất đi lý trí.

Thị vệ tuần tra bên dưới đi ngang qua, không thể tạo ra bất cứ âm thanh gì, sẽ bị bọn họ phát hiện ngay.

Nóc hoàng cung rất giống nhau, hơn nữa còn trôi nổi trước mắt.

Không được, chẳng phân biệt được rõ.

Diệp Bùi Thanh muốn điên cuồng mà hét lên.

Đúng lúc này, nóc nhà đối diện đột nhiên xuất hiện một hắc y nhân, trầm tĩnh nhìn hấn.

Diệp Bùi Thanh cũng nhìn y.

Là địch? Là bạn? là ai?

Đột nhiên, hắc y nhân ra hiệu “Đi theo ta” với hấn.

Diệp Bùi Thanh không thấy rõ tướng mạo của người nọ, lại dường như phát giác nhìn chăm chú vào động tác của y. Trong miệng hấn thì trào phun ra vài chữ: “Ân nhân...người lại cứu ta.”

Hắc y nhân xoay người nhảy khỏi nóc nhà, Diệp Bùi Thanh như nhập ma theo sát phía sau y.

46. Chương 46: Thập Tam Muốn Chết

Diệp Bùi Thanh thoát nhìn có hơi kỳ lạ.

Cước bộ không ổn định, thân hình loạng choạng, cực kỳ bất thường.

Thập Tam đưa hấn tới bên ngoài hoàng cung, quan sát hấn từ xa.

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng ôm quyền nói: “Nhận được cứu giúp, vô cùng cảm kích. Từ nơi này ta đã biết đường về nhà, mời các hạ quay về thôi, ngày khác tại hạ sẽ báo đáp thật tốt.”

Thanh âm khàn khàn, rõ ràng đang nhấn nại.

Thập Tam đương nhiên không thể lên tiếng. Y chơi đùa với độc dược đã chục năm có lẽ, nghĩ thầm: Diệp Bùi Thanh trúng xuân dược rồi. Dược tính có vẻ cực kỳ mãnh liệt, cứ thế này mà để hấn về nhà, sẽ mang tai họa đến cho mình.

Tưởng tượng đến điều có thể xảy ra, Thập Tam cảm thấy sợ hãi.

Diệp Bùi Thanh nhắm chặt hai mắt, tiếp tục nói: “Thật không dám dấu giếm, tại hạ trúng độc cần về nhà. Lần này gấp gáp không thể đáp tạ cẩn thận, sau này còn gặp lại, tại hạ nhất định dùng số tiền lớn tương báo.”

Nói xong câu cuối, thanh âm đã có phần mất khống chế.

Thập Tam nghĩ thầm: chờ Diệp Bùi Thanh về nhà, được hiệu vừa hay phát tác, bản thân không biết sẽ bị hấn ép thành cái dạng gì. Nên làm thế nào bây giờ?

Thập Tam chậm rãi đến gần, nhẹ nhàng tới trước mặt hấn.

Hô hấp của Diệp Bùi Thanh nặng nề, thân thể căng cứng, đang cố gắng chịu đựng thống khổ.

Hấn đứng tại chỗ nhíu mày nói: “Người có ân với ta, ta không dám quên, đáng tiếc hiện tại không phải lúc thảo luận chuyện này. Tại hạ đi trước một bước, sau này còn gặp lại.”

Dứt lời liền vận chân khí.

Thấy hấn muốn đi, Thập Tam theo bản năng giữ chặt lấy hấn.

Sắc mặt của Diệp Bùi Thanh lạnh như băng, nhẫn nại thấp giọng nói: “Các hạ xin hãy tự trọng. Ta và người nếu ta bỏ lỡ, cần gì phải cưỡng cầu?”

Thập Tam nắm chặt tay hấn. Bỏ lỡ không là vấn đề, giờ mà thả người đi, đợi đến lúc về nhà ta sẽ gặp hoạ.

Diệp Bùi Thanh hất tay y ra, nhắm mắt lại tức giận nói: “Lúc tại hạ mười hai tuổi bá sư, từng thề độc chỉ lấy một người duy nhất. Hiện tại ta đã có Tiểu Dụ Đầu, đời này vô duyên với người.”

Còn có việc này sao? Chả trách không nạp thiệp.

Thập Tam thoáng do dự, chẳng lẽ thật sự phải buông tha cho hấn, để hấn về nhà? Hấn sẽ làm gì với Tiểu Dụ Đầu? Nghĩ thôi đã thấy khủng bố rồi.

Chột dạ, y nhẹ nhàng sờ thắt lưng của Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh đột nhiên nhướng mày, một luồng khí sắc bén phát ra từ lòng bàn tay. Vô công của Thập Tam chỉ khôi phục hơn phân nửa, bất ngờ không kịp đề phòng bụng trúng chiêu, nhất thời quặn đau.

Y bị đẩy ra xa chục bước có hơn, lục phủ ngũ tạng tựa hồ đã lệch khỏi vị trí, khoe miệng chảy máu tươi.

Diệp Bùi Thanh xanh mặt nói: “Ta chỉ dùng năm phần lực, thương thể của người sau ba ngày sẽ tốt lên. Đến lúc đó tất nhiên dâng năm vạn lượng bạc, mời các hạ đến mặt thất lấy.”

Dứt lời vận khinh công đi mất.

Thập Tam đau đớn khó nhin, vừa thấy Diệp Bùi Thanh muốn đi, vội vàng giãy dụa đứng lên.

Thôi xong. Tên này muốn về phủ.

Đại sự không ổn, y nhất định phải trở về trước Diệp Bùi Thanh.

Y cũng nhảy vọt lên, chọn một con đường khác không quá xa chạy đi.

Bụng đau khiến cho xung quanh có chút hỗn loạn, Thập Tam lau mồ hôi trên trán, dưới ánh trăng sốt ruột mà chạy.

Nhị Nhẫn muốn mình chuyên tâm làm phu nhân của Diệp Bùi Thanh, không hy vọng y nhiều lời. Chưa đến vạn bất đắc dĩ, không thể để lộ thân phận của mình cùng sự tồn tại của tổ chức.

Rốt cuộc cùng theo cửa sổ nhảy vào phòng, Thập Tam cẩn thận nhìn xung quanh. Trong phòng chẳng có ai cả, xem ra Diệp Bùi Thanh còn chưa trở về. Đang định thở phào, xa xa lại truyền đến tiếng nhánh cây xào xạc.

Diệp Bùi Thanh đã trở lại.

Thập Tam không kịp thu dọn, lộ mặt nạ da người và y phục dạ hành xuống nhét bừa vào một góc tủ áo, trần truồng chui vào trong chăn giả bộ ngủ.

Vừa nằm xuống, cửa sổ truyền đến tiếng động nhỏ, hô hấp nặng nề quanh quẩn trong phòng.

Diệp Bùi Thanh nhẫn nại kêu: “Tiểu Dụ Đầu.”

Thập Tam thống khổ nhắm mắt lại: “Thế...tử?”

Cửa sổ được đóng lại, Diệp Bùi Thanh tựa hồ đã có phần mất khống chế, xiêu vẹo đi đến bên giường, thanh âm khàn khàn vuốt ve đầu Thập Tam: “Tiểu Dụ Đầu.”

Thập Tam lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi không biết làm thế nào cho phải: “Thế tử.”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng xốc chăn lên sờ, rồi thoáng sững sốt.

Người ở bên trong không mặc gì cả.

Thập Tam chỉ muốn chết quách cho xong.

47. Chương 47

Bàn tay vuốt ve dọc theo bắp vai trơn nhẵn, cảm giác da thịt tiếp xúc khiến sự khô nóng trong cơ thể giảm đi phần nào, rồi lại như muối bỏ biển, càng thổi bùng lên ngọn lửa lớn đang cháy hừng hực.

“Sao không mặc quần áo?” Thanh âm như trước khàn khàn nhẵn nại.

“....”

“Hửm? Sao không mặc quần áo?” Nhất quyết không chịu từ bỏ vấn đề này.

“...Thỉnh thoảng thích cởi trần ngủ.”

“Ừm.”

Tốt lắm, sau này cứ để trần mà ngủ.

Trong bóng tối đầu lưỡi quay cuồng trong miệng đối phương.

“Sao lại có mùi máu?”

“....Ban này không cần thận cần vào đầu lưỡi.”

Diệp Bùi Thanh ngẩng đầu lên, muốn thấp nển cần thận kiểm tra, Thập Tam vội vàng ngăn cản: “Vết thương nhỏ mà thôi, không cần nhìn.”

Diệp Bùi Thanh chịu đựng dục hoả đang bốc lên trong người, thanh âm khàn khàn mở miệng: “Tiểu Dụ Đầu, đêm nay ta không cần thận bị hạ xuân được.”

Thập Tam khóc không ra nước mắt: “Vậy à?”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ nói: “Người xem, nên làm sao bây giờ?”

Thập Tam giật giật môi, muốn nói cách vách còn hai thiếp thất, thế tử không cần khách khí, cứ việc thượng.

Nhưng y lại thấy lúc này tốt nhất không nên kích động Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh hỏi y “Làm sao bây giờ”, không phải thực sự trưng cầu ý kiến của y. Hấn hiện tại chỉ là tỏ vẻ một chút, thể hiện mình không ép buộc gì. Chuyện này kết quả cuối cùng thế nào, ai nấy đều rõ ràng. Sau khi kích động hấn, Diệp Bùi Thanh nhất định sẽ không tha cho y.

Vì thế Thập Tam dựa theo lời hấn đáp: “Thế tử muốn làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh trầm thấp nói: “Người xem, ta cũng không muốn ép buộc người, chúng ta ở cùng nhau đã lâu, còn chưa làm đến bước cuối cùng. Người cảm thấy chuyện này hấn là làm thế nào bây giờ?”

Còn dám nói không muốn ép buộc người ta? Ép buộc ít lắm sao?

Đây là ép y tự hiến thân, Diệp Bùi Thanh đúng là càng ngày càng âm hiểm.

“Chi bằng thế tử dùng tay giải quyết?”

“Được tính mãnh liệt, dùng tay chỉ sợ không giải quyết được.”

“....Cách vách trong viện-” vừa lên tiếng liền không dám nói tiếp.

Diệp Bùi Thanh hừ một cái: “Lá gan của người không nhỏ, thử nói hết ra xem.”

Thập Tam cúi đầu: “Thế tử muốn làm thế nào thì cứ làm thế ấy.”

Diệp Bùi Thanh cởi quần áo, tiến vào ổ chăn gất gao ôm lấy Thập Tam, hai tay vô ý thức vuốt ve.

Xao động trong cơ thể lập tức bình ổn rất nhiều.

“Tiểu Dụ Đầu, người cũng gọi ta bằng một danh xưng thân mật có được không?” Thanh âm có điểm chờ mong.

Biến thái.

Sắc lang.

Chỉ e không được.

Thập Tam cung kính nói: “Ta thật sự tôn kính thể tử, không thể gọi bừa.”

Diệp Bùi Thanh buồn rầu liếm cổ Thập Tam, không lên tiếng.

Trong bóng tối, thân hình hai người giao triền, Diệp Bùi Thanh cúi đầu nói: “Người cứng.”

“Ừm.” Thập Tam đỏ mặt.

Chuyện này ai nấy đều biết, đừng nói ra có được không?

Diệp Bùi Thanh ngăn chặn miệng của y, lại hôn sâu một lúc.

Hôn rồi hôn, một cổ dục vọng nguyên thủy, khó có thể chịu được từ bụng lan tràn ra ngoài, tuyệt vọng tìm kiếm nơi phát tiết.

Sắp bắt đầu rồi.

Thập Tam cắn răng, trán đổ mồ hôi.

Bả vai bị hấn hung hăng liếm cắn, người nọ ở phía sau dồn dập thở dốc, trên đùi có thứ gì độ ma xát.

Đột nhiên, hai tay của Diệp Bùi Thanh siết chặt lấy eo của Thập Tam. Bụng y vốn bị nội thương, lực phủ ngũ tạng đau đớn.

Ngay lúc đó, y không áp chế được thứ chất lỏng mằn mặn xông lên yết hầu, Thập Tam phun ra một ngụm máu tươi.

“Sao lại thế này?”

Tất cả động tác dừng lại, Diệp Bùi Thanh cảnh giác ngồi dậy.

Thập Tam lau lau máu bên khoé miệng: “...Không sao đâu.”

“Hộc máu còn bảo không sao?” Diệp Bùi Thanh nhảy dựng lên, nhảy đến cạnh bàn thấp nền.

“Thế tử, thật sự không sao cả!” Tiểu Thị Tử mau quay lại!

Trong phòng sáng lên nhờ ánh nến nhu hoà.

Diệp Bùi Thanh không lên tiếng nữa, nương theo ánh nến cẩn thận kiểm tra gương mặt của Thập Tam, nhú mày nói: “Đêm nay rốt cuộc ngươi làm sao vậy? Tại sao sắc mặt lại tái nhợt thế này?”

“Ta...ban nãy luyện công, chân khí đi nhầm đường, suýt chút nữa tẩu hoả nhập ma.” Lấy đại một cái cố, trán Thập Tam chảy mồ hôi.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Diệp Bùi Thanh bán tín bán nghi, kéo chăn trên người y xuống.

“Thật sự không sao cả!”

Chăn được xốc lên để lộ thân thể trơn bóng, Diệp Bùi Thanh rũ mắt không quan tâm làn da kia có bao nhiêu mê người, thân hình kia cân xứng thế nào, chỉ chuyên chú cẩn thận kiểm tra từng chút từng chút một.

Thập Tam xấu hổ ngồi dậy: “Thế tử, có hơi lạnh, để ta mặc quần vào được không?”

“Kiểm tra xong rồi mặc.”

Bàn tay lần xuống bụng, vừa định kìm nén, Thập Tam kéo mạnh lấy tay hắn, đặt lên cổ của mình: “Thế tử, ta thật sự không sao. Vẫn nên tiến vào nghỉ ngơi thôi.”

Diệp Bùi Thanh ở trước mặt y trước nay chưa bao giờ có định lực, nhất là khi được Thập Tam lôi kéo tiến vào ổ chăn.

Vì thế hắn đã quên mất việc mình đang làm, trong đầu chỉ còn lại đôi môi ẩm ướt ấm áp của Thập Tam.

Một lát sau, Diệp Bùi Thanh thở hắt hắt nói: “Tối nay ngươi bị thương, ta ra gian ngoài ngủ.”

Thập Tam thấp giọng đáp: “...Ừm.” Thế tử ngươi là người tốt.

Hôn thêm một lúc hắn mới leo xuống giường, Diệp Bùi Thanh vừa cởi quần áo vừa nói: “Ta thay sang thường phục đã.”

Dứt lời đi về phía tủ áo.

Tủ áo? Không ổn!

Bên trong có mặt nạ da người và y phục dạ hành!

Thập Tam lập tức giữ chặt hắn, cười gượng: “Đêm nay thể tử không cần ra gian ngoài, cứ ngủ ở đây đi.”

Diệp Bùi Thanh nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Thập Tam trả lời: “Được này được tính mãnh liệt, tối nay thể tử nhất định rất khó chịu. Ta dùng tay giúp người.”

Diệp Bùi Thanh mím môi không nói lời nào.

“Nào, ta cũng không đau đớn gì.”

Diệp Bùi Thanh lại lần nữa cởi quần áo quay về nằm trên giường, nghẹn ngào nói: “Đau thì nói cho ta biết.”

Thập Tam cúi đầu nhỏ giọng đáp: “Thể tử nguyện ý chịu đựng thống khổ mà không ép buộc ta, đã tốt hơn rất nhiều so với trước đây.”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng mân mê đôi môi của y: “Tiểu Dự Đầu, người đúng là...”

Lời nói một lần nữa biến mất giữa nụ hôn sâu.

Thập Tam luồn tay vào trong.

Sau một canh giờ, y mới hiểu được được tính có bao nhiêu mãnh liệt.

Hồi lâu sau, hai người thở hồng hộc nằm trên giường.

Thập Tam hai mắt vô thần nhìn lên trên: “Đáp ứng ta, cả đời này không được trúng cái loại xuân dược này nữa.”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ đỏ mặt, xoay người ôm y: “Thương thể trên người thể nào?”

“Không đau.” Có điều cổ tay gần như muốn trện khớp đến nơi rồi, bây giờ còn chưa có cảm giác.

Nhiệt độ trong không khí tán đi, hết thấy quay về bình thường.

Gây sức ép cả một đêm, ngoài cửa sổ trời đã dần sáng.

Hai người ôm lấy nhau, Diệp Bùi Thanh xoa tấm lưng trơn nhẵn của Thập Tam.

Thập Tam bị hấn xoa đến mức buồn ngủ, vô ý thức hỏi: “Sao người lại đi thích ân nhân của mình?”

Động tác của Diệp Bùi Thanh thoáng khựng lại, xấu hổ giải thích: “Ta và y thật sự đã là quá khứ.”

....Đã là quá khứ? Lừa ai chứ? Chẳng phải vẫn thư từ qua lại trong mật thất?

Diệp Bùi Thanh tưởng Thập Tam mất hứng, nuốt nước miếng nói: “Ta đối với y chỉ có chút tình cảm mơ hồ, ngày đó nếu ta đã quyết định nói chuyện này ra với người, thì chính là không còn gì nữa.”

“Ừm, ta tin người....Thế tử thích y như thế nào?” Thập Tam khó hiểu, bọn họ căn bản mới gặp nhau có một lần, rốt cuộc Diệp Bùi Thanh tại sao lại thích mình?

Diệp Bùi Thanh giờ phút này hận bản thân muốn chết. Lần trước tự dưng nhắc tới chuyện này làm cái gì? Giờ Tiểu Dụ Đầu cứ truy hỏi đến cùng.

Hắn đành phải nói: “Y đã từng ba lần cứu ta. Ta thích khí chất của y, nên mới để trong lòng.” Rồi cường điệu bổ sung: “Chúng ta thật sự mới chỉ nói với nhau vài câu, y căn bản không có ý gì với ta.”

Thập Tam trừng mắt nhìn hắn.

Ba lần? Người mà người đang nhắc tới và ta rốt cuộc có phải cùng một người hay không?

Thập Tam hắng giọng: “Thế tử từng có mấy ân nhân?”

“Một người.”

Hai người đối diện nhìn nhau.

Thập Tam thử thăm dò nói: “Thế tử có thể nói với ta, y cứu người như thế nào không?” Ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Chuyện của thế tử, ta muốn biết hết.”

Cứu thế nào? Lần đầu tiên ở ven hồ Đình Bi, Diệp Bùi Thanh bị một đám thích khách đuổi giết, được

người nọ cứu rồi chữa thương. Lần thứ hai ở trong tiệc yến tiệc sinh thần của Tấn Vương, bị Tấn Vương hạ độc, thiếu chút nữa chết trên đường, được người nọ cho uống giải được. Lần thứ ba bản thân bị hãm hại bỏ tù, người nọ cứu mình từ trong nhà giam, đáng tiếc thân thể của hắn đã bị tàn phá không chịu nổi, vì thế bị quan binh đuổi theo đâm chết.

Hắn biết rõ ân nhân được người khác nhờ cứu mình, chứ không phải tự nguyện, nhưng vẫn không nhận được có chút tình cảm mơ hồ.

Nhưng chuyện này hắn phải nói thế nào?

Tiểu Dụ Đầu muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, Diệp Bùi Thanh đành phải nhẹ nhàng dỗ dành: “Đều đã là quá khứ, chẳng phải chúng ta nên coi trọng sau này?”

Thập Tam thấp giọng nói: “Thế tự thật sự thích khí chất trên người ân nhân kia? Cho nên mới thích ta? Bởi vì chúng ta có cùng chung khí chất?”

Diệp Bùi Thanh khóc không ra nước mắt.

Rốt cuộc hắn ngu ngốc tới cỡ nào, mới có thể nhắc đến ân nhân với Tiểu Dụ Đầu?

Diệp Bùi Thanh chớp chớp mắt nói: “Ta thích người không phải vì y, ta thích chính là người. Ta thật sự từng có chút tình cảm mơ hồ với y, hiện tại đã là quá khứ.”

Thập Tam thốt lên: “Y từng cứu người nhiều lần như vậy, sao có thể nói quên liền quên?”

Dứt lời hai người tiếp tục nhìn nhau.

Diệp Bùi Thanh đã gần như phát điên. Ngừ khí chất vẫn này là sao? Chẳng lẽ còn muốn mình tiếp tục có hứng thú với ân nhân? Tiểu Dụ Đầu đang thử mình à?

Diệp Bùi Thanh nghiêm túc nói: “Tiểu Dụ Đầu, rốt cuộc người muốn ta thế nào? Thích y, cũng thích người, đều lấy về?”

Thập Tam không đáp.

Diệp Bùi Thanh cuối cùng nói: “Mục Quốc phủ có y không có người, có người không có ý. Nếu ngày nào đó ta lấy cả hai người, ta nguyện để mặc cho người xử trí.”

“Xử trí thế nào?”

Diệp Bùi Thanh tức giận nói: “Cho người thương một lần, được chưa?”

Thập Tam ngơ ngác nhìn hắn thật lâu.

Rốt cuộc, thanh âm của y có hơi thay đổi: “Thế tử không nói đùa đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Đời này chỉ lấy một người, chẳng lẽ còn có thể thay đổi?

Thập Tam vội vàng xuống giường, tìm kiếm giấy và bút lông: “Cả đời này ta đều là người của thế tử, hy vọng thế tử có thể cam đoan với ta. Thế tử có bằng lòng lập một văn tự làm chứng?”

Diệp Bùi Thanh hí mắt nhìn Thập Tam: “Nếu lập chứng từ rồi, sau này người tuyệt đối sẽ không vì y mà tức giận với ta?”

Thập Tam chỉ thiên thề: “Tuyệt đối không.”

Diệp Bùi Thanh phủ thêm quần áo chậm rãi đến bên cạnh bàn, Thập Tam đã chuẩn bị xong giấy viết, tha thiết nhìn hắn.

Diệp Bùi Thanh mơ hồ cảm thấy việc này có hơi bất bình thường, nhưng không rõ ràng lắm nguyên nhân vì đâu. Hắn cầm bút lông hỏi: “Chứng từ này sẽ không đưa cho người khác xem?”

Thập Tam liều mạng lắc đầu: “Sẽ không.”

Diệp Bùi Thanh viết xuống: “Nếu một ngày kia lấy ân nhân cứu mạng ở ven hồ đình bi vào Mục Quốc phủ, tại hạ nguyện để mặc cho Mai Úc xử trí.”

Lạc khoản: ”Hoài Hoá Đại tướng quân Diệp Bùi Thanh.

Còn thêm đại ấn màu đỏ thẫm.

Thập Tam thật cẩn thận phẩy phẩy tờ giấy, chờ nét mực khô mới cuộn lại cất đi.

Thập Tam đến bên cạnh tủ áo nói: “Người vừa lòng rồi chứ?”

Thập Tam quay đầu nhìn hắn, vội kêu lên: “Thế tử?”

“Chuyện gì?” Hai tay nhân tiện kéo mở cửa tủ.

Bất ngờ không kịp phòng bị, một bộ y phục màu đen cùng mặt nạ da người rơi xuống đất.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu nhìn mặt nạ trên đất, xoay người nhấc nó lên, một lát sau vẫn chưa thốt nên lời.

48. Chương 48: Sâu Xa Đều Là Ý Trời

Thập Tam im lặng nhìn Diệp Bùi Thanh thay đổi sắc mặt.

Sự tình bại lộ quá bất ngờ, Thập Tam còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, hoàn toàn không đoán trước được phản ứng của Diệp Bùi Thanh.

Y đứng bất động tại chỗ, tựa như con thú nhỏ bị bắt gặp khi đang ăn vụng, không chỗ che giấu.

“Mặt nạ ở đâu ra?” Diệp Bùi Thanh quay đầu lại nhìn Thập Tam.

“...” Trán đổ mồ hôi, lùi dần từng bước về phía cửa.

Thân ảnh của Diệp Bùi Thanh giống như quỷ mỵ lướt tới gần, mặt không chút thay đổi chặn ở cửa, vạch áo của Thập Tam ra, bàn tay thuận thế sờ lên bụng y, nhẹ nhàng ấn xuống.

Lục phủ ngũ tạng đau đớn như bị lệch vị trí, Thập Tam cố nén không rên thành tiếng, cũng không để lộ dị trạng gì.

Sắc mặt của y so với vừa rồi tái nhợt hơn, bụng rõ ràng bị trọng thương.

Diệp Bùi Thanh thoáng sửng sốt.

Mặt nạ cùng thương thế....Người cứu mình đêm qua lại là Tiểu Dụ Đầu?

Vậy là sao?

Thủ thế và động tác của người nó trên nóc hoàng cung, y hết ân nhân, không giống như giả mạo. Tiểu Dụ Đầu chẳng lẽ chính là ân nhân của mình?

Diệp Bùi Thanh cực kỳ nghi hoặc, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ khó tin.

Mình suy nghĩ nhiều rồi, điều này sao có thể?

Hắn gắng bình tĩnh lại, tựa như vô tình nói: “Tiểu Dụ Đầu, ta muốn vào triều, người giúp ta viết vài chữ cho Tấn Thanh.”

Thập Tam chậm rãi đi về phía bàn, trong lòng cũng thấy kỳ lạ. Viết vài chữ làm gì, định kiểm tra bút tích của mình? Trọ thủ đắc lực của y đều biết chữ, bình thường dùng tay phải để viết, thư viết cho Diệp Bùi Thanh thì viết bằng tay trái. Nếu là từ chữ viết, Diệp Bùi Thanh chắc chắn không thể nhận ra.

Chỉ nghe Diệp Bùi Thanh từ từ nói: *”Dĩ ngu đãi bất ngu giả thắng;tương năng nhi quân bất ngự giả thắng.* Dùng những lời này giải thích chiến bại của họ Mộ Dung.”

(Lấy mưu kế đối phó không mưu kế, thắng. Lấy tài cán ra chế ngự lòng người, thắng! – Binh pháp Tôn Tử. Nguồn: pyvia.wordpress.com)

“Viết cái này để làm gì?”

“Gần đây hắn đang học binh pháp, ta thường xuyên kiểm tra tiến triển của hắn.”

Thập Tam nghi hoặc đáp ứng, dùng tay phải cầm bút viết một lèo. Y kiểm tra lại, vội vàng chỉnh sửa chữ “Mộ” (), đảm bảo không còn sai sót mới đưa cho Diệp Bùi Thanh, quan sát sắc mặt của hắn.

Diệp Bùi Thanh từ đầu tới cuối đều chăm chú nhìn y, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh: “Phu nhân vất vả.”

Quả nhiên, lần đầu tiên y viết, bên dưới chữ “Mộ” thiếu một nét. Đời trước, sau khi ân nhân cứu hắn ở Tấn Vương phủ từng để lại một tờ giấy, nhắc hắn “Cẩn thận Diệp Mộ Thanh”, chữ “Mộ” kia, cũng y như thế.

Thói quen của một người khó có thể thay đổi. Mai Úc đọc đủ thi thư, sao có thể viết sai một chữ “Mộ”, còn phải sau khi kiểm tra mới phát hiện ra?

Không thể nào trùng hợp như vậy.

Mai Úc không phải Mai Úc, mà là ân nhân của hắn?

Nghi ngờ bắt đầu nảy sinh, từng cảnh tượng lần lượt xẹt qua đầu Diệp Bùi Thanh.

Độc châm cạnh giường...

Sự chấp nhất với võ công....

Mai Úc trước và sau khi lấy về có sự khác biệt lớn như vậy, chẳng lẽ là nguyên nhân này?

Thật đúng là khó mà tin được.

Nhưng mặc dù nhìn như hoang đường, lại có thể giải thích tất cả mọi chuyện.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu không nói, suy nghĩ hỗn loạn.

Đêm tân hôn người hần si ngốc mong nhớ, thế nhưng đã chờ mình trong động phòng.

Hần nghĩ hai người họ sẽ vô duyên cả đời, ai mà ngờ sâu xa đều mang ý trời cả.

Nghĩ đến đây, Diệp Bùi Thanh đột nhiên nhớ tới một việc: nếu Mai Úc chính là ân nhân, vậy thì chứng từ mình mới lập ban nãy....

Hần bí hiểm nhìn Thập Tam.

Y còn giả vờ cái gì?

Phản ứng vui sướng khi người gặp hoạ của Tiểu Dụ Đầu ban nãy, đã xác định y chính là ân nhân không thể nghi ngờ.

Thập Tam bị hắn nhìn mà da đầu run lên.

Diệp Bùi Thanh lấy ra một viên thuốc màu đỏ thắm từ hộp nhỏ, đặt trên tay Thập Tam: “Đêm qua người luyện công bị thương, chỉ e vài ngày nữa mới tốt lên. Đây là thánh dược trị nội thương, người ăn đi, ta vận công chữa thương cho người, một đêm là khoẻ.”

Viên thuốc trong suốt ónh nhuận như mã não, Thập Tam nhận lấy nuốt vào, trong lòng có chút bất an.

Diệp Bùi Thanh cứ như vậy buông tha cho mình?

Diệp Bùi Thanh trầm mặc, rồi nhìn thoáng qua cửa sổ nói: “Ta phải thượng triều, đêm nay chờ ta trở về cùng ăn cơm.”

Thập Tam không biết đáp lại thế nào. Vấn đề này thế là xong rồi sao?

Diệp Bùi Thanh mặc y phục, bình tĩnh nhìn y: “Ta chân trước xuất môn, người chân sau muốn chạy trốn, phải không?”

“Trốn cái gì?”

Cho dù có ý tưởng này, bị người nói trắng ra như vậy, cũng không dám làm thật.

Diệp Bùi Thanh vuốt ve bả vai trơn nhẵn của y, thanh âm bỗng trở nên nhẹ nhàng khả nghi: “Đừng lo, đêm nay ta sẽ tâm sự cùng người, không làm việc khác.”

“Ừm.”

Tay kia đặt trên cổ hắn, đôi môi của hai người ôn nhu dán vào nhau.

Hôn rồi hôn, Diệp Bùi Thanh ôm thắt lưng Thập Tam, thanh âm trầm thấp: “Người lại ngại. Gần đây tựa hồ chỉ cần kích thích liền ngại.” Rồi nhẹ giọng cười nói: “Đại khái do gần đây bị ta chơi đùa hơi nhiều, biết được tư vị trong đó, thức thời cảm kích.”

“....”

“Chưa biết chừng có thể đợi đến ngày người cầu xin muốn ta.”

“...Người có thể chậm rãi chờ.”

Diệp Bùi Thanh nhìn sắc trời, mở miệng: “Nếu không ăn điểm tâm, chúng ta còn nửa canh giờ.”

“Thế tử đi ăn sáng đi.” Thập Tam vội vàng buông hắn ra.

“Còn muốn chạy?” Diệp Bùi Thanh giữ chặt tay y, thậm chí còn lôi y đặt lên trên bàn gỗ tròn giữa phòng.

Quần bị tụt xuống, Diệp Bùi Thanh tách ra hai chân thon dài của y, nhìn không sót cái gì.

“So với lúc mới tiến phủ gió thổi liền ngã thân thể bây giờ thuận mắt hơn nhiều, cũng rắn chắc hơn, đúng là sờ rất sướng.” Diệp Bùi Thanh khàn giọng vuốt ve.

“Chi bằng thế tử để ta luyện võ thêm vài tháng nữa, khi ấy làn da và dáng người sẽ càng tốt hơn.”

Diệp Bùi Thanh nghiêm túc nói: “Người vì khiến ta cao hứng, mà vất vả cần cù luyện võ như vậy, sao ta

có thể cô phụ tấm lòng của người? Đương nhiên phải cho người một ít ưu đãi trước đã.”

Dứt lời đưa tay vào dò xét. Thập Tam khẽ rên rỉ một tiếng.

(Tĩnh lược 1000 chữ)

Vừa mặc xong y phục định xuất môn, Diệp Bùi Thanh lại quay đầu ôn hoà nói: “Tiểu Dụ Đầu, chứng từ ban nãy đâu? Người cất giữ cũng vô dụng, để ta giúp người bảo quản đi.”

Thập Tam nhìn hẩn không từ hử chi cả.

Diệp Bùi Thanh âm hiểm.

Chứng từ không thể đưa, chết cũng không đưa.

Diệp Bùi Thanh mỉm cười chậm rãi sờ soạng trên người y: “Tiểu Dụ Đầu, đưa chứng từ cho ta. Người cũng biết chứng từ tuyệt đối sẽ không thực hiện được, người giữ làm gì?”

Không thực hiện được cũng không bao giờ trả lại người.

Thập Tam giục hẩn: “Thời gian không còn sớm, thế tử nên vào triều.”

Tìm kiếm một hồi mà chẳng thu hoạch được gì, Diệp Bùi Thanh soát một lượt trên người Thập Tam, chậm rãi nói: “Tiểu Dụ Đầu, nhanh như vậy đã giấu đi mất tằm, ta trước kia sao lại không phát hiện người lợi hại như vậy?”

Cuối cùng mặt nhẵn nhó rời đi.

Thập Tam thở dài, từ trên bàn trượt xuống nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Diệp Bùi Thanh như cũ vẫn chưa biết thân phận của mình, nhưng sau này sẽ không còn giống trước đây nữa.

...

Khánh Tường vừa lau mặt cho Hoàng đế, vừa cẩn thận nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, Dương Thị Lang hôm nay trời còn chưa sáng đã ở thiên đình chờ Hoàng Thượng. Nô tài nói Hoàng Thượng không rảnh, nhưng Dương Thị lang kiên quyết không đi. Hoàng Thượng xem nên làm gì bây giờ?”

Hoàng đế phìền lòng, cuối cùng nói: “Gọi hần vào đi.”

“Vâng.”

Một lát sau, Dương Uẩn cột nhả đi vào, trước mặt Hoàng đế ba quỳ chín lạy: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Hoàng đế nói: “Ái khanh hôm nay muốn cáo trạng ai? Vị đại thần nào gặp tai ương?”

Dương Uẩn cười hì hì đáp: “Hoàng Thượng thánh minh, là phúc của ta. Hôm nay không phải đến để tố cáo ai đó, mà là muốn thay Hoàng đế giải ưu, giải quyết chuyện của Diệp Đại tướng quân.”

Hoàng đế trầm mặt: “Chuyện của hần không cần người quản, lui xuống đi.”

Dương Uẩn vội nói: “Chuyện Hoàng Thượng nhìn trúng Mai Úc, cả triều văn võ đều biết. Thần không hiểu, Hoàng Thượng là muốn bổ sung thêm một Mai Úc vào hậu cung, hay là muốn Diệp Đại tướng quân vì Hoàng Thượng mà bình thiên hạ? Nếu Hoàng Thượng muốn Mai Úc, thần hiện tại lập tức vọt tới Mục Quốc phủ, thay Hoàng Thượng giết chết Diệp Đại tướng quân. Hoàng Thượng muốn triệu nhập Mai Úc thế nào cũng được. Nếu Hoàng Thượng muốn Diệp Đại tướng quân nguyện trung thành với mình, chuyện về Mai Úc có phải nên quên đi hay không? Cả triều văn võ có bao nhiêu đệ tử tuấn tú, bấy nhiêu người tranh giành trèo lên long sàng của Hoàng Thượng, hà cớ gì cứ phải là Mai Úc mới được?”

Hoàng đế bực dọc nói: “Ngay cả việc trẫm thích người nào cũng quản, người không phải là nghĩ muốn làm Hoàng Hậu của trẫm đến mức phát điên rồi đấy chứ?”

Dương Uẩn cười đáp: “Hoàng Thượng chính là nhất thể minh quân, đương nhiên không cần thần nhiều lời. Tục ngữ có câu người tài khó tìm, Diệp Đại tướng quân cũng coi như kẻ có tài, Hoàng Thượng sao không nâng đỡ hần, khiến Diệp Bùi Thanh hần nhất mực trung thành với Hoàng Thượng?”

Hoàng đế nghiêng đầu nhìn hần, hừ lạnh một tiếng đuổi hần đi.

....

Xuân qua hạ đến, ngày qua ngày thoải mái thích ý, có điều là hơi nóng. Sau khi Diệp Bùi Thanh ăn được Thập Tam, cơ hồ hàng đêm đều làm. Diệp Bùi Thanh năm nay chưa tròn hai mươi tuổi, tinh lực tràn đầy, mỗi đêm đều phải hai ba lần, mà vẫn chưa đủ. Cứ như vậy năm, sáu ngày liên tiếp, Thập Tam đau đến mức không chịu nổi, bèn đuổi hần đến gian ngoài ngủ.

Trong khoảng thời gian này Hoàng đế ngủ không được ngon, thường xuyên mơ thấy ác mộng, uống rất nhiều thuốc mà không thấy chuyển biến tốt đẹp, các thái ý hết đường xoay sở.

Lớn tuổi hay suy nghĩ nhiều, Hoàng đế bắt đầu lo lắng cho sinh mệnh của mình, trên triều vô có tức giận, các đại thần phạm sai lầm dù nhỏ cũng bị bãi quan, thậm chí mất đầu.

Hoàng đế không vui, ai có thể sống thoải mái? Trong cuộc sống tối tăm này, ai nấy đều thấy bất an.

Cuối cùng, dưới sự tiến cử của Hoàng hậu nương nương và Vân phi nương nương, một vị lão nhân râu bạc tiên phong đạo cốt vào cung, cùng Hoàng đế tâm tình ba ngày ba đêm về con đường tu tiên. Hoàng đế mừng rỡ, phong hẩn là “Ngọc Thanh Chân Nhân”, ít ngày nữa ngay tại hoàng cung lập lò luyện đan, vì Hoàng đế tìm kiếm thuốc trường sinh.

Thập Tam đương nhiên không hy vọng Hoàng đế trường sinh bất lão, nhưng nhờ chuyện luyện đan này, Hoàng đế tựa hồ đã quên mình đi. Đây là việc tốt.

Ngày mồng chín tháng bảy, lò luyện đan đã được dựng xong. Hoàng đế vui mừng, hạ chỉ kêu gọi con cháu quan lại gia thế trong sạch xuất gia, đến hoàng cung trông coi lò luyện đan cho hẩn. Đạo thánh chỉ này vừa được ban xuống, Ôn Chí trốn trong Ôn phủ chờ xuất gia liền nhận được một phong thư: “Phụng chỉ xuất gia, tiến cung trông coi lò luyện đan cho Hoàng thượng.”

Xuất gia là chuyện cả đời, không thể nhập sĩ, cũng không còn cơ hội cưới vợ sinh con. Nếu sau này Hoàng đế không thích luyện đan nữa, bọn họ sẽ bị chôn cùng. Tiền cảnh ảm đạm như thế, trong thế tộc người nguyện ý xuất gia đã ít nay càng ít.

Vì thế, trong cả đám người, Ôn Chí một thân đạo bào trong sạch, trở hết tài năng.

Dáng vẻ tuấn tú lịch sự, cao ngất tú lệ; bác học đa thức, là một cử nhân; mấy tháng trước đã nhìn thấu hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền, ngộ ra nhiều điều, một lòng hướng đạo.

Hoàng đế vui mừng, phong hẩn làm “Vô Thượng Chân Nhân”, màn đêm buông xuống liền chiêu hẩn đến tẩm cung thị tẩm.

49. Chương 49

Ôn Chí sau hai lần được Hoàng đế chiêu tẩm, cùng chúng đạo sĩ trông giữ lò luyện đan, từ nay về sau khó có thể gặp mặt Hoàng đế. Luyện đan là đại sự, không chấp nhận việc dơ bẩn, Hoàng đế không tiện chiêu tẩm Ôn Chí nữa, sau một lúc ảo não cũng từ từ buông tha hẩn. Đan dược này có phần kỳ lạ, hoàng đế sau khi ăn phiêu phiêu dục tiên, muốn ngừng mà chẳng được. Hoàng đế vui vẻ, khen ngợi Hoàng hậu và Vân phi, cả ngày lưu luyện trong Tàng Xuân Lầu cùng Vân phi, dần dần ngay cả việc lâm triều cũng lười nhác cầu thả.

Trong Mục Quốc phủ, những ngày qua Thập Tam trái lại rất thư thái. Diệp Bùi Thanh thỉnh thoảng suốt đêm không về, Thập Tam trước nay không quá quản hẩn, cũng không hỏi nhiều, hàng đêm chuyên chú

luyện công.

Một nam một nữ Hoàng đế ngự ban cũng chẳng phải người dễ đối phó, tuổi tuy nhỏ đã có chút tâm nhãn. Lão thái thái kêu Thập Tam sắp xếp hai người này thị tắm, Diệp Bùi Thanh thì chết cũng không muốn. Thập Tam không quá am hiểu chuyện đấu đá nhau, không nghĩ ra ý nào hay, tối nay liền chuẩn bị một bàn thức ăn và rượu ở gian ngoài, khiêm tốn thỉnh giáo Diệp Bùi Thanh.

Diệp Bùi Thanh chưa chịu thiệt bao giờ, nhân cơ hội sách nhiễu: “Cởi quần áo, dùng miệng mớm rượu cho ta.”

Thập Tam nghĩ nghĩ, nâng chén rượu tự mình uống: “Chi bằng mỗi tháng từ mồng một đến mồng năm để Thanh Ngọc hầu hạ người, mồng sáu đến mồng mười để Thanh Bích hầu hạ người. Thế tử thấy thế nào?”

Diệp Bùi Thanh nghe vậy liền mất hứng: “Người cứ thử xem.”

Dứt lời cơm cũng không ăn, kiên quyết cởi sạch quần áo của y, đặt ở trên giường hung hăng làm một lần. Thập Tam tức giận phản kháng, toàn bộ bị trấn áp. Sau khi bình tĩnh trở lại, hai người đối diện mức bụng kêu vang, Diệp Bùi Thanh ôm Thập Tam từ trên giường ra gian ngoài, ấn y ngồi lên đùi ăn đồ ăn đã nguội lạnh, thỉnh thoảng lại mớm cho y.

“Hai cái miệng nhỏ nhắn trên dưới, đều được cho ăn no rồi.”

Thập Tam chẳng còn sức đánh nhau với hắn, hơn nữa nếu thật sự nổi giận với hắn, chỉ sợ cả ngày không được yên ổn, bèn giả vờ như không nghe thấy gì cả.

Diệp Bùi Thanh quét sạch đồ ăn trên bàn, gọi người đến thu dọn, kéo Thập Tam đến phòng cách vách tắm rửa.

Mùa hạ trời nóng, trong viện đều là tiếng ve kêu râm ran. Tiểu thủy trì trong phòng tắm được xây từ đá cẩm thạch, nhiệt độ nước mát lạnh, hậu đình của Thập Tam vốn còn đau, sau khi chạm vào làn nước mát lạnh thì đỡ hơn phần nào, bèn ngâm cả người xuống nước.

Diệp Bùi Thanh ôm y tựa vào thạch bích, nhắm mắt lại vuốt ve thân thể trơn nhẵn trong lòng.

“Lão thái thái sớm hay muộn cũng ép ngươi nạp thiếp, ngươi định làm thế nào?”

“Ta đã có chủ ý.”

“Chủ ý gì?” Thập Tam mở to mắt nhìn Diệp Bùi Thanh, có phần cảnh giác.

Diệp Bùi Thanh vuốt ve lưng y: “Người lo lắng nhiều như vậy làm gì, chờ xem ta là được.” Lại hỏi: “Người có quan hệ gì với cả nhà Quý thị, sao quan tâm chăm sóc bọn họ như vậy?”

Thập Tam thoáng trầm mặc, đáp: “...Quý thị là mẹ ruột của ta.”

Động tác của Diệp Bùi Thanh tạm dừng: “Người là con trai của Tùng Hoài Linh?”

“Lúc sáu tuổi bị bắt cóc, vẫn không nhớ được thân thế của mình. Sau khi nhìn thấy Quý thị ở Tấn Vương phủ, mới từ từ nhớ lại, cũng nhớ đến phụ thân.”

Diệp Bùi Thanh suy nghĩ một lúc nói: “Năm đó Tùng Hoài Linh vì sao lại chết, người có tra ra được không?”

“Khoảng thời gian này bận rộn nhiều việc, chưa kịp tra.”

Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng nói: “Hiện tại vô sự, Hoàng Thượng đối với người cũng không chú ý như trước, người đến Đại Lý Tự tra đi.”

“Được.”

Diệp Bùi Thanh còn nói: “Hôn quân ngự ban cho một nam một nữ, người cảm thấy tính cách của bọn họ thế nào?”

“Bọn họ đều có tâm tư thượng vị, Thanh Bích trầm trầm hơn, Thanh Ngọc thì có phần thiếu kiên nhẫn. Nhưng nói trắng ra, hai người này tâm cơ còn không bằng thị tì nha hoàn của ta, thường thường còn gây sự khắc khẩu, quan hệ không tốt lắm.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Một khi đã vậy, người có thể dùng nó để đối phó với bọn họ.” Rồi thì thầm vài câu vào tai Thập Tam.

Kể từ hôm đó, Thập Tam thường xuyên kêu Thanh Ngọc và Thanh Bích lượn qua lượn lại trước mặt Diệp Bùi Thanh, lấy danh nghĩa của Diệp Bùi Thanh ban cho Thanh Bích một ít đồ vật này nọ. Y còn sắp xếp để Thanh Bích thị tẩm vào đầu tháng sau, nhưng không sắp xếp ngày thị tẩm cho Thanh Ngọc.

Thanh Ngọc khó hiểu, đến hỏi Thập Tam có ý gì. Thập Tam lén lút nói: “Người còn không biết? Trong viện đều đang rỉ tai nhau, nói người không còn trong trắng, còn có bệnh. Các người đều là Hoàng Thượng ngự ban, thế tử không muốn nhiều chuyện, mới không nói rõ, bằng không sớm đã đuổi các người đi. Người cứ im lặng chờ trong phòng, đừng ra ngoài.” Rồi giả vờ than thở: “Thanh Bích này tương lai nhất định là người trong lòng thế tử, ngay cả ta cũng không dám chọc vào, người ngàn vạn lần đừng đắc tội y.”

Thanh Ngọc nghe xong giận dữ: “Phu nhân tâm tính thiện lương, nhưng ta thì không ngậm nổi bồ hòn

này! Cái thứ kia dựa vào việc lên giường với thái giám nên mới không bị hoạn, dám tung tin đồn như vậy, xem ta trừng trị y!”

Nàng lập tức đến viện của Thanh Bích gây sự: “Bất quá là một nam nhân, không thể sinh con, chỉ biết đào rỗng thân thể người khác. Trên người ta có bệnh gì? Ta thấy kẻ mang bệnh chính là ngươi!” Càng nói càng ác độc, còn đem chuyện năm đó Thanh Bích vì mạng sống mà hầu hạ thái giám kể hết ra, trong viện nghe được rành mạch.

Hai người lăn lộn trên đất đánh nhau, vừa kéo tóc vừa cào cào, ai nấy trên mặt đều xước xác rướm máu. Diệp Bùi Thanh vừa hay mời Mục Quốc công ngắm hoa gần đó, Mục Quốc công nghe thấy thanh âm đó cực kỳ mất hứng, hỏi: “Sao lại thế này? Hạ nhân đánh nhau mà không ai quản?”

Diệp Bùi Thanh than thở: “Đây là lai mỹ nhân Hoàng Thượng ngự ban, cả ngày tranh giành đấu đá nhau, trong nhà không được an bình. Không biết đã đánh nhau bao nhiêu lần rồi, lần trước con còn đến khuyên can, suýt chút nữa bị chọc mù mắt. Nếu không phải là ngự ban, đã sớm đuổi bọn họ đi.”

Mục Quốc công nhú mày nói: “Mặc dù do Thánh Thượng ngự ban, Mục Quốc phủ cũng có gia quy, há để mặc bọn họ làm loạn?”

Vì thế hạ lệnh nhốt hai người này lại vào phòng cấm túc nửa năm, còn vì tính cách thô bạo, bảo bọn họ diện bích tư quá, không được thị tẩm.

Lão thái thái nghe được chuyện này, tức giận nói với Diệp Bùi Thanh: “Hai đứa nó sớm không đánh, muộn không đánh, cố tình lúc ta bảo Mai Úc sắp xếp bọn nó thị tẩm thì đánh nhau. Mai Úc không phải là người nghĩ ra chủ ý này, chỉ có thể là người giở trò quỷ. Cho dù các ngươi không muốn, cũng phải nghĩ đến tương lai sau này chứ. Ngươi nói đi, rốt cuộc định thế nào? Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại, chẳng lẽ sau này người không sinh con? Sẽ không sợ miệng lưỡi thiên hạ?” Dứt lời nước mắt chảy xuống.

Diệp Bùi Thanh nói: “Thê thiếp thành đàn, sẽ sinh ra biết bao chuyện? Việc con cái, tôn tử tự nghĩ cách. Chỉ cần là con cháu Diệp gia, lão thái thái đều có thể nhận?”

Lão thái thái nói: “Lại sao nữa? Ngươi muốn đánh chủ ý lên ai?”

Diệp Bùi Thanh thấp giọng nói thầm vào tai lão thái thái, sau đó quỳ xuống: “Con cùng Mai Úc tình cảm thâm hậu, thật sự không muốn có người khác xen vào, mong lão thái thái thành toàn.”

Lão thái thái trầm mặc hồi lâu, ngơ ngác ngần lệ nói: “Vốn định trước khi đi có thể trông thấy chất trai, lần này chỉ sợ không có khả năng. Ngươi tin sự phụ người có cách?”

Diệp Bùi Thanh rơm rớm nước mắt nói: “Sự phụ thật sự có biện pháp, hơn nữa ít ngày sau sẽ quay về. Tôn tử còn muốn nghĩ cách, để lúc lão thái thái còn sống được thấy chất trai.”

Trần an lão thái thái, trên triều lại xảy ra vấn đề. Hôm ấy, Hoàng đế đã lâu không thượng triều đột nhiên xuất hiện. Da mặt hắc phù thũng, cước bộ phù phiếm, thương lượng với quần thần muốn phế Thái tử, lập con trai mới năm tuổi của Vân phi lên làm Thái tử. Cả triều kinh ngạc, đủ loại quan lại đều quỳ xuống, cầu Hoàng đế thu hồi mệnh lệnh đã ban.

Dương Uẩn quỳ xuống nói: “Hoàng Thượng thánh minh, Thái tử làm người khiêm hậu, khí chất thượng gia, lại có quân công, bình thường cũng không làm sai chuyện gì lớn, trăm triệu lần không thể vô cớ tước vị.”

Hoàng đế tức giận mắng: “Thiên hạ là của người, hay là của ta? Người đúng là vội vàng, Thái tử kế vị, người liền đi phụng dưỡng tân quân?”

Dương Uẩn rơi lệ nói: “Hoàng Thượng sao lại nói như vậy? Thần cả đời chưa từng cưới vợ, một lòng suy nghĩ cho xã tắc. Nếu sau này Hoàng Thượng tiên khứ, thần nguyện lấy ba thước lụa trắng chấm dứt cuộc đời này, đi theo Hoàng Thượng. Phế trưởng lập ấu đúng là bất hạnh của triều đình, thần không dám có ý nào khác, mong Hoàng Thượng suy nghĩ lại!”

Hoàng đế như cũ cơn giận còn sót lại chưa tan, bãi triều bỏ đi.

Đến đêm, Diệp Bùi Thanh dùng xong cơm chiều mới về nhà. Hắn kể với Thập Tam chuyện trên triều hôm nay, rồi lén lút nói: “Sau khi tan triều, Thái tử giống như chim sợ cành cong, bảo ta đến Đông cung dự tiệc, cùng thương lượng sự tình với ta.”

Thập Tam nghi hoặc nói: “Chuyện gì mà phải thương lượng gấp thế?”

Diệp Bùi Thanh lại lộ ra một tia xấu hổ, trừ lời: “Chẳng có gì. Thái tử có phần không thoải mái, ngày khác bàn lại.”

Thập Tam cảm thấy khí sắc của hắn hơi kỳ quái, nhưng không hỏi thêm, màn đêm buông xuống đều tự ngủ.

Sáng sớm mấy hôm sau, Nhị Nhẫn quả nhiên trở lại.

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, rất nhanh trời đã sáng. Thập Tam cùng Diệp Bùi Thanh khí ấy mới vừa rời giường chưa được bao lâu, Chu ma ma đến bẩm báo nói sự phụ của Diệp Bùi Thanh đã tới, đang chờ trong phòng tiếp khách.

Diệp Bùi Thanh và Thập Tam vội vàng mặc quần áo, chạy qua đó.

Sau khi hàn huyên ngắn gọn, Diệp Bùi Thanh nói có việc phải bàn luận riêng với sự phụ. Thập Tam liền lui ra. Diệp Bùi Thanh nói chuyện rất lâu với Nhị Nhẫn, lúc đi ra khỏi phòng thần sắc quái dị nói: “Sự phụ bảo người đi vào, nói có việc muốn nhờ người.”

Thập Tam không biết bọn họ đã nói những gì, cũng có chút chột dạ, vội vàng đi vào.

Quần áo của lão nhân không hoa lệ, ánh mắt và miệng như cũ bị bộ râu màu trắng che khuất. Thập Tam đóng cửa phòng, cúi đầu cung kính nói: “Nhị Nhẫn.”

Nhị Nhẫn vuốt râu nói: “Gần đây thế nào? Võ công khôi phục đến đâu rồi?”

Thập Tam ôm quyền nói: “Công phu đã được bảy thành, mấy tháng nữa là có thể hoàn toàn khôi phục. Thuộc hạ ở trong Mục Quốc phủ rất hài lòng, nhưng có một chuyện muốn xin Nhị Nhẫn cho phép.”

“Nói.”

Thập Tam xấu hổ nói: “Thuộc hạ vô năng, bị Diệp Bùi Thanh phát hiện ra thuộc hạ chính là người cứu hấn ở ven hồ Đình Bi. Thuộc hạ chỉ muốn biết, sau này có thể sống dưới thân phận của Mai Úc được không.”

Nhị Nhẫn thổi râu: “Người muốn rời khỏi tổ chức?”

Thập Tam cẩn thận đáp: “Thuộc hạ mong Nhị Nhẫn thành toàn.”

Nhị Nhẫn trầm mặc trong giây lát: “Gần đây tổ chức gặp không ít vấn đề, người muốn rời khỏi cũng không có gì đáng trách. Có điều người nói những lời này với ta cũng vô dụng, vẫn nên đi nói với nam nhân của mình đi.”

Thập Tam nhíu mày: “....Nhị Nhẫn có ý gì?”

Nhị Nhẫn nhẹ giọng nói: “Ta đã đưa lệnh bài của Nhị Nhẫn cho hấn. Từ nay về sau, hấn chính là thủ lĩnh của tổ chức.”

Thập Tam đứng yên không nhúc nhích.

Giờ cơ?

Dựa vào cái gì?

Y vì tổ chức xuất sinh nhập tử nhiều năm như vậy, tại sao không đến lượt mình, ngược lại giao cho Diệp Bùi Thanh?

Nhị Nhẫn nhẹ giọng nói: “Sau này hấn chính là thượng cấp của người, nếu người muốn rời khỏi tổ chức, phải đi hỏi ý kiến của hấn.”

Thập Tam cúi đầu nói: “Trông tổ chức nhân tài vô số, tại sao lại giao vị trí của Nhị Nhẫn cho người ngoài? Trông tổ chức nhất định có người không phục.”

Nhị Nhẫn vuốt râu: “Tự ngươi xem rồi làm đi, ta hiện tại chỉ là một người rảnh rỗi, không quản được chuyện trong tổ chức. Huống hồ, tổ chức đã tứ phân ngũ liệt. Ta cũng không muốn nhiều lời, ngươi từ từ sẽ biết.”

Nhất Nhẫn đi làm sủng vật cho người ta, mỗi ngày đóng đưa cái đuôi giờ vờ đáng yêu. Tam Nhẫn thích Hoàng đế nhà người ta, cam tâm tình nguyện làm thị vệ. Tứ Nhẫn kéo dài hơi tàn, sống không được bao lâu nữa.

Ban này đồ đệ đáp ứng việc kia của mình, Nhị Nhẫn hẳn, cũng có thể bớt ra.

Sớm ngày đi cùng người kia, một gian nhà tranh, một toà mộ phần, xong một đời.

Thập Tam thật sự không thể chấp nhận được sự thay đổi này, nén giận nói: “Vâng.”

“Bắt đầu từ ngày mau ngươi giúp đỡ hẳn tiếp nhận chuyện trong tổ chức.”

“...Vâng!”

Nén giận tiền Nhị Nhẫn, lão thái thái lại phái người sang gọi Thập Tam. Lão thái thái gần đây tinh thần không được tốt, đầu óc cũng không rõ ràng như trước, Thập Tam không dám chậm trễ, vội vàng tới trước mặt lão thái thái vãn an. Lão thái thái nói đôi lời kỳ quái, bảo Thập Tam chú ý thân thể, không cần quá mệt mỏi, ăn uống đều phải chú ý, chuyện phòng the cũng nên có chừng mực.

Cuối cùng rơm rớm nước mắt nói: “Bùi Thanh nói ngươi có thể sinh con, ngươi phải tranh thủ, trước khi ta đi còn có thể ôm chắt trai.”

Thập Tam chết lặng.

Lão thái thái hàm lệ nói: “Trước đó vài ngày ta đối xử không tốt với ngươi, ngươi đừng oán ta. Nếu ngươi có thể sinh một hài tử mũm mĩm khỏe mạnh, ta cam đoan không để Diệp Bùi Thanh nạp thiếp.”

Thập Tam ngơ ngác ra khỏi viện của lão thái thái, chạy như bay về phòng mình.

Cừu mới cộng thâm hận cũ, Thập Tam tức giận túm cổ áo Diệp Bùi Thanh, hung hăng nói: “Diệp Bùi Thanh! Vì sao lão thái thái bảo ta có thể sinh con? Ngươi nói rõ ràng cho ta!”

50. Chương 50

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an nói: “Một đại nam nhân như ngươi sao có thể sinh con được? Lão thái thái hồ đồ rồi.”

Thập Tam như cũ túm áo hắn, tức giận khó nén: “Rốt cuộc ngươi đã nói gì với lão thái thái? Cho dù lấy ta làm lá chắn cũng không thể nói hươu nói vượn chứ. Ngươi thực sự coi ta là nữ nhân có phải không?”

Diệp Bùi Thanh nín thở: “Ngươi có phải nam nhân hay không chẳng lẽ ta không biết? Tối hôm qua còn bắn lên người ta đó.”

Thập Tam hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Diệp Bùi Thanh ôm y: “Ngươi có muốn sống cả đời với ta, không có ai khác?”

“Ngươi là thế tử của Mục Quốc công, không có con cháu sao được? Cho dù ta muốn độc chiếm ngươi cũng phải có chừng mực.”

Diệp Bùi Thanh kéo y ngồi xuống: “Ngươi không muốn độc chiếm ta, ta vẫn muốn thao ngươi. Ngươi không biết, hoa cúc của ngươi quả thực là vũ vật thể gian, khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

Nói xong lại ngạnh, cúi quần Thập Tam: “Để ta đi vào rồi chúng ta tâm sự tiếp.”

Thập Tam tức giận định bỏ đi, nhưng bị Diệp Bùi Thanh ôm chặt lấy thắt lưng, ép y quay lưng về phía mình ngồi trên đùi. Ngay sau đó thứ cứng rắn thô to kia liền đẩy vào.

Nóng vội thì khó thành, Diệp Bùi Thanh đẩy thật lâu mà chỉ nhét vào được chút ít, sốt ruột nói: “Tối hôm qua đã làm hai lần, giờ lại chặt như vậy. Sao phiền thế chứ?”

Thập Tam đau đến mức đổ mồ hôi, cắn răng nói: “Ngại phiền thì đừng làm nữa.”

“Sao có thể? Hôm nay mới vừa cùng ngươi nhận thân, kiểu gì cũng phải chúc mừng.”

“Nhận thân cái gì?”

Mất thất lớn khí lực, Diệp Bùi Thanh mới miễn cưỡng nhét vào, thở phào nhẹ nhõm. Hắn tựa đầu lên bả vai Thập Tam, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Sư huynh.” Vừa hôn cổ, vừa dùng sức động.

“Ngươi gọi ta là gì?”

Diệp Bùi Thanh gắt gao ôm thắt lưng của y, từ dưới lên trên hung hăng thẳng tiến: “Sư phụ nói võ công của người do ông dạy, người lại lớn hơn ta hai tuổi. Người không phải sư huynh của ta thì là gì? Nghĩ kỹ ra, trước đây ta và người đã từng gặp qua một lần.”

Thập Tam buồn bực nói: “Sao ta không biết?”

“Năm ấy ta mười hai tuổi, bị sư phụ bắt đi, nhốt trên núi đặt nền móng. Khi ấy ta vẫn là một công tử ca, không chịu được khổ khóc suốt ngày, khóc đã thì bị sư phụ đánh. Khi ấy người tới bàn giao nhiệm vụ với sư phụ, mấy tháng qua ta chưa từng trông thấy người nào khác, bèn trốn đi lên nhìn người. Ta nhớ rõ, lúc đó ông gọi người là Thập Tam.”

“...Sau đó thì sao?”

“Sau đó người phải xuống núi, ta chạy theo người một đoạn, kết quả vấp ngã lăn xuống bậc thang khiến cả người bị thương, được sư phụ cứu, còn đánh cho ta một trận.”

Thập Tam bó tay: “Lúc ấy người hy vọng ta cứu người ra ngoài?”

“Không, lúc ấy ta thậm chí phải luyện được một thân võ công như người vậy, bay tới bay lui.”

Một cú húc mạnh vào thật sâu, tất cả đều tiết vào trong cơ thể y.

Hai người nằm trên giường thở dốc.

Diệp Bùi Thanh ôm y vào lòng, khuôn mặt anh tuần vùi vào bờ vai y: “Tiểu Dụ Đầu sư huynh thân mến, người phải thế không được rời khỏi ta.”

Thập Tam đối với những lời tâm tình kiểu vậy cực kỳ xấu hổ, cứng ngắc nói: “Chỉ cần không chết sẽ không rời khỏi người.”

Trong phòng mờ tối, thân thể hai người giao triền, ôm lấy nhau hưởng thụ dư vị sau cùng. Thập Tam nghĩ thầm: vốn y muốn tới thảo phạt tên sắc lang này, vì sao ù ù cạc cạc bị hấn làm một lần, lại còn cùng hấn ngọt ngào ấm áp như vậy?

Thập Tam nhú mày ngồi dậy nói: “Rốt cuộc người định thế nào? Con cái ấy?”

Diệp Bùi Thanh cũng ngồi dậy dựa vào đầu giường, nghiêm túc nói: “Người cảm thấy Tấn Thanh thế nào?”

Thập Tam thoáng trầm ngâm: “Cũng không tệ lắm, coi như chính trực biết phấn đấu.”

“Nếu để nó làm phu quân của Nghiên Kỳ thì sao?”

Thập Tam sững sốt: “Tấn Thanh gia thế tốt, thân phận cao, Nghiên Kỳ chẳng qua là con gái tội thần, còn một thân nô tịch, hai đứa không xứng.”

Diệp Bùi Thanh kiên trì, cẩn thận vuốt ve Thập Tam trong lòng: “Ta nói với người một việc, người đừng tức giận.”

“Chuyện gì?”

“Mấy tháng trước ta để Tấn Thanh chiếu cố cả nhà Quý thị, xem bọn họ có cần cái gì, thì chăm lo đầy đủ. Không ngờ Tấn Thanh tiếp xúc nhiều lần với Nghiên Kỳ, hai bên đều vừa ý nhau. Minh phu nhân liền tới cửa tìm ta, hỏi có thể đặt hôn sự với Nghiên Kỳ hay không, đợi sau khi Tấn Thanh cưới chính thê, sẽ thú Nghiên Kỳ về làm thiếp. Ta biết người xem trọng một nhà Quý thị, nhất định không cho Nghiên Kỳ làm thiếp, bèn một mực từ chối. Vốn tưởng chuyện này đã xong, ai ngờ Tấn Thanh lại tới cầu ta, nói làm chính thê cũng được. Tấn Thanh là thế gia công tử, hai đứa nó môn không đăng hộ không đối, Minh phu nhân cũng nhất quyết không muốn, ta liền răn dạy hắn một chút, bảo hắn không thể sa vào nhi nữ tình trường.”

“...Thế mà lại có việc như vậy.”

“Sau đó người có nói Nghiên Kỳ là thân muội muội của người, ta bèn có chút hối hận. Tương lai sau khi Thái tử đăng cơ, ta có thể thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án xử sai, rồi cầu xin Thánh Thượng tứ hôn cho Nghiên Kỳ và Tấn Thanh. Nếu vậy, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Có phải không?”

“...Đó đúng là chuyện tốt.”

Diệp Bùi Thanh bất chấp nói: “Ta lại nói với người một việc, người đừng tức giận.”

Thập Tam nhú mày: “Chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Sau khi ta quyết định, định đến tìm Tấn Thanh bàn chuyện này, Tấn Thanh liền quỳ xuống trước mặt ta. Hoá ra hắn cùng Nghiên Kỳ bị chia rẽ mà chịu không nổi, liền gạo nấu thành cơm. Hiện tại...Nghiên Kỳ đã có mang hai tháng rồi.”

Thập Tam sững sốt, tức giận nhảy dựng lên: “Cái gì?! Vì sao không ai nói cho ta biết?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Khoảng thời gian trước người không thể xuất môn, ta bèn áp chế chuyện này xuống. Ta đã hung hăng đánh cho Tấn Thanh một trận, chân nó gần gãy rồi.”

Thập Tam tức giận nói: “Người Tùng gia chúng ta chẳng lẽ nhất định phải để người Diệp gia các người khi dễ hay sao? Sau nay Nghiên Kỳ có thể gả được cho ai chứ?”

Diệp Bùi Thanh vừa nghe lời này cũng có chút mất hứng: “Nam nhân Diệp gia chúng ta sẽ không biết làm cái gì khác, đều là sắc lang, khi dễ huynh muội các người! Huynh muội các người đều là tiên nhân hạ phàm, phàm phu tục tử như chúng ta không xứng!”

Thập Tam nhíu mày hỏi: “Giờ phải làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh thoáng dịu đi: “Ta nghĩ thế này. Tương lai tân hoàng đăng cơ, ta sẽ thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án sai, tứ hôn cho Nghiên Kỳ. Cưới hồi hoàng, đường đường chính chính thú nàng ta qua cửa. Người xem có được không? Về phần đứa bé...”

Thập Tam đến giờ mới hiểu ra: “Lòng vòng một hồi, ý của người chính là muốn lấy hài tử của Tấn Thanh và Nghiên Kỳ làm còn thừa tự, nhân tiện che giấu miệng lưỡi người đời, giữ gìn danh dự của Nghiên Kỳ, còn cho lão thái thái ôm cháu.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dụ Đầu thật thông minh, chỉ có điều...”

“VẬY CŨNG KHÔNG TẮT NÓI MỘT ĐẠI NAM NHÂN NHƯ TA CÓ THỂ SINH CON! Lão thái thái sẽ tin?!”. Y muốn phát điên rồi.

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Người không biết, trên người Diệp gia chúng ta, bất luận nam nữ, đều có một cái bớt. Nếu ta không nói là người sinh, chẳng lẽ tự nhảy ra? Nên giải thích cái bớt trên người đứa nhỏ thế nào?”

Thập Tam nói: “Cũng chính là phải có cái bớt, lão thái thái mới tin đây quả thực là con cháu Diệp gia.”

Diệp Bùi Thanh dỗ dành: “Lão thái thái bây giờ còn chưa tin người sẽ sinh con, nhưng lão thái thái nói trong vòng hai năm nếu chúng ta có thể sinh ra đứa bé của Diệp gia, bà sẽ không ép ta nạp thiếp nữa. Chuyện này thực sự rất khó, nếu để đứa nhỏ tồn tại, tương lai danh dự của Nghiên Kỳ sẽ bị hao tổn. Người nhần tâm thấy nàng ta cả đời bị người chỉ trích, không ngẩng mặt lên được sao?”

Thập Tam không đáp, lát sau mới mở miệng: “Quý thị...Nương ta và Nghiên Kỳ nói thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Trượng mẫu nương vừa nghe ta nói muốn để đứa nhỏ làm con thừa tự, còn xin tứ hôn cho Nghiên Kỳ, gả cho Tấn Thanh, lúc ấy liền quỳ xuống đất. Ta nào dám nhận, bèn nói đây đều là ý của người.”

Thập Tam nghĩ thầm: được rồi, lại nịnh hót. Hiện tại không đáp ứng cũng không được.

Y còn nói: “Đương kim Thánh Thượng nếu sống thêm tám năm mười năm nữa, chẳng lẽ Nghiên Kỳ phải đợi chừng ấy thời gian? Cho dù Thái tử rất nhanh sẽ kế vị, chẳng may khoong chịu tứ hôn, thì nên làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Chuyện này cứ để ta lo, người phải tin ta.”

Thập Tam suy nghĩ chốc lát, rồi cuộc nói: “Cũng chỉ có thể như vậy. Có điều ta nên giả vờ...mang thai như thế nào?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Nam nhân mang thai, ai cũng chưa thấy qua, chuyện này chúng ta muốn nói thế nào cũng được. Mấy tháng sau đứa bé ra đời, lão thái thái ôm chặt trai cao húng còn không kịp, lấy đâu ra thời gian để ý tới chuyện này?”

Thập Tam không khỏi ừ rừ: “Ta đây chẳng phải sẽ mang theo cái danh biết sinh con cả đời hay sao?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Lão thái thái tưởng người sinh, còn những người khác ta đều có cách đối phó, người đừng lo lắng. Lão thái thái cũng biết người không thích mang cái danh ấy, bèn đáp ứng ta không nói với người khác.”

Hai người lại thương nghị chi tiết thoả đáng, rồi cuộc cũng giải quyết xong mọi việc.

Diệp Bùi Thanh buông được gánh nặng trong lòng, còn nói thêm: “Ta ngày đó trông thấy trượng mẫu nương, có hỏi chuyện về trượng mẫu gia. Trượng mẫu nương nói, trượng mẫu gia năm ấy có quan hệ rất tốt với Dương Uẩn. Mười năm trước Dương Uẩn ở trong cung khốc lóc om sòm lẫn lộn, tựa hồ là vì một quan viên đặc tội Hoàng đế bị giết, người nói xem vị quan ấy có thể chính là trượng mẫu gia hay không?”

Dương Uẩn? Dương thúc thúc...

Tim Thập Tam đập nhanh: chẳng trách lại có cảm giác quen thuộc đến vậy với Dương Uẩn. Bản thân mình trước đây...từng gặp hắn?

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dự Đầu, sao vậy?”

Thập Tam nói: “Ta muốn tìm người tra ra năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Cũng tốt, nhân cơ hội này người mang theo ta làm quen một chút chuyện trong tổ chức. Nghe nói trong triều có người của tổ chức, có tất cả mấy người?”

Thập Tam phục hồi lại tinh thần, lại không thể nói ra hai chữ “Nhị Nhãn”, bèn nói thẳng mấy tên khác.

Diệp Bùi Thanh nhú mày, khó chịu nói: “Lý Tần? Thì ra hắn là người trong tổ chức. Người có quan hệ gì với hắn?”

Thập Tam muốn chọc tức hắn, liền đáp: “Ta với hắn cùng vào tổ chức, ăn mặc, luyện công đều cùng một

chỗ, còn ngủ cùng phòng....”

Diệp Bùi Thanh đã tức đến trắng mặt: “Không cho nói!”

“Ta còn cùng hần làm nhiệm vụ, cùng nhau học viết chữ...”

Diệp Bùi Thanh nheo mắt, đặt Thập Tam lên giường, vuốt ve đùa bỡn thứ kia: “Người không muốn Lý Tần sống nữa phải không?”

Thập Tam nói: “Người khi dễ ai cũng được, đừng khi dễ hảo hunk đệ của ta!”

“Ai bảo người chọc tức nam nhân của mình? Hôm nay không làm tới mức khiến người cầu xin tha thứ, sau này người càng ngày càng không coi ta ra gì.” Dứt lời cúi đầu ngậm vào, đầu lưỡi có kỹ xảo liếm mát.

Thập Tam lần đầu tiên được hần dùng miệng hầu hạ, xúc cảm nóng bỏng choáng hết tâm trí, nghẹn ngào nói: “Thời gian không còn sớm, chẳng phải người muốn vào cung dùng cơm với Thái tử? Nếu không xuất môn sẽ muộn mất.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Hôm nay người không gặp may rồi, ta và Thái tử đến Tụ Hương Lâu ăn cơm, thời gian còn nhiều.”

Thập Tam muốn phản kháng, nhưng đã muộn. Y được ai kia hầu hạ lên tới đỉnh, tiết hết trong miệng Diệp Bùi Thanh.

Cuối cùng xong xuôi mọi sự chuẩn bị xuất môn, Diệp Bùi Thanh nói: “Đêm nay không cần chờ ta, ta không về ngủ.”

“Ừm.” Thập Tam sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu tắm rửa sạch sẽ.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu hôn y, xoay người đi mất.

...

Tụ Hương Lâu nổi tiếng với món vịt nướng, da giòn thịt nộn, là kinh thành nhất tuyệt.

Nhã gian trong tầng cao nhất rất ít khi mở cửa, hiện tại bên trong lại có hai người đang ngồi, một người mặc một thân nguyệt sắc hoa sam, một người mặc thường phục màu lam. Trên bàn trước mặt hai người bày đầy thức ăn và rượu ngon, một con vịt nướng giòn, cộng thêm một vỏ bách niên giai tửu.

Vài chén rượu xuống bụng, Thái tử cảm thấy có thể nhắc tới chính sự, nhẹ nhàng nói: “Chuyện ngày đó xin Diệp tướng quân suy xét, Diệp tướng quân cảm thấy thế nào?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thái tử yên tâm, hết thấy đã an bài ổn thoả, ít ngày nữa sẽ để Mai Úc tiến cung.”

Thái tử giả ý nói: “Vì nghiệp lớn, Diệp tướng quân chịu hi sinh phu nhân của mình, khiến người ta kính nể.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Đại trượng phu lo gì không lấy được vợ? Người làm đại sự, cầm được thì cũng buông được.”

Thái tử thử thăm dò: “Có điều không biết Mai Bình sự nghĩ thế nào? Đến lúc ấy chỉ mình treo chuông, có thể một kích mà trúng hay không?”

“Mai Úc một lòng với ta, hơn nữa tính cách cương liệt, Hoàng đế lần này tất mất mạng. Thái tử không cần lo lắng, chỉ để ý an bài Uông Chí cho tốt.”

Hai người nhìn nhau cười, nâng chén đối ẩm.

h

51. Chương 51

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an nói: “Một đại nam nhân như ngươi sao có thể sinh con được? Lão thái thái hồ đồ rồi.”

Thập Tam như cũ túm áo hắt, tức giận khó nén: “Rốt cuộc ngươi đã nói gì với lão thái thái? Cho dù lấy ta làm lá chắn cũng không thể nói hươu nói vượn chứ. Ngươi thực sự coi ta là nữ nhân có phải không?”

Diệp Bùi Thanh nín thở: “Ngươi có phải nam nhân hay không chẳng lẽ ta không biết? Tối hôm qua còn bắn lên người ta đó.”

Thập Tam hung hăng trừng mắt nhìn hắt.

Diệp Bùi Thanh ôm y: “Ngươi có muốn sống cả đời với ta, không có ai khác?”

“Ngươi là thế tử của Mục Quốc công, không có con cháu sao được? Cho dù ta muốn độc chiếm ngươi cũng

phải có chừng mực.”

Diệp Bùi Thanh kéo y ngồi xuống: “Người không muốn độc chiếm ta, ta vẫn muốn thao người. Người không biết, hoa cúc của người quả thực là vưu vật thể gian, khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

Nói xong lại ngạnh, cỏi quần Thập Tam: “Để ta đi vào rồi chúng ta tâm sự tiếp.”

Thập Tam tức giận định bỏ đi, nhưng bị Diệp Bùi Thanh ôm chặt lấy thắt lưng, ép y quay lưng về phía mình ngồi trên đùi. Ngay sau đó thứ cứng rắn thô to kia liền đẩy vào.

Nóng vội thì khó thành, Diệp Bùi Thanh đẩy thật lâu mà chỉ nhét vào được chút ít, sốt ruột nói: “Tối hôm qua đã làm hai lần, giờ lại chặt như vậy. Sao phiền thế chứ?”

Thập Tam đau đến mức đổ mồ hôi, cắn răng nói: “Ngại phiền thì đừng làm nữa.”

“Sao có thể? Hôm nay mới vừa cùng người nhận thân, kiểu gì cũng phải chúc mừng.”

“Nhận thân cái gì?”

Mắt thất lớn khí lực, Diệp Bùi Thanh mới miễn cưỡng nhét vào, thở phào nhẹ nhõm. Hắn tựa đầu lên bả vai Thập Tam, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Sư huynh.” Vừa hôn cổ, vừa dùng sức động.

“Người gọi ta là gì?”

Diệp Bùi Thanh gắt gao ôm thắt lưng của y, từ dưới lên trên hung hăng thẳng tiến: “Sư phụ nói võ công của người do ông dạy, người lại lớn hơn ta hai tuổi. Người không phải sư huynh của ta thì là gì? Nghĩ kỹ ra, trước đây ta và người đã từng gặp qua một lần.”

Thập Tam buồn bực nói: “Sao ta không biết?”

“Năm ấy ta mười hai tuổi, bị sư phụ bắt đi, nhốt trên núi đặt nền móng. Khi ấy ta vẫn là một công tử ca, không chịu được khổ khóc suốt ngày, khóc đã thì bị sư phụ đánh. Khi ấy người tới bàn giao nhiệm vụ với sư phụ, mấy tháng qua ta chưa từng trông thấy người nào khác, bèn trốn đi lên nhìn người. Ta nhớ rõ, lúc đó ông gọi người là Thập Tam.”

“...Sau đó thì sao?”

“Sau đó người phải xuống núi, ta chạy theo người một đoạn, kết quả vấp ngã lăn xuống bậc thang khiến cả người bị thương, được sư phụ cứu, còn đánh cho ta một trận.”

Thập Tam bó tay: “Lúc ấy người hy vọng ta cứu người ra ngoài?”

“Không, lúc ấy ta thậm nghĩ phải luyện được một thân võ công như người vậy, bay tới bay lui.”

Một cú húc mạnh vào thật sâu, tất cả đều tiết vào trong cơ thể y.

Hai người nằm trên giường thở dốc.

Diệp Bùi Thanh ôm y vào lòng, khuôn mặt anh tuần vùi vào bờ vai y: “Tiểu Dụ Đầu sư huynh thân mến, người phải thế không được rời khỏi ta.”

Thập Tam đối với những lời tâm tình kiểu vậy cực kỳ xấu hổ, cứng ngắc nói: “Chỉ cần không chết sẽ không rời khỏi người.”

Trong phòng mờ tối, thân thể hai người giao triền, ôm lấy nhau hưởng thụ dư vị sau cùng. Thập Tam nghĩ thầm: vốn y muốn tới thảo phạt tên sắc lang này, vì sao ù ù cạc cạc bị hắn làm một lần, lại còn cùng hắn ngọt ngào ấm áp như vậy?

Thập Tam nhú mày ngồi dậy nói: “Rốt cuộc người định thế nào? Con cái ấy?”

Diệp Bùi Thanh cũng ngồi dậy dựa vào đầu giường, nghiêm túc nói: “Người cảm thấy Tấn Thanh thế nào?”

Thập Tam thoáng trầm ngâm: “Cũng không tệ lắm, coi như chính trực biết phấn đấu.”

“Nếu để nó làm phu quân của Nghiên Kỳ thì sao?”

Thập Tam sững sốt: “Tấn Thanh gia thế tốt, thân phận cao, Nghiên Kỳ chẳng qua là con gái tội thân, còn một thân nô tịch, hai đứa không xứng.”

Diệp Bùi Thanh kiên trì, cẩn thận vuốt ve Thập Tam trong lòng: “Ta nói với người một việc, người đừng tức giận.”

“Chuyện gì?”

“Mấy tháng trước ta để Tấn Thanh chiếu cố cả nhà Quý thị, xem bọn họ có cần cái gì, thì chăm lo đầy đủ. Không ngờ Tấn Thanh tiếp xúc nhiều lần với Nghiên Kỳ, hai bên đều vừa ý nhau. Minh phu nhân liền tới cửa tìm ta, hỏi có thể đặt hôn sự với Nghiên Kỳ hay không, đợi sau khi Tấn Thanh cưới chính thê, sẽ thú Nghiên Kỳ về làm thiếp. Ta biết người xem trọng một nhà Quý thị, nhất định không cho Nghiên Kỳ làm thiếp, bèn một mực từ chối. Vốn tưởng chuyện này đã xong, ai ngờ Tấn Thanh lại tới cầu ta, nói làm chính thê cũng được. Tấn Thanh là thế gia công tử, hai đứa nó môn không đẳng hộ không đối, Minh phu nhân

cũng nhất quyết không muốn, ta liền răn dạy hấn một chút, bảo hấn không thể sa vào nhi nữ tình trường.”

“...Thế mà lại có việc như vậy.”

“Sau đó người có nói Nghiên Kỳ là thân muội muội của người, ta bèn có chút hối hận. Tương lai sau khi Thái tử đăng cơ, ta có thể thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án xử sai, rồi cầu xin Thánh Thượng tứ hôn cho Nghiên Kỳ và Tấn Thanh. Nếu vậy, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Có phải không?”

“...Đó đúng là chuyện tốt.”

Diệp Bùi Thanh bất chấp nói: “Ta lại nói với người một việc, người đừng tức giận.”

Thập Tam nhíu mày: “Chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Sau khi ta quyết định, định đến tìm Tấn Thanh bàn chuyện này, Tấn Thanh liền quỳ xuống trước mặt ta. Hoá ra hấn cùng Nghiên Kỳ bị chia rẽ mà chịu không nổi, liền gạo nấu thành cơm. Hiện tại...Nghiên Kỳ đã có mang hai tháng rồi.”

Thập Tam sửng sốt, tức giận nhảy dựng lên: “Cái gì?! Vì sao không ai nói cho ta biết?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Khoảng thời gian trước người không thể xuất môn, ta bèn áp chế chuyện này xuống. Ta đã hung hăng đánh cho Tấn Thanh một trận, chân nó gần gãy rồi.”

Thập Tam tức giận nói: “Người Tùng gia chúng ta chẳng lẽ nhất định phải để người Diệp gia các người khi dễ hay sao? Sau nay Nghiên Kỳ có thể gả được cho ai chứ?”

Diệp Bùi Thanh vừa nghe lời này cũng có chút mất hứng: “Nam nhân Diệp gia chúng ta sẽ không biết làm cái gì khác, đều là sắc lang, khi dễ huynh muội các người! Huynh muội các người đều là tiên nhân hạ phàm, phạm phu tục tử như chúng ta không xứng!”

Thập Tam nhíu mày hỏi: “Giờ phải làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh thoáng dịu đi: “Ta nghĩ thế này. Tương lai tân hoàng đăng cơ, ta sẽ thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án sai, tứ hôn cho Nghiên Kỳ. Cưới hồi hoàng, đường đường chính chính thú nàng ta qua cửa. Người xem có được không? Về phần đứa bé...”

Thập Tam đến giờ mới hiểu ra: “Lòng vòng một hồi, ý của người chính là muốn lấy hài tử của Tấn Thanh và Nghiên Kỳ làm còn thừa tự, nhân tiện che giấu miệng lưỡi người đời, giữ gìn danh dự của Nghiên Kỳ, còn cho lão thái thái ôm cháu.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dụ Đầu thật thông minh, chỉ có điều...”

“Vậy cũng không tất nói một đại nam nhân như ta có thể sinh con! Lão thái thái sẽ tin?!”. Y muốn phát điên rồi.

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Người không biết, trên người Diệp gia chúng ta, bất luận nam nữ, đều có một cái bớt. Nếu ta không nói là người sinh, chẳng lẽ tự nhảy ra? Nên giải thích cái bớt trên người đứa nhỏ thế nào?”

Thập Tam nói: “Cũng chính là phải có cái bớt, lão thái thái mới tin đây quả thực là con cháu Diệp gia.”

Diệp Bùi Thanh dỗ dành: “Lão thái thái bây giờ còn chưa tin người sẽ sinh con, nhưng lão thái thái nói trong vòng hai năm nếu chúng ta có thể sinh ra đứa bé của Diệp gia, bà sẽ không ép ta nạp thiếp nữa. Chuyện này thực sự rất khó, nếu để đứa nhỏ tồn tại, tương lai danh dự của Nghiên Kỳ sẽ bị hao tổn. Người nhần tâm thấy nàng ta cả đời bị người chỉ trích, không ngẩng mặt lên được sao?”

Thập Tam không đáp, lát sau mới mở miệng: “Quý thị...Nương ta và Nghiên Kỳ nói thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Trượng mẫu nương vừa nghe ta nói muốn để đứa nhỏ làm con thừa tự, còn xin tứ hôn cho Nghiên Kỳ, gả cho Tấn Thanh, lúc ấy liền quỳ xuống đất. Ta nào dám nhận, bèn nói đây đều là ý của người.”

Thập Tam nghĩ thầm: được rồi, lại nịnh hót. Hiện tại không đáp ứng cũng không được.

Y còn nói: “Đương kim Thánh Thượng nếu sống thêm tám năm mười năm nữa, chẳng lẽ Nghiên Kỳ phải đợi chừng ấy thời gian? Cho dù Thái tử rất nhanh sẽ kế vị, chẳng may khoong chịu tứ hôn, thì nên làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Chuyện này cứ để ta lo, người phải tin ta.”

Thập Tam suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc nói: “Cũng chỉ có thể như vậy. Có điều ta nên giả vờ...mang thai như thế nào?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Nam nhân mang thai, ai cũng chưa thấy qua, chuyện này chúng ta muốn nói thế nào cũng được. Mấy tháng sau đứa bé ra đời, lão thái thái ôm chặt trai cao húng còn không kịp, lấy đâu ra thời gian để ý tới chuyện này?”

Thập Tam không khỏi ủ rũ: “Ta đây chẳng phải sẽ mang theo cái danh biết sinh con cả đời hay sao?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Lão thái thái tưởng người sinh, còn những người khác ta đều có cách đối phó, người đừng lo lắng. Lão thái thái cũng biết người không thích mang cái danh ấy, bèn đáp ứng ta

không nói với người khác.”

Hai người lại thương nghị chi tiết thoả đáng, rốt cuộc cũng giải quyết xong mọi việc.

Diệp Bùi Thanh buông được gánh nặng trong lòng, còn nói thêm: “Ta ngày đó trông thấy trượng mẫu nương, có hỏi chuyện về trượng mẫu gia. Trượng mẫu nương nói, trượng mẫu gia năm ấy có quan hệ rất tốt với Dương Uẩn. Mười năm trước Dương Uẩn ở trong cung khốc lóc om sòm lẫn lộn, tựa hồ là vì một quan viên đắc tội Hoàng đế bị giết, người nói xem vị quan ấy có thể chính là trượng mẫu gia hay không?”

Dương Uẩn? Dương thúc thúc...

Tim Thập Tam đập nhanh: chẳng trách lại có cảm giác quen thuộc đến vậy với Dương Uẩn. Bản thân mình trước đây...từng gặp hắn?

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dụ Đầu, sao vậy?”

Thập Tam nói: “Ta muốn tìm người tra ra năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Cũng tốt, nhân cơ hội này người mang theo ta làm quen một chút chuyện trong tổ chức. Nghe nói trong triều có người của tổ chức, có tất cả mấy người?”

Thập Tam phục hồi lại tinh thần, lại không thể nói ra hai chữ “Nhị Nhẫn”, bèn nói thẳng mấy tên khác.

Diệp Bùi Thanh nhú mày, khó chịu nói: “Lý Tần? Thì ra hắn là người trong tổ chức. Người có quan hệ gì với hắn?”

Thập Tam muốn chọc tức hắn, liền đáp: “Ta với hắn cùng vào tổ chức, ăn mặc, luyện công đều cùng một chỗ, còn ngủ cùng phòng....”

Diệp Bùi Thanh đã tức đến trắng mặt: “Không cho nói!”

“Ta còn cùng hắn làm nhiệm vụ, cùng nhau học viết chữ...”

Diệp Bùi Thanh nheo mắt, đặt Thập Tam lên giường, vuốt ve đùa bỡn thứ kia: “Người không muốn Lý Tần sống nữa phải không?”

Thập Tam nói: “Người khi dễ ai cũng được, đừng khi dễ hảo hunk đệ của ta!”

“Ai bảo người chọc tức nam nhân của mình? Hôm nay không làm tới mức khiến người cầu xin tha thứ, sau

này người càng ngày càng không coi ta ra gì.” Dứt lời cúi đầu ngậm vào, đầu lưỡi có kỹ xảo liếm mát.

Thập Tam lần đầu tiên được hấn dùng miệng hầu hạ, xúc cảm nóng bỏng choáng hết tâm trí, ghen ngào nói: “Thời gian không còn sớm, chẳng phải ngươi muốn vào cung dùng cơm với Thái tử? Nếu không xuất môn sẽ muộn mất.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Hôm nay ngươi không gặp may rồi, ta và Thái tử đến Tụ Hương Lâu ăn cơm, thời gian còn nhiều.”

Thập Tam muốn phản kháng, nhưng đã muộn. Y được ai kia hầu hạ lên tới đỉnh, tiết hết trong miệng Diệp Bùi Thanh.

Cuối cùng xong xuôi mọi sự chuẩn bị xuất môn, Diệp Bùi Thanh nói: “Đêm nay không cần chờ ta, ta không về ngủ.”

“Ừm.” Thập Tam sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu tắm rửa sạch sẽ.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu hôn y, xoay người đi mất.

...

Tụ Hương Lâu nổi tiếng với món vịt nướng, da giòn thịt nộn, là kinh thành nhất tuyệt.

Nhã gian trong tầng cao nhất rất ít khi mở cửa, hiện tại bên trong lại có hai người đang ngồi, một người mặc một thân nguyệt sắc hoa sam, một người mặc thường phục màu lam. Trên bàn trước mặt hai người bày đầy thức ăn và rượu ngon, một con vịt nướng giòn, cộng thêm một vỏ bách niên giai tửu.

Vài chén rượu xuống bụng, Thái tử cảm thấy có thể nhắc tới chính sự, nhẹ nhàng nói: “Chuyện ngày đó xin Diệp tướng quân suy xét, Diệp tướng quân cảm thấy thế nào?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thái tử yên tâm, hết thấy đã an bài ổn thoả, ít ngày nữa sẽ để Mai Úc tiến cung.”

Thái tử giả ý nói: “Vì nghiệp lớn, Diệp tướng quân chịu hi sinh phu nhân của mình, khiến người ta kính nể.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Đại trượng phu lo gì không lấy được vợ? Người làm đại sự, cảm được thì cũng buông được.”

Thái tử thử thăm dò: “Có điều không biết Mai Bình sự nghĩ thế nào? Đến lúc ấy chỉ mình treo chuông, có

thể một kích mà trúng hay không?”

“Mai Úc một lòng với ta, hơn nữa tính cách cương liệt, Hoàng đế lần này tất mất mạng. Thái tử không cần lo lắng, chỉ để ý an bài Uông Chí cho tốt.”

Hai người nhìn nhau cười, nâng chén đối ẩm.

h

52. Chương 52

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an nói: “Một đại nam nhân như ngươi sao có thể sinh con được? Lão thái thái hồ đồ rồi.”

Thập Tam như cũ túm áo hắt, tức giận khó nén: “Rốt cuộc ngươi đã nói gì với lão thái thái? Cho dù lấy ta làm lá chắn cũng không thể nói hươu nói vượn chứ. Ngươi thực sự coi ta là nữ nhân có phải không?”

Diệp Bùi Thanh nín thở: “Ngươi có phải nam nhân hay không chẳng lẽ ta không biết? Tối hôm qua còn bắn lên người ta đó.”

Thập Tam hung hăng trừng mắt nhìn hắt.

Diệp Bùi Thanh ôm y: “Ngươi có muốn sống cả đời với ta, không có ai khác?”

“Ngươi là thể tử của Mục Quốc công, không có con cháu sao được? Cho dù ta muốn độc chiếm ngươi cũng phải có chừng mực.”

Diệp Bùi Thanh kéo y ngồi xuống: “Ngươi không muốn độc chiếm ta, ta vẫn muốn thao ngươi. Ngươi không biết, hoa cúc của ngươi quả thực là vưu vật thể gian, khiến người ta muốn ngừng mà không được.”

Nói xong lại ngạnh, cời quần Thập Tam: “Để ta đi vào rồi chúng ta tâm sự tiếp.”

Thập Tam tức giận định bỏ đi, nhưng bị Diệp Bùi Thanh ôm chặt lấy thắt lưng, ép y quay lưng về phía mình ngồi trên đùi. Ngay sau đó thứ cứng rắn thô to kia liền đẩy vào.

Nóng vội thì khó thành, Diệp Bùi Thanh đẩy thật lâu mà chỉ nhét vào được chút ít, sốt ruột nói: “Tối hôm qua đã làm hai lần, giờ lại chặt như vậy. Sao phiền thế chứ?”

Thập Tam đau đến mức đổ mồ hôi, cắn răng nói: “Ngại phiền thì đừng làm nữa.”

“Sao có thể? Hôm nay mới vừa cùng người nhận thân, kiểu gì cũng phải chúc mừng.”

“Nhận thân cái gì?”

Mắt thất lớn khí lực, Diệp Bùi Thanh mới miễn cưỡng nhét vào, thở phào nhẹ nhõm. Hắn tựa đầu lên bả vai Thập Tam, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Sư huynh.” Vừa hôn cổ, vừa dùng sức động.

“Người gọi ta là gì?”

Diệp Bùi Thanh gắt gao ôm thất lưng của y, từ dưới lên trên hung hăng thẳng tiến: “Sư phụ nói võ công của người do ông dạy, người lại lớn hơn ta hai tuổi. Người không phải sư huynh của ta thì là gì? Nghĩ kỹ ra, trước đây ta và người đã từng gặp qua một lần.”

Thập Tam buồn bực nói: “Sao ta không biết?”

“Năm ấy ta mười hai tuổi, bị sư phụ bắt đi, nhốt trên núi đặt nền móng. Khi ấy ta vẫn là một công tử ca, không chịu được khổ khóc suốt ngày, khóc đã thì bị sư phụ đánh. Khi ấy người tới bàn giao nhiệm vụ với sư phụ, mấy tháng qua ta chưa từng trông thấy người nào khác, bèn trốn đi lên nhìn người. Ta nhớ rõ, lúc đó ông gọi người là Thập Tam.”

“...Sau đó thì sao?”

“Sau đó người phải xuống núi, ta chạy theo người một đoạn, kết quả vấp ngã lăn xuống bậc thang khiến cả người bị thương, được sư phụ cứu, còn đánh cho ta một trận.”

Thập Tam bó tay: “Lúc ấy người hy vọng ta cứu người ra ngoài?”

“Không, lúc ấy ta thậm chí phải luyện được một thân võ công như người vậy, bay tới bay lui.”

Một cú húc mạnh vào thật sâu, tất cả đều tiết vào trong cơ thể y.

Hai người nằm trên giường thở dốc.

Diệp Bùi Thanh ôm y vào lòng, khuôn mặt anh tuần vùi vào bờ vai y: “Tiểu Dụ Đầu sư huynh thân mến, người phải thể không được rời khỏi ta.”

Thập Tam đối với những lời tâm tình kiểu vậy cực kỳ xấu hổ, cứng nhắc nói: “Chỉ cần không chết sẽ không

rời khỏi người.”

Trong phòng mờ tối, thân thể hai người giao triền, ôm lấy nhau hưởng thụ dư vị sau cùng. Thập Tam nghĩ thầm: vốn y muốn tới thảo phạt tên sắc lang này, vì sao ù ù cạc cạc bị hắn làm một lần, lại còn cùng hắn ngọt ngào ấm áp như vậy?

Thập Tam nhú mày ngồi dậy nói: “Rốt cuộc người định thế nào? Con cái ấy?”

Diệp Bùi Thanh cũng ngồi dậy dựa vào đầu giường, nghiêm túc nói: “Người cảm thấy Tần Thanh thế nào?”

Thập Tam thoáng trầm ngâm: “Cũng không tệ lắm, coi như chính trực biết phân đầu.”

“Nếu để nó làm phu quân của Nghiên Kỳ thì sao?”

Thập Tam sững sốt: “Tần Thanh gia thế tốt, thân phận cao, Nghiên Kỳ chẳng qua là con gái tội thần, còn một thân nô tịch, hai đứa không xứng.”

Diệp Bùi Thanh kiên trì, cẩn thận vuốt ve Thập Tam trong lòng: “Ta nói với người một việc, người đừng tức giận.”

“Chuyện gì?”

“Mấy tháng trước ta để Tần Thanh chiếu cố cả nhà Quý thị, xem bọn họ có cần cái gì, thì chăm lo đầy đủ. Không ngờ Tần Thanh tiếp xúc nhiều lần với Nghiên Kỳ, hai bên đều vừa ý nhau. Minh phu nhân liền tới cửa tìm ta, hỏi có thể đặt hôn sự với Nghiên Kỳ hay không, đợi sau khi Tần Thanh cưới chính thê, sẽ thú Nghiên Kỳ về làm thiếp. Ta biết người xem trọng một nhà Quý thị, nhất định không cho Nghiên Kỳ làm thiếp, bèn một mực từ chối. Vốn tưởng chuyện này đã xong, ai ngờ Tần Thanh lại tới cầu ta, nói làm chính thê cũng được. Tần Thanh là thế gia công tử, hai đứa nó môn không đẳng hộ không đối, Minh phu nhân cũng nhất quyết không muốn, ta liền răn dạy hắn một chút, bảo hắn không thể sa vào nhi nữ tình trường.”

“...Thế mà lại có việc như vậy.”

“Sau đó người có nói Nghiên Kỳ là thân muội muội của người, ta bèn có chút hối hận. Tương lai sau khi Thái tử đăng cơ, ta có thể thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án xử sai, rồi cầu xin Thánh Thượng tứ hôn cho Nghiên Kỳ và Tần Thanh. Nếu vậy, bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau. Có phải không?”

“...Đó đúng là chuyện tốt.”

Diệp Bùi Thanh bất chấp nói: “Ta lại nói với người một việc, người đừng tức giận.”

Thập Tam nhíu mày: “Chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Sau khi ta quyết định, định đến tìm Tấn Thanh bàn chuyện này, Tấn Thanh liền quỳ xuống trước mặt ta. Hoá ra hẳn cùng Nghiên Kỳ bị chia rẽ mà chịu không nổi, liền gạo nấu thành cơm. Hiện tại...Nghiên Kỳ đã có mang hai tháng rồi.”

Thập Tam sững sốt, tức giận nhảy dựng lên: “Cái gì?! Vì sao không ai nói cho ta biết?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Khoảng thời gian trước người không thể xuất môn, ta bèn áp chế chuyện này xuống. Ta đã hung hăng đánh cho Tấn Thanh một trận, chân nó gần gãy rồi.”

Thập Tam tức giận nói: “Người Tùng gia chúng ta chẳng lẽ nhất định phải để người Diệp gia các người khi dễ hay sao? Sau nay Nghiên Kỳ có thể gả được cho ai chứ?”

Diệp Bùi Thanh vừa nghe lời này cũng có chút mất hứng: “Nam nhân Diệp gia chúng ta sẽ không biết làm cái gì khác, đều là sắc lang, khi dễ huynh muội các người! Huynh muội các người đều là tiên nhân hạ phàm, phàm phu tục tử như chúng ta không xứng!”

Thập Tam nhíu mày hỏi: “Giờ phải làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh thoáng dịu đi: “Ta nghĩ thế này. Tương lai tân hoàng đăng cơ, ta sẽ thỉnh chỉ vì nhạc mẫu sửa lại án sai, tứ hôn cho Nghiên Kỳ. Cưỡi hỷ đường hoàng, đường đường chính chính thú nàng ta qua cửa. Người xem có được không? Về phần đứa bé...”

Thập Tam đến giờ mới hiểu ra: “Lòng vòng một hồi, ý của người chính là muốn lấy hài tử của Tấn Thanh và Nghiên Kỳ làm còn thừa tự, nhân tiện che giấu miệng lưỡi người đời, giữ gìn danh dự của Nghiên Kỳ, còn cho lão thái thái ôm cháu.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dụ Đầu thật thông minh, chỉ có điều...”

“Vậy cũng không tất nói một đại nam nhân như ta có thể sinh con! Lão thái thái sẽ tin?!”. Y muốn phát điên rồi.

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Người không biết, trên người Diệp gia chúng ta, bất luận nam nữ, đều có một cái bớt. Nếu ta không nói là người sinh, chẳng lẽ tự nhảy ra? Nên giải thích cái bớt trên người đứa nhỏ thế nào?”

Thập Tam nói: “Cũng chính là phải có cái bớt, lão thái thái mới tin đây quả thực là con cháu Diệp gia.”

Diệp Bùi Thanh dỗ dành: “Lão thái thái bây giờ còn chưa tin người sẽ sinh con, nhưng lão thái thái nói trong vòng hai năm nếu chúng ta có thể sinh ra đứa bé của Diệp gia, bà sẽ không ép ta nạp thiếp nữa.

Chuyện này thực sự rất khó, nếu để đứa nhỏ tồn tại, tương lai danh dự của Nghiên Kỳ sẽ bị hao tổn. Người nhân tâm thấy nàng ta cả đời bị người chỉ trích, không ngẩng mặt lên được sao?”

Thập Tam không đáp, lát sau mới mở miệng: “Quý thị...Nương ta và Nghiên Kỳ nói thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Trượng mẫu nương vừa nghe ta nói muốn để đứa nhỏ làm con thừa tự, còn xin tứ hôn cho Nghiên Kỳ, gả cho Tấn Thanh, lúc ấy liền quỳ xuống đất. Ta nào dám nhận, bèn nói đây đều là ý của người.”

Thập Tam nghĩ thầm: được rồi, lại nịnh hót. Hiện tại không đáp ứng cũng không được.

Y còn nói: “Đương kim Thánh Thượng nếu sống thêm tám năm mười năm nữa, chẳng lẽ Nghiên Kỳ phải đợi chừng ấy thời gian? Cho dù Thái tử rất nhanh sẽ kế vị, chẳng may khoong chịu tứ hôn, thì nên làm thế nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Chuyện này cứ để ta lo, người phải tin ta.”

Thập Tam suy nghĩ chốc lát, rốt cuộc nói: “Cũng chỉ có thể như vậy. Có điều ta nên giả vờ...mang thai như thế nào?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Nam nhân mang thai, ai cũng chưa thấy qua, chuyện này chúng ta muốn nói thế nào cũng được. Mấy tháng sau đứa bé ra đời, lão thái thái ôm chặt trai cao húng còn không kịp, lấy đâu ra thời gian để ý tới chuyện này?”

Thập Tam không khỏi ử rừ: “Ta đây chẳng phải sẽ mang theo cái danh biết sinh con cả đời hay sao?”

Diệp Bùi Thanh vội vàng trấn an: “Lão thái thái tưởng người sinh, còn những người khác ta đều có cách đối phó, người đừng lo lắng. Lão thái thái cũng biết người không thích mang cái danh ấy, bèn đáp ứng ta không nói với người khác.”

Hai người lại thương nghị chi tiết thoả đáng, rốt cuộc cũng giải quyết xong mọi việc.

Diệp Bùi Thanh buông được gánh nặng trong lòng, còn nói thêm: “Ta ngày đó trông thấy trượng mẫu nương, có hỏi chuyện về trượng mẫu gia. Trượng mẫu nương nói, trượng mẫu gia năm ấy có quan hệ rất tốt với Dương Uẩn. Mười năm trước Dương Uẩn ở trong cung khốc lóc om sòm lẫn lộn, tựa hồ là vì một quan viên đắc tội Hoàng đế bị giết, người nói xem vị quan ấy có thể chính là trượng mẫu gia hay không?”

Dương Uẩn? Dương thúc thúc...

Tim Thập Tam đập nhanh: chẳng trách lại có cảm giác quen thuộc đến vậy với Dương Uẩn. Bản thân mình trước đây...từng gặp hắn?

Diệp Bùi Thanh nói: “Tiểu Dụ Đầu, sao vậy?”

Thập Tam nói: “Ta muốn tìm người tra ra năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Cũng tốt, nhân cơ hội này người mang theo ta làm quen một chút chuyện trong tổ chức. Nghe nói trong triều có người của tổ chức, có tất cả mấy người?”

Thập Tam phục hồi lại tinh thần, lại không thể nói ra hai chữ “Nhị Nhân”, bèn nói thẳng mấy tên khác.

Diệp Bùi Thanh nhú mày, khó chịu nói: “Lý Tần? Thì ra hắn là người trong tổ chức. Người có quan hệ gì với hắn?”

Thập Tam muốn chọc tức hắn, liền đáp: “Ta với hắn cùng vào tổ chức, ăn mặc, luyện công đều cùng một chỗ, còn ngủ cùng phòng....”

Diệp Bùi Thanh đã tức đến trắng mặt: “Không cho nói!”

“Ta còn cùng hắn làm nhiệm vụ, cùng nhau học viết chữ...”

Diệp Bùi Thanh nheo mắt, đặt Thập Tam lên giường, vuốt ve đùa bỡn thứ kia: “Người không muốn Lý Tần sống nưax phải không?”

Thập Tam nói: “Người khi dễ ai cũng được, đừng khi dễ hảo hunk đệ của ta!”

“Ai bảo người chọc tức nam nhân của mình? Hôm nay không làm tới mức khiến người cầu xin tha thứ, sau này người càng ngày càng không coi ta ra gì.” Dứt lời cúi đầu ngậm vào, đầu lưỡi có kỹ xảo liếm mát.

Thập Tam lần đầu tiên được hắn dùng miệng hầu hạ, xúc cảm nóng bỏng choáng hết tâm trí, ghen ngào nói: “Thời gian không còn sớm, chẳng phải người muốn vào cung dùng cơm với Thái tử? Nếu không xuất môn sẽ muộn mất.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Hôm nay người không gặp may rồi, ta và Thái tử đến Tự Hương Lâu ăn cơm, thời gian còn nhiều.”

Thập Tam muốn phản kháng, nhưng đã muộn. Y được ai kia hầu hạ lên tới đỉnh, tiết hết trong miệng Diệp Bùi Thanh.

Cuối cùng xong xuôi mọi sự chuẩn bị xuất môn, Diệp Bùi Thanh nói: “Đêm nay không cần chờ ta, ta không về ngủ.”

“Ừm.” Thập Tam sắc mặt đỏ bừng, cúi đầu tắm rửa sạch sẽ.

Diệp Bùi Thanh cúi đầu hôn y, xoay người đi mất.

...

Tụ Hương Lâu nổi tiếng với món vịt nướng, da giòn thịt nộn, là kinh thành nhất tuyệt.

Nhã gian trong tầng cao nhất rất ít khi mở cửa, hiện tại bên trong lại có hai người đang ngồi, một người mặc một thân nguyệt sắc hoa sam, một người mặc thường phục màu lam. Trên bàn trước mặt hai người bày đầy thức ăn và rượu ngon, một con vịt nướng giòn, cộng thêm một vỏ bách niên giai tửu.

Vài chén rượu xuống bụng, Thái tử cảm thấy có thể nhắc tới chính sự, nhẹ nhàng nói: “Chuyện ngày đó xin Diệp tướng quân suy xét, Diệp tướng quân cảm thấy thế nào?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Thái tử yên tâm, hết thấy đã an bài ổn thoả, ít ngày nữa sẽ để Mai Úc tiến cung.”

Thái tử giả ý nói: “Vì nghiệp lớn, Diệp tướng quân chịu hi sinh phu nhân của mình, khiến người ta kính nể.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Đại trượng phu lo gì không lấy được vợ? Người làm đại sự, cầm được thì cũng buông được.”

Thái tử thử thăm dò: “Có điều không biết Mai Bình sự nghĩ thế nào? Đến lúc ấy chỉ mình treo chuông, có thể một kích mà trúng hay không?”

“Mai Úc một lòng với ta, hơn nữa tính cách cương liệt, Hoàng đế lần này tất mất mạng. Thái tử không cần lo lắng, chỉ để ý an bài Uông Chí cho tốt.”

Hai người nhìn nhau cười, nâng chén đối ẩm.

h

53. Chương 53: Hộ Bộ Dương Thị Lang

Cảm giác quái dị trong lòng không sao xua đi được, Thập Tam quyết định phải tìm hiểu rõ ràng. Dương Uẩn là người của Hoàng đế, tuy rằng ủng hộ Thái tử kế vị, nhưng vì tị hiềm, chưa bao giờ dám cùng Thái

tử lên tiếp xúc, tối nay tại sao đột nhiên đến Đông cung của Thái tử ăn cơm?

Nhưng thân phận của Mai Úc rất bất tiện, muốn hỏi thăm Dương Uẩn sự tình năm đó cũng không có lý do, chỉ bằng trên đường bắt hẩn đi, sau khi hỏi rõ ràng lại thả hẩn về phủ.

Vì thế, Thập Tam về nhà thay một bộ y phục dạ hành, đeo mặt nạ da người, thừa dịp bóng đêm núp ven đường Dương Uẩn hồi phủ.

Chạng vạng trời đổ một cơn mưa thu, đến tối mới ngừng, gió thu thổi qua, rét lạnh thấu xương. Người đi đường vì cơn mưa mà đã hối hả chạy hết về nhà, con đường yên tĩnh có vẻ tiêu điều, trăng tròn trên bầu trời mông mông lung lung, chiếu ánh sáng lên mặt đất.

Đợi một lát, đầu đường xuất hiện một cỗ kiệu nhỏ, hai đèn lồng được treo phía trước theo kiệu mà lắc lư, mặt trên rõ ràng viết hai chữ “Dương phủ”.

Cỗ kiệu đi vừa nhanh vừa vội vàng, y nghe thấy thanh âm lo lắng của tiểu tư: “Nhanh lên! Nhanh nữa lên!”

Thập Tam nằm sấp trên nóc nhà ven đường nhìn xuống. Đã xảy ra chuyện gì?

Kiệu nhỏ từ thiên môn vào Dương phủ, Thập Tam thi triển khinh công, chạy trên nóc nhà đi theo, rồi trông thấy Dương Uẩn được đỡ xuống kiệu.

Sắc mặt Dương Uẩn tái nhợt, khoé miệng chảy máu, nghiêng ngả lão đảo đứng cũng không vững. Nha hoàn tiểu tư vừa thấy vậy đều luống cuống, không biết làm sao đứng ngây như phỗng. Một người trung niên có vẻ là quản gia hỗn hển kêu lên: “Mau mời đại phu! Còn thất thần làm gì!”

Trong phủ đèn đuốc sáng trưng, bọn hạ nhân hoảng hốt, thầy thuốc ra ra vào vào, lúc thì nấu thuốc lúc thì phân phó, ước chừng náo loạn tới tận nửa đêm, trong viện mới im lặng.

Hai tiểu nha hoàn bưng chậu rửa mặt từ trong phòng ngủ của Dương Uẩn đi ra, một người nhỏ giọng nói: “Chảy nhiều máu như vậy, e là..”

Người còn lại vội vàng cắt ngang: “Đừng nói lung tung, nhanh đi múc nước.”

Thập Tam đợi các nàng đi xa, im lặng từ trên nóc nhà nhảy xuống, đứng ở bên ngoài cửa sổ phòng Dương Uẩn cẩn thận lắng nghe.

Trong phòng là tiếng thở rất nhẹ của Dương Uẩn.

Thập Tam nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng ánh sáng mờ ảo, tiếng thở dốc và rên rỉ phá lệ rõ ràng. Y lướt đến bên cạnh Dương Uẩn, nương theo ánh nến nhìn sắc mặt của hắn, rồi nhẹ nhàng cạy mở miệng hắn.

Trong trắng có đen, bựa lười khác thường, hắn là trúng độc, đã xâm nhập vào cốt tủy.

Thập Tam vội vàng nâng hắn dậy, đưa một cổ chân khí vào trong cơ thể của hắn.

Thân thể hai người đều đổ mồ hôi, đột nhiên, Dương Uẩn rên một tiếng, phun mạnh ra một búng máu đen kịt. Hắn bán mở mắt hỏi: "...Là ai?"

Thập Tam nhẹ giọng gọi: "Dương thúc thúc."

Bàn tay gầy gò của Dương Uẩn nắm lấy cổ tay Thập Tam: "Người là ai? Sao giọng nói nghe giống..."

Thập Tam càng đè thấp thanh âm: "Dương thúc thúc, người còn nhớ ta không?"

Dương Uẩn mê man nhìn gương mặt xa lạ trước mắt, cẩn thận phân biệt một lúc lâu: "Ta thật sự không nhận ra..." Chưa nói hết, một dòng chất lỏng ngọt tinh tràn ra từ sâu trong yết hầu, hắn lại nôn ra máu.

Sắc mặt của Dương Uẩn trắng bệch như xác chết, thân thể run rẩy thở dốc.

Thập Tam vội vàng giúp hắn lau máu bên khoé miệng. Mặc dù y đã bảo vệ tâm mạch cho Dương Uẩn, đáng tiếc hắn trúng độc quá nặng, đã mượn mất rồi.

Thập Tam thấp giọng nói: "Dương thúc thúc còn nhớ Tùng Hoài Linh Tùng đại nhâ? Năm đó người thường đến nhà hắn uống rượu."

Dương Uẩn khiếp sợ ngồi dậy, tỉ mỉ nhìn Thập Tam: "Người là..."

"Ta là Tiểu An, năm ấy Dương thúc thúc thường xuyên véo mặt của ta, còn thích gọi ta là "Tiểu An Tử"". Dứt lời lấy ra khối ngọc bội. Ngọc bội là y mượn từ chỗ Quý thị, mặt trên điêu khắc cây tùng và cây bách, giống y như đúc khối ngọc bội năm ấy y mang theo bên người.

Dương Uẩn kinh ngạc nhìn ngọc bội, hồi lâu không có phản ứng. Cuối cùng, hắn bình tĩnh trở lại, nhẹ giọng cười: "Vậy mà lại là Tiểu An. Nhiều năm không gặp, người sống tốt chứ?"

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, từ xa tới gần, Dương Uẩn vội vàng hét lên: "Đều lui xuống cả đi, không cần hầu hạ."

Nha hoàn bên ngoài ứng tiếng, tức khắc đi mất.

Dương Uẩn nhẹ giọng cười nói: “Năm đó ngươi mất tích, phụ thân ngươi mất rất nhiều công sức tìm ngươi, xem ra ngươi sống cũng tốt, còn học được một thân võ nghệ. Hôm nay ngươi đến tìm ta, là để hỏi thăm chuyện phụ thân ngươi bị giết năm ấy?”

Thập Tam gật gật đầu.

Dương Uẩn lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau mới lên tiếng, nghe ra có phần thê lương: “Chuyện của phụ thân ngươi đã chất chứa trong lòng ta chục năm, mỗi lần nhớ tới đều áy náy không chịu nổi. Hiện tại đại nạn bùng nổ, thế nhưng ngươi lại tới tìm ta, coi như ông trời đối xử với ta không tệ.”

Thập Tam bình tĩnh chờ.

Dương Uẩn thoáng ngừng trong chốc lát, mới mở miệng nói tiếp: “Chuyện này kể ra có chút khó nói, liên quan đến việc riêng của ta, nhưng chuyện tới nước này cũng không thể không nói.”

Dứt lời, hắn nhẹ giọng nói: “Chắc hẳn ngươi đã biết, năm đó sau khi ta và phụ thân ngươi quen biết nhau, có lui tới thân cận với một nam nhân. Người đó, chính là đương kim Thánh Thượng.”

Thập Tam thiếu chút nữa thổ huyết. Tình nhân của Dương Uẩn chính là Hoàng Thượng, là cái tên hôn quân không có nguyên tắc kia?

Dương Uẩn đỏ mặt: “Năm đó hắn không giống như bây giờ, tuy rằng phong lưu, nhưng rất cầu tiến. Hậu cung có phi tử, trước nay chưa từng xuống tay với thần tử. Năm ấy hắn lệnh cho ta sửa trị tham quan ô lại, bắt mấy người ra răn đe. Ta trong lòng cao hứng, nghĩ mình phụng dưỡng chính là minh quân, qua lại với hắn càng ngày càng nhiều, có mấy lần mệt mỏi còn ngủ luôn ở tẩm cung của hắn.”

Còn dám ngủ lại ở tẩm cung của Hoàng đế phong lưu, Dương Uẩn này ngu ngốc tới cỡ nào?

“Sau đó, thái độ của hắn đối với ta càng ngày càng khác thường. Hắn hai lần ba lượt gây sự với ta, xoi mói nói ta xấu xí, giao cho ta rất nhiều nan đề, còn thường xuyên gọi ta tiến cung giáo huấn, nói: ”bộ dạng xấu như vậy, sau này cưới vợ kiêu gì?” ta bị hắn làm chó nóng nảy, trốn lại trốn không thoát, rốt cuộc bất chấp tất cả, liều mạng tranh cãi với hắn.”

Thập Tam: “Kết quả?”

Dương Uẩn đỏ mặt, ho nhẹ một tiếng lảng sang chuyện khác: “Sau lần ấy, hắn bắt đầu bảo ta tiến cung hầu hạ hắn. Ta không chịu, hắn khuyên nhủ: ”Chiêu Nghĩa Đế lập chính là nam hậu, cuối cùng chẳng phải là nhất thể minh quân? Hay là ngươi sợ mình xấu xí? Lấy cái đẹp của ta bổ khuyết vào là được.”

Dương Uẩn si ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, như lâm vào hồi ức xa xưa, thật lâu sau mới hoàn hồn: “Chỉ hướng của ta là chính đồn tác phong và uy tín của quan lại, bởi vậy vẫn do dự không muốn tiến cung. Hoàng đế tâm ghen tỵ rất nặng, nghe nói phụ thân người qua lại thân thiết với ta, hoài nghi phụ thân người chính là nguyên nhân khiến ta không đáp ứng. Hắn nổi giận lôi đình, liền gọi y tiến cung.”

“Phụ thân chính bởi vậy mà chết?”

Đôi mắt của Dương Uẩn khẽ ảm đạm: “Lúc ấy ta nghe nói Hoàng đế tuyên gọi phụ thân người tiến cung, lập tức phi ngựa tới cầu kiến Hoàng Thượng, đáng tiếc đã chậm một bước. Phụ thân người bị hắn một kiếm đâm chết, máu tươi ba thước, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.”

Thập Tam im lặng không nói gì.

Dương Uẩn nửa tựa vào đầu giường nằm xuống: “Đây chính là nguyên nhân cái chết của phụ thân người. Từ đó ta và Hoàng đế chỉ làm quân thần, không lên lút qua lại nữa. Không biết hắn làm sao, dần dần trở nên ngu ngốc háo sắc, vài ba lần xuống tay với thần tử. Ta thật sự xem không vừa mắt, sẽ khuyên nhủ vài câu. Hắn có lúc nghe, có lúc không nghe.”

Hai người đều lâm vào trầm mặc.

Thập Tam chấp tay nói: “Đa tạ Dương thúc thúc.”

Dương Uẩn suy yếu nói: “Bên người Hoàng đế phòng vệ sâm nghiêm, người ngàn vạn lần đừng làm chuyện lỗ mãng, bằng không chỉ có mất mạng mà thôi.”

Thập Tam trầm mặc không đáp.

Dương Uẩn khẽ cắn môi cuối cùng nói: “Nếu người thật sự muốn ám sát Hoàng đế, ta dạy cho người một câu, lúc nguy cấp nói ra, nếu Hoàng đế còn nhớ tình cũ giữa ta và hắn, chưa biết chừng có thể có chút tác dụng.”

Dứt lời, Dương Uẩn nhẹ giọng thì thầm vào tai Thập Tam.

Thập Tam nói: “Hoàng Thượng là tình nhân cũ của Dương thúc thúc, tại sao Dương thúc thúc lại giúp ta?”

Khoé mắt của Dương Uẩn ươn ướt: “Người đáng nhẽ nên hận ta, càng nên hận Hoàng đế. Phụ thân người quen biết với ta, là ta liên lụy cả nhà các người. Kẻ đáng chết là chúng ta mới đúng.”

Thập Tam trầm mặc.

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập, chỉ nghe thấy một tôi tớ nói: “Khởi bẩm đại nhân, ngoài cửa có một vị Tiểu viên ngoại cầu kiến, nô tài nói đại nhân thân mình không thoải mái, vị Tiểu viên ngoại kia chẳng thềm quan tâm, vọt vào đây.”

Dương Uẩn lấp bấp kính hãi, vội vàng nói: “Biết rồi! Không được ngăn cản, để hắn tiến vào!”

Thập Tam còn chưa hỏi nguyên nhân trúng độc của Dương Uẩn, nhưng đã không kịp nữa. Dương Uẩn thúc giục: “Người đi trước đi, Mai Úc.”

Thập Tam sửng sốt: hắn ngay từ đầu đã biết mình là ai?

Dương Uẩn nhẹ nhàng nói: “Ta không biết lý do người giả bộ thành Tiểu An, nhưng người biết nhiều chuyện về Tiểu An như vậy, hẳn là bằng hữu của hắn. Đi nhanh đi, nếu không sẽ muộn mất.”

Tiếng bước chân dồn dập từ xa đã đến gần, Thập Tam không kịp do dự, cuối cùng phá cửa sổ mà đi.

Ánh nến lay lắt chiếu lên khuôn mặt gầy yếu của Dương Uẩn, Thập Tam đứng trên cây nhìn hắn hồi lâu.

Đây cũng là lần cuối cùng y trông thấy Dương Uẩn.

....

Sáng hôm sau truyền đến tin tức, Hộ Bộ Thị lang Dương Uẩn trúng độc bỏ mình. Chuyện cực kỳ đáng ngờ, nhưng Hoàng đế lại không có phản ứng gì, như trước ở trong cung tằm hoan mua vui, còn lệnh Đại Lý Tự khanh không điều tra án này.

Thập Tam nghĩ thầm: tình cảm Hoàng đế dành cho Dương Uẩn, chỉ sợ đã không còn từ lâu.

Y đích xác muốn tự tay ám sát hôn quân, nhưng không thể tự mình quyết định. Ám sát Hoàng đế là việc lớn, lành ít dữ nhiều, Thập Tam phải thương nghị với Diệp Bùi Thanh.

Buổi chiều hai ngày sau, Thập Tam đang ở Đại Lý Tự điều tra nguyên nhân cái chết của Dương Uẩn. Tình cảnh mấy tháng trước cùng tra án với Dương Uẩn hiện ra trước mắt, Thập Tam khó có thể tập trung tinh thần, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên khuôn mặt gầy yếu cùng cặp mắt hữu thần của Dương Uẩn. Y tâm phiền ý loạn, nhặt bừa một cuốn sổ bìa xanh từ trong đám sổ sách lên xem.

Sổ bìa xanh có mấy chục cuốn, đều được lấy từ thư phòng của Dương Uẩn, bên trong viết những suy nghĩ của Dương Uẩn khi phá án hơn mười năm qua. Tất cả điểm đáng ngờ cùng manh mối đều được liệt kê rõ ràng, có cả nhân vật liên quan cùng bản vẽ các vật chứng. Thập Tam mơ hồ lấy xem một chút, quyển gần đây nhất viết chính là vụ án thể tử của Tứ Vương gia bị giết ở kỹ viện.

Dương Uẩn tựa hồ đối với vụ án này cực kỳ hứng thú, lặp đi lặp lại hai chữ “Tình sát”. Hắn còn tìm thấy một cây thang bên ngoài phố, đã bị ai đó chém đứt vứt bỏ, bên trên có vết máu. Cái tên “Uông Chí” cũng được lặp lại nhiều lần, Dương Uẩn dùng bút đỏ khoanh tròn: Uông Chí, tình sát, gây án vội vàng.

Cuối cùng chốt lại: “Nếu vội vàng gây án, tại sao không có lấy một bằng chứng lưu lại? Giả như hung thủ có hai người, Uông Chí giết người, người còn lại bình tĩnh giúp hắn giải quyết tốt hậu quả. Là ai?”

Viết tới đây thì dừng lại, Thập Tam lật sang trang khác, là án Hoàng đế ăn đàn được trứng độc.

Cái tên Uông Chí lại một lần nữa xuất hiện. Trong sổ ghi: “Lại là Uông Chí, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Vụ án thể tử của Tứ Vương gia-người giúp Uông Chí giải quyết tốt hậu quả đến tột cùng là ai? Kẻ giở trò với đàn được đích thực là Hoàng Hậu? Nàng sẽ dùng giấy viết thư mình thường dùng, sai sử Ngọc Thanh gian lận?”

Rõ ràng Dương Uẩn có lòng nghi ngờ với vụ án này, cũng không tin Hoàng hậu là kẻ chủ mưu đằng sau.

Thập Tam xem đến nhập thần, lật tiếp sang trang, nhưng mấy tờ sau đó đã bị ai đó xé đi.

Y buồng sổ bia lam xuống, đang muốn tìm một bằng chứng khác, thì có một tiểu quan viên đến tìm y nói: “Mai Bình sự, Thái tử đang ở ngoài tìm người, nói sự tình khẩn cấp, bảo người chạy nhanh qua đó.”

Thập Tam vội vàng ra khỏi Đại Lý Tự.

Thái tử mặc hoa phục màu nguyệt sắc, đầu đội kim quan mà tím, đang lo lắng đi qua đi lại. Trên đỉnh đầu chột có tiếng sấm, Thập Tam ngẩng đầu nhìn sắc trời, âm u giống như sắp mưa.

Thái tử vừa trông thấy Thập Tam, vội vàng lau mồ hôi trên trán nghênh đón: “Mai Bình sự đã đến rồi, phụ hoàng có chỉ, tuyên người nhanh tiến cùng.”

Thập Tam trước bái kiến hắn, rồi mới đứng dậy nhú mày nói: “Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì? Sao lại gấp như vậy?”

Thái tử tựa hồ có chuyện muốn giấu, lắp liếm nói: “Thánh Thượng đột nhiên triệu kiến, không đi không được. Mai Bình sự vẫn nên nhanh chân đi thôi.”

Thập Tam trong lòng cực kỳ nghi ngờ. Hoàng đế đã nhiều ngày chưa từng nhớ tới mình, sao hôm nay lại đột nhiên triệu kiến?

Nhưng việc đã đến nước này, Thập Tam không thể không đi. Y suy nghĩ nói: “Thái tử đợi một lát, để Mai Úc thông báo với người nhà một tiếng, đêm nay không về ăn cơm.”

Dứt lời liền gọi Diệp Lâm đến trước mặt, nhẹ giọng phân phó: ” Mau chóng phải người đến quân doanh thông báo với Tướng quân, rồi đến bẩm với lão thái thái, nói “Mai Úc đang gặp nguy hiểm, lão thái thái hãy nhớ đến cốt nhục của Diệp Tướng quân”.”

Diệp Lâm tuy không hiểu câu cuối cùng có ý gì, nhưng cũng biết sự tình khẩn cấp, vội vàng đáp ứng chạy đi.

Thập Tam lúc này mới theo Thái tử lên liền xa, trấn định hỏi han: “Chẳng hay tại sao hôm nay Thánh Thượng lại nhắc tới hạ quan?”

Thái tử cũng không trả lời, thấp giọng hỏi: “Trên người người có mang theo độc châm?”

Sao Thái tử biết y có độc châm?!

Thập Tam thoáng thấy không ổn, nhưng vẫn phải trả lời: “Tùy thân mang theo hai cái.”

Thái tử lấy ra một viên thuốc màu đỏ, nhẹ giọng nói: “Người thân có võ công, trước khi thị tẩm, Hoàng đế sẽ để người uống mê dược. Người hãy ăn viên thuốc này trước đã, mới có thể duy trì tỉnh táo.”

Thập Tam trong lòng tức giận, nhưng vẫn cẩn thận ngửi viên thuốc kia, tin tưởng không lầm, nuốt nó vào bụng.

Thái tử còn nói: “Sau khi uống mê dược, bọn thái giám sẽ cởi sạch quần áo của người kiểm tra một lượt, bảo đảm trên người người không có vũ khí. Hai độc châm kia người giấu ở đâu?”

Thập Tam hí mắt nói: “Thái tử hăng khoan, theo ý của Thái tử, là muốn Mai Úc ám sát Hoàng Thượng?”

Thái tử nhú mày: “Diệp Tướng quân hẳn đã sớm nói rõ ràng với Mai Bình sự rồi chứ. Sao giờ còn hỏi vậy?”

Thập Tam trầm mặc, trong lúc đó chỉ nghe thấy tiếng bánh xe chuyển động.

Thập Tam rốt cuộc nói: “Độc châm ta có cách, Thái tử không cần lo lắng.”

Thái tử tiếp tục giải thích: “Lúc thị tẩm, ảnh vệ của phụ hoàng sẽ tự động tránh đi, trong phòng chỉ còn lại mình người. Cơ hội chỉ có một lần, người hãy tự lo thân.”

Thập Tam bình tĩnh nói: “Ám sát xong, Thái tử sẽ tiếp ứng thế nào?”

Trên mặt Thái tử lộ ra thần sắc nghi hoặc, chậm rãi nói: “Nếu người ám sát thành công, ta đương nhiên sẽ phái người tiếp ứng, người không cần lo lắng.”

Căn bản không có người tiếp ứng.

Lúc giết hoàng đế tất nhiên sẽ có tiếng động, cho dù đặc thủ, đám ảnh vệ sẽ xông lên giết mình.

Đây là lần ám sát có đi mà không có về.

Thập Tam thấp giọng hỏi: “Mai Úc có chuyện muốn hỏi, sao Thái tử biết trên người Mai Úc có độc châm?”

Thái tử nhìn y đáp: “Chính mồm Diệp Tướng quân nói cho ta biết. Người không cần lo lắng, ta ngay tại bên ngoài tẩm cung của Hoàng Thượng tiếp ứng, nhất định bảo vệ tính mạng cho người.”

Thập Tam ngẩng đầu lên trấn định nói: “Mai Úc đã biết.”

Xe ngựa lao đi như bay, khiến vũng nước trên đường bắn tung toé.

54. Chương 54: Nếu Có Kiếp Sau, Vĩnh Viễn Không Gặp Lại

Vội vội vàng vàng vào hoàng cung, đã là lúc lên đèn, trời đổ một trận mưa to, tiếng sấm sét không ngừng vang lên, Thái tử đội mưa dẫn Thập Tam thẳng đến tẩm cung của Hoàng đế.

Thái tử vừa đi vừa nói chuyện: ” Vốn định ngày mùng năm tháng sau gọi người tiến cung, nhưng hiện tại sự tình có biến, không thể không hành sự trước thời hạn. Thành bại chỉ trong khoảnh khắc, ta và Diệp Tướng quân dựa cả vào người.”

Thập Tam nói: “Nếu ta trốn không thoát, phiền Thế tử chuyển lời giúp ta đến Diệp tướng quân...”

Bảo hấn đi chết đi.

“...Bảo trọng thân thể.”

Thái tử nhìn y một cái, trang trọng nói: “Người yên tâm.”

Khánh Tường đã đứng chờ ở cửa từ sớm, nước mưa bắn ướt quần áo của hấn, thân thể run rẩy tựa như phiến lá quay cuồng trong mưa gió. Hấn vừa trông thấy Thái tử và Thập Tam đi tới, vội vàng tiến lên

ngheh đón: “Thái tử đã đến rồi, Hoàng Thượng ở bên trong đợi đã lâu.”

Thái tử vội vàng cười nói: “Nếu đã đưa Mai Úc đến, ta đây đi về trước.”

Khánh Tường vội vã nói: “Thái tử trước khoan hãy đi, Hoàng Thượng ban này có nói, nếu chẳng phải sáng nay Thái tử nhắc tới, ngài thiếu chút nữa đã quên mất Mai Bình sự. Thái tử tiến cử có công, Hoàng Thượng muốn ban thưởng cho Thái tử, kêu Thái tử vào đó.”

Thập Tam gục đầu, trong lòng tức giận.

Nếu không ai nhắc tới y, sao y có thể gặp nguy hiểm?

Tấn Vương và Hoàng hậu nói tốt mình trước mặt Hoàng đế, là muốn ly gián quan hệ giữa Diệp Bùi Thanh và Hoàng đế. Thái tử tiến cử mình, là muốn y ám sát Hoàng đế. Đối với Hoàng đế mà nói y bất quá chỉ là một nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao, những người này lại không chịu ngồi yên, ba lần bảy lượt đẩy y vào hố lửa.

Những người này, so với Hoàng đế còn đáng chết hơn.

Thái tử cười nói: “Một khi đã vậy, ta đi trước tạ ơn.”

Dứt lời, hần dẫn đầu đi về phía trước, Thập Tam cúi đầu đi theo sau.

Trên chính điện đèn đuốc sáng trưng, Hoàng đế mặc thường phục, đang ở trước ngự trác ngưng mi xem mấy tờ giấy.

Thái tử vội vàng cùng Thập Tam quỳ xuống, hành đại lễ.

Hoàng đế tựa hồ không nhận ra, qua thật lâu mới chậm rãi nói: “Bình thân.”

Thái tử cười nói: “Khởi bẩm phụ hoàng, Mai Úc đã đến, nhi thần trước đưa y đi tắm rửa thay quần áo.”

Hoàng đế chẳng buồn liếc mắt nhìn Mai Úc, thông thả từ từ đứng dậy: “Không cần vội.”

Hần đi được vài bước, có phần đắm chiêu nói: “Lộ nhi, mấy ngày nay ta suy nghĩ, có vài việc không quá hiểu được, muốn hỏi người.”

“Phụ hoàng cứ nói, nhi thần tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn.”

“Nghe nói tối hôm Dương Uẩn chết, từng đến dự tiệc ở Đông cung của Thái tử.”

Thái tử vội vàng cúi đầu: “Đúng vậy. Lúc Dương đại nhân rời đi vẫn còn khỏe mạnh, ai mà ngờ đêm xuống lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Người cùng Dương Uẩn xưa nay chưa từng qua lại, tại sao hắn đột nhiên tới cung người dự tiệc?”

Thái tử ấp úng nói: “Dương đại nhân nghe nói ta có được vài chậu hoa cúc hiếm, nên muốn đến xem thử.”

“Vậy à? Chưa bao giờ nghe nói Dương Uẩn cũng sẽ làm chuyện phong nhã như vậy.”

“Mấy chậu hoa cúc kia của nhi thần thực sự nở rất đẹp, Dương đại nhân nghe nói vậy, mới có hứng thú.”

Hoàng đế gật gật đầu, chậm rãi cầm một tờ giấy lên: “Lộ nhi có biết, vụ án trẫm ăn đan dược trúng độc, Dương Uẩn tựa hồ nghi ngờ người là chủ mưu.”

Sắc mặt thái tử trắng bệch: “Phụ hoàng thánh minh, nhi thần hiểu tâm, tuyệt đối không dám có tâm tư như vậy.”

“Vậy à? Không dám sao?” Hoàng đế lật xem vài tờ giấy trong tay, chuyển đề tài: “Người có biết đây là gì không? Khi Dương Uẩn phá án thích viết lại suy nghĩ của mình, hắn cảm thấy chuyện trẫm ăn đan dược trúng độc không phải do Hoàng Hậu làm.”

Thập Tam thoáng kinh ngạc: kia chẳng phải mấy trang bị thiếu trong cuốn sổ bìa lam của Dương Uẩn sao, thế nào lại ở trong tay của Hoàng đế? Mấy cuốn sổ đó ngay sau khi Dương Uẩn chết đã được đưa đến Đại Lý Tự, Hoàng đế hắn không có cơ hội xé nó chứ.

Chẳng lẽ đêm Dương Uẩn chết, Hoàng đế có mặt trong Dương phủ?

Y nhớ rõ khi ấy có một vị “Tiểu viên ngoại” đến gặp Dương Uẩn, còn bắt chấp chạy vào trong. Dương kim Hoàng đế tên là Nham Tiêu...

Chẳng lẽ Tiểu viên ngoại kia chính là hắn?

(Tiêu và Tiểu đều có phiên âm là xiao)

Hoàng đế tiếp tục nói: “Dương Uẩn cảm thấy Ôn Chích có vấn đề, lúc thẩm vấn hắn dùng đại hình. Ôn Chích không chịu được tra tấn, thậm chí còn khóc lóc khai hết mọi chuyện. Thì ra lá thư của Hoàng hậu không phải đưa cho Ngọc Thanh, mà là đưa cho Ôn Chích.”

Thái tử cúi đầu nói: “Đó chẳng phải đã chứng minh Hoàng hậu chính là kẻ chủ mưu?”

Hoàng đế chậm rãi nói: “Tiểu thái giám Thái Vân này, người có ấn tượng?”

Thái tử đáp: “Nhi thần chưa bao giờ nghe nói.”

“Chưa nghe nói? Căn cứ theo những gì Dương Uẩn viết, hẳn chính là người truyền tin cho Uông Chí. Người hẳn phải có ấn tượng chứ, tiểu thái giám này chính là người của Đông cung, mấy hôm trước vừa mới chết một cách khó hiểu.”

Thân thể Thái tử phát run.

Thanh âm của Hoàng đế trầm thấp: “Đêm ấy, hẳn Dương Uẩn đã hỏi người về vụ án. Người hoảng hốt, không kịp suy nghĩ cẩn thận, trong lúc nóng vội liền hạ độc hẳn.”

Trên mặt Thái Tử chảy ra mồ hôi lạnh: “Nhi thần tuyệt đối không dám, xin phụ hoàng minh xét!”

“Minh xét?” Hoàng đế đột nhiên không hề báo trước giận tái mặt, “Người đâu, lục soát trên người Mai Úc cho ta!”

Thập Tam thấy vậy liền biết không ổn, cho dù ngân châm có thể tạm thời giấu trong tóc, cũng không thể chịu được việc bị người kiểm tra kỹ càng. Chuyện tới nước này, y đành bất chấp tất cả, lấy một cây ngân châm ra: “Hoàng thượng không cần lục soát, Mai Úc trực tiếp đưa cho Hoàng thượng.”

Trên đầu ngân châm loé lam quang, rõ ràng có tấm kịch độc.

Thái tử cắn răng kêu lên: “Mai Úc thế mà dấu độc châm trên người, nhi thần hoàn toàn không biết gì cả!”

Hoàng đế tiếp nhận độc châm trên tay Thập Tam: “Mai Úc do chính người tự mình mang vào cung, tới nay sẽ thị tẩm. Lộ nhi, mấy ngày nay người luôn tiến cử Mai Úc, rốt cuộc đã có tính toán gì với trẫm? Hay là lo lắng chuyện đan dược và Dương Uẩn bại lộ, muốn mau chóng giết trẫm đăng cơ?”

Sắc mặt Thái tử trắng bệch kêu lên: “Phụ hoàng tha mạng! Phụ hoàng tha mạng! Xin phụ hoàng hãy niệm tình phụ tử!”

Hoàng đế buồn bã rút ra một thanh kiếm: “Trẫm đời này ngu ngốc vô năng, cũng chỉ có duy nhất người ấy thật lòng với trẫm. Có hẳn ở đây, cho dù trẫm sa ngã, còn có giới hạn. Hẳn mất rồi, cho dù trẫm ngu ngốc tới cực điểm, từ nay về sau sẽ không còn ai quan tâm nữa. Lộ nhi, người giết hẳn, trẫm liền trở thành một cái xác không hồn. Người nói, một cái xác, còn có thể có tình cảm phụ tử không?”

Dứt lời, nâng kiếm trong tay lên, đâm thẳng vào trái tim của Thái tử.

Máu tươi ồ ạt chảy ra, y phục màu nguyệt sắc bị nhuộm thành màu đỏ.

Thập Tam bình tĩnh nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế tựa như thất thần nhìn Thái tử trên đất, chậm rãi nghiêng đầu: “Mai Úc, người nói xem tại sao ai nấy đều muốn đem người đến cho trẫm?”

“Nếu Hoàng Thượng không tham luyện sắc đẹp, sẽ không có người nhân đó mà làm bậy.”

Hoàng đế buồn bã cười: “Dương Uẩn ghét nhất là trẫm phong lưu, ta hơi chút chọc đến hắn, hắn sẽ tức giận. Năm đó ta lỡ tay giết một người bạn của hắn, hắn cực kỳ hận ta, không chịu cùng ta lui tới nữa. Ta đôi lần kêu thần tử trong triều đến thị tẩm, vốn muốn chọc cho hắn ghen, hắn lại không quan tâm ta nữa. Người nói, sao hắn có thể mặc kệ ta như vậy?”

Thập Tam trấn định đáp: “Vết thương lòng một khi quá lâu, cũng thành chết lặng.”

Hoàng đế trầm ngâm thì thào: “Hắn chết lặng, trẫm cũng chết lặng. Nhưng hắn nhẫn tâm như vậy, không cần trẫm nữa, trẫm nên làm sao bây giờ? Đêm hắn trúng độc, trẫm nhìn hắn suốt đêm, còn hắn ngay cả một câu cũng không chịu nói, cứ thế mà đi.”

Thập Tam không biết trả lời thế nào cho phải.

Hoàng đế đáng thương, Dương đại nhân đáng thương, phụ thân của mình chẳng lẽ không đáng thương?

Hoàng đế kinh ngạc nhìn thi thể trên mặt đất, đột nhiên phân phó: “Người đâu, Mai Úc ý đồ hành thích, lôi xuống chém đầu!”

Hơn chục người mặc trang phục cao thủ ở ngoài cửa lập tức vọt vào.

Thay đổi quá nhanh, Thập Tam cảnh giác nhìn bọn họ. Hoàng Thượng tâm sự cả ngày xong, giờ lại muốn trừ cỏ tận gốc. Mấy người này đều là cao thủ võ công cao cường, nếu cùng xông lên, bản thân không trụ được lâu.

Việc này không nên chậm trễ, Thập Tam lập tức nói: “Hoàng Thượng khoan đã! Đêm đó khi Dương đại nhân trúng độc, từng gặp ta, bảo ta truyền một câu tới Hoàng Thượng!”

Hoàng đế quả nhiên quay đầu nhìn y, kinh ngạc hỏi: “Dương Uẩn nói gì?”

Thập Tam nói: “Xin Hoàng Thượng hãy cho lui hết mọi người đã. Dương đại nhân nói muốn ta truyền lời riêng với Hoàng Thượng.”

Hoàng đế căn bản không kịp suy nghĩ, vội vàng phát tay: “Tất cả lui xuống hết đi.”

Mọi người cả thái giám hầu hạ bên trong, đều nối đuôi nhau đi ra ngoài. Thập Tam chậm rãi đến bên cạnh Hoàng đế, nhẹ giọng nói: “Dương đại nhân nói...” Thanh âm nhỏ dần.

Hoàng đế sốt ruột không thể chờ được tiến lại gần: “Hắn nói cái gì?”

“Dương đại nhân nói...Nếu có kiếp sau, vĩnh viễn không gặp lại.”

Dứt lời chém ra một chương.

Khoé miệng Hoàng đế chảy máu, nhưng không hề phát ra thanh âm, thân thể vắn vẹo cứ như vậy ngã xuống đất.

Đôi mắt của hắn mở to, chết không nhắm mắt, dòng lệ từ khoé mắt chậm rãi chảy xuống.

Thập Tam cúi đầu nhìn hắn, cho đến khi hắn không còn nhúc nhích nữa, mới phun ra một câu: “Ban này gạt người thôi. Dương đại nhân nói, trong mắt hắn, ngươi mãi mãi là vị minh quân cầu tiến của mười năm trước.”

Đáng tiếc người vĩnh viễn không thể nghe được.

....

Hoàng đế đã chết, Thập Tam không hề nắm chắc có thể chạy thoát. Y yên lặng tới bên cửa sổ nghe ngóng, đột nhiên xoay người xông thẳng ra ngoài, phi thân nhảy lên.

Trong hoàng cung tiếng hét thất thanh tựa như bùng nổ: “Hoàng Thượng bị đâm! Có thích khách!”

Thập Tam nhân lúc hỗn loạn nhảy lên nóc nhà, lát sau đã có mười mấy ảnh vệ đuổi theo, mặc không lên tiếng bám sát y.

Thập Tam chỉ lo chạy như điên, từ đằng sau lại có vài phi tiêu bay đến, Thập Tam vừa chạy vừa phải tránh phi tiêu, tốc độ chậm lại đôi chút, trên cánh tay đã trúng một tiêu, bên cạnh lập tức có vài người bao vây.

Thập Tam khẽ rên một tiếng rút phi tiêu ra, hít sâu một hơi.

Mười mấy người nhào tới, tình huống trở nên hỗn loạn.

Thập Tam một mình không thể địch lại số đông, trên người lập tức xuất hiện thêm vài vết thương, máu tươi đầm đìa. Y biết chỗ này không thể ở lâu, tranh thủ có khe hở liền chạy ra ngoài, rồi nghe thấy một loạt thanh âm ồn ào từ xa truyền tới gần.

“Quân đội tiến cung!”

“Thái tử phản loạn, Diệp tướng quân phụng lệnh Hoàng Thượng bình định, cửa cung sắp không chống đỡ được rồi!”

“Cứu mạng!”

Mười mấy ảnh vệ cũng sửng sốt, đồng thời nhìn xuống mặt đất, quả nhiên trông thấy những binh sĩ như sóng biển tràn vào.

Thập Tam nhân lúc bọn họ không chú ý, xoay người nhảy xuống, vòng vèo một hồi trốn vào trong chỗ tối. Tình huống xung quanh cực kỳ hỗn loạn, y bắt lấy một thái giám đang chạy trốn, lột y phục của hắn mặc vào, xen lẫn giữa biển người, biến mất không dấu vết.

....

Chờ đến lúc Diệp Bùi Thanh hoàn toàn kiểm soát hoàng cung, Hoàng đế và Thái tử đã sớm đoạn khí, nhưng không tìm thấy tung tích của Thập Tam.

Diệp Bùi Thanh tức giận không chịu được, sai người cho dù lục tung ba thước đất cũng phải tìm ra Mai Úc, Lý Tần vác trên lưng một thi thể đi đến trước mặt hắn. Thi thể bị kiếm đâm chết, mặt bị huỷ hoàn toàn, bàn tay có vết chai do luyện kiếm mà thành, thoát nhìn là một cao thủ. Quần áo trên người hắn, đúng là quần áo ngày đó Mai Úc đã mặc.

“Từ dáng người mà màu da thì thấy, đây chính là Mai Bình sự không thể nghi ngờ.”

Diệp Bùi Thanh sắc mặt xanh mét: “Nếu thật sự là y, sao phải huỷ mặt mình? Y nhất định đang trốn ta.”

Lý Tần nói: “Có phải tướng quân đã làm chuyện gì có lỗi với Mai Bình sự hay không? Dựa theo tính cách của Mai Bình sự, nhất định sẽ không tìm cách trốn tránh tướng quân.” Mai Úc một người tốt như vậy, thế nhưng bị tên này khi dễ, đúng là khiến người ta tức giận.

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nhìn hắn: “Lý Tần, ngươi có biết Mai Úc đến tột cùng là ai không?”

Lý Tần nhíu mày: “Ai?”

Diệp Bùi Thanh chậm rãi phun ra hai chữ: “Thập Tam.”

Lý Tần không biết Diệp Bùi Thanh nói như vậy là có ý gì: “Tướng quân đừng đùa.”

Diệp Bùi Thanh lạnh lùng nhìn hắn.

Lý Tần sửng sốt: “Thật sao?”

55. Chương 55: Lộ Tiên Cư

Hai tháng sau.

Trận tuyết đầu tiên sau khi vào đông rơi mấy ngày mấy đêm liền, ban ngày một vùng trắng xoá nhìn cái gì cũng không rõ ràng, ban đêm gió bắc gào thét thổi vù vù, tựa như muốn hất văng căn nhà.

Thập Tam làm tổ trong ngôi nhà tranh nhỏ của mình như gấu tránh đông, ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.

Gian nhà tranh này được dựng giữa sườn núi, trước không thôn, sau không điểm, cũ nát không ai ở. Một tháng trước, Thập Tam đi ngang qua nơi này, cảm thấy thanh tĩnh ít người, cảnh sắc xung quanh cũng không tồi, quan trọng nhất là không cần tiền. Trên người y một đồng cũng chẳng có, vì thế quét dọn sạch sẽ căn nhà, tu bổ sửa sang lại nóc nhà và cửa sổ, rồi mới vào ở.

Y đặt cho gian nhà tranh này một cái tên: Lạc tiên cư.

Tên rất khí khái đi?

Diệp Bùi Thanh từng nói với y, Thập Tam là thần tiên hạ phàm, cho nên Diệp tướng quân căn bản không xứng.

Sắc trời cuối cùng cũng sáng sủa trở lại, Thập Tam đuổi thất lưng đi ra cửa.

Nắng ấm rực rỡ chiếu lên mặt tuyết trắng phau, lấp lánh tinh quang.

Y hoạt động thân thể một chút, dẫm lên lớp tuyết trắng thật dày đi bắt mấy con chồn hoang thỏ hoang, xuống núi đến tiểu thành trấn bán.

Y bán thổ hoang chưa bao giờ mặc cả, người khác trả bao nhiêu y lấy bấy nhiêu. Ban đầu có người khi dễ y, vân vê chòm râu trả y một văn, Thập Tam liền khoát tay: “Không bán.” Sau đó cho dù người nọ lấy lòng thế nào, tăng giá ra sao, y cũng nhất định không bán.

Không biết xấu hổ, khi dễ người ta xong lại đến lấy lòng, người tự đi tìm chết đi.

Tất cả mọi người đều biết cái tính xấu này của y, lại thích động vật hoang dã mà y bắt được, vừa thấy y đến đều tranh nhau mua, nhưng không dám khi dễ y, giá cả vừa phải.

Vì thế Thập Tam cầm tiền đồng vừa kiếm được, đến quán rượu gọi một bình nhỏ cùng một đĩa lạc, vừa ăn uống vừa nghe người trong quán rượu ba hoa khoác lác.

“...Diệp Bùi Thanh suất lĩnh mấy vạn đại quân vây quanh hoàng cung, Hoàng đế và Thái tử đã sớm tàn sát lẫn nhau đến chết. Vì thế các đại thần ủng hộ lập con trai năm tuổi của Vân phi lên kế vị, Diệp Bùi Thanh gần hai mươi tuổi, trở thành Thủ phụ.”

Một người vân vê chòm râu nói: “Bây giờ là thiên hạ của Nham gia, tương lai thì chưa chắc.”

“Lời này có phải ý là...”

“Chỉ hy vọng đến lúc đó không cần rối loạn, tiểu dân chúng chúng ta liền an tâm.”

Thập Tam yên lặng uống rượu.

Tấn Vương đã chết, Hoàng hậu và Vân phi đã chết, Thái tử và Hoàng đế đã chết, người lấy được lợi ích nhiều nhất trong số đó chính là Diệp Bùi Thanh. Hẳn lúc trước có phải đã sớm đoán được rồi hay không?

Thập Tam nâng cốc uống ừng ực từng ngụm rượu, bỏ lại mấy đồng tiền rồi đứng lên: “Tiểu nhị mang cho ta một bình to, ta muốn cầm đi.”

“Đến ngay!”

Rượu liệt tẫn ra trong dạ dày, cho dù gió bắc thổi qua cũng không cảm thấy lạnh, ngược lại cả người đổ mồ hôi. Thập Tam tay xách bình rượu, thỉnh thoảng mở ra uống, dưới sắc trời dần tối chậm rãi đi trên đường.

Diệp Bùi Thanh tựa hồ đã công bố thân phận thật sự của Thập Tam, Lý Tần biết y chính là Thập Tam, bí mật truyền tin, hỏi y cần cái gì, có khoẻ hay không. Thập Tam tin tưởng Lý Tần, nửa tháng trước viết một bức thư rất dài gửi cho hắn, bảo hắn chăm sóc cả nhà Quý thị.

Cuối cùng cũng đến gian nhà nhỏ của mình, Thập Tam đẩy cửa ra.

Ánh trăng rất sáng, chiếu lên nhánh cây trụi lủi cùng tuyết trắng trên đất.

Đúng lúc này, y lại nghe thấy phía sau cách đó không xa truyền tới một tiếng gọi khê khàng.

“Tiểu Dụ Đầu.”

Đó là thanh âm quen thuộc biết chừng nào, lại mang theo giọng mũi khản đặc.

Thân thể Thập Tam cứng đờ, bình tĩnh trong chốc lát mới ngăn chặn cảm xúc vừa dâng lên: “Diệp Tướng quân.”

Người nọ như cái bóng, nháy mắt đã đến phía sau y: “Tiểu Dụ Đầu.”

Thập Tam cũng không xoay người lại, cười ha ha nói: “Diệp Tướng quân đại giá quang lâm Lạc tiên cư, về vang cho kẻ hèn này.”

“...Lạc tiên cư?”

Thập Tam chỉ vào gian nhà tranh của mình: “Lạc tiên cư.”

Hai người trầm mặc, Thập Tam lại hỏi: “Sao Diệp tướng quân tìm được ta?”

Thanh âm của người nọ có phần nghẹn ngào: “Trước đó vài ngày người gửi thư cho Lý Tần, bị ta tra được.”

Thập Tam tự giễu cúi đầu. Sở dĩ Diệp Bùi Thanh công bố thân phận của mình, chẳng phải vì muốn Lý Tần liên lạc với mình hay sao? Hắn chỉ cần tìm hiểu nguồn gốc, là có thể bắt được mình.

Người sau lưng thoáng im lặng, một đôi tay đột nhiên vươn tới muốn ôm lấy y, Thập Tam vội vàng tránh sang bên cạnh: “Hôm nay Diệp Tướng quân tới đây với thân phận của thế tử Mục Quốc công, hay là thân phận của Nhị Nhãn?”

Diệp Bùi Thanh thu hai tay lại, bình tĩnh nhẹ giọng nói: “Tiểu Dụ Đầu, Thánh Thượng đã tứ hôn cho Nghiên Kỳ và Tần Thanh, chờ người về chủ trì đại cục.”

Thập Tam thở dài nói: “Từ nay về sau thân phận của Thập Tam chính là cấp dưới của Nhị Nhãn, xin cho thuộc hạ nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ trở về đợi lệnh. Về phần thân phận thế tử phu nhân của Mục Quốc phủ, Tướng quân cũng biết thuộc hạ là giả mạo, vẫn nên hảo tự hảo tán thì hơn.”

Người phía sau qua hồi lâu vẫn không lên tiếng, lát sau, Diệp Bùi Thanh rút cuộc mới ôn nhu nói: “Tiểu

Dụ Đầu nghe lời, theo ta về nhà. Ta đã tìm người rất lâu, còn chuẩn bị cho người...”

Thập Tam thở dài: “Thập Tam cùng thế tử từ nay về sau không còn duyên vợ chồng, chỉ có quan hệ cấp trên thuộc hạ. Sao thế tử vẫn chưa hiểu?”

Người phía sau rốt cuộc không nhịn được nữa bật khóc, kêu lên: “Dựa vào cái gì không cần ta nữa? Ta làm sai điều gì?”

Còn hỏi dựa vào đâu.

“Thế tử có biết tại sao ta nguyện ý ở bên cạnh người không?”

Người nọ sụt sịt: “Vì sao?”

Thập Tam chậm rãi nói: “Ta từ lúc sáu tuổi bị bắt cóc, ngoại trừ vài huynh đệ tốt trong tổ chức, cho tới bây giờ chưa có ai thật lòng đối xử tốt với ta, càng không có ai nói với ta ”nếu có người dám khi dễ người, phải bước qua xác ta trước đã“. Thập Tam cảm thấy thế tử tình chân ý thiết, mới quyết định chấp nhận thế tử, cam tâm tình nguyện đi theo. Đáng tiếc chẳng qua thế tử cũng chỉ muốn lợi dụng ta ám sát Hoàng đế mà thôi. Việc đó không có gì sai, những người muốn lợi dụng Thập Tam nhiều lắm, thế tử thật sự không được coi là đặc biệt.”

Diệp Bùi Thanh vội vàng nói: “Những gì ta nói với Thái tử chỉ là kế hoãn binh, không phải thật sự muốn lợi dụng người ám sát Hoàng đế.”

Thập Tam nhú mày: “Chuyện tới nước này, Thế tử không tất phải nguy hiểm. Nếu đã làm đại sự, hy sinh vài người là không thể tránh được, ta hiểu được đạo lý này.”

Diệp Bùi Thanh thở dài nói: “Lúc ấy Thái tử hai lần bảy lượt nhắc với ta để người mời nhử. Ta sợ hấn chó cùng rứt giậu thật sự sẽ đưa người vào cung, mới lá mặt lá trái chu toàn cùng hấn, giả ý đáp ứng.”

“Người có kế hoạch khác?”

Diệp Bùi Thanh sốt ruột lấy ra một chiếc mặt nạ da người từ trong áo choàng: “Người nhìn đi.”

Mặt nạ vân da trơn nhẵn, cực kỳ....quen mắt...

Thập Tam nhếch mi nói: “Đây là mặt nạ phỏng theo khuôn mặt của ta.”

Muốn làm ra một chiếc mặt nạ giống như đúc với người thật, đại khái phải cần tới ba bốn tháng. Nói cách khác, mặt nạ này được làm từ mấy tháng trước khi ám sát Hoàng đế.

Thập Tam có hơi xấu hổ nói: “Thì ra người muốn sai người khác thay ta tiến cung ám sát?”

Diệp Bùi Thanh cúi đầu: “Ừm...Thái tử liên tiếp đưa ra yêu cầu muốn người làm mỗi nhử, ta cực kỳ buồn phiền, liền nói việc này cho sư phụ. Sư phụ nghe ta nói muốn ám sát Hoàng đế, trầm ngâm hồi lâu, rồi cuộc nói với ta chuyện của tổ chức.”

Thập Tam nói: “Ngày đó các người nói chuyện lâu như vậy, chính là thảo luận chuyện này?” Y tò mò muốn chết: “Nhị Nhẫn tại sao lại giao tổ chức cho người? Người đã đáp ứng ông cái gì?”

Diệp Bùi Thanh nhẹ giọng nói: “Nếu giải thích rõ ràng, người có thể cùng ta trở về hay không?”

Thập Tam cúi đầu.

Trái tim vẫn còn đau.

Cái con mẹ nó chứ, khi nào thì mình lại đa sầu đa cảm như vậy?

“Ta thật sự không lợi dụng người, người cái gì cũng không hỏi đã đi mất, ta ngay cả cơ hội giải thích cũng không có.” Diệp Bùi Thanh cẩn thận kéo tay y, “Ta thấy thi thể người để lại kia, là biết người tức giận.”

Thập Tam tự giễu nói: “Thế tử hiểu?”

Diệp Bùi Thanh nhẹ giọng đáp: “Trước đây ta bảo người cả đời không được rời khỏi ta, người nói ”không chết sẽ không bỏ đi“. Thi thể kia ý là...”

Ông đây đã chết, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với người.

Thập Tam trầm mặc không nói. Thi thể kia có thể qua mắt được người khác, nhưng chắc chắn không lừa được Diệp Bùi Thanh. Lúc ấy y bị thương, còn oán hận Diệp Bùi Thanh phản bội, trong lúc phần nộ giết chết vài người, cho một người trong số đó ăn mặc theo dáng vẻ của mình, bị thương mà đi.

Thập Tam rút cuộc lùi ra vài bước nói: “Bên ngoài lạnh lẽo, vào trong rồi nói chuyện tiếp.”

Diệp Bùi Thanh chậm rãi đi vào: “Căn phòng này đúng là...”

Thập Tam không khách khí cắt ngang hẳn: “Căn phòng đơn sơ, thế tử thân kiêu thị quý, nếu ở không quen, hay là ra ngoài ngủ đi.”

Diệp Bùi Thanh uỷ khuất nói: “Ta là muốn nói nơi này tràn ngập hương vị của Tiểu Dụ Đầu, thật hoài

niệm.”

Hương vị của Tiểu Dụ Đầu là cái quái gì? Mùi khoai sọ à?

56. Chương 56

Thập Tam đốt ngọn đèn trên bàn, lấy kéo xén bớt bắc đèn, chậm rãi nói: “Trước khi dầu cạn đèn tắt, thế tử có thể tận lực thuyết phục ta.”

Diệp Bùi Thanh trộm nhìn dầu trong đèn, chỉ còn lại chưa đến một nén nhang, nhẹ giọng oán giận nói: “Có mỗi một ít dầu...”

Thập Tam ngồi xuống giường: “Nhà nghèo, không có tiền mua dầu. Thế tử còn muốn nói hay không?”

Diệp Bùi Thanh nghiêm túc đáp: “Tiểu Dụ Đầu, người còn nhớ vụ án Tiên phế Thái tử Nham Cảnh mưu nghịch ba mươi năm trước hay không?”

“Nhớ rõ.”

Diệp Bùi Thanh cũng chen đến ngồi bên giường: “Thôi Ân năm đó phản bội Thái tử, nhưng không biết kết cục. Sau khi hôn quân đăng cơ được mười ngày, trên thành lâu của kinh thành đột nhiên treo thi thể của Thôi Ân. Hôn quân tra xét rất lâu cũng không biết là ai làm. Nhớ không?”

“Ừm.”

“Giết Thôi Ân, chính là sư phụ ta.”

“Cái gì?”

Thập Tam không biết hiện tại mình nên có tâm trạng như thế nào, yên lặng nhìn Diệp Bùi Thanh. Y đột nhiên hỏi: “Sư phụ người và phế Thái tử có quan hệ gì?”

Diệp Bùi Thanh nhẹ giọng nói: “Sư phụ là thuộc hạ của Nham Cảnh, khi Thái tử bị hãm hại mưu nghịch, ông đang ra ngoài làm việc chưa về. Sau khi trở lại kinh thành, Thái tử đã bị người ta hại chết ở trong lao.”

Thập Tam yên lặng nghĩ: chẳng lẽ Nhị Nhẫn đòi ba lần bày ra nhiệm vụ ám sát Hoàng đế, chính là vì nguyên nhân này?

Thập Tam có chút lo lắng hỏi han: “Nhị Nhẫn đến tột cùng có quan hệ thế nào với phế Thái tử?” Tò mò muốn chết đi.

Diệp Bùi Thanh lấp liếm: “Rốt cuộc có quan hệ gì, sư phụ chưa bao giờ nói với ta, ta cũng không dám phỏng đoán. Có điều sư phụ thường xuyên ngồi uống rượu trước một nắm mộ cô độc, còn thỉnh thoảng kể với ta những chuyện về phế Thái tử.”

Cho nên lúc xử lý vụ án của Tấn Vương, hẳn đương nhiên sẽ nghĩ đến vụ án Mạc thị gia tộc bị liên lụy bởi phế Thái tử, lợi dụng nó làm bình phong.

Thập Tam nói: “Nhị Nhẫn muốn giết hôn quân, nhưng không có cơ hội. Người còn nói chuyện Thái tử muốn lợi dụng ta ám sát hôn quân, vì thế thầy trò các người liên tương kế tựu kế.”

“Đúng vậy. Sư phụ nhiều năm qua vẫn muốn ám sát hôn quân, đáng tiếc hôn quân tuy rằng háo sắc, nhưng chỉ lâm hạnh quan lại thế gia đệ tử. Giả mạo con cháu quan lại để bị người ta phát hiện, sư phụ vẫn không cách nào xuống tay. Bởi vậy vừa nghe thấy cơ hội này, ông cảm thấy có thể cân nhắc.”

Thập Tam cúi đầu suy nghĩ: “Vì sao không cho Uông Chí trực tiếp hạ độc, giết hôn quân?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Người nghĩ mà xem, binh quyền của ta và phụ thân đều bị hôn quân thu hồi, Hoàng hậu lại nắm quyền lực lớn trong cung. Nếu hôn quân vừa chết, Hoàng hậu nhất định sẽ giết Thái tử, sau đó để huynh trưởng Tề Lâm của mình mang binh giết đến kinh thành. Đến lúc đó ta không thể chống lại, Mục Quốc phủ chỉ có nước ngồi chờ chết.”

Thập Tam như đã ngộ ra: “Án đan dược, là để huỷ đi Hoàng hậu. Nếu vận khí tốt, còn có thể đoạt lại binh quyền từ tay Hoàng đế.”

“Không tồi. Hoàng đế quả nhiên sai ta đi diệt Tề Lâm, vì thế trong tay ta có mấy vạn người, chờ ngay tại bên ngoài kinh thành.”

Thập Tam thở dài nói: “Có binh quyền thì dễ dàng rồi.”

Diệp Bùi Thanh nói: “Lúc ấy mặt nạ còn chưa làm xong, vì thế ta trấn an Thái tử trước, nói quân đội còn cần thời gian chuẩn bị, thương thảo đầu tháng sau sẽ đưa người vào cung. Đến lúc đó Hoàng đế vừa chết, ta tức khắc xuất binh đoạt cung, trở hẳn đẳng cơ.”

“Đáng tiếc hẳn không biết, người có chủ ý giết luôn cả hẳn.”

Diệp Bùi Thanh tức giận nói: “Ta tự cho đã hiểu quá rõ Thái tử, ai mà ngờ được hẳn có chút khôn vặt, nhân lúc ta không ở đó, một mình đưa người vào cung. Lúc ấy Diệp Lâm chạy tới nói cho ta biết, ta...”

Nhớ lại tình cảnh ngày đó, trên mặt Diệp Bùi Thanh lại toát mồ hôi.

Thập Tam thấp giọng nói: “Thái tử cũng không phải vì khôn vặt mới nóng vội đưa ta tiến cung, hẳn là vì quá ngu xuẩn.”

Vì thế Thập Tam kể hết mọi chuyện ra. Dương Uẩn điều tra thấy Thái tử có vấn đề, đến Đông cung thăm dò, Thái tử trong lúc sợ hãi giết Dương Uẩn, rồi e sự tình bại lộ, vội vàng đưa Thập Tam vào cung ám sát Hoàng đế.

Nếu không phải có chuyện tốt này của Dương Uẩn, kế hoạch của Diệp Bùi Thanh và Nhị Nhẫn chỉ sợ đã thuận lợi hơn nhiều.

Dương Uẩn không thể phá giải án Diệp Bùi Thanh giết Tấn Vương, cũng không thể phá giải án Diệp Bùi Thanh hạ độc trên đan dược, nhưng vẫn ở sau lưng chơi cho Diệp Bùi Thanh một ván.

Mọi việc đều có thiên ý. Đây là lời nguyện của Dương Uẩn?

Vì thế Thập Tam nói chuyện giữa Dương Uẩn với Hoàng đế cho Diệp Bùi Thanh biết.

Diệp Bùi Thanh hồi lâu sau cũng không lên tiếng, tựa hồ có phần đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó. Cuối cùng, hắn kéo nhẹ tay Thập Tam nói: “Sự tình đều đã rõ ràng, người theo ta trở về đi.”

Thập Tam nhìn hắn một cái: “Ta chỉ hỏi người một việc, Thái tử muốn lợi dụng ta ám sát Hoàng đế, người tại sao chỉ nói với sư phụ, chưa bao giờ nhắc tới với ta?”

Diệp Bùi Thanh chớp mũi đổ mồ hôi, nhẹ nhàng kéo tay áo của y: “Tiểu Dụ Đầu...”

Thập Tam tức giận: “Ta thực sự không hiểu, có phải trong mắt người ta quá ngu ngốc hay không, cho nên người mới khinh thường thảo luận mọi việc với ta?”

Trong con ngươi của Diệp Bùi Thanh ăng ặc những nước: “Không phải...”

“Thế thì tại sao?”

“Ta chỉ không muốn người lo lắng...”

Thập Tam nói: “Nếu ta sớm biết người có kế hoạch, thương lượng cho tốt sẽ ứng biến thế nào, sau khi ta giết chết Hoàng đế sẽ nghĩ cách kéo dài thời gian, chờ người tới cứu ta, mà không phải tự mình giận dữ, nghĩ cách phá vỡ chạy ra ngoài, thậm chí còn nghĩ chết thì chết, dù sao cũng không có ai đau lòng...”

Diệp Bùi Thanh bật khóc thành tiếng, ôm chặt lấy y.

Thập Tam đẩy hẳn ra: “Người khóc cái gì...”

Khóc như vậy, ông đây không quen.

Diệp Bùi Thanh lau lau nước mắt, muốn nhào qua ôm nhưng lại không dám: “Tiểu Dự Đầu, người trừng phạt ta đi, đều do ta không tốt. Người đánh ta mắng ta đều được, nhưng nhất định đừng không cần ta nữa. Hai tháng qua không có tin tức của người, ta...”

Nhắc đến chuyện đau lòng, nước mắt lại như vỡ đê ào ào tuôn ra.

Thập Tam chưa từng trông thấy dáng vẻ này của hắn, lại không nỡ mắng, cũng không nỡ đánh, sốt ruột nói: “Người khóc cái gì? Đừng khóc.”

Diệp Bùi Thanh lau nước mắt, vừa sụt sịt vừa hút khí, ánh mắt sưng đỏ.

Thập Tam do dự nửa ngày, thật sự không dám nói thêm câu nào nặng lời nữa, nghiêng đầu nói: “Kỳ thực chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách người...”

Diệp Bùi Thanh gục trong ngực y, thuận thế đè y ngã xuống giường, nhẹ nhàng nói: “Là ta tự cho là thông minh...” Hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng Thập Tam, thuận thế vùi mặt vào bả vai y.

Cực kỳ hợp với tình hình hiện tại, ngọn đèn đốt hết giọt dầu cuối cùng, tắt lịm.

Trong bóng tối chỉ nghe thấy hô hấp của hai người, có phần liêu nhân. Đột nhiên, trên cổ có xúc cảm ướt sũng, dọc theo cổ hướng lên trên, tiến tới khoe miệng của Thập Tam. Đầu lưỡi linh hoạt nhẹ nhàng tách mở đôi môi của y.

Nụ hôn rất nhẹ nhàng, xúc cảm thực ôn nhuận, Thập Tam thoáng thấy vị mặn.

Nụ hôn dần dần trở nên sâu sắc, hô hấp của Diệp Bùi Thanh nặng nề, tay tháo đai lưng của Thập Tam dò xét đi vào.

Thập Tam cứng đờ.

Trong bóng tối truyền đến thanh âm tức giận của y: “Còn chưa tới bước này, người đi xuống cho ta!”

Chiếc giường đơn nhỏ không thể chịu nổi sức nặng của hai đại nam nhân, “rầm” một tiếng sập xuống,

hai người té lăn trên đất.

....

Diệp Bùi Thanh bắt đầu ở lại căn nhà tranh, ban ngày cùng Thập Tam săn thú bán lấy tiền, buổi tối ôm chân ngồi tâm sự, mệt mỏi thì đắp chăn ngủ.

Hắn đương nhiên không dám cưỡng làm, nhưng có thể ôm nhau nói chuyện phiếm như vậy, thỉnh thoảng lại trộm hôn một cái, so với hai tháng trước đã tốt hơn rất nhiều.

Tối nay, hai người dựa sát vào nhau ngồi trên giường, Diệp Bùi Thanh nhẹ nhàng hỏi: “Đây là cuộc sống mà người thích? Một người sống một mình, yên yên tĩnh tĩnh?”

Cũng không tồi, rất thích hợp với Thập Tam, nhưng chung quy vẫn cảm thấy quạnh quẽ.

“...Cũng không đặc biệt thích, có điều, quen thế này hơn.” Thập Tam thấp giọng nói, “Người đã ở đây nửa tháng rồi, trong kinh thành không có chuyện gì sao? Người không cần trở về à?”

Diệp Bùi Thanh cắn cần cổ của Thập Tam, tay chậm rãi lăn vào trong y phục của y, dịu dàng vuốt ve. Thập Tam đỏ mặt muốn dùng khuỷu tay đẩy hắn ra, nhưng bị Diệp Bùi Thanh túm lấy cổ tay. Hắn nhẹ giọng nói: “Thập Tam, người biết không? Ta chưa từng hối hận lúc trước bức bách người. Người lãnh đạm như vậy, nếu không bức người, chẳng biết tới khi nào mới có thể thông suốt.”

Cổ tà hoả dưới bụng lạn dần ra, Thập Tam nhẹ nhàng thở dốc.

“Người ngay cả rên một tiếng cũng không chịu, sợ cái gì? Lúc đau đớn, lúc thoải mái, vì sao không kêu lên?”

Thứ kia bị nắm lấy, Thập Tam co rút, “Ừm” một tiếng.

Diệp Bùi Thanh dùng ngón tay tham nhập vào nơi khó nói, hai chân Thập Tam đổ mồ hôi, nhưng vẫn cúi đầu không đáp.

Ngón tay lui ra, Diệp Bùi Thanh không biết lấy ra cái gì, một cảm giác mát lạnh xuất hiện trong lỗ nhỏ, tựa hồ có mấy viên hạt châu bị nhét vào.

“Người muốn làm gì?” Thanh âm của Thập Tam có hơi bối rối.

“Đừng sợ, thứ này không khó chịu.”

Cảm giác xé rách quen thuộc truyền đến, Thập Tam gắt gao cắn răng.

Nhưng cảm giác lúc này lại không giống như trước đây.

Thứ kia mỗi một lần thẳng tiến, đều ma sát mấy viên hạt châu nghiền qua nơi mẫn cảm, từng đợt kích thích cuộn cuộn không ngừng mà đến, Thập Tam cảm thấy hạ phúc dường như muốn nổ tung. Y liều mạng đá đánh hai chân, ánh mắt ướt át: “Đi ra! Người đi ra!”

Diệp Bùi Thanh siết chặt lấy thắt lưng của y, chặt chẽ kết hợp với mình: “Thập Tam, khó chịu hay thoải mái thì hãy kêu lên đi.”

“Không...” Thập Tam liều mạng giãy dụa, xúc cảm ở nơi kia càng ngày càng mãnh liệt, chạm tới cực hạn của y. Y chẳng biết làm thế nào bèn kêu lên: “Thế tử! Buông ta ra!”

Diệp Bùi Thanh đương nhiên không chịu thả y ra. Hắn đặt Thập Tam dưới thân, chống hai chân y lên: “Thập Tam, ta là gì của ngươi?”

“...” Không thể tự hỏi.

“Ta là gì của ngươi, Thập Tam?”

Thứ kia chẳng lưu tình chút nào thẳng tiến, hạ phúc và toàn thân đều đang điên cuồng kêu gào. Thập Tam rốt cuộc không khống chế được hét lên: “Người ta thích! Người là người ta thích!”

Thập Tam nghẹn ngào rên rỉ, Diệp Bùi Thanh cùng hắn gắt gao dây dưa cùng một chỗ.

Hai người ôm lấy nhau thiếp đi, sáng hôm sau, Thập Tam dậy trước mặc quần áo.

Diệp Bùi Thanh nghiêng người nằm trên giường, tóc dài xoã tung, chân đắp hồ ở eo. Hắn mang theo tươi cười, đang thưởng thức đánh vẻ mặt đỏ tai hồng của Thập Tam.

Thập Tam đã khàn cả tiếng, nói không nên lời.

Y mặc không lên tiếng nấu hai bát mì, mỗi bát cho thêm một quả trứng chim.

Diệp Bùi Thanh mặc quần áo xuống giường, kéo Thập Tam ngồi lên đùi mình, như làm nũng đặt cằm lên vai Thập Tam: “Đút ta ăn.”

Thập Tam đỏ mặt, đút Diệp Bùi Thanh ăn từng thìa mì một.

Mới vừa ăn mỳ xong, Thập Tam đang thu dọn bát đĩa, lại truyền đến tiếng đập cửa.

Thập Tam nghĩ thầm, không biết người đến là ai, vừa định ra mở cửa, Diệp Bùi Thanh đi trước một bước mở cửa ra, thấp giọng nói vài câu với người mới tới.

“... Ta biết rồi, người về trước đi.”

Thập Tam khàn giọng hỏi: “...Đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Bùi Thanh đóng cửa lại, cười ngồi xuống: “Không có việc gì, người đừng lo lắng.”

Thập Tam nhíu mày quan sát hắn, thanh âm đứt quãng: “Người lại có...việc gì....gật ta?”

Diệp Bùi Thanh trầm ngâm trong chốc lát, rốt cuộc nói: “Đây là tin truyền đến từ kinh thành, Tần Vương bất mãn ta đoạt cung lập tân chủ, hiện tại đã khởi binh ở đông nam bộ, nói phải thảo phạt nghịch thần.”

Thập Tam thanh thanh cuống họng nói: “Dám làm người đầu tiên phản loạn, nhất định phải....giết một người răn trăm người.”

Diệp Bùi Thanh nhìn y thật sâu: “Tiểu Dụ Đầu, hiện tại người có nguyện ý theo ta trở về?”

Thập Tam nhìn hắn gật gật đầu: “Ừm.”

57. Chương 57: Đại Kết Cục

Hai người thu dọn rồi xuống núi, Thập Tam giờ mới phát hiện dưới chân núi có vô số binh sĩ mặc giáp mang khôi, chỉnh tề nghiêm trang mà đứng. Quân kỳ bay phấp phới, đón gió mà lên, trên mặt cờ là chữ “Diệp” bắt mắt nổi bật.

Thập Tam quần bách hỏi: “Bọn họ đến đây từ khi nào?”

Diệp Bùi Thanh đáp: “Đêm qua.”

Thập Tam cảm thấy khó xử. Không ngờ có nhiều người đang chờ bọn họ như vậy.

Y hỏi: “Chuyện Tần Vương rất khẩn cấp?”

“Khởi binh nửa tháng, đã chiếm được hai châu quận, hai tháng nữa hẳn là sẽ đến kinh thành.”

Vậy rõ ràng là lửa đốt đến mông rồi.

“Tại sao không nói sớm?”

Diệp Bùi Thanh trầm mặc, nhẹ giọng nói: “Thập Tam, ngươi nguyện ý cả đời ở bên cạnh ta sao?”

Sao lại đổi đề tài nhanh thế cơ chứ! Thập Tam cúi đầu thành thật đáp: “Ta còn chưa nghĩ ra.”

Diệp Bùi Thanh lén thở dài một hơi: “Thập Tam, ta mang ngươi đến một nơi.”

Thập Tam: “...Được.”

Diệp Bùi Thanh không hề nói nhiều, hạ lệnh đội quân tạm thời nghỉ ngơi tại chỗ nửa ngày, hẳn và Thập Tam mỗi người cưỡi một con ngựa. Thập Tam biết hai người đã trì hoãn rất nhiều thời gian, không dám chậm trễ, ra roi thúc ngựa chạy theo hẳn.

Hai người đi rất lâu, đến trước một toà núi nhỏ. Khắp núi đều bị băng tuyết bao trùm, hoa mai nở rộ.

Thập Tam đi theo Diệp Bùi Thanh tới đỉnh núi, chỉ thấy một nấm mộ đơn độc, không có tên, nhưng xung quanh được quét tước rất sạch sẽ. Trước nấm mộ còn đặt một cành mai và một chung rượu nhỏ.

Thập Tam lần đầu tiên thấy nơi này: “Mộ của ai vậy?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Đây là phần mộ của phé Thái tử Nham Cảnh. Sư phụ trộm lấy đi thi thể của hẳn, chôn cất ở đây. Những khi trời tối không thấy sư phụ, chắc chắn đang uống rượu trước mộ.”

Hẳn nhìn Thập Tam, chậm rãi nói: “Đây cũng là nơi ta thề chỉ lấy một người duy nhất.”

Thập Tam: “...”

Diệp Bùi Thanh thoáng ngừng lại, yên lặng nhìn y: “Đêm qua ngươi hỏi ta có muốn làm Hoàng đế hay không, ta không trả lời. Sự thật là, ta không biết. Hơn nữa ta có hơi sợ.”

Thập Tam:...Người mà cũng có lúc sợ hãi?

Diệp Bùi Thanh sờ sờ bìa mộ sạch sẽ: “Sau khi hôn quân chết, quần thần trong triều tuy rằng đa số không

dám xuất đầu, nhưng cũng có kẻ trước mặt mọi người mắng ta mưu đồ phản nghịch, bị ta bắt nhốt lại. Bốn bề quần hùng giai khởi, Tần Vương chẳng qua là một trong số đó mà thôi. Hoàng đế hiện tại mới có năm tuổi, đương nhiên không làm chủ được, tương lai đời hân trưởng thành, chẳng lẽ sẽ không báo thù việc ta giết cha giết mẹ hân? Nếu ta đồ rồi, Mục Quốc phủ nhất định chịu vạ lây.”

Thập Tam cảm khái nói: “Thế tử vất vả.”

Diệp Bùi Thanh thở dài nói: “Thế nhưng, điều khiến ta không yên lòng nhất, lại là một việc khác. Nghe xong chuyện giữa hôn quân và Dương Uẩn, ta liền suy nghĩ: nếu người rời khỏi ta, ta sẽ trở nên thế nào? Soán vị thống trị thiên hạ, trọng trách này thật sự quá nặng, ta tưởng tượng sau này không có người bên cạnh, phải lẻ loi sống một mình, ta càng cảm thấy mịt mù, không muốn bước tiếp.”

Thập Tam lắng lắng cúi đầu.

Diệp Bùi Thanh nói tiếp: “Nếu ta chưa từng quen biết người, cũng chưa từng ở bên người, mặc dù trọng trách nặng nề, ta còn không biết mình thiếu thứ gì. Nhưng nếu đã có được rồi lại mất đi, xem cái cách hôn quân trải qua mười năm như thế nào, ta thế mà cảm thấy sợ hãi. Có người ở bên cạnh, mặc dù vất vả, cũng chắc chắn sung sướng. Nếu mất người, vài chục năm thời gian dài đằng đặc, ta không biết bản thân có thể kiên trì bao lâu. Thập Tam, ta thật sự sợ hãi, người có nguyện ý cùng bước đi với ta?”

Thập Tam khoé mắt ướm át, thật lâu sau mới nói: “Thế tử đáp ứng ta, sau này chuyện gì cũng phải thương nghị với ta có được không? Không được giấu diếm ta.”

“Ta đáp ứng người.”

“Ta thích thế tử, cũng không để ý chuyện thế tử lấy ta làm bình phong. Nhưng ít nhất người cũng phải nói với ta một tiếng được không?”

“Ta cái gì cũng sẽ nói với người.”

Thập Tam chậm rãi tiến về phía trước cầm tay hân: “Vậy ta không còn yêu cầu gì khác. Chỉ cần ngày nào người còn tuân thủ lời hứa, ta sẽ ở bên cạnh người ngày đó.”

Diệp Bùi Thanh trầm mặc, rót cuộc nhẹ giọng nói: “Thập Tam, đời này ta đối với người không thay đổi.”

Dưới tán hoa mai nở rộ, hân giang hai tay, gất gao ôm lấy người mà mình yêu thương.

-CHÍNH VĂN HOÀN-

58. Chương 58: Phiên Ngoại

Cuộc chiến với Tần Vương đánh đã ba tháng mà không hề khởi sắc, Diệp Bùi Thanh đi nước cờ hiểm, lấy mình làm mồi nhử ra trận. Tần Vương lãnh binh không bằng Diệp Bùi Thanh xảo trá, lại vội vàng hấp tấp, vì thế y trúng mai phục, bị ép đến đường cùng, tự vẫn chết.

Vương sư cũng tổn thất thảm trọng, Diệp Bùi Thanh bị trúng tên độc, thiếu chút nữa đã mất mạng.

Các tướng sĩ đều cảm thấy Diệp Bùi Thanh không nhất thiết liều mạng như vậy, nhưng Diệp Bùi Thanh cho rằng phải nhanh chóng tiêu diệt Tần Vương, hiện giờ chư vương đều như hổ rình mồi, để lâu tất sinh biến.

Huống hồ có Thập Tam ở ngay bên cạnh, bị thương sẽ có người hỏi han ân cần, thức trắng đêm chiếu cố hẩn, buổi tối cũng để hẩn ôm ôm, chịu thống khổ hơn nữa đã là cái gì? Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Bây giờ là chiến tranh, phải đạt được hiệu quả giết một kẻ mà răn đe trăm tên. Trong chư vương thế lực của Tần Vương mạnh nhất, chưa đến nửa năm đã thất bại thảm hại như vậy, cho nên những người khác tạm thời vẫn là tĩnh quan kỳ biến.

Trong bốn tháng đó, Thập Tam “sinh” một đứa bé.

Đứa bé được sinh ra trong quân doanh. Theo lịch sử ghi chép lại, Diệp Nhất Phàm vừa ra đời, tường vân che lấp mặt trời, mấy tia bốc lên, trên trời xuất hiện một con ngũ trảo kim long bay lượn xung quanh.

“Kim Long Tống Tử” lan truyền, dân gian nghị luận sôi nổi, ngay cả kim long cũng tặng con cho Diệp Bùi Thanh và Thập Tam, như vậy Diệp Bùi Thanh rốt cuộc là ai?

Đáp án rất nhanh được công bố.

Ba tháng sau khi bình định được loạn Tần Vương, một người ngư dân khi đánh cá bắt gặp trong hồ nước tản mát ra hào quang ngũ sắc. Ngư dân kinh hãi, vớt lên nhìn, thì ra là một khối ngọc thạch rất lớn, mặt trên viết “Tử Dương Chân Nhân đã chuyển thế hai mươi năm, bản quân rất hoài niệm, mong mau chóng lịch kiếp trở về”, lạc khoản “Thái Thượng Lão Quân.” Ai là Tử Dương Chân Nhân? Trên ngọc thạch cũng viết, hoá ra là Diệp Bùi Thanh.

Thập Tam khi nghe được chuyện này nghĩ thầm: trên trần một ngày, nhân gian một năm. Chuyển thế hai mươi năm, vậy trên thiên đình chẳng phải mới có hai mươi ngày sao. Thái Thượng Lão Quân có quan hệ gì với Tử Dương Chân Nhân? Mới không gặp nhau hai mươi ngày mà đã nhớ mong đến mức phải viết thư tình thế này?

Vì thế y hỏi Diệp Bùi Thanh: “Thế tử không hỏi âm cho lão tình nhân à?”

Diệp Bùi Thanh xấu hổ đáp: “Chuyện này không phải ta làm, chắc có người nào đó nhân cơ hội muốn lấy lòng ta.”

Nhưng việc đã đến nước này, Diệp Bùi Thanh liền trở thành Tử Dương Chân Nhân chuyển thế. Trong lúc nhất thời khắp nơi trong cả nước đều phát hiện ra bằng chứng chứng minh Diệp Bùi Thanh là Tử Dương Chân Nhân, cũng có người bắt được một con rùa mấy trăm năm tuổi, lúc sắp bị giết chợt nói tiếng người: “Ta là thần thú của Tử Dương Chân Nhân, đặc biệt đến phụ tá thượng tiên xưng đế.”

Thập Tam buồn cười muốn chết.

Diệp Bùi Thanh tức giận nói: “Ta bắt quá chỉ bày ra ”kim long tổng tử” mà thôi, mấy chuyện sau đó không liên quan gì tới ta!”

“Kim Long Tổng Tử” là vì lão thái thái mà bày ra. Thân thể lão thái thái càng ngày càng yếu, lúc loạn Tần Vương đã hấp hối. Diệp Bùi Thanh nhận được tin Nghiên Kỳ đã sinh, chờ đứa nhỏ được một tháng tuổi, liền đưa Thập Tam cùng Diệp Nhất Phàm vào Mục Quốc phủ. Lão thái thái hai mắt nhắm lệ mông lung trông thấy cái bốt trên người Diệp Nhất Phàm, cảm thấy mỹ mãn bế cháu trai vài ngày, rồi gắng chống đỡ đến lúc Diệp Bùi Thanh trở về, mới chảy nước mắt ở trong lòng Diệp Bùi Thanh mà đi.

Ba năm sau, tứ bề tạm thời an ổn. Diệp Bùi Thanh nắm quyền, thời cơ đã chín muồi. Vì thế hần phế tiểu Hoàng đế, thay đổi triều đại, đặt quốc hiệu là “Mục”, đời sau gọi hần là Tuyên Vô Đế.

Vừa đăng cơ, hần liền tuyên bố mười tội lớn của Tiên đế Nham Tiêu, vì phế Thái tử Nham Cảnh và Tùng Hoài Linh bình phản.

Lịch sử khen chê không đồng nhất với Tuyên Vô Đế. Có người cho rằng hần chín chắn già dặn, chỉnh đốn lại trị, về văn hoá giáo dục đều có thành tựu, là nhất thế minh quân. Cũng có người nói hần mưu quyền soán vị, bài trừ dị kỷ, bất chấp thủ đoạn, là loạn thần tặc tử. Trong đó tội danh lớn nhất, chính là dưới tay hần có một tổ chức, chuyên môn thám thính tin tức cho hần, cực kỳ bí mật, khiến không ít người đối nghịch với hần vô duyên vô cớ biến mất.

Nhưng mọi người đều trầm miệng một lời, chính là cuộc sống cá nhân của Diệp Bùi Thanh.

Xưng đế ba mươi hai năm, ngoại trừ Hoàng hậu Mai Úc, không có người thứ hai.

Nghe nói lúc kiến quốc, quần thần từng trên triều thảo luận chuyện tuyển tú nạp phi. Tuyên Vô Đế chối từ nói: “Quả nhân từng thề chỉ lấy một mình Mai Hoàng hậu, nếu thật sự muốn tuyển tú, cũng phải đợi Mai Hoàng hậu đồng ý.”

Mai Hoàng hậu đương nhiên không đồng ý, quần thần đành phải thôi.

Bởi vậy, trong lịch sử Tuyên Vô Đế cũng nổi danh “Thề quân nghiêm”. Dân gian có thề tử oán hận nam

nhân của mình hoa tâm, đều nhắc đến Tuyên Võ Đế: “Ai bảo nam nhân nên tam thê tứ thiếp, chẳng phải Tuyên Võ Đế chỉ có một lão bà đó sao?”

Tuyên Võ Đế thành thân với Mai Hoàng hậu hai mươi bốn năm. Mùa đông năm Mai Hoàng hậu bốn mươi hai tuổi thì mất, Tuyên Võ Đế khi ấy vừa vặn đăng cơ tròn hai mươi năm. Hắn lại làm Hoàng đế thêm mười hai năm, rồi cũng mất. Ngày hắn đi, Tuyên Võ Đế đổi căn phòng thành một màu đỏ, sắc mặt vui mừng nói: “Đêm qua mơ thấy Hoàng hậu đến gọi ta, giờ ta đến gặp hắn, không còn gì tiếc nuối.”

Màn đêm buông xuống, Tuyên Võ Đế biến mất vô tung vô ảnh, ngay cả thi cốt của Mai Hoàng hậu cũng không thấy đâu nữa.

....

Ba mươi bảy năm trước, đêm trước ngày đăng cơ.

Diệp Bùi Thanh đứng trong đại điện xanh vàng rực rỡ, vuốt ve hình rồng được chạm khắc trên cây cột.

Thập Tam vừa hay đến tìm hắn ngủ, trông thấy dáng vẻ có phần đắm chiêu này của hắn, nhú mày nói: “Cho dù ngươi có sở thể nào, nó vẫn là cây cột, sẽ không tặng đứa bé cho ngươi.”

Diệp Bùi Thanh cười xoay người lại giang hai tay ra: “Tiểu Dụ Đầu ôm cái nào.”

“Ngươi có tâm sự?”

“Không có.”

Thập Tam nhìn chằm chằm long ý trên điện, tò mò hỏi: “Long ý kia mới làm à? Ngồi trên đó có cảm giác thế nào?”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Người ngồi thử xem.”

Thập Tam vội vàng xua tay: “Ta không dám.”

Diệp Bùi Thanh không đợi phân trần ôm lấy y, đi thẳng đến trước long ý, đặt y ngồi xuống long ý.

Diệp Bùi Thanh nói: “Ngươi có cảm giác gì?”

Thập Tam sờ sờ tay vịn màu vàng: “Cũng....không có cảm giác gì, chỉ là đệm lót rất mềm mại.”

Diệp Bùi Thanh quỳ xuống trước mặt y, nhẹ giọng kêu: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

“Rất dễ chịu.” Nhịn không được mỉm cười.

Diệp Bùi Thanh dời thân tiến lên, vừa quỳ, vừa vịn đầu y xuống hôn môi. Thập Tam vội vàng đẩy hẳn ra: “Có người nhìn đấy.”

Bọn thái giám trong điện đã sớm lui cả ra ngoài.

Hai người hôn nhau một lúc, Diệp Bùi Thanh đặt Thập Tam lên đệm mềm trên long ỷ, nhẹ giọng nói: “Thập Tam, vị trí này, người nếu muốn, chính là của người.”

“Ta làm hoàng đế, người phụ tá ta?”

“Ừm, có thể.”

“Ta đây có thể tùy thời ban cho người rượu độc, muốn mạng của người.”

“...Cũng...Có thể.”

Thập Tam nghĩ nghĩ: “Vẫn là thôi đi, nghĩ đến đã thấy mệt chết rồi. Nằm trong tay quyền sinh sát lớn như vậy, động một chút sẽ bị người ta mắng là hôn quân, có một số việc còn rất khó quyết định.”

Diệp Bùi Thanh gắt gao ôm y, im lặng trong giây lát: “Tiểu Dụ Đầu, đời này người có chuyện gì muốn làm không?”

Thập Tam bối rối đáp: “Ta không có.” Từ nhỏ đã được huấn luyện thành thích khách, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ thì chính là hoàn thành nhiệm vụ, y cũng không biết bản thân muốn gì.

Diệp Bùi Thanh nói: “Người ngẫm lại xem sau này muốn làm cái gì, ta sẽ làm Hoàng đế hai mươi năm, đặt trụ cột cho vững, đến lúc đó ta sẽ truyền ngôi cho Nhất Phàm, cùng người đi làm chuyện người muốn.”

Thập Tam cười nói: “Được.” Rồi cảm động nói: “Ta trước đây nghe nói có toà núi ngàn năm bị băng bao phủ, trên đó có hồ nước biết đổi màu cùng thác nước như rèm.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Đợi Nhất Phàm lớn lên, chúng ta phải đi tìm xem.”

“Người đừng gạt ta.” Khi đó hai người đều hơn bốn mươi tuổi, già cả rồi, có thể đi đâu được nữa.

Diệp Bùi Thanh gắt gao ôm y: “Không lừa người. Người ở bên ta hai mươi năm, ta ở bên người hai mươi năm.”

“Khi đó cả hai đều hơn sau mười tuổi rồi...Cũng tốt, cùng nhau an hưởng tuổi già.” Nghĩ đến cảnh hai lão già đầu tóc hoa râm cùng nhau ở núi băng lạnh đến phát run, liền cảm thấy đặc biệt ấm áp.

Xem ra cũng không tồi.

Diệp Bùi Thanh hôn y, ngón tay nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo của y.

Thập Tam thì thầm: “Chẳng may để người ta trông thấy thì sao?”

Diệp Bùi Thanh không nói lời nào, kéo quần Thập Tam xuống, cúi đầu ngậm vào.

Một lát sau, cả người Thập Tam đều là mồ hôi, giọng nói khàn khàn: “Đều là lão phu lão thê cả rồi, còn vội vàng như vậy, không đợi đến lúc về phòng được à?”

“Đợi không kịp.” Lại ngậm vào lần nữa, nhẹ nhàng day cắn.

Thập Tam sợ nhất hẳn không nhẹ không nặng cắn như vậy, ngẩng cổ, cắn răng. Diệp Bùi Thanh nâng thất lưng y lên, có kỹ xảo mà day cắn, rồi đưa hẳn vào trong miệng mình. Thập Tam bị kích thích co rút một hồi, tiết toàn bộ trong miệng hẳn.

Thập Tam đỏ mặt, cúi đầu tìm nướu ngày, lấy ra một chiếc khăn tay đặt bên môi Diệp Bùi Thanh: “Nhổ ra.”

Diệp Bùi Thanh không nói gì, xoay người ra ngoài diện súc miệng.

Lát sau trở về, Thập Tam đã cởi quần chờ hẳn. Diệp Bùi Thanh ngồi bên cạnh y, ôm y vào lòng, cẩn thận hôn môi.

Thập Tam bỗng dưng nhớ tới một chuyện: “Nhớ trước đây người đùa giỡn ta, hỏi ta khi nào thối tiêu cho người, ta nói chờ người lên làm Hoàng đế rồi tính. Ai mà ngờ lại làm Hoàng đế thật.”

Diệp Bùi Thanh cười nói: “Chuyện này ta định ngày mai mới nói, không ngờ hôm nay người đã vội như vậy.”

Thập Tam biết đại sự không ổn, xoay người muốn chạy, bị Diệp Bùi Thanh ôm cứng lấy thất lưng. Diệp Bùi Thanh cười nói: “Nếu đã tự mình nói ra, chính là muốn, còn định chạy à?” Dứt lời cởi quần của mình, vật kia liền hùng dũng nhảy ra.

Thập Tam đã ở bên hần bốn năm, chưa từng dùng miệng hầu hạ hần. Đầu bị đè xuống tới gần thứ kia, long cái thô to, Thập Tam há mồm ngậm vào, yết hầu bị tắc đến khó chịu. Động tác của y trúc trắc, Diệp Bùi Thanh lại thích muốn chết, rên rỉ thành tiếng. Thập Tam học theo dáng vẻ Diệp Bùi Thanh thường ngày hầu hạ mình, nhẹ nhàng cắn ở bộ vị mẫn cảm của hần, Diệp Bùi Thanh không nhịn được tới lui trong miệng y, sau một lúc, đột nhiên rút ra, phun hết lên cổ cùng mặt Thập Tam.

Thập Tam lấy khăn tay lau mặt, Diệp Bùi Thanh sớm đã quấy lấy y mà hôn, ôm chặt. Thập Tam biết hần còn chưa làm đủ, nhưng long ý chỉ dành cho một người ngồi, hai người chen chúc có hơi chật, liền nói: “Chỗ này không tiện, quay về phòng rồi làm tiếp?”

Diệp Bùi Thanh nói: “Làm sao chờ được? Không cần cứng nhắc như vậy, nếu biết cách, thì ở đâu cũng làm được.”

Thập Tam nghĩ thầm: ta là sợ long ý của người sập.

Vì thế Diệp Bùi Thanh ngay tại long ý làm Thập Tam hai lần, cảm thấy mỹ mãn. Đám tiểu thái giám bên ngoài nghe thấy trong điện không ngừng có tiếng động, mơ hồ truyền đến tiếng rên rỉ, đều tự rũ mắt không nói.

Sau đó khiêng Thập Tam về phòng, Diệp Bùi Thanh còn muốn làm tiếp. Thập Tam biết hần đang trên đỉnh nhân sinh, tối nay không muốn nghỉ ngơi, liền gật đầu đáp ứng, cùng hần làm suốt đêm. Ngày hôm sau y mệt mỏi không mở nổi mắt, Diệp Bùi Thanh thì thần thái phi dương, nói nói cười cười, tựa như đêm qua chưa từng vất vả vậy.

Tân hoàng đăng cơ, ăn mừng suốt hơn một tháng, rồi mới dần dần hoà hoãn. Diệp Bùi Thanh trăm công nghìn việc, cả ngày bận rộn quốc sự, ngược lại không có thời gian hưởng lạc với Thập Tam, mỗi ngày phê duyệt tấu chương tới tận đêm khuya.

Thập Tam là Hoàng hậu, chức trách vốn là thống lĩnh hậu cung. Nhưng Diệp Bùi Thanh không có lấy một phi tử, y liền hoàn toàn rảnh rỗi. Ban ngày luyện công, thay thế Diệp Bùi Thanh xử lý chuyện trong tổ chức, chăm sóc đứa nhỏ, cứ vậy một ngày liền trôi qua.

Tối buổi chiều khi Diệp Bùi Thanh trở về, Thập Tam cùng hần ăn cơm chiều, rồi cầm một quyển sách ngồi bên cạnh hần, vừa đọc sách vừa cùng hần phê duyệt tấu chương.

Diệp Bùi Thanh trước mặt người ngoài luôn tươi cười, chưa bao giờ để lộ suy nghĩ của mình, ở trước mặt Thập Tam lại không giống vậy. Có bản tấu khinh người quá đáng, Diệp Bùi Thanh tức giận đến mặt mũi trắng bệch, muốn giết thần tử kia. Thập Tam vội vàng dỗ hần, bảo hần đừng trong cơn nóng nảy mà hạ chỉ, qua vài ngày rồi tính tiếp. Diệp Bùi Thanh người khác nói gì cũng không nghe, duy độc đối với Thập Tam là răm rắp nghe lời, ngay cả đám thái giám cũng bàn tán với nhau: chẳng may làm sai chuyện gì, cầu xin Hoàng hậu còn hữu dụng hơn cầu xin Hoàng Thượng.

-TOÀN VĂN HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nhan-nguoi-hao-binh-tinh>